STAR WARS™

VOLUMUL III

ZORII REBELIUNII

TRILOGIA *HAN SOLO*

A. C. CRISPIN

A.C. Crispin

STAR WARS

ZORII REBELIUNII

TRILOGIA HAN SOLO
VOLUMUL 3

A.C. Crispin
Rebel Dawn

1998

A.C. Crispin

Ann Carol Crispin (nascută în 1950) este o scriitoare americană de science fiction, având publicate douăzeci şi trei romane.

A scris mai multe romane din ciclul Star Trek, si a creat propria ei serie science fiction numită Starbridge.

IMPAS

— Nu clinti, Solo, se auzi un glas din trecutul său.

Han încremeni.

Marele Preot avea în mâini o carabină blaster, iar ochii lui purtau o sclipire nebună care-l anunţa pe Han că din situaţia respectivă avea să-i fie imposibil să scape doar pe baza vorbelor.

— Mâinile sus, ordonă preotul.

Han, Chewie şi Bria ridicară braţele. Han trase cu coada ochiului spre ceilalţi, străduindu-se să se gândească rapid la o modalitate de a ieşi din situaţia aceea.

— Voi fi foarte încântat să vă ucid, anunţă preotul.

— Jabba îmi este prieten, zise Han. Nu va fi deloc încântat, dacă mă omori.

Preotul râse şuierat.

— Huttii n-au prieteni, spuse el. Adio, Solo.

Îndreptă blasterul spre Han şi degetul său mic şi butucănos începu să apese trăgaciul.

Han închise ochii. Auzi ţiuitul armei...

...şi nu simţi nimic. Nici o durere. Nici o arsură pârjolitoare.

După un lung moment, auzi zgomotul unui corp care căzu cu un bufnet sonor.

ÎNVINGĂTORI ŞI ÎNVINŞI

Han Solo se aplecă înainte în scaunul pilotului din Năbădăioasa.

— Pătrundem în atmosferă, căpitane, anunţă el.

Privi soarele mare şi palid al sistemului lunecând în arcul uriaş de lumină roşcată de la marginea planetei şi dispărând înapoia bordului acesteia. Imensa şi întunecata emisferă nocturnă a lui Bespin se înălţă colosală, ocultând stelele. Han îşi verifică senzorii.

— Se zice că în atmosfera lui Bespin există nişte creaturi zburătoare – sau, mai precis, plutitoare – gigantice, aşa că menţine deflectoarele frontale la energie maximă.

Copilotul său făcu reglajele necesare cu o singură mână.

— Care-i TES; la Oraşul Norilor? întrebă femeia cu glas uşor stresat.

— De acum nu mai avem mult, replică liniştitor Han.

Năbădăioasa intră în atmosfera superioară, trecând peste polul întunecat al planetei; hăt dedesubt, fulgerele alcătuiau o ceaţă pâlpâitoare de lumină slabă.

— TES este de douăzeci şi şase de minute. Ar trebui să ajungem în Oraşul Norilor la timp pentru un prânz târziu.

— Cu cât mai repede, cu atât mai bine, comentă ea strâmbându-se când flexionă braţul drept prins în banduliera pneumatică. Chestia asta îmi dă nişte mâncărimi teribile.

— Mai rezistă puţin, Jadonna, zise Han. Te vom duce direct la clinica medicală.

Ea încuviinţă.

— Han, din partea mea, n-o s-auzi nici un cuvânt de reproş. Te-ai descurcat excelent. Sigur că da, voi fi însă fericită să-mi bag braţul într-o bactacuvă.

— Ligamente şi cartilaje rupte..., clătină din cap bărbatul,

nu se poate să nu te doară. Totuşi sunt convins că Oraşul Norilor va avea facilităţi medicale adecvate.

— Sigur că da, aprobă Jadonna. Este un loc nemaipomenit. Han. Vei vedea!

Jadonna Veloz era o femeie scundă şi masivă, cu piele oacheşă şi păr negru, lung şi drept. Han o cunoscuse cu două zile în urmă, după ce ea afişase pe reţeaua electronică alderaană solicitarea pentru un pilot care s-o ducă pe Bespin. Veloz se rănise la braţ în urma loviturii primite de la un încărcător antigravitaţional defect, dar, fiind decisă să-şi respecte termenul strict de livrare, amânase tratamentul până după descărcarea mărfii.

După ce-i decontase lui Han transportul cu o navetă rapidă de pe Corellia la Alderaan, el preluase sarcina de pilot şi o adusese pe Bespin la termen.

Năbădăioasa trecuse prin exosfera subţire şi cobora iute, înaintând spre amurg, cu cerul ridicându-se deasupra lor. Han schimbă foarte puţin cursul, mergând spre sud-vest, către locul unde apunea soarele. Pe când goneau, vârfurile maselor de nori pufoşi şi suprapuşi, aflaţi mult dedesubtul lor, începură să capete culori purpuriu-închis şi coraliu, apoi galben-portocaliu.

Han Solo avea propriile sale motive pentru o cursă spre Bespin. Dacă n-ar fi existat anunţul Jadonnei de pe reţea, ar fi fost silit să apeleze la economiile sale, care se diminuau rapid, pentru a-şi cumpăra un loc într-o navă de pasageri.

Accidentul lui Veloz nu putea să fi sosit într-un moment mai potrivit, în ceea ce-l privea pe corellian. Cu creditele ce-i fuseseră promise îşi putea permite o cameră la un hotel ieftin şi câteva prânzuri pe durata marelui turneu de sabacc. Simpla taxă de înscriere la turneu se ridica la ameţitoarea sumă de zece mii de credite. Han abia reuşise să strângă suma aceea, plasând micuţa statuetă de aur a paladorului pe care o furase de la Marele Preot ylesian Teroenza, împreună cu perla de dragon descoperită în cabinetul amiralului Greelanx.

Pentru o clipă, Han îşi dori ca şi Chewie să fi fost alături de el, dar fusese nevoit să-l lase pe wookiee în micul lor

apartament de pe Nar Shaddaa, fiindcă nu avea bani să-i plătească transportul.

Coborâseră mult în atmosferă şi Han putea zări soarele lui Bespin, o sferă portocalie cu aspect turtit, care tocmai se ivea dinapoia unui banc masiv de nori. Năbădăioasa era înconjurată de aglomerări spectaculoase de nori aurii – de aceeaşi culoare ca visele de îmbogăţire ale lui Han Solo.

Bărbatul miza totul pe acest turneu de proporţii. El fusese dintotdeauna norocos la sabacc, totuşi se întreba dacă şansa ar fi fost suficientă ca să câştige. Urma să se confrunte cu jucători profesionişti, aşa cum era chiar Lando.

Corellianul înghiţi un nod, apoi se concentră asupra pilotării. Nu era momentul potrivit pentru a se lăsa pradă neliniştii. Efectuă altă corecţie a vectorului de apropiere a Năbădăioasei şi-şi spuse că de acum ar fi trebuit să intre în raza controlului de trafic din Oraşul Norilor.

Parcă răspunzându-i gândurilor, un glas răsună dinspre consola de comunicaţii:

— Aici controlul de trafic, solicităm identificarea navei necunoscute.

Jadonna Veloz întinse mâna stângă şi activă consola.

— Controlul traficului, suntem Năbădăioasa, din direcţia Alderaan. Vectorul nostru de apropiere este…, privi spre Han apoi recită un şir de cifre.

— Năbădăioasa, confirmăm vectorul. Destinaţia voastră este Oraşul Norilor?

— Da, încuviinţă Jadonna şi Han făcu o grimasă.

Din câte auzise, Oraşul Norilor era singura destinaţie posibilă pe Bespin. Desigur, existau facilităţile de exploatare minieră, pentru rafinarea, depozitarea şi expedierea gazului tibanna, totuşi mai mult de jumătate din tot traficul ce sosea la planetă se îndrepta probabil către luxoasele hoteluri de odihnă. În ultimii ani, turiştii plictisiţi făcuseră din oraşul cocoţat între nori unul dintre locurile favorite pentru petrecerea vacanţelor.

— Controlul traficului, urmă Jadonna, avem un transport prioritar pentru bucătăria hotelului Yarith Bespin. Muşchi de nerf în stază. Solicităm un vector de asolizare.

— Solicitarea se aprobă, Năbădăioasa, se auzi glasul controlorului care căpătă după aceea un ton mai neoficial. Friptane de nerf, zici? Va trebui s-o scot pe nevastă-mea la restaurant, săptămâna asta. Îşi dorea o specialitate, iar asta-i una pe care n-o căpătăm prea des.

— Este muşchi fille de calitatea întâi, zise Veloz. Sper că bucătarul-şef de la Yarith Bespin îl va aprecia.

— Oho, este un tip priceput, făcu controlorul şi reveni la tonul sec. Năbădăioasa, v-a fost alocat terminalul 7A de la nivelul 65. Repet: terminalul 7A de la nivelul 65. S-a reţinut?

— Am reţinut, controlul traficului.

— Vectorul de asolizare este..., vocea întârzie puţin apoi anunţă alte coordonate.

Han le introduse în navicalculator, după care se lăsă pe spate pentru a admira peisajul. Constată că de abia aştepta să vadă faimosul Oraş al Norilor. Bespin în sine fusese o planetă faimoasă chiar înainte de construirea staţiunii de vacanţă, deoarece de aici se extrăgea gazul tibanna, utilizat în motoarele navelor spaţiale şi pentru alimentarea blasterelor.

Bărbatul nu cunoştea cu exactitate felul în care era extras gazul, dar ştia că tibanna era foarte valoros, aşa că minerii câştigau probabil bine. Înainte de a fi fost descoperit în atmosfera lui Bespin, tibanna fusese întâlnit de obicei în cromosferele stelelor şi în norii nebulari... ceea ce făcea ca exploatarea lui să fie periculoasă şi riscantă. Pentru ca după aceea cineva să constate întâmplător că atmosfera lui Bespin abunda în gaz tibanna.

Observând pe senzorii navei un vârf neaşteptat de activitate electrică, Han se grăbi să modifice cursul.

— Hei, exclamă el, ce-i aceea?

Arătă spre videoecran. În dreapta lor, printre norii incredibil de aurii, se întrezărea neclar o formă monstruoasă, atât de mare încât pe lângă multe orăşele corelliane ar fi părut un gigant.

Jadonna se aplecă puţin înainte.

— Un beldon! exclamă ea. Sunt cu adevărat foarte rari. În

toţi anii de când zbor prin norii ăştia, n-am văzut niciodată unul.

Han miji ochii spre creatura enormă, când Năbădăioasa trecu pe lângă ea. Beldonul semăna cu unele dintre făpturile oceanice gelatinoase pe care le văzuse pe alte planete, cu partea superioară în formă de cupolă de dimensiuni mari de sub care atârna o multitudine de tentacule mici pentru hrănire.

Pilotul îşi verifică vectorul de asolizare.

— La fix, căpitane, rosti el.

Îndărătul lor, leviatanul se pierdu în depărtare, iar în faţă Han întrezări altă formă, mai micuţă, semănând cu un beldon răsturnat şi-şi dădu seama că era Oraşul Norilor.

Acesta era suspendat în nori aidoma unui pocal exotic, încununat cu o cunună scânteietoare de turnuri rotunde, clădiri cu acoperişuri în formă de dom, turle de comunicaţii şi piramide de stocare. În ultimele revărsări de raze ale apusului, sclipea aidoma unei nestemate corusca.

Menţinând vectorul de apropiere căpătat, Han survolă domurile oraşului din nori, apoi coborî Năbădăioasa într-o asolizare perfectă la terminalul alocat.

După ce-şi încasă onorariul şi-şi luă rămas bun de la căpitanul Veloz, corellianul porni să caute un robo-transportor, care să-l ducă la luxosul hotel Yarith Bespin, unde avea să se desfăşoare turneul de sabacc.

În câteva momente, îşi introducea destinaţia pe o minitastatură, iar micul robo-transportor porni pe străzile oraşului, suind şi coborând între niveluri, gonind cu o viteză care ar fi ameţit majoritatea oamenilor – mai ales atunci când sărea peste clădirile scunde, oferindu-i lui Han imagini fugare ale norilor ce-i înconjurau şi ale hăurilor care se căscau sub aceştia. De acum, noaptea coborâse binişor şi oraşul scânteia precum caseta de bijuterii deschisă a unei bogătaşe.

Nu după mult timp, robo-transportorul opri în faţa lui Yarith Bespin. Han îl îndepărtă printr-un gest pe droidul hamal care se apropiase instantaneu de el şi pătrunse prin intrarea monumentală. Mai fusese în hoteluri de lux, pe

când făcuse turnee alături de prietena sa iluzionistă, Xaverri, aşa că nu se simţi copleşit de interiorul opulent cu pasarele rulante ce se încrucişau ca nişte fire de păianjen prin atriul care se ridica pe multe etaje. Zări anunţul „Înscrieri turneu” în cel puţin douăzeci de limbi şi urmă săgeata respectivă, luând liftul glisor până la mezanin.

Coborî de pe banda rulantă plutitoare şi porni cu pas decis spre mesele mari. Locul era ticsit de jucători din toate speciile, dimensiunile şi aspectele. Han se înscrise, îşi predă blasterul accesul cu arme în sală era interzis, primi un ecuson de identificare şi un voucher pe baza căruia să-şi retragă fisele pentru joc. Prima partidă urma să înceapă a doua zi, la amiază.

Tocmai îşi introdusese voucherul în siguranţa buzunarului interior al cămăşii, imediat lângă piele şi se pregătea să părăsească zona de înscriere, când auzi un glas familiar:

— Han! Hei, Han! Aici!

Se întoarse şi-l văzu pe Lando Calrissian, făcându-i semn cu braţul din cealaltă parte a mezaninului. Han îi răspunse printr-un gest similar, pentru a-i confirma că-l auzise, apoi se îndreptă cu pas grăbit spre pasarela rulantă şi sări pe ea, exact în clipa în care Lando suia pe cea care venea spre corellian din partea opusă a sălii imense.

Când îl văzuse pentru ultima oară pe jucătorul profesionist, acesta se pregătea să plece spre sistemul Oseon. Vorbise însă de multe luni de zile despre turneul de sabacc, aşa că Han se aşteptase să-l întâlnească aici.

— Han! făcu Lando şi trăsăturile chipului său oacheş se destinseră într-un surâs larg, când cele două pasarele îi aduseră faţă în faţă. Nu te-am văzut de mult, pungaş bătrân!

Han sări cu graţie de pe pasarela sa pe a lui Lando şi nici nu apucă să aterizeze bine, că acesta îl cuprinse într-o îmbrăţişare de care şi Chewbacca ar fi fost mândru.

— Mă bucur să te revăd! icni corellianul, când Calrissian îl pocni pentru ultima dată pe spate.

Cei doi prieteni coborâră de pe pasarelă în zona de înscriere şi rămaseră locului câteva clipe, privindu-se

cercetător. Han îşi studie amicul şi observă că arăta de-a dreptul prosper – probabil că mesele de joc din Oseon erau încărcate cu credite lesne de câştigat. Jucătorul profesionist purta un costum scump făcut din ţesătură askajian, cea mai bună din galaxie. De pe spate îi unduia o capă negru-argintiu, croită după ultima modă.

Han zâmbii. La ultima lor întâlnire, Lando de abia începuse să-şi lase mustaţă, dar acum crescuse complet şi era tăiată foarte îngrijit, îi conferea un aer general mai degrabă pirateresc. Corellianul o indică cu vârful degetului.

— Văd că ai decis să păstrezi blana de pe buză.

Lando o mângâie cu mândrie.

— Toate femeile pe care le-am întâlnit au fost foarte măgulitoare, spuse el. Ar fi trebuit să port mustaţă de mai mult timp.

— Unii oameni au nevoie de tot ajutorul pe care-l pot obţine, îl tachină Han. Îmi pare rău, amice, că nu ai lipiciul meu la doamne.

Lando pufni ironic.

Han privi în jur.

— Dar... unde-i micuţul tău droid cu ochi roşii? Să nu-mi spui că l-ai pierdut pe Vuffi Raa la un joc de sabacc?

Calrissian clătină din cap.

— Este o poveste lungă... Ca să ţi-o spun aşa cum se cuvine, trebuie să am în faţa mea un pahar plin cu ceva înviorător.

— Ei bine, atunci care-i versiunea prescurtată? Să nu-mi spui că micuţul s-a plictisit să-ţi mai spună „stăpâne” şi a decis că s-ar putea descurca mai bine, vânzându-şi altundeva capacităţile de Clasa II?

Lando scutură iarăşi din cap şi expresia îi deveni brusc serioasă.

— N-o să-ţi vină să crezi, dar Vuffi Raa a decis să revină printre semenii lui şi să evolueze. Să-şi împlinească destinul.

— Poftim? se încruntă pilotul. Păi, este un droid. Ce vrei să spui prin... destin?

— Vuffi Raa este... a fost... un prunc navă stelară. Ştiu că

pare o nebunie, dar e adevărat. Provenea dintr-o... specie unică. Nave droide gigantice care hălăduiesc între stele... Forme de viaţă raţionale, deşii nu organice.

Han se holbă la prietenul său.

— Ai tras ryll pe nas? Vorbeşti de parcă ai fi petrecut toată ziua în bar.

Jucătorul profesionist ridică o mână, oprindu-l.

— Este adevărul curat. A existat un vrăjitor rău, pe nume Rokur Gepta din rasa croke, iar făpturile acestea, care puteau trăi în vidul cosmic, au dus o bătălie teribilă în gigantica Peşteră Stelară şi...

— Trişorul! răcni un glas gros şi răguşit, făcându-i pe cei doi prieteni să tresară. Puneţi mâna pe el! Nu-l lăsaţi să joace! Este Han Solo şi trişează la sabacc!

Han se răsuci fulgerător şi zări o femelă barabel furioasă, care se năpustea spre el. Extraterestra şchiopăta uşor, din cauza unui genunchi ţeapăn, totuşi se apropia cu o viteză respectabilă, dezvelindu-şi colţii masivi. Barabelii erau reptiloide negre uriaşe, iar în voiajurile sale Han întâlnise doar câţiva reprezentanţi ai rasei. Şi o singură femelă.

Mai precis, tocmai pe aceasta.

Corellianul înghiţi un nod şi mâna îi coborî spre blaster, doar pentru ca să se izbească zadarnic de coapsă. La naiba! începu să se retragă, ridicând braţele împăciuitor.

— Shallamar..., începu el.

Rapid ca întotdeauna în a pricepe o situaţie, Lando se asigură că nu se găsea pe vectorul de apropiere al barabelei, apoi începu să strige:

— Securitatea! Forţele de pază! Avem nevoie de securitate aici!

Barabela scuipa şi şuiera de furie:

— Foloseşte cărţi mutabile! Trişorul! Arestaţi-l!

Han se retrase, până se lovi de una dintre mesele la care se făceau înscrieri pentru turneu şi apoi, sprijinindu-se într-o mână, sări peste ea. Colţii barabelei sclipiră.

— Laşule! Ieşi de-acolo! Arestaţi-l!

— Shallamar, vorbi Han, dacă ţii minte, atunci te-am învins clar şi corect. Nu-i fair-play să porţi pică pentru

înfrângeri...

Cu un răget, ea se năpusti...

...şi se opri aproape imediat, căzând cu un bubuit pe podea, când un câmp blocator îi imobiliză picioarele. Shallamar se zvârcoli, lovind mocheta cu coada, blestemând şi urlând.

Han ridică ochii spre forţa de securitate a hotelului şi inspiră profund, uşurat.

Peste zece minute, cu barabela menţinută sub efectul câmpului blocator, Han, Lando şi Shallamar se aflau în biroul şefului forţelor de pază. Shallamar era posacă, deoarece Han fusese scanat din creştetul capului până în vârfurile degetelor de la picioare şi se dovedise că nu deţinea absolut nici un dispozitiv pentru trişat.

Acum barabela stătea inconfortabil pe vine, cu picioarele imobilizate, iar şeful forţelor de pază o avertiza că orice manifestări similare ulterioare urmau să ducă la excluderea ei din competiţie.

— ...şi cred că-i datorezi scuze lui Solo, încheie el.

Shallamar mârâi aproape inaudibil.

— Nu-i voi mai face nici un rău. Îmi dau cuvântul de onoare.

— Nu asta..., începu şeful forţelor de pază.

Han îi făcu un semn.

— Să nu mai insistăm, domnule. Dacă mă lasă în pace, este perfect din punctul meu de vedere. Mă mulţumesc să dovedesc că sunt un jucător cinstit.

— Cum doreşti, Solo, strânse din umeri şeful pazei. Bine, voi doi puteţi să plecaţi, privi spre Han şi Lando. Peste două minute, voi dezactiva câmpul blocator şi o voi elibera.

Reveni către barabelă.

— Stimată doamnă, de acum veţi fi sub supraveghere. Vă rog să nu uitaţi asta. Aici se desfăşoară un turneu de sabacc, nu de lupte libere. Este clar?

— Clar, şuieră ea răguşit.

Cei doi părăsiră biroul. Han nu scoase nici un cuvânt, dar îl cunoştea pe Lando prea bine ca să creadă că prietenul său nu va comenta în nici un fel episodul. Într-adevăr, când

păşiră pe trotuarul rulant care ducea spre cafenea, Lando rânjii larg:

— Han, Han... altă veche pasiune, aşa-i? Ai avut perfectă dreptate... ai un lipici deosebit la doamne, escroc bătrân!

Pilotul îşi dezveli dinţii într-un mârâit aproape la fel de feroce ca al lui Shallamar.

— Gura, Lando! Atât îţi spun... gura!

Deja Calrissian hohotea însă prea puternic pentru a mai putea scoate vreo vorbă.

*

Cei doi prieteni avură nevoie de câteva ore ca să se informeze reciproc despre cele petrecute între timp în viaţa lor. Han află întreaga poveste a aventurilor lui Lando în sistemul Oseon. De la ultima lor întâlnire, acesta câştigase şi pierduse mai multe averi, cea mai recentă fiind o încărcătură de pietre preţioase.

— Ar fi trebuit să le vezi, comentă trist jucătorul profesionist. Erau extraordinare! Am umplut jumătate din cala Şoimului. Ar fi fost bine dacă le-aş fi păstrat, în loc să le folosesc aproape pe toate ca să cumpăr jumătate din blestemata aia de mină de berubian!

Han îşi privi amicul cu un amestec de simpatie şi exasperare.

— Aranjată, nu? S-a dovedit fără valoare?

— Exact! De unde ştii?

— Cândva, am cunoscut pe cineva care folosea înşelătoria asta. Atât doar că era vorba despre un asteroid de aliaje dure.

Neglijă să menţioneze că el însuşi pierduse odată o mină de uraniu în valoare de jumătate de milion de credite pe care o câştigase la o partidă de sabacc. Mina fusese autentică, dar actele erau false şi el avusese noroc că scăpase de condamnare, când deţinătorii legali de acţiuni îşi începuseră investigaţiile.

Toate acelea aparţineau însă trecutului şi filozofia lui Han Solo era de a nu regreta niciodată acţiunile eşuate.

— Apropo de Şoim, rosti el, unde ai andocat-o?

— Ah, nu-i aici. Am lăsat-o în depozitul meu de nave

uzate de pe Nar Shaddaa. Jumătate din şmecheria unui câştig serios la jocurile de noroc este să fii capabil să-ţi domini psihic adversarii, prezentându-te ca o persoană care-şi poate permite să joace pe sume mari, să câştige sume mari şi să piardă sume mari. În felul ăsta, cacealmalele sunt mult mai eficiente.

— O să ţin minte asta, încuviinţă Han. Şi atunci, cum ai ajuns aici?

— Am venit cu unul dintre pacheboturile de lux, Regina Imperiului, în stil de mare nabab. Ca să nu mai amintesc că şi cazinoul din Regină este unul dintre cele mai elegante pe care le cunosc. Eu şi pachebotul ăsta avem multe amintiri comune.

Han surâse mucalit.

— Acum câteva săptămâni, m-am întâlnit cu Blue, care mi-a spus că voiajai la bordul noii nave a lui Drea Renthal. Vigilenţa lui Renthal – nava pichet din clasa Carrack pe care a recuperat-o după Bătălia de la Nar Shaddaa.

Lando îşi drese glasul.

— Drea este o doamnă adevărată, declară el. Pentru un pirat, este surprinzător de... rafinată.

— Oho! chicoti contrabandistul. Da' nu-i niţel cam bătrână pentru tine? Trebuie să aibă cel puţin patruzeci de ani! Cum ţi-a plăcut să fii jucăria favorită a unei regine de piraţi?

Lando se burzului.

— N-am fost... Ea nu-i...

Han râse acum în mod direct.

— Aproape îndeajuns de bătrână ca să-ţi fie mamă, nu?

Dinţii celuilalt sclipiră de sub mustaţă.

— Nici chiar aşa! Şi, Han... mama nu se compara nici pe departe cu Drea. Crede-mă!

— Atunci de ce v-aţi despărţit?

— Viaţa la bordul unei nave pirat este... interesantă, explică Lando, totuşi niţel prea... vulgară pentru gusturile mele.

Privindu-i hainele spilcuite, Han aprobă din cap.

— Sunt convins.

— Totuşi, urmă Lando, Drea şi cu mine ne-am despărţit prieteni. În ultimele luni, aveam nevoie... eram... Ridică din umeri, în mod vădit stânjenit. Ei bine, Drea a apărut într-un moment bun. Eram... în sfârşit, a fost plăcut să am tovărăşie.

— Vrei să zici că i-ai simţit lipsa lui Vuffi Raa? îl examină Han cu atenţie.

— Ce naiba... cum poţi să simţi lipsa unui droid? Deşii... să ştii, Vuffi a fost cu adevărat un camarad. În unele momente nici măcar nu mă gândeam la el ca la o maşinărie. Mă obişnuisem să-l am în preajmă, aşa că atunci când aspiratoraşul ăla a plecat cu cei din specia lui, chiar că... i-am dus dorul.

Pilotul se gândi ce ar fi însemnat ca el să-l piardă pe Chewie şi nu putu decât să aprobe fără un cuvânt.

Cei doi rămaseră o vreme tăcuţi, sorbind din pahare şi bucurându-se de tovărăşia reciprocă. În cele din urmă, Han îşi înăbuşi un căscat şi se sculă.

— Trebuie să trag un pui de somn, anunţă el. Mâine o să fie o zi mare.

— Ne vedem la masa de joc, spuse Lando şi se despărţiră.

*

Sabaccul este un joc străvechi ce datează de la începuturile Vechii Republici. Dintre toate jocurile de noroc, este cel mai complex, cel mai imprevizibil, cel mai surescitant... şi cel mai devastator.

Se joacă cu un pachet de 76 de cărţi-cip. Valoarea oricărei cărţi se poate modifica pe parcursul partidei, la intervale aleatorii, prin intermediul unor impulsuri electronice transmise de „randomizator”. În mai puţin de o secundă, o mână câştigătoare se poate preschimba într-o catastrofă.

Cărţile sunt de patru „culori”: Săbii, Doage, Clondire şi Monede. Cărţile numerotate au valori de la +1 la +11 şi există patru cărţi „de rang”: Comandorul, Dama, Stăpânul şi Asul, care au valori de la +12 la +15.

Pachetul este completat de şaisprezece cărţi cu figuri,

câte două din fiecare tip, care au valori negative sau zero: Idiotul, Regina Văzduhului şi Beznei, Răbdarea, Balanţa, Decesul, Cumpătarea, Răul şi Steaua.

Există două poturi diferite. Primul dintre ele, potul mâinii, este încasat de câştigătorul fiecărui tur jucat. Pentru a câştiga potul mâinii, jucătorul trebuie să aibă cel mai mare total al valorilor cărţilor din mână, care să fie mai mic sau egal cu 23. Valorile pot fi pozitive sau negative, dar în caz de egalitate, totalul pozitiv câştigă în faţa celui negativ.

Celălalt pot, potul sabacc, este potul „partidei” şi poate fi câştigat în două moduri: cu un sabacc curat – adică având cărţi cu totalul valorilor egal cu +23 – sau cu matricea idiotului, constând din una dintre cărţile cu figura Idiotul, plus un 2 şi un 3 – adică valoarea literală 23 – de orice culoare.

În centrul mesei se află un câmp de interferenţă. Pe măsură ce se succed licitaţiile de mize şi cacealmale, jucătorii de sabacc pot „îngheţa” valoarea unei cărţi, plasând-o în câmpul de interferenţă.

Turneul de sabacc organizat în Oraşul Norilor atrăsese peste o sută de jucători bogaţi de pe planete din toată galaxia. Rodiani, twi'leki, sullustani, bothani, devaroniani, oameni... şi multe alte rase erau reprezentate la mesele de joc. Turneul avea să dureze patru zile de joc susţinut şi, în fiecare zi, aproximativ jumătate dintre jucători aveau să fie eliminaţi. Numărul meselor se reducea, până ce rămânea doar una, unde cei mai buni dintre cei mai buni aveau să se întreacă în ultima partidă.

Mizele erau mari. Învingătorii aveau şanse însemnate să plece cu câştiguri ce depăşeau de două-trei ori... sau chiar mai mult taxa de înscriere în valoare de zece mii de credite.

În mod tradiţional, sabaccul nu era un joc care să se adreseze spectatorilor, aşa cum se întâmpla cu magbal sau polo ge-nulă, dar, întrucât în sala propriu-zisă aveau acces numai jucătorii, hotelul instalase un holoproiector gigantic într-un salon, pentru cei care doreau să urmărească desfăşurarea turneului. Însoţitorii participanţilor, pierde-vară, jucători interesaţi şi orice alte persoane intrau şi

ieşeau din salon, aruncând un ochi la turneu şi încurajându-şi de la depărtare favoriţii.

Alături de holoproiecţie exista o listă ierarhică, identificând jucătorii şi prezentând evoluţia partidelor. În ziua a doua a turneului, pe lista aceasta figurau aproximativ cincizeci de jucători de la zece mese. Statisticile din dreptul numelor lor arătau că Han Solo trecuse de prima zi doar la limită şi bizuindu-se exclusiv pe noroc. Pierduse potul sabacc, dar câştigase suficiente poturi ale mâinii ca să poată rămâne în concurs.

Unul dintre spectatorii din salon ţinea pumnii strânşi pentru victoria lui, deşii corellianul nu avea habar că persoana aceea se afla pe o rază de parseci depărtare de Bespin... iar dacă Bria Tharen dorea să păstreze secretul, Han nu avea cum să-l afle. În anii de când lucra pentru Rezistenţa Corelliană, Bria devenise expertă în deghizări. Acum, pletele ei lungi, roşu-aurii, erau ascunse sub o perucă neagră, scurtă, iar ochii albastru-verzui erau acoperiţi de biolentile care îi făceau la fel de întunecaţi ca şi părul. Capitonaje abil inserate în costumul de afaceri elegant o făceau să pară voluptoasă şi cu rotunjimi, nu subţire şi vânoasă. Unicul lucru pe care nu-l putea deghiza era statura... totuşi existau destule femele umane înalte.

Acum stătea în partea din spate a salonului, privea holoproiecţia cu atenţie şi spera să vadă alt prim-plan cu Han. În gând, se bucura pentru că el ajunsese atât de departe. Ce bine ar fi dacă ar câştiga! îşi spuse. Viaţa lui merită o schimbare importantă. Dacă ar fi avut destule credite, n-ar fi fost nevoit să-şi rişte viaţa făcând contrabandă.

Pentru o clipă, holoproiecţia arătă prim-planul mesei lui Han şi Bria văzu că adversarii săi erau o sullustană, un twi'lek, un bothan şi doi oameni – un bărbat şi o femeie. Judecând după muşchii groşi şi încordaţi ai gâtului şi după trupul scund şi masiv, femeia provenea în mod evident de pe o planetă cu gravitaţie mare.

Bria ştia puţine despre sabacc, dar îl cunoştea pe Han Solo, în ciuda celor şapte ani cât fuseseră separaţi. Îi ştia

fiecare trăsătură a feţei... felul în care i se încreţeau colţurile ochilor atunci când zâmbea... cum mijea pleoapele când era furios ori suspicios... sau smocurile lăţoase ale părului mereu netuns. Îşi putea reaminti forma mâinilor lui, până şi firişoarele fine de păr de pe dosul lor...

Îl cunoştea atât de bine pe Han, încât îşi dădu seama că putea identifica momentul când încerca o cacealma... aşa cum se întâmpla acum.

Surâzând încrezător, Han se aplecă peste masă şi împinse în centru alt teanc de fise. Văzând mărimea plusării sale, sullustana şovăi, apoi îşi azvârli cărţile. Cei doi oameni abandonară şi ei, dar bothanul era croit dintr-un material mai dur. Plăti miza cerută de Han, apoi, ostentativ, plusă considerabil.

Expresia Briei nu se modifică, însă palmele i se încleştară în pumni. O să abandoneze, sau va juca mâna până la capăt, sperând că-i va ţine cacealmaua?

Twi'lekul aruncă altă carte în câmpul de interferenţă şi plăti miza cerută.

Toţi ochii se întoarseră spre Han.

Corellianul surâdea, de parcă n-ar fi avut nici o grijă pe lume. Bria îi zări buzele mişcându-se, pronunţând probabil o provocare verbală sau o remarcă ironică, apoi împinse alt fişic de fise... o miză atât de uriaşă, încât femeia îşi muşcă buza. Dacă pierdea turul acela, pentru el ar fi însemnat distrugerea. În nici un caz n-ar mai fi putut continua!

Bothanul privi într-o parte şi alta, părând pentru prima dată nesigur. În cele din urmă, abandonă mâna. Cozile cefalice ale twi'lekului zvâcniră de frustrare şi nervi.

Finalmente, încet, twi'lekul îşi lăsă cărţile jos. Rânjetul lui Han se lăţi şi bărbatul se întinse pentru a mătura alt pot al mâinii. O fi avut cu adevărat cărţi câştigătoare, se întrebă Bria, sau am avut dreptate şi n-a fost decât o cacealma?

Mişcând din guşile ei flasce, sullustana se repezi pe neaşteptate spre cărţile lui Han, dar dealerul interveni prompt, avertizând-o limpede împotriva unei asemenea acţiuni. Oricum, dealerul ar fi semnalat o modificare a valorilor cărţilor.

Bria încuviinţă din cap, apăsat, spre holoimagine. Grozav! Ţine-o tot aşa, Han! Bate-i! Câştigă!

Lângă ea, cineva mârâi, apoi şuieră răguşit:

— Fie ca toate dezastrele lui Barabel să se abată asupra nemernicului de Solo! Câştigă iarăşi! E sigur că trişează!

Bria trase cu coada ochiului şi zări o femelă barabel imensă, în mod evident o barabelă foarte iritată. Colţurile gurii ei zvâcniră. Han are un asemenea efect asupra oamenilor... oare ce o fi făcut ca s-o enerveze în asemenea măsură?

Ceva foşni în partea cealaltă a Briei şi ea se întoarse şi-l zări pe Jace Paol, adjunctul ei corellian, care i se alăturase. Bărbatul vorbi pe un ton atât de scăzut, încât până şi Bria de abia îl auzi, deşii buzele lui se aflau la nici un lat de palmă de urechea ei.

— Comandor Tharen, au sosit reprezentanţii Alderaanului. Sunt pe drum spre locul de întâlnire.

— Vin imediat.

După ce Jace părăsi salonul, Bria îşi verifică datapadul scump un dispozitiv fictiv, deoarece ea nu transpunea în scris aproape nici un fel de date despre adevăratele ei afaceri, zâmbii vag spre barabelă şi ieşi. Era momentul să se ocupe de misiunea ei reală de pe Bespin.

Când descoperise că Oraşul Norilor avea să găzduiască marele turneu de sabacc, Bria îşi dăduse seama că va fi locaţia ideală pentru o întrunire secretă la nivel înalt între reprezentanţii câtorva mişcări de rebeliune. Grupurile de rezistenţă se înmulţeau rapid pe multe planete imperiale şi stabilirea de legături între ele era esenţială, totuşi asemenea întâlniri trebuiau să fie menţinute clandestine. Imperialii aveau spioni peste tot.

Orice agent de informaţii ştia că ascunzătoarea cea mai bună era în mijlocul mulţimii, iar Oraşul Norilor se găsea destul de departe de Nucleul Imperial pentru ca imperialii să nu-l bage prea mult în seamă. Un turneu de anvergură oferea o camuflare perfectă. Deoarece veneau şi decolau aşa multe nave, atât extraterestre, cât şi umane, câţiva oameni, un sullustan şi un duros care se întâlneau într-o

săliţă de conferinţe aparţinând unui hotel din Oraşul Norilor, n-aveau să trezească prea mult interes din partea cuiva.

Bria n-ar fi recunoscut nici chiar faţă de ea însăşi că unul dintre motivele pentru care alesese Oraşul Norilor în timpul turneului fusese speranţa că-l va întrezări pe Han Solo. Desigur, nu putea fi convinsă că el va participa, totuşi, cunoscându-l pe Han, dacă exista o şansă de a câştiga sume mari, el avea probabil să fie acolo, pregătit de acţiune.

Mergând cu pasarela rulantă spre turboliftul cel mai apropiat, femeia se imagină înlăturându-şi deghizarea şi strecurându-se în odaia lui Han, în toiul nopţii. Probabil că el şi-o reamintea destul de bine de la ultima lor întâlnire, când ea jucase rolul amantei Moffului Sarn Shild, dar cu certitudine avea s-o creadă când îi va explica cum spionase pentru Rezistenţa Corelliană şi nu avusese absolut nici cea mai mică relaţie cu Shild.

Aşa că după ce-i va spune adevărul despre ultima lor întrevedere, vor sta de vorbă. Poate că vor sorbi nişte vin. După un timp, se vor ţine de mâini. Iar mai târziu...

Închise ochii, pe măsură ce turboliftul o sui printre splendorile de cristal pastelat ale atriului de cincizeci de niveluri din Yarith Bespin. Poate că după ce va explica totul, Han va dori să se alăture Rezistenţei, să-şi ajute semenii corelliani ce conjurau eliberarea planetei lor de împăratul tiran care ţinea atâtea planete într-o încleştare nemiloasă.

Poate... Bria se închipui pe ea şi pe Han, luptând umăr la umăr pe solul unei planete sau în spaţiul cosmic, războindu-se curajos, acoperindu-se reciproc în bătălii, repurtând victorii asupra forţelor imperiale... apoi ţinându-se în braţe, după ce confruntările zilei se încheiaseră...

Nu-şi putea imagina ceva mai minunat.

Simţind decelerarea turboliftului, femeia suspină şi deschise ochii. Fanteziile erau perfecte... uneori, doar ele o mai făceau să continue, însă nu le putea îngădui să-i împiedice misiunea.

Când uşile turboliftului se deschiseră, era pregătită. Păşind încrezător, ieşi din cabină şi porni pe coridorul

acoperit cu mochetă.

Ajunse la săliţa de întrunire, bătu codul cifrat şi uşa se deschise. Privi scurt spre Jace şi gestul său din cap îi confirmă că verificase încăperea şi că nu descoperise dispozitive de interceptare. De abia după aceea, Bria se întoarse pentru a-i saluta pe ceilalţi participanţi la întrunire.

Primul care înaintă fu un duros tipic, cu piele albastră şi chip posac, pe nume Jennsar So-Billes. Venise singur, la fel ca şi Sian Tevv de pe Sullust. Bria îi salută cu căldură pe cei doi extratereştri, mulţumind lor şi grupurilor pe care le reprezentau fiindcă le îngăduiseră să întreprindă călătoria periculoasă... şi fusese realmente periculoasă. Chiar luna trecută, unul dintre liderii de rang înalt ai rebelilor de pe Tibrin fusese capturat pe când se îndrepta spre o astfel de întrunire. Pentru a scăpa de sondele cerebrale imperiale, Ishi Tib fusese nevoit să se sinucidă.

Alderaan trimisese trei reprezentanţi – doi oameni şi un caamas. Cel mai vârstnic membru al delegaţiei era Hric Dalhney: un bărbat de etate mijlocie, cu păr şi barbă grizonate, ministru adjunct al Securităţii şi membru de încredere al cabinetului viceregelui Bail Organa. Îl însoţea o tânără, de abia ieşită din adolescenţă, cu păr lung, alb precum cristalul. Dalhney o prezentă sub numele „Winter” şi adăugă că ei doi jucau roluri de tată şi fiică, drept acoperire în decursul voiajului. Membrul non-uman al delegaţiei era un caamas, care o făcu curios pe Bria, deoarece nu mai întâlnise nici unul până atunci. Specia devenise destul de rară în galaxie.

În esenţă, Caamas fusese distrusă după Războiul Clonelor, graţie eforturilor întreprinse de mâna dreaptă a împăratului, Darth Vader, dar puţini ştiau că mulţi dintre locuitorii planetei reuşiseră să se refugieze pe Alderaan şi se stabiliseră acolo, trăind în general în izolare.

Numele caamasului era Ylenic It'la şi se prezentă drept consilier al Viceregelui de Alderaan. Chiar mai înalt decât Bria, el purta un singur veşmânt de tip kilt şi bijuterii. Având aspect umanoid, Ylenic era acoperit cu puf auriu şi chipul îi era împodobit de dungi purpurii. Ochii săi mari şi

negri deţineau un aer vag de tristeţe calmă, care o mişcă pe Bria, ştiind prin ce suferinţe trebuie să fi trecut făptură aceea.

Ylenic vorbi puţin, când delegaţii schimbară saluturi, dar ceva din ţinuta lui o impresionă pe Bria, care decise să-i afle părerile în cazul în care nu le-ar fi oferit. Caamasul degaja un aer de forţă tăcută şi siguranţă, care-i spunea că era o fiinţă de care trebuia să se ţină seama.

După ce schimbară câteva banalităţi, Bria se aşeză la masa lungă şi deschise în mod oficial întâlnirea.

— Camarazi rebeli, începu ea vorbind cu autoritatea blândă a cuiva care făcuse asta de multe ori, vă mulţumesc că vă riscaţi vieţile pentru cauza noastră. Mişcarea de rebeliune corelliană contactează toate grupurile clandestine, îndemnând diversele grupări de rezistenţă să se unească. Numai sub forma unei organizaţii puternice şi coerente putem avea speranţa de a ne confrunta cu Imperiul care ne sugrumă planetele şi ucide energiile popoarelor noastre.

Inspiră adânc şi urmă:

— Credeţi-mă, ştiu ce periculoasă şi descurajantă este această propunere. Dar grupurile de rebeli pot avea speranţa posibilei victorii numai dacă se vor uni, formând o alianţă. Atâta timp cât rămânem fragmentaţi şi legaţi de o singură planetă, suntem sortiţi pieirii. Mişcarea corelliană a analizat mult timp această propunere. Suntem pe deplin conştienţi că aşa ceva va determina o modificare radicală... şi că o asemenea alianţă va fi dificilă. Cât timp rămânem grupuri independente. Imperiul nu ne poate distruge pe toate dintr-o singură lovitură, pe când, dacă ne-am uni, ne-ar putea anihila într-o unică bătălie. Ştim de asemenea cât de dificilă poate fi colaborarea între specii diferite. Sistemele etice şi morale diferite, ideologiile şi religiile diferite – ca să nu mai amintesc de diferenţele de echipament şi armament – toate acestea pot să ridice probleme.

Bria îşi privi direct interlocutorii.

— Totuşi, prieteni, trebuie să ne unim. Cumva, trebuie să

găsim modalităţi de a soluţiona aceste diferenţe. Cu certitudine, o putem face... şi acesta este subiectul întâlnirii de faţă.

Durosul răpăi cu degetele pe masă.

— Cuvintele dumitale sunt mişcătoare, Comandor Tharen. Sunt de acord cu ele, în spirit, totuşi trebuie să privim realitatea în faţă. Cerând planetelor populate de non-umani să se alieze cu voi, ne cereţi să ne expunem unui risc mult mai important. Toţi cunosc dispreţul împăratului faţă de non-umani. Dacă o alianţă ar determina reacţia forţelor lui Palpatine şi ar fi înfrântă, mânia împăratului s-ar îndrepta în majoritate împotriva planetelor populate de non-umani. El ne-ar putea distruge pur şi simplu ca o lecţie adresată rebelilor umani.

Bria aprobă din cap.

— Observaţia este întemeiată, Jennsar. Privi în jurul mesei. Domnule ministru Dalhney, care este opinia dumitale?

— Alderaanul a susţinut din capul locului mişcarea rebelilor, răspunse bărbatul. Noi am oferit informaţii, finanţare şi expertiză tehnică, însă nu agreăm această discuţie despre bătălii. Cultura alderaană este construită pe absenţa armelor şi a violenţei. Suntem o planetă paşnică, iar calea războiului ne repugnă. Vă puteţi baza pe noi pentru a vă sprijini eforturile... dar nu-mi pot imagina că vom putea vreodată să ne alăturăm în calitate de combatanţi.

— Domnule ministru, îl privi cu gravitate Bria, este posibil ca Alderaan să nu mai dispună de opţiunea nerecurgerii la violenţă. Se întoarse către micul sullustan. Sian Tevv, care sunt gândurile dumitale de început?

— Comandor Tharen, semenii mei sunt atât de striviţi sub călcâiul Imperiului, încât puţini dintre ei au motivaţia de a urzi orice fel de rebeliune. Guşile extraterestrului tremurau şi ochii săi negri şi limpezi erau trişti. Deşii mulţi se plâng în şoaptă de trupele imperiale, doar câţiva dintre ei au cutezat vreodată să li se opună în mod deschis.

Peşterile noastre sunt locuri temute. Corporaţia Soro

Suub ne controlează în esenţă planeta, iar principalul ei client este Imperiul. Dacă ne-am alătura unei alianţe a rebelilor, s-ar declanşa un război civil!

Bria oftă. Va fi o discuţie lungă, gândi ea posac.

— Recunosc că toţi aveţi temeri valide, vorbi cu glas neutru şi egal, dar nimeni nu va fi rănit şi nici nu vă veţi asuma vreo obligaţie, dacă vom discuta pur şi simplu problemele acestea, de acord?

După o clipă, delegaţii celor trei planete acceptară să discute.

Inspirând profund, Bria începu.

*

Nu pot să cred c-am ajuns până aici, gândi Han obosit pe când se aşeza la singura masă de sabacc. Era seara celei de a patra zile a turneului şi rămăseseră numai finaliştii. Dacă m-ar mai ţine norocul doar puţin...

Întinse braţele şi-şi răsuci lent capul într-o parte şi în cealaltă, alungând cârceii din musculatura spatelui şi dorindu-şi să poată dormi vreo douăzeci de ore. Ultimele zile fuseseră teribile... jucase întruna, ore la rând, cu doar câteva pauze pentru masă ori odihnă.

Ceilalţi finalişti se aşezaseră de asemenea în jurul mesei. Un chadra-fan micuţ, un mascul bothan şi o femelă rodiană. Han nu era sigur dacă chadra-fan era bărbat sau femelă, deoarece ambele sexe purtau aceleaşi robe lungi.

Han îşi examina tovarăşii de joc de la masă, când ultimul jucător, tot un om, luă loc în faţa sa, pe scaunul rămas gol. Contrabandistul gemu în gând. Cumva, ştiam c-aşa se va întâmpla! Ce şanse pot avea împotriva unui profesionist ca Lando!

Corellianul era perfect conştient de faptul că el era probabil singurul jucător amator de la masă. Ar fi fost gata să pună prinsoare că şi ceilalţi, aidoma lui Lando, îşi duceau existenţa de pe urma câştigurilor obţinute la sabacc.

Pentru o clipă fu ispitit să se ridice pur şi simplu şi să abandoneze, să plece. Totuşi să piardă acum, după atâtea zile de joc...

Lando îşi salută scurt din cap prietenul şi Han îi răspunse

printr-un gest similar.

Dealerul se apropie de masă. În majoritatea partidelor de sabacc, dealerul era chiar unul dintre jucători, care îşi punea creditele la bătaie, dar în partidele din turneele oficiale, dealerul se ocupa numai cu distribuirea cărţilor şi monitorizarea jocului, fiindu-i interzis să mizeze.

Dealerul era un bith. Palmele mari ale extraterestrului aveau cinci degete, dintre care cele două de la extremităţi erau opozabile, ceea ce-i oferea o dexteritate considerabilă. Luminile giganticului candelabru din sala de joc se reflectau de pe craniul lui mare şi spân.

Bithul desfăcu cu gesturi ostentative un pachet nou de cărţi-cip şi le amestecă, apoi declanşă de câteva ori randomizatorul, demonstrând astfel că nimeni nu putea prezice ordinea în care aveau să fie distribuite cărţile. După demonstraţia iniţială, randomizatorul modifica valorile cărţilor la intervale aleatorii.

Han privi spre Lando şi fu încântat să observe că prietenul său trăda urme de stres. Hainele lui spilcuite erau mototolite şi sub ochi i se distingeau cearcăne. Părul arăta ca şi cum n-ar fi fost pieptănat toată ziua.

Corellianul ştia că nici el nu arăta mai grozav. Îşi trecu obosit mâna peste faţă şi de abia atunci îşi dădu seama că uitase să se radă. Tuleiele îi hârşâiră sub unghii.

Străduindu-se să aibă o poziţie cât mai dreaptă în scaun, îşi luă primele cărţi...

După trei ore şi jumătate, bothanul şi rodiana fuseseră eliminaţi şi plecaseră fără să arunce o privire în urmă. Masculul bothan fusese;distrus;- îşi mizase absolut toate fisele de credit pe rezultatul unui tur. Când Lando luase potul respectiv, extraterestrul plecase fără să le spună la revedere. Femela rodiană abandonase jocul fără să fi fost;distrusă;. Han bănuia că ea decisese să reducă la maximum pierderile, ridicându-se de la masă cât timp mai avea profit. Mizele ajunseseră foarte mari. Numai potul sabacc conţinea aproape douăzeci de mii de credite.

Norocul lui Han se menţinuse şi avea destule fise ca să acopere oricare dintre plusările pe care le văzuse până

atunci. Mintal, făcu un calcul rapid. Dacă abandona jocul acum, ar fi plecat de pe Bespin cu douăzeci de mii de credite, plus sau minus vreo două sute. Ochii începuseră să i se împăienjenească şi cărţile erau greu de numărat, atunci când erau în teancuri.

Corellianul căzu pe gânduri. Douăzeci de mii de credite însemnau o mulţime de bani. Aproape îndeajuns ca să-şi cumpere propria navă. Trebuia să abandoneze? Sau să continue?

Chadra-fan mări miza cu încă cinci mii de credite şi Han plăti suma cerută. La fel făcu şi Lando, dar îşi consumă aproape toate fisele.

Han îşi cercetă mâna. Avea Răbdarea, care avea valoarea -8. Corespunde, gândi el. Bătălia asta devine una a răbdării. Avea de asemenea asul de Doage, cu valoarea +15 şi şesarul de Clondire cu valoarea +6.

Total: +13. Trebuia să mai tragă o carte şi spera să nu capete una de rang, care l-ar fi scos din joc.

— Trag o carte, anunţă el.

Dealerul îi împinse o carte. Han o ridică şi, cu un sentiment de disperare, văzu că era Decesul, care însemna 13. Grozav! M-am îndepărtat mai mult ca oricând!

Apoi cărţile unduiră şi se modificară în faţa ochilor săi.

Han avea acum Regina Văzduhului şi Beznei, cu valoarea -2, plus cinciul de Monede, şasele de Doage şi Stăpânul de Monede, cu valoarea +14. Valoare totală... +23. Inima îi tresări. Sabacc curat!

Cu mâna aceasta putea să ia atât potul mâinii, cât şi potul sabacc... şi să câştige turneul.

Exista o singură combinaţie care-l putea învinge – Matricea Idiotului.

Inspiră adânc, apoi împinse înainte toate fişicurile sale de fise, mai puţin unul. Pentru o clipă se gândi să-şi azvârle toate cărţile în câmpul de interferenţă, însă atunci adversarii săi ar fi ştiut cu certitudine că nu era vorba despre o cacealma. Dacă intenţiona să câştige totul, era necesar ca ei să răspundă la plusarea lui.

Rămâneţi aşa! se adresă în gând cărţilor, sperând că

randomizatorul nu avea să le modifice valorile. Randomizatoarele nefalsificate erau cu adevărat aleatorii. Uneori ele modificau valorile cărţilor de mai multe ori în timpul unui joc, dar alteori o făceau numai o dată sau de două ori. Han aprecie că probabilitatea de schimbare a cărţilor din mâna sa în următoarele trei minute – durata medie a unei runde de licitare cu atâţia jucători – era de 50.

Printr-un efort de voinţă aproape dureros, îşi păstră trăsăturile inexpresive şi corpul relaxat. Trebuia să-i convingă pe ceilalţi să creadă că încerca o cacealma!

În dreapta sa, urechile imense ale micului chadra-fan fluturară rapid înainte şi înapoi, apoi extraterestrul în orele de joc, Han aflase că era mascul emise un chiţăit slab. Cu gesturi precise şi lente, îşi strânse cărţile, le aşeză pe masă, se ridică şi se îndepărtă.

Han rămase privindu-şi cărţile. Rămâneţi aşa... rămâneţi aşa! Pulsul îi bubuia în urechi şi spera că Lando nu-şi putea da seama.

Jucătorul profesionist şovăi o secundă interminabilă, apoi ceru o carte. Han simţi cum sângele îi năvăleşte în urechi, când, cu un gest lipsit de grabă, Calrissian întinse o mână şi plasă o carte în câmpul de interferenţă.

Han încremeni. Întrezărise o sclipire a culorii de bază a cărţii, reflectată de ionizarea slabă a câmpului. Violet! Dacă ochii săi obosiţi nu-i jucau o festă, asta însemna că era vorba despre Idiot. Cartea cea mai importantă din Matricea Idiotului.

Încercă să înghită nodul care-i rămăsese în gât, însă gura îi era prea uscată. Lando este un expert în chestii de-astea, gândi el. Ar fi putut pune jos cartea în mod premeditat, astfel ca să-i văd culoarea şi să bănuiesc că are Idiotul. Dar de ce? Ca să tragă o cacealma? Ca să mă sperie şi să mă determine să abandonez? Sau pur şi simplu îmi imaginez fel defel de lucruri!

Ridică ochii spre oponentul său. Acum Lando ţinea în mână două cărţi. Jucătorul profesionist surâse spre prietenul său, apoi tastă iute pe un datacard şi-l împinse pe acesta şi restul de fise spre Han.

— Garanţia mea, rosti el pe tonul cel mai lin şi dulce. Valabilă pentru oricare navă pe care o deţin. Poţi s-o alegi pe oricare doreşti din atelierul meu.

Bithul se întoarse către Han.

— Accepţi termenii, Solo?

Han îşi simţea gura atât de uscată, încât nu îndrăzni să răspundă, ci se mulţumi să încuviinţeze din cap.

Bithul reveni spre Lando.

— Garanţia a fost acceptată.

Lando avea două cărţi plus Idiotul, aflat în siguranţa câmpului de interferenţă. Han se luptă cu impulsul de a-şi şterge fruntea cu dosul palmei. Oare Lando îşi dădea seama că asuda? Trebuie să rămâi calm şi să judeci logic, îşi porunci Han. Are Matricea Idiotului... sau... încearcă o cacealma?

Exista o singură cale prin care putea să afle.

Rămâneţi aşa, rămâneţi aşa, porunci el în gând cărţilor din mâna sa, apoi, lent, dar decis, împinse ultimul său fişic de fise.

— Sec, anunţă cu un croncănit tremurat.

Lando îl cercetă vreme de o secundă din cealaltă parte a mesei, după care surâse uşor.

— Perfect.

Fără grabă, se întinse şi întoarse cu faţa în sus cartea din câmpul de interferenţă.

Idiotul privi spre Han.

Mişcându-se la fel de lent, Lando luă una dintre cărţile din mână şi o aşeză cu faţa în sus lângă Idiot. Doiarul de Doage.

Han nu mai putea să răsufle. Sunt mort... am pierdut totul.

Lando îşi întoarse ultima carte din mână.

Şeptarul de Clondire.

Contrabandistul privi fără să-şi creadă ochilor la mâna necâştigătoare, apoi, încet, ridică ochii spre prietenul său. Lando zâmbii strâmb şi strânse din umeri.

— Trebuie să ţi-o las, zise el. Crezusem că te pot păcăli cu o cacealma.

Lando încerca o cacealma! Mintea corellianului se învârti, înţelegând ce se petrecuse. Am câştigat! Nu-mi vine să cred, dar am câştigat!

Foarte, foarte lent îşi aşeză cărţile pe masă.

— Sabacc curat, anunţă el. Am câştigat şi potul sabacc.

Bithul aprobă.

— Domnilor, căpitanul Solo este câştigătorul turneului nostru, vorbi el în minusculul amplificator pe care-l purta fixat de guler. Felicitări, căpitane!

Ameţit, Han dădu din cap spre el, apoi observă că Lando se aplecase peste masă, întinzându-i mâna. Surescitat, i-o prinse şi i-o strânse cu putere.

— Nu-mi vine să cred! exclamă el. Ce mai joc!

— Bătrâne, spuse Lando cordial, eşti un jucător mai bun decât te-am crezut vreodată.

Han se întrebă în sinea lui cum putea Lando să fie aşa calm, deşii pierduse o sumă atât de mare, apoi se gândi că, până atunci, jucătorul profesionist câştigase şi pierduse probabil multe averi la masa de joc.

Ridică după aceea datacardul care constituia garanţia lui Calrissian şi-l studie.

— Aşadar, ce navă revendici? se interesă Lando. Am un cargobot uşor de marfă YT-2400 din sistemele Corelli, aproape nou, care ar merita cel mai mult. Stai până o să-l...

— Iau Şoimul, vorbi Han pe nerăsuflate.

Lando ridică din sprâncene.

— Şoimul Mileniului? întrebă el, luat evident prin surprindere. Ah, nu! Han, Şoimul este nava mea personală. N-a făcut parte din înţelegere.

— Ai spus „orice navă pe care o deţii”, îi reaminti Han sec şi privirile celor doi se încleştară. Ai spus că pot s-o aleg pe oricare doresc. Şoimul se află în atelierul tău. Pe ea o doresc.

— Dar...

Buzele lui Lando se strânseră şi ochii lui scânteiară.

— Spune, făcu Han, introducând în mod deliberat o umbră de îndoială în glas. O să-ţi onorezi datoria, sau nu?

Cu un gest extrem de domol, Lando încuviinţă din cap.

— Nimeni nu poate spune că nu-mi onorez datoriile. Inspiră adânc, apoi expiră cu un şuierat furios.

— În regulă atunci... Şoimul este al tău.

Han rânjii, apoi ridică ambele braţe în aer şi se roti într-un dans improvizat, ameţit de bucurie. Când va afla Chewie! Şoimul Mileniului este al meu! În sfârşit! Avem o navă numai a noastră!

PROMISIUNI DE RESPECTAT

Bria Tharen rămăsese singură în salonul cu holoecran; îl privea pe Han Solo care-şi sărbătorea victoria şi-şi dorea să fi putut sta alături de el, pentru a-l îmbrăţişa, a-l săruta şi a jubila împreună. Minunat! gândi ea triumfător. Oh, Han, ai meritat să câştigi! Ai jucat ca un campion!

Se întrebă ce anume îi înmânase ca garanţie jucătorul cu piele smeadă. În mod evident, trebuia să fi fost vorba despre ceva valoros. Han strângea în mână datacardul, de parcă ar fi fost cheia celui mai de seamă tezaur din Univers.

Era târziu, în noaptea celei de a patra zile, iar întâlnirile corellianei cu durosul, sullustanul şi alderaanii aveau să se încheie în dimineaţa următoare. Înregistraseră progrese în ajungerea la unele acorduri şi toţi învăţaseră multe despre culturile celorlalţi, totuşi nu se adoptase nici o decizie majoră. Nici unul dintre celelalte trei grupuri de rebeli nu fusese de acord să se dedice alianţei propuse de Corellia.

Bria oftă. Ea se străduise pe cât putuse mai bine, dar, în mod evident, mai era drum lung până la un acord deplin. Bănuia că n-ar fi trebuit să învinuiască celelalte grupuri pentru precauţia lor, totuşi îi venea greu să n-o facă. Relaţia cu Imperiul avea să se înrăutăţească cu certitudine, iar ceilalţi erau orbi dacă nu puteau vedea asta şi singuri.

Auzind zgomot de paşi, se întoarse şi o zări pe fata alderaană, Winter, venind spre ea. Era o tânără încântătoare, cu păr de culoarea cristalului şi ochi verzui-deschis. Rochia ei verde, simplă, cu croială modestă, dezvăluia o siluetă zveltă, regală. Era înaltă, deşii nu chiar cât Bria.

Corelliana o salută printr-o înclinare a capului şi, timp de câteva minute, cele două priviră ceea ce se întâmpla în sala turneului de sabacc. Acum Han se afla în mijlocul altor

jucători, care-l felicitau şi-i strângeau mâna. Începuseră să circule tăvi cu gustări şi băuturi, iar organizatorii, dealerii şi personalul hotelului se amestecaseră prin mulţime. Domnea o atmosferă de petrecere.

— Se pare că ei se distrează mai mult decât o facem noi în şedinţe, comentă sec Bria. Îi invidiez. Nu au nici o grijă.

— Oh, replică Winter, sunt sigură că au şi ei grijile lor, dar în clipa de faţă le-au alungat, ca să se poată bucura doar de clipa prezentului.

Bria încuviinţă uşor din cap.

— Ai înclinaţii spre filozofie?

Fata râse scurt, cu un sunet muzical plăcut.

— Noi, alderaanii, avem o tradiţie îndelungată în dezbaterea ideilor filozofice, etice şi morale. Pe Aldera există cafenele unde cetăţenii stau şi discută toată ziua probleme de natură filozofică. Este un obicei planetar.

Bria chicoti încetişor.

— Corellianii au mai degrabă reputaţia de a fi persoane active cu mintea înfierbântată, care duc lucrurile la bun sfârşit, dar cărora le place să-şi asume riscuri.

— Poate că planetele noastre au nevoie una de cealaltă, pentru a se echilibra reciproc, observă Winter.

Bria o privi gânditor.

— Ce-ai zice dacă am merge la bar pentru o ceaşcă de cafeină de viţă?

— Mi-ar face plăcere, aprobă fata.

Părul ei cristalin îi unduia pe umeri la fiecare mişcare. Bria auzise că alderaanii nu-şi tăiau părul, iar pletele lui Winter i se revărsau pe spate aidoma unei cascade de gheaţă.

După ce se instalară confortabil, având în faţă ceşti cu băutura aburind, cu aromă îmbietoare, Bria apăsă discret un buton de pe brăţara ei din aur şi răsuci spre exterior ornamentele din pietre corusca, apoi ridică uşor încheietura mâinii, privind în tot acest timp nestematele. Când printre ele nu scânteie nici o lumină, se relaxă. Nu există dispozitive de interceptare. Nici nu mă aşteptasem de altfel, dar mai bine să te pui la adăpost, decât să-ţi pară rău

după aceea.

— Aşadar, spuse ea, povesteşte-mi despre tine, Winter. Cum de participi la misiunea aceasta?

— Viceregele a fost ca un tată pentru mine, rosti fata cu glas scăzut. M-a crescut împreună cu propria lui fiică, Leia. Am fost tovarăşa prinţesei încă din copilărie.

Surâse vag şi Bria fu impresionată din nou de ţinuta şi maturitatea pe care o demonstra la o vârstă atât de fragedă.

— Au fost momente, urmă Winter, când am fost realmente confundată cu prinţesa. Sunt totuşi mulţumită că nu am sânge regal. Este greu să fii tot timpul în ochii publicului, aşa cum se întâmplă cu Viceregele şi cu Leia. Când te vânează mass-media, eşti supus unor presiuni constante... şi viaţa ta nu-ţi mai aparţine.

— Bănuiesc că a face parte dintr-o familie regală este şi mai păcătos decât să fii vidstar, fu de acord corelliana şi sorbi din ceaşcă. Deci Bail Organa te-a crescut... totuşi ţi-a îngăduit să participi la misiunea aceasta, ştiind că ar putea deveni periculoasă, dacă noi am fi descoperiţi? Ridică din sprâncene. Mă surprinde... Pari cam tânără pentru a fi supusă unor astfel de riscuri.

— Sunt cu un an şi câteva luni mai mare ca prinţesa, zâmbii Winter. Tocmai am împlinit şaptesprezece ani. Pe Alderaan, aceasta este vârsta responsabilităţii.

— La fel ca pe Corellia, totuşi mi se pare prea devreme... La şaptesprezece ani, eu nu aveam pic de minte, surâse trist Bria. Dar asta a fost cu mult timp în urmă... mi se pare că de atunci a trecut un milion de ani, nu doar nouă.

— Pari mai în vârstă, observă alderaana, deşii cine te vede n-ar spune aşa ceva. Douăzeci şi şase de ani şi deja Comandor? Trebuie să fi început de tânără...

Amestecă lapte de traladon în ceaşca ei.

— Aşa este. Iar dacă par mai bătrână decât vârsta mea reală, ei bine... un an de sclavie pe Ylesia poate transforma radical o fată. Fabricile de mirodenii te consumă enorm.

— Ai fost sclavă? păru surprinsă Winter.

— Da. Am fost salvată de pe Ylesia de un... prieten, totuşi

părăsirea fizică a planetei a fost partea cea mai uşoară. Mult timp după ce corpul meu fusese eliberat, mintea şi spiritul au continuat să fie subjugate. A trebuit să învăţ să mă eliberez singură şi acesta a fost lucrul cel mai greu pe care l-am făcut vreodată.

Winter încuviinţă, privind-o cu înţelegere. Bria se simţi uşor surprinsă de faptul că îşi deschidea sufletul faţă de altcineva, totuşi îi venea extraordinar de uşor să stea de vorbă cu adolescenta alderaană. În mod evident, aceasta nu susţinea o simplă conversaţie, ci îi păsa realmente de problemele ei. Strânse uşor din umeri.

— Practic, m-a costat tot ceea ce era important pentru mine. Iubirea, familia... siguranţa. Dar a meritat – am redevenit eu însumi. Şi mi-a adus un nou ţel în viaţă.

— Să lupţi împotriva Imperiului.

— Da, să lupt împotriva Imperiului care tolerează şi încurajează sclavia. Cea mai murdară şi degradantă practică dezvoltată vreodată de aşa-zisele fiinţe înzestrate cu raţiune.

— Am auzit despre Ylesia, făcu Winter. Acum câţiva ani, Viceregele a ordonat investigarea planetei, în urma răspândirii unor zvonuri neliniştitoare. De atunci, el susţine o campanie de informare publică pentru ca alderaanii să cunoască adevărul despre locul acela... despre fabricile de mirodenii, munca silnică...

— Asta-i partea cea mai rea, comentă amar corelliana. Ei nu te silesc. Lucrătorii muncesc până-şi dau sufletul şi o fac perfect doritori. Este oribil! Dacă aş dispune de soldaţii şi armamentul corespunzător, aş porni chiar mâine spre Ylesia cu două escadrile. Am pune sfârşit o dată pentru totdeauna cloacei aceleia mizerabile.

— Ar fi nevoie de mulţi soldaţi.

— Da, aşa este. Pe Ylesia există acum opt-nouă Colonii. Mii de sclavi... Bria sorbi cu grijă din băutura fierbinte. Ia spune... de abia aştepţi şedinţa de mâine?

— Nu tocmai, suspină Winter.

— Nu te învinuiesc. Trebuie să fie destul de plictisitor să ne auzi discutând cât este ziua de lungă dacă alianţa

rebelilor este sau nu modul cel mai bun de acţiune. Ar trebui să sari peste şedinţa de mâine şi să te duci să te distrezi. În Oraşul Norilor se organizează excursii pentru a vedea turmele de beldoni, sau rodeo aeriene, în care călăreţii de thranta efectuează cascadorii. Am auzit că este un spectacol cu adevărat incredibil!.

— Trebuie să particip la întrunirea de mâine, clătină din cap Winter. Ministrul Dahlney are nevoie de mine.

— Pentru ce? se miră Bria. Pentru susţinere morală?

Fata zâmbii din colţul gurii.

— Nu, eu sunt recorderul lui. Are nevoie de mine ca să-l ajut să-şi pregătească raportul către Vicerege.

— Recorder?!

— Exact. Îmi amintesc tot ceea ce văd, aud sau simt. Nu pot uita nimic, deşii uneori îmi doresc s-o pot face.

Trăsăturile frumoase ale alderaanei se întristară, de parcă şi-ar fi reamintit o scenă neplăcută din trecut.

— Vorbeşti serios?

Bria se gândi cât de util ar fi fost să aibă o asemenea persoană în echipa ei. Ea însăşi urmase cursuri speciale şi făcuse hipnoinstruire pentru a-şi îmbunătăţi memoria, fiindcă nu-şi putea îngădui să consemneze în fişiere de date sau pe foliplasturi decât foarte puţine dintre acţiunile pe care le întreprindea.

— Ai dreptate, aşa ceva te face de nepreţuit.

— Motivul pentru care spuneam că nu aştept cu mare entuziasm şedinţa de mâine, zise Winter aplecându-se peste masă, nu este faptul că m-aş plictisi. De fapt, îmi vine greu să-l aud pe Hric Dahlney insistând cu încăpăţânare că etica alderaană este mai importantă decât înfrângerea Imperiului.

Bria înclină capul pe un umăr.

— Oho... asta chiar că este interesant. Ce te face să spui aşa ceva?

— În două rânduri, când i-am însoţit pe Leia şi pe Vicerege în misiuni diplomatice pe Coruscant... – fata se opri, apoi surâse ironic – vreau să zic, pe Centrul Imperial, l-am văzut pe Palpatine. Într-una dintre ocaziile aceelea,

împăratul s-a oprit şi mi s-a adresat. A fost doar un salut protocolar, dar...

Şovăi, îşi muşcă buza inferioară şi, pentru prima dată, corelliana văzu cum maturitatea de pe faţa ei dispare şi trăsăturile adolescentine trădară o copilă înspăimântată.

— Bria, am privit în ochii lui şi nu-i pot uita, indiferent cât de mult m-aş strădui. Împăratul Palpatine este rău. Cumva, într-un mod ciudat, este nenatural... în ciuda căldurii din bar, fata se înfioră. M-a îngrozit. Era... malefic. Acesta este singurul termen care i se potriveşte.

— Am auzit şi eu unele relatări, încuviinţă Bria, dar n-am fost niciodată în prezenţa lui. L-am văzut de la depărtare şi atât.

— Nu ţi-aş dori să-l întâlneşti. Ochii lui... se fixează asupra ta şi te simţi ca şi cum îţi vor sorbi sufletul, spiritul şi tot ceea ce te defineşte.

— De aceea trebuie să ne împotrivim lui, oftă Bria. Asta-i ceea ce doreşte el – să ne înghită pe toţi... planete, fiinţe raţionale... totul. Palpatine este decis să devină despotul absolut al istoriei. Trebuie să ne împotrivim lui, altfel vom fi striviţi cu toţii.

— Sunt de acord, zise Winter şi de aceea, când voi reveni pe Alderaan, îi voi spune Viceregelui că noi, alderaanii, trebuie să ne înarmăm şi să învăţăm să luptăm.

Corelliana clipi, surprinsă.

— Chiar aşa? Dar ministrul Dahlney nu gândeşte la fel.

— Ştiu şi mai ştiu că Viceregele se opune înarmării noastre. Totuşi cuvintele tale din ultimele zile m-au convins că dacă Alderaan nu luptă, vom fi distruşi. Atâta timp cât împăratul domneşte, noi nu vom cunoaşte pacea adevărată.

— Crezi că Bail Organa te va asculta? întrebă Bria simţind un licăr de speranţă.

Cel puţin în ultimele zile am convins o persoană... n-a fost un eşec total.

— Nu ştiu, răspunse fata. Poate că da. Este un om bun şi-i respectă pe cei care-şi pot susţine coerent opiniile, chiar dacă sunt tineri. El crede în împotrivirea faţă de Imperiu. A

dispus deja ca eu şi fiica lui să căpătăm o instruire specială în tehnici de informaţii şi contrainformaţii. Este conştient de faptul că două fete tinere, cu aspect inocent, pot fi capabile să ajungă în unele locuri şi să efectueze acţiuni în care diplomaţii experimentaţi ar da greş.

Bria aprobă din cap.

— Am constatat asta pe pielea mea. Este trist şi regretabil, dar un chip drăgălaş şi un zâmbet dulce pot oferi un paşaport spre locuri din interiorul birocraţiei imperiale şi al Comandamentului Superior... atunci când alte eforturi ar fi sortite eşecului.

Schiţă un zâmbet silit şi-şi mai umplu o ceaşcă.

— Aşa cum, neîndoios, ai remarcat, Imperiul este o organizaţie dominată de masculi şi de oameni. Iar masculii oameni pot fi... manipulaţi... de femei, uneori foarte uşor. Nu-mi place şi nu este integru, dar ceea ce contează sunt rezultatele. Am învăţat asta de-a lungul anilor.

— Chiar dacă Viceregele Organa nu mă va asculta, spuse Winter, sunt sigură că Leia o va face. Ea a insistat ca instruirea noastră în culegerea de informaţii să includă şi şedinţe de folosire a armamentului. Amândouă am învăţat să tragem şi să nimerim ceea ce am ţintit. La început, Viceregelui nu i-a plăcut ideea asta, dar când s-a gândit mai bine, a fost de acord şi chiar a numit un Maestru Armurier pentru Leia. Este un om inteligent şi şi-a dat seama că se pot ivi situaţii în care va fi nevoie să ştim cum să ne apărăm.

— La ce ar sluji faptul că o vei putea convinge pe prinţesă? Am auzit că este foarte iubită pe planeta voastră, totuşi nu-i decât o adolescentă.

— Viceregele intenţionează ca la anul s-o numească reprezentant al Alderaanului în Senatul Imperial. Nu subestima voinţa şi puterea de influenţă a lui Leia.

— N-o voi face, surâse Bria. Mă bucur că am purtat discuţia aceasta. Mă simţeam extrem de descurajată, iar tu mi-ai ridicat moralul. Îţi sunt recunoscătoare.

— Şi eu îţi sunt recunoscătoare, Comandor Tharen, fiindcă ai spus adevărul în prezenţa mea. Rezistenţa

Corelliană are dreptate – speranţa noastră cea mai bună este Alianţa Rebelilor. Nutresc doar nădejdea că se va putea întâmpla într-o bună zi...

*

Petrecerea de după turneu începuse să se destrame, când Han se trezi lângă Lando. Îi făcu semn spre uşă.

— Haide, îţi fac cinste cu ceva de băut.

— Ar fi bine, surâse Lando fără chef. Mi-ai luat toate creditele.

— Ce naiba, rânjii Han, sigur că eu plătesc. Auzi... ai nevoie de un împrumut? Sau vrei un bilet înapoi spre Nar Shaddaa, în pachebotul care pleacă mâine?

Lando şovăi.

— Da... şi nu. Aş dori să împrumut o mie de credite şi ţi-i voi restitui, îţi garantez! Pe de altă parte, am decis să rămân o vreme aici, pe Bespin. Unii dintre jucătorii care n-au ajuns în etapele finale ale turneului se vor repezi cu siguranţă în cazinourile din Oraşul Norilor, încercând să recupereze câte ceva din creditele pierdute. Ar trebui să mă descurc bine.

Han încuviinţă şi numără vouchere în valoare de o mie cinci sute de credite pe care i le întinse.

— Nu trebuie să te grăbeşti să mi le restitui.

— Mulţumesc, îi zâmbii Lando pe când se apropiau de bar.

— Ce naiba... potul sabacc adăugat celorlalte câştiguri ale mele... ei bine, îmi pot permite.

Corellianul se simţea obosit fizic, dar era atât de surescitat încât ştia că i-ar fi fost imposibil să adoarmă... cel puţin deocamdată. Trebuia să-şi mai savureze victoria şi faptul că devenise proprietarul Şoimului.

— Mâine pornesc înapoi. N-am nici un motiv să mai zăbovesc pe-aici şi sunt sigur că Chewie se-ntreabă pe unde sunt.

Lando privi spre capătul opus al barului şi înălţă o sprânceană.

— Eu unul văd cel puţin două motive să mai zăbovesc.

Han îi urmări privirea şi zări cele două femei care

părăseau barul prin uşa care ducea spre recepţie. Una era înaltă, cu trup voluptuos şi păr negru, tuns scurt, iar cealaltă părea de abia ieşită din adolescenţă, zveltă, cu păr alb, lung. Clătină din cap.

— Lando, tu nu te potoleşti niciodată? Tipa cea înaltă te poate face praf, nu vezi că-i clădită ca o luptătoare de genulă? Cât despre cealaltă, este o invitaţie directă la o celulă de închisoare pentru coruperea de minore.

— Mă rog, ridică din umeri prietenul său, dacă nu ele două, oricum în Oraşul Norilor există o mulţime de alte femei atrăgătoare. În plus, vreau să văd şi ce oportunităţi de afaceri există pe-aici. Locul ăsta a început să-mi placă.

— Cum vrei, surâse contrabandistul. Eu de abia aştept s-ajung acasă şi să iau nava mea la drum. Făcu semn spre robobarman. Ce ţi-ai dori?

Lando dădu ochii peste cap.

— Pentru mine polanis roşie, iar pentru tine un păhărel de otravă.

Han izbucni în râs.

— Şi care-i prima ta destinaţie cu noua navă? se interesă Lando.

— Vreau să-mi respect promisiunea pe care i-am făcut-o lui Chewie cu aproape trei ani în urmă şi să-l duc pe Kashyyyk, să-şi vadă familia. Cu Şoimul ar trebui să mă pot strecura fără probleme pe lângă patrulele imperiale.

— De cât timp n-a mai fost pe Kashyyyk?

— De aproape cincizeci şi trei de ani. Multe s-au putut întâmpla în răstimpul ăsta. Şi-a lăsat acolo tatăl, nişte veri şi o tânără wookiee la care ţinea. E timpul să meargă acasă şi să vadă ce-i cu ei.

— Cincizeci de ani? fluieră Lando. Nu-mi pot imagina nici o femeie din rasa noastră care să mă aştepte cincizeci de ani.

— Mi se pare firesc, comentă Han. În plus, se pare că Chewie n-a avut nici un fel de înţelegere cu Mallatobuck. Eu l-am avertizat că ar fi bine să se aştepte s-o găsească măritată şi bunică.

Lando aprobă şi, deoarece băuturile sosiseră, înălţă

paharul pentru a toasta. Han ridică halba sa cu bere alderaană.

— Pentru Şoimul Mileniului, zise jucătorul profesionist, cea mai rapidă rablă din galaxie! Să ai grijă de ea.

— Pentru Şoim, repetă Han. Nava mea. Fie să zboare iute şi liberă şi să întreacă toate navele imperiale existente.

Ciocniră solemn, apoi începură să bea împreună.

*

Pe Nai Hutta era o zi sufocantă, dar, de fapt, aproape toate zilele erau sufocante aici. Sufocantă, ploioasă, umedă şi poluată... asta era Nai Hutta. Huttilor le plăcea însă şi-şi iubeau planeta pe care o adoptaseră drept cămin. În graiul hutt,;Nai Hutta;însemna;Glorioasa Nestemată;.

Cu toate acestea, un hutt era prea absorbit de unitatea sa de holotransmisie pentru ca măcar să bage în seamă vremea. Durga, devenit conducător al clanului Besadii după moartea prematură a părintelui său, Aruk, petrecută cu şase luni în urmă, avea ochii şi atenţia îndreptate doar asupra holoimaginii în mărime naturală care era proiectată în biroul său.

La două luni după moartea lui Aruk, Durga angajase o echipă alcătuită din cei mai buni medici legişti ai Imperiului, ca să vină pe Nai Hutta şi să conducă autopsia riguroasă a corpului umflat al părintelui său. El îl congelase pe Aruk, apoi îl plasase într-un câmp de stază, deoarece fusese convins că nu murise din cauze naturale.

Când medicii sosiseră, petrecuseră câteva săptămâni prelevând mostre din toate tipurile de ţesuturi existente în cadavrul masiv al fostului conducător hutt, asupra cărora întreprinseseră analize. Primele lor rezultate nu dezvăluiseră nimic, totuşi Durga insistase să continue... şi, deoarece îi plătea, specialiştii făcură aşa cum li se ceruse.

Acum Durga privea cum se coagula holoimaginea lui Myk Bidlor, conducătorul echipei de medici legişti, un mascul uman slăbuţ cu piele şi păr deschise la culoare. Peste hainele boţite, purta un halat de laborator. Când zări imaginea lui Durga formându-se în faţa lui, se plecă uşor spre lordul hutt.

— Excelenţa Voastră, am primit rezultatele ultimelor analize efectuate asupra mostrelor de ţesut pe care le-am adus pe Coruscant... vreau să spun pe Centrul Imperial.

Durga flutură nerăbdător din mâna sa micuţă şi vorbi în graiul bazic:

— Ai întârziat, îţi aşteptam raportul acum două zile. Ce aţi aflat?

— Excelenţa Voastră, regret că rezultatele analizelor au fost oarecum întârziate, se scuză Bidlor. Cu toate acestea, acum, spre deosebire de celelalte baterii de analize, am descoperit ceva ce cred că veţi aprecia ca foarte interesant. Neaşteptat şi fără precedent. A trebuit să contactăm specialişti de pe Wyveral, care în clipa de faţă verifică să vadă dacă pot descoperi locul de fabricaţie. Factorul de morbiditate a fost dificil de stabilit, deoarece nu avem cantităţi pure, dar insistăm, iar când am determinat numărătoarea PSA a specimenului...

Durga izbi cu mâna într-o măsuţă din apropiere, spărgând-o şi trimiţând-o cât colo.

— Treci la subiect, Bidlor! Părintele meu a fost asasinat?

Medicul inspiră profund.

— Excelenţa Voastră, n-o pot afirma cu certitudine. Ceea ce vă pot spune este că în ţesuturile cerebrale ale lordului Aruk am descoperit o substanţă foarte rară, care nu are origine naturală. Nimeni din echipa mea n-a mai întâlnit-o până acum. Chiar în clipa de faţă efectuăm experimentări pentru a-i descoperi proprietăţile.

Chipul lui Durga, pătat de semnul din naştere, deveni şi mai urât, când grimasa i se accentuă.

— Ştiam, spuse el.

— Lord Durga, ridică mâna Myk Bidlor, în semn de avertisment, vă rog... îngăduiţi-ne să încheiem analizele. Ne vom continua munca şi vă vom raporta imediat ce vom deţine ceva definitiv.

Huttul făcu un gest de concediere spre legist.

— Perfect. Ai grijă să-mi raportezi în clipa în care afli cu ce avem de-a face.

Bărbatul se plecă adânc.

— Primiţi asigurările mele, lord Durga.

Murmurând o înjurătură, huttul întrerupse legătura.

*

Durga nu era unicul hutt nemulţumit de pe Nai Hutta. Jabba Desilijic Tiure, adjunct la conducerea puternicului clan Desilijic, era atât nemulţumit, cât şi deprimat.

Jabba îşi petrecuse toată dimineaţa cu mătuşa sa, Jiliac, conducătoarea clanului, încercând să încheie raportul final asupra pierderilor suferite de Desilijic în urma tentativei imperiale de a distrage Nar Shaddaa şi de a subjuga Nai Hutta. Atacul Imperiului eşuase, în principal ca urmare a mituirii cu succes a amiralului imperial de către Jabba şi Jiliac, dar avea să treacă mult până ce afacerile să revină la normal pe Nar Shaddaa.

Nar Shaddaa era satelitul masiv de pe orbita lui Nai Hutta, poreclit „Satelitul Contrabandiştilor" – un nume cât se poate de meritat de altfel, întrucât se referea la comerţul ilicit care se derula zilnic prin el. Mirodenii, armament, comori şi antichităţi furate... toate acestea şi multe altele treceau prin Satelitul Contrabandiştilor.

— Livrările au coborât cu 44, mătuşă, anunţă Jabba tastând expert pe datapad cu degetele sale delicate şi fine. Am pierdut o mulţime de nave, căpitani şi echipaje când Sarn Shild, fie-i de trei ori blestemat numele!, a declanşat atacul. Clienţii noştri în mirodenii se plâng că nu ne mai livrăm produsele ca înainte. Până şi Han Solo şi-a pierdut nava, iar el este pilotul nostru cel mai bun.

Jiliac îşi privi nepotul.

— După atacul acela, a pilotat numai navele noastre.

— Ştiu, însă cele mai multe dintre navele noastre sunt modele vechi, mătuşă. Lente... Iar în afaceri, timpul înseamnă credite.

Jabba făcu alt calcul, apoi emise un sunet de exasperare.

— Mătuşă, în anul acesta profitul nostru va avea cea mai mică valoare din ultimul deceniu.

Jiliac îi răspunse printr-o eructaţie sonoră. Jabba ridică ochii şi văzu că ea mânca din nou – de data aceasta, melasă cu calităţi nutritive, pe care o ungea pe dosul

şerpişorilor de mlaştină, înainte de a-i îndesa în gura enormă. De când rămăsese însărcinată, cu un an în urmă, Jiliac trecuse printr-una dintre etapele de dezvoltare masivă tipice pentru majoritatea huttilor adulţi, care aveau loc de câteva ori în decursul vieţii lor.

Pe durata unui an, Jiliac crescuse cu aproape o treime faţă de cât fusese înainte de sarcină.

— Ar fi bine să fii mai grijulie, o avertiză Jabba. Nu mai ţii minte ce indigestie teribilă ţi-au provocat ieri şerpişorii?

Jiliac eructă iarăşi.

— Ai dreptate. Ar trebui să mă abţin... dar pruncul are nevoie de alimentaţie.

Jabba suspină. Pruncul lui Jiliac continua să petreacă prea mult timp în marsupiul mamei sale. În primul an al vieţii, copiii hutti depindeau exclusiv de mamele lor pentru hrană.

— Mesaj de la Ephant Mon, anunţă Jabba observând un indicator care pâlpâia pe consola de comunicaţii. Scană iute raportul. Zice că ar trebui să revin pe Tatooine. Sunt convins că-mi reprezintă cât poate de bine interesele în afaceri, dar lady Valarian profită din plin de absenţa mea prelungită pentru a încerca să penetreze în teritoriile pe care le controlez.

Jiliac îşi întoarse ochii bulbucaţi spre nepotul ei.

— Dacă trebuie să te duci, du-te! Ai însă grijă să nu zăboveşti. O să am nevoie de tine ca să te ocupi de conferinţa cu reprezentanţii Desilijic din Planetele Nucleului de peste zece zile.

— Mătuşă, eu cred că ţi-ar face bine să te ocupi tu însăţi de ea. Ai cam pierdut contactul cu reprezentanţii aceştia.

Jiliac eructă delicat, apoi căscă.

— O să mă gândesc să particip, nepoate, dar copilul este atât de solicitant... Voi avea nevoie de tine, ca să fii acolo şi să te ocupi de toate, atunci când eu va trebui să mă odihnesc.

Jabba dădu să protesteze, apoi îşi înghiţi cuvintele. La ce bun? Pur şi simplu Jiliac nu era interesată de afacerile clanului, aşa cum fusese înainte de sarcină. Probabil că era ceva de natură hormonală.

De luni bune, Jabba muncise pentru a recupera pierderile suferite de kajidicul Desilijic în Bătălia de la Nar Shaddaa. Obosise de povara conducerii clanului, care atârna numai pe umerii săi – desigur, vorbind figurativ, deoarece huttii nu aveau de fapt umeri.

— Uite un raport care ar trebui să te intereseze, mătuşă, rosti el examinând alt mesaj. S-au încheiat reparaţiile iahtului tău. Perla Dragonului este din nou complet operaţională.

Pe timpuri, prima întrebare a lui Jiliac ar fi fost „Cât a costat?”, dar acum nu mai puse întrebarea aceea. Rezultatele nete nu mai constituiau interesul principal al vieţii ei.

Iahtul lui Jiliac fusese deturnat de apărătorii lui Nar Shaddaa şi, în decursul bătăliei, suferise avarii considerabile. Mult timp, Jabba şi mătuşa lui consideraseră nava complet pierdută, apoi un contrabandist hutt o identificase printre epavele abandonate ce pluteau pe orbita din jurul Satelitului Contrabandiştilor.

Jabba ordonase ca Perla să fie remorcată în docurile spaţiale şi cheltuise o sumă frumuşică, mituind în dreapta şi în stânga, însă nu izbutise niciodată să afle care contrabandişti deturnaseră iahtul pentru a-l utiliza în bătălie.

Pe vremuri, reflectă el cu tristeţe, orice veşti despre nava ei preţioasă ar fi fost de primă însemnătate pentru mătuşa sa. Dar Perla Dragonului fusese avariată fiindcă Jiliac uitase să o aducă în siguranţă pe Nai Hutta înainte de bătălie. „Stresul maternităţii”, aşa cum se justificase ea.

Ei bine, „stresul maternităţii” costase clanul Desilijic peste cincizeci de mii de credite pentru reparaţii. Doar pentru că Jiliac fusese neglijentă.

Jabba suspină şi întinse mâna cu un gest absent spre un şerpişor din gustacvariul mătuşii sale. Auzi un pufnet, apoi un zumzet nazal şi, întorcându-se, văzu că Jiliac îşi închisese ochii uriaşi şi sforăia cu gura pe jumătate deschisă.

Jabba oftă iarăşi şi reveni la muncă.

*

În aceeaşi seară, Durga cină împreună cu vărul său, Zier. Durga nu-l plăcea pe acesta şi ştia că era principalul său rival la conducerea clanului Besadii, dar îl tolera fiindcă înţelegea că nu era bine să i se opună în mod deschis. Amintindu-şi de sfatul lui Aruk de a-şi „ţine prietenii aproape... iar pe duşmani şi mai aproape”, îl numise pe Zier în mod oficial adjunctul său, încredinţându-i probleme ce ţineau de administrarea vastelor întreprinderi ale clanului Besadii de pe Nai Hutta.

În acelaşi timp, îl ţinea foarte din scurt şi nu se încredea deloc în el. Cei doi lorzi hutti se duelau verbal în timpul cinei, fiecare cercetându-l pe celălalt la fel cum un prădător îşi priveşte victima.

Durga tocmai ridica spre gură o bucăţică deosebit de suculentă, când apăru majordomul său, un chevin umanoid palid şi servil.

— Stăpâne, s-a recepţionat un mesaj. În câteva minute, vă aşteaptă o holotransmisie importantă de pe Coruscant. Doriţi s-o preluaţi aici?

Durga privi iute spre Zier, apoi scutură din cap.

— Nu, o s-o preiau în cabinetul meu.

Undui după chevinul Osman, până ajunse în cabinet. Ledul „conexiune” de abia începuse să pâlpâie. Să fie Myk Bidlor cu veşti despre substanţa găsită în ţesuturile cerebrale ale părintelui meu? se întrebă huttul. Din raportul acestuia rămăsese cu impresia clară că va dura destul timp, poate de ordinul lunilor, înainte ca echipa de legişti să-şi termine investigaţiile.

Făcându-i semn umanoidului chevin, care se pleca adânc, să părăsească odaia, Durga activă zăvoarele de securitate, comută pe câmpul „frecvenţă ecranată”, apoi acceptă transmisia.

În faţa lui apăru brusc o femelă umană blondă, în imagine aproape naturală. Durga nu era foarte familiarizat cu standardele omeneşti de atractivitate, dar recunoscu că părea mlădioasă şi bine proporţionată.

— Lord Durga, vorbi ea, sunt Guri, asistenta prinţului

Xizor. Prinţul doreşte să vă vorbească personal.

— Ah, nu! Dacă ar fi fost om, Durga ar fi fost năpădit de transpiraţie, dar huttii nu transpirau, deşii porii lor secretau o substanţă uleioasă care le păstra un nivel confortabil de umiditate şi supleţe a pielii.

Aruk nu crescuse însă un naiv, aşa că Durga nu-şi trădă câtuşi de puţin tulburarea, ci înclină fruntea în gestul hutt cel mai apropiat de o plecăciune omenească.

— Prinţul mă onorează.

În faţa ochilor săi, imaginea lui Guri păşi în lateral, fiind înlocuită aproape instantaneu de statura înaltă şi impozantă a prinţului falleen Xizor, liderul imensului imperiu al crimei cunoscut sub denumirea;Soarele Negru;.

Rasa lui Xizor, falleenii, evoluase dintr-o specie reptiliană, însă prinţul avea un aspect perfect umanoid. Pielea sa era verzuie, iar ochii plaţi şi inexpresivi. Avea trupul zvelt şi musculos şi părea să aibă în jur de treizeci de ani însă Durga ştia că se apropia de o sută. Craniul lui Xizor era ras, cu excepţia unui smoc lung de păr negru, care-i cobora pe umeri pornind din creştetul capului. Purta o haină lungă şi scumpă peste un veşmânt dintr-o singură piesă care semăna cu combinezonul unui pilot spaţial.

Când Durga îl privi pe Xizor, conducătorul Soarelui Negru dădu din cap într-o încuviinţare scurtă.

— Salutări, lord Durga! Nu am mai primit veşti de la tine de luni de zile, aşa că m-am gândit că ar fi mai bine să verific eu însumi că eşti sănătos. Cum se descurcă clanul Besadii după moartea prematură a stimatului tău părinte?

— Besadii se descurcă bine, Alteţa Voastră, răspunse huttul. Vă asigur că ajutorul vostru a fost extrem de apreciat.

Atunci când succedase la conducerea clanului Besadii, Durga se confruntase cu un val de opoziţie atât de masiv din partea altor lideri ai clanului – mai ales din cauza nefericitului semn facial pe care tânărul îl avea din naştere şi despre care tradiţia huttă afirma că era rău prevestitor – încât fusese nevoit să apeleze la ajutorul prinţului Xizor. La o săptămână după solicitarea sa, principalii trei oponenţi şi

detractori ai lui Durga muriseră în accidente „lipsite de orice legătură între ele”. După aceea, defăimătorii deveniseră mult mai tăcuţi.

Durga îi plătise lui Xizor pentru ajutorul său, dar onorariul prinţului fusese atât de modest, atât de mult sub ceea ce se aşteptase huttul, încât urmaşul lui Aruk ştiuse că relaţia lui cu Soarele Negru nu se încheiase.

— Am fost extrem de fericit să-ţi ofer orice ajutor de care aveai nevoie, lord Durga, rosti Xizor şi-şi deschise braţele într-un gest care transmitea deplină sinceritate.

Durga nu avea nici o îndoială că prinţul falleen era cu adevărat sincer. Conducătorul clanului Besadii ştiuse de mult timp că Soarele Negru va fi foarte încântat să câştige un cap de pod în spaţiul hutt.

— Şi trebuie să-ţi spun, urmă Xizor, că modesta mea dorinţă este să avem din nou motive pentru a lucra împreună.

— Poate că vom avea, Alteţa Voastră. Deocamdată, timpul îmi este ocupat exclusiv de conducerea afacerilor clanului şi nu prea am timp de ceea ce se întâmplă în exteriorul lui Nai Hutta.

— Ah, dar cu certitudine vei avea timp pentru afacerile Besadii de pe Ylesia, comentă Xizor ca şi cum n-ar fi făcut altceva decât să gândească cu glas tare. O operaţie atât de impresionantă, asemenea eficienţă – toate reuşite într-un interval relativ scurt. Foarte spectaculos!

Durga simţi cum stomacul i se contractă în jurul cinei. Deci asta vrea Xizor, gândi el. Ylesia... Vrea o parte din profitul ylesian.

— Desigur, Alteţa Voastră, rosti el, Ylesia joacă un rol central în afacerile Besadii. Eu privesc cu toată seriozitatea îndatoririle mele faţă de activitatea noastră de acolo.

— Nu mă surprinde defel, lord Durga, încuviinţă prinţul falleen. Nici nu m-aş fi aşteptat la altceva. Rasa voastră aduce cu a mea în privinţa eficienţei în conducerea afacerilor lor. Să fiu sincer, este mult mai eficace decât multe dintre celelalte specii care se fălesc cu perspicacitatea lor în afaceri... decât oamenii, de exemplu.

Toate tranzacţiile lor sunt colorate de sentimente, în loc să rămână raţionale şi analitice.

— Aşa este, Alteţa Voastră, aveţi perfectă dreptate.

— În acelaşi timp, amândouă rasele noastre ţin foarte mult la legăturile de familie, continuă Xizor după o pauză scurtă.

În numele tuturor locuitorilor spaţiului, ce vrea să spună? se întrebă Durga. Era complet nedumerit, iar asta îl irita teribil.

— Şi asta este adevărat, Alteţa Voastră, spuse el peste o clipă, păstrând un ton neutru.

— Sursele mele mi-au adus la cunoştinţă că s-ar putea să ai nevoie de oarece asistenţă în descoperirea adevărului dinapoia morţii părintelui tău, lord Durga. Se pare că au apărut unele... semne de întrebare.

De unde a aflat aşa repede despre raportul legiştilor? se încruntă huttul, apoi îşi reveni. În clipa aceea stătea de vorbă cu Soarele

Negru, cea mai mare organizaţie criminală din galaxie. Era posibil ca nici însuşi împăratul să nu fi avut reţele de spionaj mai bune.

— Agenţii mei întreprind investigaţii, rosti el pe un ton neutru. Vă voi anunţa dacă voi necesita ajutorul Alteţei Voastre. Sunt însă răsplătit de dorinţa voastră de a mă asista în suferinţa mea.

Xizor înclină respectuos capul.

— Lord Durga, familia trebuie onorată, datoriile trebuie achitate şi, atunci când este necesar, răzbunarea trebuie să fie rapidă. Sunt convins că sursele mele îţi vor fi de un ajutor considerabil. Îl privi drept în ochi. Lord Durga, îngăduie-mi să fiu deschis. Interesele Soarelui Negru în Inelul Exterior nu sunt slujite pe cât de capabil s-ar putea. Mi se pare că am proceda bine dacă ne-am alia cu stăpânii acelei regiuni din spaţiu – huttii. Şi mi se pare foarte evident că tu, lord Durga, eşti steaua în creştere a lui Nai Hutta.

Durga nu se simţi nici măgulit, nici liniştit de cuvintele lui Xizor, ci îşi reaminti o conversaţie mai veche purtată cu

părintele său. În ultimele două decenii, prinţul falleen îl contactase de câteva ori pe Aruk, făcându-i mai multe oferte similare. Aruk îl refuzase de fiecare dată, cât mai politicos cu putinţă. Lordul Besadii ştia bine că nu trebuia să-l mânie pe Xizor, totuşi nu intenţiona să devină unul dintre locotenenţii acestuia, sau „Vigo”, aşa cum le spunea prinţul.

— Puterea Soarelui Negru este ispititoare, copilul meu, spusese Aruk, dar teme-te de ea, fiindcă nu mai poţi bate în retragere, atât timp cât prinţul Xizor este în viaţă. Dintr-un punct de vedere, este mai uşor să-l refuzi pe împărat însuşi. Dă-i Soarelui Negru un kilometru şi va lua un parsec. Nu uita asta, Durga!

N-am uitat, gândi huttul şi privi deschis holoimaginea.

— Voi reflecta la cuvintele voastre, prinţe Xizor, vorbi el, dar deocamdată tradiţia huttă îmi cere să urmez investigaţiile şi posibila răzbunare ca obligaţie sacră... şi... solitară.

Xizor plecă iarăşi capul.

— Te înţeleg, lord Durga. Voi aştepta cu nerăbdare să aud veşti din partea ta, atunci când vei avea vreme să te gândeşti la propunerea mea.

— Vă mulţumesc, Alteţa Voastră. Grija voastră mă onorează, iar prietenia voastră mă încântă.

Pentru prima dată, falleenul surâse uşor, apoi întinse braţul şi dezactivă legătura.

În clipa în care holoimaginea prinţului dispăru, Durga îşi îngădui să se destindă, gârbovindu-se. Se simţea epuizat după duelul cu Xizor, dar se felicită că se descurcase destul de bine.

Ylesia... Vrea o cotă parte din Ylesia, îşi spuse. Ei bine, Xizor putea să dorească orice, însă a dori nu era totuna cu a căpăta, aşa cum orice copil înzestrat cu raţiune descoperea destul de repede.

Dacă Xizor ştie că am autorizat construirea altei Colonii pe Ylesia şi că am trimis echipe de cercetare în Nyrvona, pentru a începe investigaţiile pentru o nouă planetă dedicată pelerinilor, ar fi de două ori mai doritor să intre în

afacere, gândi el. Era bine că păstrase o tăcere aproape absolută faţă de ambiţiile sale pentru noua expansiune Besadii.

Durga îşi imagină, brusc şi intens, mai multe planete de tip Ylesia, pe care mirodeniile brute erau transformate în profit pur de către pelerini mulţumiţi şi fericiţi. Poate că m-aş putea extinde chiar în Planetele Nucleului. Palpatine nu m-ar opri, deoarece preţuieşte sclavii pe care-i vând favoriţilor săi.

Lordul hutt rânjii şi lunecă înapoi spre cina întreruptă, cu apetitul restabilit pe deplin.

*

La mare depărtare, pe Centrul Imperial, prinţul Xizor se îndepărtă de consola de comunicaţii.

— Se pare că nu-i doar un hutt viclean, ci şi elocvent, comentă el spre Guri, asasinul droid simulacru uman. Durga se dovedeşte a fi o nucă mai tare decât crezusem.

Droidul – care era realizat sub forma unei femei extrem de frumoase – făcu o mişcare subtilă dintr-o mână. Totuşi înţelesul şi ameninţarea gestului ei nu puteau fi interpretate greşit.

— Atunci, de ce nu-l eliminaţi, prinţul meu? Este destul de simplu...

Xizor aprobă din cap.

— Ştiu, Guri, pentru tine nici chiar pielea groasă a unui hutt nu poate fi o piedică. Totuşi uciderea unui oponent potenţial nu este nici pe departe atât de eficientă şi utilă precum transformarea lui într-un subordonat devotat.

— Prinţul meu, conform tuturor rapoartelor, controlul tânărului lord asupra clanului Besadii continuă să fie firav. Este posibil ca Jabba să fie un candidat mai bun?

Prinţul falleen negă încetişor.

— Jabba mi-a fost de folos în trecut, zise el. Am făcut schimb de informaţii – pe care le cunoşteam aproape în majoritate – şi i-am înlesnit unele favoruri. Aş prefera să-mi fie îndatorat, astfel ca, atunci când voi avea nevoie să-mi returneze favorurile acelea, să o facă cu... entuziasm. Jabba respectă Soarele Negru. Se şi teme de el, cu toate că n-ar

recunoaşte-o niciodată.

Guri încuviinţă în tăcere. Cele mai multe făpturi din galaxie care aveau capul pe umeri – şi care ştiau de existenţa Soarelui Negru, organizaţie cunoscută doar de o majoritate infimă – se temeau de Soarele Negru.

— În plus, Jabba este prea... independent, prea obişnuit să facă lucrurile aşa cum doreşte el, continuă Xizor gânditor. Pe de altă parte, Durga este la fel de inteligent şi, spre deosebire de Jabba, încă destul de tânăr pentru a fi... modelat în mod eficient... în ceea ce doresc eu. Ar însemna o achiziţie valoroasă pentru Soarele Negru. Huttii sunt nemiloşi şi corupţi. Pe scurt – ideali.

— Am, înţeles, prinţul meu, replică ea inexpresiv.

Guri era întotdeauna inexpresivă, fiind la urma urmelor o creaţie artificială, deşii se deosebea la fel de mult de majoritatea droizilor zăngănitori şi stângaci la care se gândea lumea în general când venea vorba despre droizi, pe cât de mult se deosebea prinţul Xizor de creaturile şerpuitoare ce erau îndepărtatele sale rude evoluţioniste.

Falleenul se apropie de scaunul său automodelant şi se trânti în el, întinzându-se aproape leneş, în timp ce scaunul se grăbea să-i urmeze fiecare mişcare. Gânditor, îşi trecu un deget cu o unghie ascuţită în josul obrazului, cu gheara de abia atingându-i pielea verzuie.

— Soarele Negru are nevoie de un cap de pod în spaţiul hutt, iar Durga este ocazia mea cea mai bună de a-l obţine. De asemenea... clanul Besadii controlează Ylesia, iar operaţia aceea, chiar dacă este mică prin comparaţie cu majoritatea întreprinderilor Soarelui Negru, mă impresionează. Lordul Aruk a fost un hutt bătrân şi extrem de şiret. El n-ar fi lucrat niciodată pentru mine... dar fiul lui poate fi croit dintr-un material cu totul diferit.

— Ce plănuiţi, prinţul meu? întrebă Guri.

— Îi voi oferi lui Durga timp pentru a-şi da seama cât de mult are nevoie de Soarele Negru. Guri, monitorizează îndeaproape investigaţiile lui Durga asupra morţii lui Aruk. Vreau ca agenţii noştri să fie cu un pas înaintea cunoştinţelor huttului despre descoperirile echipei de

legişti. Vreau să ştiu cum a murit Aruk înaintea lordului Besadii.

— Va fi aşa cum doriţi, prinţul meu.

— Iar dacă descoperirile echipei de legişti oferă piste spre ucigaşul lui Aruk – probabil, Jiliac sau Jabba – doresc ca pistele acelea să fie eliminate în modul cel mai subtil. Nu vreau ca Durga să-şi dea seama că drumul spre aflarea ucigaşului tatălui său îi este zădărnicit în mod premeditat... e clar?

— Da, prinţul meu. Va fi aşa cum doriţi.

— Perfect, făcu Xizor cu un aer mulţumit. Îl vom lăsa pe Durga să se joace de-a detectivii, dacă asta doreşte, nişte luni... poate chiar un an. N-are decât să-şi urmărească propria coadă lunecoasă. Frustrarea se va acumula, până va fi de-a dreptul doritor să participe – cu o cotă frumuşică din Ylesia – alături de Soarele Negru.

*

Han Solo sosi în apartamentul lui sărăcăcios de pe Nar Shaddaa în primele ore ale dimineţii şi-i găsi încă dormind pe locatarii locuinţei sale pestriţe. Somnul lor nu dură însă mult.

— Hei, toată lumea! răcni corellianul. Chewie! Jarik! Scularea! Am câştigat! Ia priviţi!

Străbătu valvârtej odăile, ţipând şi fluturând un teanc de vouchere de credite, atât de gros încât puteai să sufoci o bantha.

Han şi Chewie împărţeau apartamentul dărăpănat cu prietenul lor mai tânăr, Jarik şi un droid vechi, ZeeZee, pe care Han îl câştigase de la Mako Spince într-o partidă amicală de sabacc. După ce petrecuse o lună sau două în compania lui ZeeZee, Han era însă aproape convins că Mako, un jucător experimentat, „aranjase” pachetul de cărţi, ca să se asigure că va pierde.

Ca droid menajer, ZeeZee se dovedise mai degrabă o pacoste trăncănitoare şi bâlbâită, decât o mână de ajutor. Han devenise atât de iritat de eforturile droidului de a-i deretica locuinţa, încât de mai multe ori se gândise să arunce la gunoi nenorocita de vechitură, dar, cumva, nu

reuşise niciodată să treacă realmente la fapte. În cele din urmă, dezgustat, îi poruncise lui ZeeZee să lase totul aşa cum era.

Jarik „Solo” era un puşti vagabond din adâncurile lui Nar Shaddaa care i se prezentase lui Han, cu aproximativ un an în urmă, afirmând că erau rude îndepărtate. În mod vădit, îl venera pe Han, recunoscut ca unul dintre cei mai formidabili piloţi de pe Satelitul Contrabandiştilor. Jarik era un puşti îndrăzneţ şi arătos, care îi reamintea corellianului de propria sa adolescenţă. Han îi investigase afirmaţiile şi descoperise adevărul – Jarik avea tot atâtea legături cât şi Chewie cu numele „Solo”. Totuşi, până ce ştiuse în mod cert că între ei nu exista nici o relaţie de rudenie, că Jarik minţise, pilotul se ataşase de băiat. De aceea, îi îngăduise să rămână prin preajmă, ba chiar să zboare cu ei şi Jarik ajunsese un tunar destul de iscusit.

În ciuda temerilor sale, el îşi dovedise aptitudinile în Bătălia de la Nar Shaddaa, când doborâse câteva navete TIE şi-i ajutase pe Han, Lando şi Salla să răstoarne rezultatul confruntării. De aceea Han nu-i spusese niciodată că el ştia adevărul. Pentru Jarik era important să aibă un sens al identităţii, chiar dacă aceasta era falsă, iar Han era de acord să-l lase pe puşti să-i „împrumute” numele de familie.

Acum, pe când umbla prin camere, Han ricoşa din pereţi de surescitare, pe măsură ce prietenii săi, ameţiţi de somn, se adunau în jurul lui.

— Haide, scularea! răcnea el. Am câştigat, băieţi! Şi am câştigat şi Şoimul de la Lando!

Auzind veştile incitante, Chewbacca mugi, Jarik ovaţionă, iar bietul ZeeZee fu atât de zăpăcit de aţâţarea generală, încât se scurtcircuită şi trebui resetat. După o rundă de felicitări şi bătăi pe spate, Han, Chewie şi Jarik porniră imediat spre atelierul de nave vechi al lui Lando, având în mână garanţia acestuia.

După îndeplinirea formalităţilor privind schimbul de proprietari, Han se retrase câţiva paşi, mulţumindu-se să privească Şoimul Mileniului.

— Este a mea..., rosti el şi zâmbii atât de larg încât îl durură obrajii.

Mintea corellianului clocotea de planuri pentru refacerea Şoimului.

Existau multe lucruri pe care dorea să le facă ca să o transforme în nava viselor sale. Şi, graţie turneului de sabacc... avea creditele necesare pentru a trece la treabă!

În primul rând, intenţiona să-i roage pe Shug şi Salla să-l ajute în demontarea blindajului militar al epavei Lichidatorului, un crucişător imperial greu care căzuse victimă Bătăliei de la Nar Shaddaa. Epava depresurizată continua să plutească printre alte resturi spaţiale de pe orbita Satelitului Contrabandiştilor. Blindajul superior constituia o prioritate, deoarece Han nu dorea să păţească cu Şoimul ceea ce păţise cu Bria.

În al doilea rând, dorea un blaster pentru situaţiile de decolare în pripă, pe care să-l poată extinde din partea ventrală a navei. Uneori operaţiile de contrabandă se puteau dovedi riscante, fiind necesară plecarea rapidă. Fuga sub foc de acoperire era chiar şi mai bună.

Intenţiona după aceea să revizuiască hiperpropulsia Şoimului şi să-i instaleze sub bot un tun blaster uşor. În plus, lansatoare de torpile de şoc. Să mute şi turelele laserelor cu cuarte, astfel ca să fie una deasupra celeilalte, nu dorsal şi la tribord, ca acum. Poate şi nişte deflectoare mai puternice?

Han rămase locului alături de prietenii săi, contemplându-şi nava, visând la îmbunătăţirile pe care i le putea aduce şi la ceea ce putea face cu ea... modificând YT-1300 în nava perfectă. Nava lui, cea mai bună pentru contrabandă!

— Compartimente false, murmură încetişor.

— Poftim? se întoarse Jarik către el. Ce-ai spus?

— Am zis c-o să-i construiesc nişte compartimente false sub punte, puştiule, răspunse Han cuprinzând cu braţul umerii tânărului. Zâmbii spre Chewbacca: Şi ghici cine mă va ajuta?

Jarik surâse şi el larg.

— Grozav! Care va fi primul tău drum?

Pilotul căzu pe gânduri.

— Prima noastră escală va fi Kashyyyk. Mă gândesc că o încărcătură frumuşică de săgeţi explozive pentru proiectoarele wookiee s-ar vinde bine acolo – ce crezi, Chewie?

Chewbacca îşi anunţă acordul, sonor şi prelung. Acum, când ştia că va porni spre planeta natală, wookieeul era mai incitat decât îl văzuse Han vreodată.

Peste două zile, cu noile compartimente de sub punţile Şoimului ticsite cu mărfuri de contrabandă, Han Solo decolă din depoul lui Shug Ninx, ridicându-se pe verticală şi exultând în timp ce simţea acceleraţia rapidă a navei. Chewie se afla în scaunul de copilot, iar Jarik îi însoţea ca tunar. Han spera să evite patrulele imperiale, totuşi intenţiona să fie pregătit pentru luptă, dacă ar fi fost cazul.

Kashyyyk era o planetă aflată sub „protectorat” imperial altfel spus, înrobită Imperiului. Imperialii izbutiseră să-i ţină sub control pe locuitori, deşii menţineau la minimum raidurile în aşezările şi locuinţele wookiee şi umblau mereu în grupuri mari şi bine înarmate. Se ştia că wookiee aveau temperamente inflamabile şi acţionau impulsiv.

Han izbuti să evite patrulele imperiale şi să rămână în afara razei oricăror senzori purtaţi de sateliţi, pe când se apropia de sfera verde a lui Kashyyyk. Planeta natală a wookieelor era alcătuită în majoritate din păduri, fiind acoperită de arbori wroshyr monstruoşi, iar cele patru continente erau separate între ele prin oceane lungi şi mai degrabă înguste. Arhipelaguri de insule presărau sclipitoarele mări de coastă aidoma unor smaralde risipite pe un satin albastru. Regiunile de deşert erau puţine, localizate în general în vecinătatea lanţurilor muntoase ecuatoriale, în partea protejată de ploi.

Când ajunseră în raza echipamentelor de comunicaţii, Chewbacca se instală la consola de transmisiuni, reglă o frecvenţă codată şi începu să vorbească prin mârâituri, mormăituri, lătrături, scheunături şi nazalizări, care, pentru o ureche umană neantrenată, sunau exact ca graiul său

obişnuit... dar nu era deloc acelaşi lucru.

Han se încruntă, dându-şi seama că, în ciuda faptului că multe cuvinte sunau familiare, nu pricepuse practic nimic din spusele prietenului său. Când Chewie se opri din vorbit, se auzi un glas, care oferi ceea ce păru o serie de directive.

Între timp, corellianul privise cu atenţie senzorii şi efectuă o corecţie rapidă de curs. Imediat după bordul planetei, se înălţa o navă imperială.

— Jarik, fii cu ochii-n patru, rosti el în intercom. Nu cred c-am fost remarcaţi, dar este bine să fim pregătiţi.

După câteva secunde de încordare, Han oftă adânc şi uşurat, când instrumentele indicară că nava imperială continua neabătută pe cursul ei, fără să-i bage în seamă.

Se întoarse spre Chewie şi wookieeul se lansă într-o serie de directive şi coordonate primite de la contactul său. Şoimul urma să zboare jos, de fapt la limita celor mai înalte vârfuri de arbori wroshyr şi să fie pregătită să executte modificări precise de curs în clipa în care erau anunţaţi.

— Gata, amice, zise Han. Este planeta ta şi tu eşti şeful. Dar... ce era argoul acela în care vorbeai? Un cod wookiee?

Chewie chicoti, apoi îi explică faptul că imperialii erau atât de proşti, încât cei mai mulţi dintre ei nici măcar nu-şi dădeau seama că nu toţi wookiee erau la fel. Existau subspecii de wookiee înrudite, însă cumva diferite. Han ştia deja că amicul său era un rwook şi avea blana cafenie, roşie şi brună tipică acelei subspecii. Mai ştia de asemenea că graiul pe care învăţase să-l înţeleagă, dar nu să-l vorbească, se numea shyriiwook, ceea ce, tradus liber, însemna „limba poporului din arbori".

Chewbacca urmă, explicând că xaczik, graiul pe care tocmai îl folosise, era un dialect tribal tradiţional vorbit de wookiee de pe insula Wartaki şi din câteva regiuni de coastă periferice. Se utiliza rareori, întrucât shyriiwook era limba uzuală pentru comerţ şi călătorii. De aceea, atunci când imperialii ocupaseră Kashyyyk, mişcarea clandestină wookiee adoptase xaczik ca limbă „secretă" şi o întrebuinţa ori de câte ori trebuia să transmită directive sau informaţii despre care nu dorea să afle inamicul.

— În regulă, aprobă din cap Han. Tu-mi spui doar cum şi pe unde să zbor, iar eu te voi duce unde ne zic prietenii tăi din ilegalitate.

Zburând jos, la rasul vârfurilor arborilor wroshyr şi uneori chiar printre ramurile lor superioare, Han pilotă Şoimul rapid pe cursul exact şi cu viteza specificate de Chewie. Cam la fiecare minut, wookieeul discuta cu contactul său de pe planetă.

În cele din urmă, când se apropiară de Rwookrrorro, aşezarea natală a lui Chewie, un oraş cu diametrul de un kilometru ridicat pe platforme alcătuite din ramuri încrucişate de arbori wroshyr, copilotul îl anunţă să se abată de la curs într-o manevră periculoasă şi să-i poarte în jos printre ramuri, într-un picaj de treizeci de secunde. Han simţi cum i se ridică inima în gât, când Şoimul se prăbuşi prin pădurea verde ca pasărea al cărei nume îl purta, dar coordonatele oferite de Chewie erau perfecte.

Deşii privind prin videoecran se părea că aveau să fie înghiţiţi şi transformaţi în aşchii, nimic nu atinse nava. Chewie lătră un ordin şi Han confirmă printr-un răcnet:

— Mult la babord... acum!

Trimise Şoimul într-un viraj incredibil de strâns spre stânga, apoi văzu înaintea sa ceva ce iniţial i se păru o peşteră uriaşă, o deschidere neagră şi vastă, care aştepta să-i înghită.

Apropiindu-se, îşi dădu seama însă că, de fapt, era o ramură masivă de wroshyr, balansată pe alte crengi la fel de gigantice. Fie accidental, fie în mod premeditat, ramura se rupsese din trunchiul principal şi fusese scobită, pentru a forma o „peşteră” de mărimea unei mici cale de andocare.

— Vrei să cobor înăuntrul răcni Han spre wookiee. Şi dacă nu-ncăpem?

Comentariul pufnit al celuilalt îl asigură că bineînţeles că aveau să încapă.

Pilotul activă jeturile de frânare pe măsură ce se apropie de deschiderea peşterii. Trecură prin ea şi, brusc, slaba lumină solară dispăru, iar spaţiul dinaintea lor deveni vizibil numai graţie senzorilor pentru infraroşu ale Şoimului şi

fasciculelor proiectate de luminile de asolizare.

Han opri orice înaintare, după care coborî nava pe pivoţii de asolizare, folosindu-se de repulsoare.

La câteva clipe după ce atinseseră solul, Jarik apăru în uşa carlingii. Părul tânărului se ridicase realmente vâlvoi în creştetul capului.

— Han, eşti mai nebun decât crezusem! Coborârea aia...!

— Gura, puştiule, i-o reteză corellianul.

Chewie răgea insistent spre el, cerându-i să dezactiveze imediat toate sursele energetice din Şoim, cu excepţia acumulatoarelor de avarie pentru deschiderea ecluzelor şi s-o facă imediat.

— Bine, bine, mormăii Han făcând ceea ce i se cerea, nu trebuie să-ţi rupi blana de pe tine...

Închise rapid toate sursele, mai puţin acumulatoarele, astfel încât interiorul navei rămase luminat doar de slabele lumini roşietice de avarie.

— Acum vrei să-mi spui şi mie ce se-ntâmplă? mârâi corellianul. Zboară-ncoace, virează-ncolo, asolizează aici, opreşte sursele... noroc că-s un băiat cu firea dulce, care a învăţat în Flotă să asculte de ordinele primite. Ce mai urmează?

Chewbacca gesticulă energic spre oameni să-l urmeze. Wookieeul părea copleşit de surescitare şi râse de satisfacţie şi de dorinţa de a respira aerul planetei sale natale.

La exterior, ceva zăngăni, lovindu-se de blindajul nou al Şoimului.

— Hei, răcni Han tresărind şi îmbrâncindu-şi prietenul lăţos ca să poată trece pe lângă el, atenţie, ăla-i bordajul meu!

Apăsă butonul de basculare a rampei şi porni în fugă pe aceasta, ca să se oprească aproape imediat, uluit. Când intrase în „peşteră”, i se păruse că încăpuse abia la limită, dar acum îşi dădea seama că interiorul acesteia era atât de mare, încât ecoul putea să răsune înăuntru.

Înapoia lor, la intrare, un cric hidraulic şuieră şi ridică peste deschidere o „cortină” imensă dintr-o plasă de

camuflaj. Echipe de wookiee se grăbeau să acopere Şoimul cu alte plase.

Chewie veni din spatele său şi mârâi încet o scuză, pentru că nu-şi avertizase prietenul despre ceea ce urma să se întâmple.

— Lasă-mă să ghicesc, făcu Han examinând plasele. Chestiile astea fie conţin noduri de bruiaj, fie emit o frecvenţă de camuflare, astfel încât imperialii să nu ne poată urmări aici.

Chewbacca îi confirmă deducţia. Wookiee locali foloseau locul respectiv pentru a primi mărfurile introduse prin contrabandă, de aceea îşi cunoşteau la perfecţie rolurile.

— Tiii, murmură Jarik.

Tânărul se holbă la „peşteră” cu gura deschisă de uimire, când luminile se aprinseră. Interiorul era un terminal bine utilat şi complet funcţional pentru andocare şi reparaţii.

— Oho-ho! Asta chiar că-i ceva!

Lui Han tot nu-i venea să creadă că se aflau în interiorul unui copac. Nu, nu al unui copac, ci al unei ramuri de copac. Dacă o ramură de wroshyr era atât de mare, ideea întregului arbore era ameţitoare. Clătină din cap.

— Trebuie să recunosc, Chewie, că semenii tăi au pus la punct aici o operaţie dată naibii.

După ce sigilară trapa Şoimului, Han şi Jarik îl urmară pe Chewie spre partea din faţă a „peşterii”, unde fură prezentaţi mai multor wookiee. Han avu unele probleme în urmărirea conversaţiei, deoarece nu era obişnuit să audă şapte wookiee vorbind rapid, simultan. Chewbacca fu întâmpinat cu răgete, strâns în braţe, lovit pe spate, zgâlţâit, lovit iarăşi pe spate şi în general primit cu exclamaţii de mare bucurie.

Când îl descrise pe Han ca fiind „fratele său de onoare”, faţă de care avea o datorie de viaţă pentru că-l eliberase din sclavie, corellianul fu la rândul său în pericolul grav de a fi în mod similar lovit, zgâlţâit şi aşa mai departe, dar, din fericire, Chewbacca interveni şi asigură prezentări mai convenţionale. Nu toţi wookiee înţelegeau bazica, aşa că fură necesare multe traduceri.

Trei erau rude ale lui Chewie... cea cu spirale castaniu-aurii pe blană se dovedi a fi sora lui, Kallabow. Jowdrrl, o femelă mică, colorată în brun Han fu surprins să constate că putea realmente să sesizeze o asemănare de familie! era o verişoară, iar Dryanta, un mascul maro-închis, un văr. Ceilalţi patru făceau parte din mişcarea de rezistenţă clandestină şi veniseră în mod special pentru a se întâlni cu Han şi a negocia pentru marfa lui.

Ochii albaştri ai lui Motamba, un wookiee mai vârstnic, expert în muniţii, se luminară, când Han spuse câte lăzi cu săgeţi explozive avea de vânzare. Katarra era o wookiee mai tânără decât Chewbacca; din câte îşi putu da seama Han, ea era lidera mişcării clandestine şi toţi o ascultau cu un respect deosebit. Se consulta regulat cu tatăl ei, Tarkazza, un mascul voinic, primul wookiee cu blană neagră pe care-l văzuse contrabandistul. Pe spate avea o dungă de blană argintie, care reprezenta în mod evident o trăsătură de familie, fiindcă şi Katarra avea o dungă similară, deşii blana ei era brun-castanie.

După câteva minute de zăpăceală, Chewbacca rase un ordin spre prietenii săi. Han pricepu majoritatea cuvintelor-ceva despre aducerea de „quulaari”.

Ce sunt quulaariil se întrebă el.

Află răspunsul destul de repede, când fură aduse două obiecte prelungi cu aspect de genţi de voiaj, ţesute din fire textile... sau poate din fire de păr. Chewbacca se întoarse către Han şi arătă de la el la quulaar. Corellianul îl privi neîncrezător şi scutură din cap.

— Să intru aici? Vrei ca eu şi Jarik să ne băgăm în chestiile astea? Nici vorbă! Mă pot căţăra la fel de bine ca tine.

Chewbacca se uită la prietenul său şi clătină încetişor din capul masiv. După aceea, îl prinse de braţ, îl trase spre intrarea peşterii şi, ridicând plasa de camuflaj, îi făcu semn să păşească în exterior, pe buza peşterii.

Jarik îi urmase afară, aşa cum făcuseră şi ceilalţi wookiee. Tânărul era derutat, deoarece nu înţelesese aproape nimic din cele discutate.

— Han? Ce vor să facem?

— Vor să ne băgăm în sacii ăştia, puştiule, ca să ne poată purta pe trunchiurile copacilor, până ajungem la liftul pentru Rwookrrorro. I-am spus lui Chewie că nici nu mă gândesc s-o fac, pentru că mă pot căţăra la fel de bine ca el.

Jarik se apropie de marginea platformei şi se apleacă precaut, ca să se uite în jos. După aceea reveni lângă Han şi-l privi îndelung, în tăcere. Fără nici un cuvânt, începu să intre într-un quulaar.

Intrigat, contrabandistul merse şi el pe margine, pentru a privi în jos.

Ştiuse desigur ce avea să vadă, dar una este să ştii în mod raţional ce te aşteaptă şi alta să percepi realitatea în mod direct, prin intermediul propriilor tale simţuri. Se afla la kilometri înălţime în văzduh. Dedesubtul lui pădurea cobora... cobora... şi cobora la nesfârşit.

Trunchiurile arborilor continuau în jos dincolo de punctul în care vederea excelentă a lui Han le putea distinge în mod separat unul de celălalt. În ciuda experienţei de pilot şi a deosebitului simţ al echilibrului, imaginea îl ameţi pentru o clipă. Reveni lângă Chewbacca, care îi întindea quulaarul cu un gest plin de solicitudine. Când Han şovăi, wookieeul îşi flexionă mâinile puternice şi ghearele îi ţâşniră din teci. Erau foarte ascuţite şi, cuplate cu puterea uriaşă a lui Chewie, i-ar fi permis să le înfigă adânc într-un trunchi de copac, pentru a urca.

— O să regret asta..., bombăni corellianul şi intră în sac.

Chewbacca dorea să-l poarte el pe Han, însă rudele lui îl convinseră că, deoarece trecuse mult timp de când nu mai traversase pădurea, ar fi fost preferabil să aibă numai grija propriei persoane.

Ca atare, Motamba îl luă pe Jarik, iar Tarkazza pe Han, ambii oameni fiind introduşi complet în quulaari. Han ar fi dorit să privească afară, dar Tarkazza fu cât se poate de ferm, împingându-i capul în sac şi avertizându-l să-şi ţină braţele înăuntru şi să rămână nemişcat, pentru a nu-şi dezechilibra purtătorul.

În interiorul quulaarului, Han simţi sacul legănându-se atunci când Tarkazza se apropie de buza platformei de la intrarea peşterii. După aceea, cu un icnet şi un avânt în forţă, wookieeul se lansă în gol. Cădeau... cădeau!

Han de abia reuşi să-şi oprească un urlet şi-l auzi pe Jarik scoţând un ţipăt scurt, repede înăbuşit.

Peste câteva secunde, Tarkazza se izbi de o suprafaţă dură, se prinse de ea şi începu să urce rapid. Frunzele foşneau, atingându-se de quulaar. Han de abia începuse să se relaxeze, când, pe neaşteptate, săriră din nou!

În următoarele minute, corellianul nu putu decât să încerce să nu se clintească şi în acelaşi timp să se concentreze din răsputeri să nu vomite. Sacul se legăna, tresălta, se rotea şi se lovea de trunchiurile arborilor, în ciuda eforturilor lui Tarkazza de a-l proteja.

Legănare, suire, căţărare...

Săritură, prindere, legănare...

Înhăţare, icnire, legănare-escaladare...

În cele din urmă, Han fu nevoit să închidă ochii, deoarece oricum nu putea să vadă nimic şi să caute exclusiv să reziste. I se păru că voiajul de coşmar durase ore întregi, dar ulterior, când îşi consultă cronoul, văzu că fusese vorba doar de vreo cincisprezece minute.

Finalmente, cu un ultim legănat şi icnet de efort, mişcările încetară şi Han se pomeni zăcând pe o suprafaţă, tot în interiorul quulaarului. Când lumea din jurul său încetă să se mai rotească ceea ce dură niţel, pilotul se târî afară din sac.

După alte momente, se ridicase şi stătea cu picioarele mult depărtate pentru a-şi menţine echilibrul, pe platforma imensă pe care se afla Rwookrrorro, o aşezare întinsă, în mare parte împrejmuită. Avea forma unui ovoid masiv şi turtit, cu locuinţele risipite pe toată platforma sau presărându-i exteriorul aidoma unor proeminenţe. Ramurile arborelui creşteau în sus în lungul străzilor şi prin acestea, adăugând nuanţe verzui ansamblului.

Lumea se solidifică treptat în jurul contrabandistului, care inspiră adânc. Oraşul din faţa lui era superb, într-un fel greu

de descris. Nu la fel de pastelat ca Oraşul Norilor, Rwookrrorro deţinea totuşi ceva din caracterul aerian şi deschiderea aceluia. Poate că asta se datora faptului că ambele se găseau la o altitudine atât de mare în văzduh.

Unele clădiri se ridicau pe mai multe niveluri, totuşi se armonizau perfect cu vârfurile copacilor. Oriunde ai fi privit, ramurile superioare de un verde viu ale arborilor wroshyr se legănau în briză. Deasupra, cerul se întrevedea albastru, cu o tentă verzuie. Bancuri groase şi turtite de nori albi, scânteietori, lunecau în tăcere pe boltă.

Auzind un sunet ciudat, Han se răsuci şi-l zări pe Jarik, îndoit din mijloc, ţinându-se cu mâinile încleştate de abdomen şi simţindu-se în mod evident rău. Se apropie de el şi-l atinse pe umăr.

— Ai păţit ceva, puştiule?

Jarik clătină din cap, apoi păru ca şi cum ar fi regretat că făcuse gestul acela.

— Îmi revin imediat, bolborosi el. Încerc doar să nu dau la boboci...

— Pentru asta există un truc, făcu Han simulând seriozitatea. Totul este să nu te gândeşti la tocană de traladon cu cartofi.

Jarik îi aruncă o privire iute, de om trădat, apoi, acoperindu-şi gura cu palma, se repezi spre marginea platformei. Corellianul strânse din umeri şi, întorcându-se, îl văzu pe Chewie înapoia sa.

— Bietul de el... Chewie, ce mai mod de a călători! Noroc că ai tăi au adus sacii ăia. Ce transportaţi de obicei cu ei? Bagaje?

Buza inferioară lui Chewbacca se răsfrânse, apoi oferi amuzat o scurtă traducere a cuvântului „quulaar”.

— Sac-de-prunci! se încruntă Han. Cu ei îi transportaţi pe copiii wookiee?

Chewbacca începu să râdă şi cu cât prietenul său se înfuria mai tare, cu atât era mai încântat. Han fu salvat de răgetele unui grup de wookiee care se apropia de ei dinspre oraş. Erau cel puţin zece indivizi, de toate vârstele. Lui Han îi atrase atenţia un mascul gârbovit, scund şi grizonat, iar în

clipa următoare Chewbacca ţâşni de lângă el, alergând cu răcnete de bucurie spre nou-sosiţi.

Privindu-l pe Chewie cum îl lovea pe spate şi pe umeri şi-l strângea în braţe pe bătrânul wookiee, Han se întoarse spre Kallabow, care, din fericire, înţelegea bazica.

— Attichitcuk? presupuse el, rostind numele tatălui lui Chewbacca.

Sora lui Chewie confirmă că, într-adevăr, acela era tatăl lor,

Attichitcuk, care din clipa când aflase că fiul său va reveni în curând acasă nu mai avusese alt subiect de conversaţie.

— Mai există cineva pe care Chewie de abia aşteaptă să revadă, zise corellianul. Mallatobuck. Mai locuieşte aici, în Rwookrrorro?

Dinţii formidabili ai lui Kallabow sclipiră într-un surâs tipic wookiee, apoi ea încuviinţă din cap în stilul oamenilor.

— S-a măritat? întrebă Han, temându-se de răspuns.

Bănuia cât de mult însemna întrebarea aceea pentru prietenul său cel mai bun.

Zâmbetul lui Kallabow se lăţi, apoi femela wookiee îşi legănă încet şi apăsat capul, într-un gest negativ.

— Ho-ho-ho! rânjii fericit contrabandistul. Cred că asta-i ceva ce merită sărbătorit!

Simţi apoi o atingere pe umăr şi, răsucindu-se, o zări pe Katarra însoţită de un mascul wookiee. Spre profunda uimire a pilotului, masculul necunoscut deschise gura şi vorbi într-un grai wookiee uluitor de inteligibil:

— Salut, căpitane Solo. Eu sunt Ralrracheen. Te rrog, spune-mi Ralrra. Suntem onorraţi, Han Solo, că ai venit pe Kashyyyk.

Han rămase cu gura căscată de surprindere. El avusese nevoie de ani buni pentru a învăţa să înţeleagă limbajul wookiee şi nu-l putuse pronunţa nici după foarte multe eforturi, totuşi Ralrra îl vorbea într-un mod pe care-l putea pricepe cu uşurinţă... ba chiar ar fi izbutit să-l reproducă.

— Hei! izbucni el. Cum faci asta?

— Un impediment de vorrbire, răspunse wookieeul.

Neplăcut pentrru mine, atunci când vorrbesc cu semenii mei, darr util când oamenii vin pe Kashyyyk.

— Cu siguranţă..., murmură Han continuând să fie consternat.

Cu ajutorul lui, Han şi Katarra putură începe negocieri în privinţa încărcăturii de săgeţi explozive.

— Avem neapărrată nevoie de ele, zise Ralrra. Totuşi nu ne aşteptăm la acte de carritate. Deţinem ceva cu carre putem face trroc, căpitane.

— Ce anume?

— Arrmuri de la trrupele de şoc imperriale. Semenii mei au început să le adune de la soldaţii carre nu mai aveau nevoie de ele, mai întâi ca trrofee, apoi fiindcă am aflat că au valoarre. Avem multe costume şi căşti.

Han căzu pe gânduri. Într-adevăr, armurile trupelor de şoc erau fabricate din materiale valoroase şi puteau fi reciclate, ca alte tipuri de blindaje de corp. Puteau de asemenea să fie topite chimic şi turnate în mod repetat.

— Aş vrea să le văd, zise el şi s-ar putea să cădem la o înţelegere. Strânse din umeri. Evident... armurile uzate nu au cine ştie ce valoare...

Ceea ce nu era adevărat. Un costum blindat al trupelor de şoc merita peste două mii de credite, în funcţie de piaţă. Dar, ce naiba, gândi Han, ei n-au ce face cu ele, iar eu trebuie să scot un profit din voiajul ăsta... Nu sunt instituţie filantropică.

Katarra mârâi vehement, apoi se adresă interpretului în shyriiwook rapid, cu accent puternic, pe care Han îl înţelegea cu mare greutate, era vorba despre un om cu blană-de-amurg?

Ralrra reveni spre pilot.

— Katarra spune că ştie că arrmura este valorroasă. Ştie asta deoarrece i-a spus-o femelă de pe planeta voastrră Correllia, cu blana de culoarea amurrgului de soarre.!

Atenţia lui Han se concentră brusc şi total asupra liderei mişcării clandestine.

— Corelliană? întrebă el apăsat. O femeie corelliană? Cu părul blond?

Ralrra discută scurt cu Katarra.

— Da. A venit aici imediat după cea mai rrecentă sărrbătoarre de Ziua Vieţii – aprroximativ acum un an standarrd – şi s-a întâlnit cu liderrii mişcărrii, sfătuindu-ne în prrivinţa orrganizării, codurrilor, tacticii şi multe altele. Erra membrru al mişcărrii de rrezistenţă de pe planeta ta natală.

Han rămase privind-o fix pe Katarra.

— Numele ei? Cum o chema!

Ralrra se întoarse către lidera rezistenţei wookiee, vorbi rapid, apoi se întoarse spre contrabandist.

— Katarra spune că nu-i ştie numele, fiindcă este procedurra standarrd pentrru evitarrea divulgărrii de date la interrogatorii. Pe durrata vizitei, noi i-am spus „Quarrr-tellerrra”, ceea ce înseamnă „războinicul cu părrul ca soarrele”.

Han inspiră adânc.

— Cum arăta? întrebă el. S-ar putea s-o cunosc pe corelliana aceasta. Ar putea fi... şovăi. Ar putea fi... perechea mea. Am fost separaţi cu mult timp în urmă, din cauza Imperiului.

Ceea ce, strict vorbind, era adevărat. Bria plecase pe când Han se pregătea să intre la Academia Imperială, afirmând că nu dorea să-i fie o povară care să-l tragă înapoi. Bărbatul păstra încă foliplastul pe care i-l scrisese ea. Era o prostie să-l mai ţină şi, de fiecare dată când dădea peste el, decidea să-l arunce, dar, cumva, nu trecuse niciodată la fapte...

Auzindu-l, expresia precaută de pe faţa lui Katarra se îmblânzi considerabil. Întinse laba îmblănită şi o aşeză cu un gest de simpatie pe braţul bărbatului. Imperiul era malefic şi distrusese atât de multe familii...

Ralrra schiţă un gest în aer, la nivelul nasului lui Han. Cam atât de înaltă, spuse el. Părr lung, de culoarrea amurrgului... rroşu-aurriu. Ochii de culoarrea cerrului nostrru. Nu erra lată. Palmele sale descriseră o formă zveltă. Erra conducătoarrea grrupului, o perrsoană de vază. A spus că i s-a cerrut să vină pe Kashyyyk, fiindcă ea înţelegea ce însemna să trrăieşti ca sclav. Ne-a spus că

fusese sclavă pe Ylesia şi că şi-arr fi dat şi viaţa pentrru a elibera Kashyyyk şi orrice altă planetă înrrobită de Imperriu. Vorrbea cu multă înflăcărrarre.

Glasul lui Ralrra se schimbă uşor, căpătând o notă mult mai personală.

— Şi eu am fost sclav, până ce prrietenii m-au eliberrat de Imperriu. Quarrr-tellerrra spunea adevărrul că a fost sclavă. Mi-am putut da seama. Ea ştia ce înseamnă sclavia. Am vorrbit mult despre urra noastrră faţă de Imperriu.

Gura lui Han era complet uscată. Reuşi să aprobe din cap şi să bolborosească:

— Mulţumesc că mi-ai spus toate astea...

Bria, gândi el simţindu-se ca amorţit. Bria este membră a Rebeliunii corelliane? În numele galaxiei, cum s-a întâmplat una ca asta?

MALLATOBUCK

Era minunat să revii pe planeta natală! Chewbacca fu purtat de la o locuinţă la alta şi tatăl său, Attichitcuk, îşi prezentă cu mândrie fiul – aventurier şi fost sclav – şi pe prietenii săi oameni. Toţi wookiee le acordară multă atenţie lui Han şi Jarik.

Desigur, Kashyyyk era o planetă ocupată de forţele imperiale, aşa că trebuiau să manifeste prudenţă, pentru a camufla adevăratul scop al venirii lui Han. Pe durata şederii sale, corellianul se îmbrăcă în veşminte de felul celor purtate de negustorii umani care trăiau în Rwookrrorro. El şi Jarik jucau rolul unor fraţi, care sosiseră pentru a face troc cu flecuşteţe şi obiecte de menaj. Scenariul respectiv era consolidat de faptul că ambii aveau păr şaten şi ochi căprui, iar Jarik era doar cu puţin mai scund ca Han.

Prezenţa imperială pe Kashyyyk se limita în general la garnizoane risipite pe planetă. Soldaţii patrulau numai în grupuri, deoarece imperialii izolaţi manifestau tendinţa neliniştitoare de a dispărea fără urmă.

Han şi Jarik fură precauţi şi evitară orice contact cu grupele de militari care patrulau ocazional prin Rwookrrorro, iar pentru că Şoimul Mileniului era ascuns în „docul contrabandiştilor”, protejat de camuflaje şi dispozitive de bruiere, nimeni nu i-ar fi putut asocia vreunei activităţi ilegale.

Han petrecea mare parte a timpului cu mecanicii wookiee în docul spaţial, lucrând la nava sa iubită. Câţiva wookiee erau tehnicieni experimentaţi şi stătură ore întregi alături de corellian, verificând toate sistemele şi revizuind fiecare componentă a echipamentelor.

Şoimul era departe de a fi o navă nouă, însă, după

operaţiile întreprinse de wookiee, ajunse într-o formă mai bună ca niciodată.

Chewbacca nu-şi dăduse seama cât de mult dusese dorul căminului şi familiei sale. Revederea lor îl ispitea acum să se stabilească pe vecie acasă... dar asta nu era posibil. Avea de onorat o datorie de viaţă şi locul lui era alături de Han Solo.

Era însă fericit pe Kashyyyk. Îşi vizită toţi verii, pe sora sa şi familia ei. De când o văzuse ultima dată, Kallabow se măritase cu Mahraccor, un mascul straşnic.

Lui Chewie îi plăcea să se joace cu nepoţelul lui. Micul wookiee era isteţ şi amuzant, plin de curiozitate faţă de universul înconjurător. Petrecea ore la rând rugându-şi unchiul să-i povestească aventurile sale din spaţiul cosmic.

În afară de familie, Chewbacca îşi vizită şi prieteni vechi... Freyrr, un văr de-al doilea, cel mai bun vânător de urme din familie şi Shorain. Din păcate, Salporin, care-i fusese prietenul cel mai bun, nu era acolo. Fusese capturat de Imperiu şi transformat în sclav şi nu se mai cunoştea nimic despre soarta lui – nimeni nu ştia nici măcar dacă mai trăia.

Chewbacca îl jeli, întrebându-se dacă avea să-l mai revadă vreodată.

Nu avu totuşi timp să bocească prea mult. Viaţa pe Kashyyyk era foarte trepidantă. Pe lângă prietenii şi familia sa, mai era... Mallatobuck.

Femela wookiee era chiar mai frumoasă decât şi-o reamintea Chewie, iar ochii ei albaştri şi timizi păreau şi mai uluitori. El o revăzuse în prima seară după întoarcerea acasă şi fusese încântat să afle că Mallatobuck venise dintr-un sătuc vecin, unde lucra în calitate de învăţătoare şi îngrijitoare într-un inel-creşă. Malla avea mulţi prieteni în Rwookrrorro şi Chewie nu trebui să insiste prea mult ca s-o convingă să-şi prelungească vizita acolo.

Cei doi petreceau ore în şir, rătăcind pe drumurile-ramuri, privind firmamentul nopţii şi ascultând zgomotele slabe ale locuitorilor arboricoli. Nu vorbeau mult, dar tăcerea lor conţinea multe lucruri nerostite.

În a treia zi de la venirea pe Kashyyyk, Chewbacca decise că sosise momentul să pornească la vânătoare. Han era ocupat, negociind cu Katarra, Kichiir şi Motamba în legătură cu încărcătura de săgeţi explozive şi avea să fie ocupat destule ore. Corellianul dovedise un interes brusc şi neaşteptat faţă de mişcarea de rezistenţă de pe Kashyyyk, o atitudine care lui Chewie ar fi trebuit să i se pară ciudată şi niţel neliniştitoare, dacă ar fi sesizat-o. De obicei, Han nu manifesta decât dispreţ faţă de cei care-şi riscau gâtul sau altă parte echivalentă a corpului pentru cauze ce nu coincideau cu bunăstarea proprie.

Chewbacca era însă prea neatent ca să remarce comportamentul straniu al lui Han. El se concentrase pentru a captura un „ghimpat”, un animal mic, înalt de numai o jumătate de metru, retras şi greu de găsit, fiindcă avea blana împestriţată cu pete verzui-cafenii şi practic se contopea cu decorul tufişurilor înconjurătoare.

Trăsătura caracteristică a ghimpatului o constituiau ţepii lungi şi ascuţiţi ca acele, care-i acopereau majoritatea trupului. Capturarea şi uciderea unui ghimpat reprezenta o provocare pentru orice vânător, fiindcă animalul îşi putea proiecta pur şi simplu ţepii spre atacator. Masculii wookiee numai masculii vânau ghimpaţi! trebuiau să se apropie de el purtând o pavăză, pentru a se apăra de rafalele de ţepi, până ce ghimpatul îşi epuiza rezerva de ghimpi ce puteau fi propulsaţi.

Lucrurile se complicau însă, deoarece tradiţia cerea ca ghimpatul să fie vânat cu mâinile goale şi ucis prin loviturile aplicate de forţa wookieeului, interzicând utilizarea de săgeţi sau orice alte proiectile.

Chewbacca nu anunţase pe nimeni de tentativa sa. Aşteptă pur şi simplu să se întunece şi, când bezna începuse să răzbată dinspre nivelurile inferioare, părăsi Rwookrrorro şi începu lunga coborâre.

Nici un wookiee nu cobora vreodată pe solul planetei Kashyyyk. Se spunea că acesta era bântuit de târâtorii-nopţii, care se înfruptau cu sângele şi spiritul victimelor lor. Se mai spunea că spiritele celor care nu-şi onoraseră

datoriile cădeau pe suprafaţă şi rătăceau acolo, gata oricând să prindă şi să ucidă pe oricine ar fi fost îndeajuns de neştiutor ca să se apropie de ele.

Pe Kashyyyk se considera că existau şapte niveluri distincte de ecologie, nivelul al şaptelea fiind format de ramurile din vârf. În mod normal, nici chiar cel mai curajos wookiee nu cobora niciodată sub nivelul patru şi legendele wookiee nu speculau despre ce s-ar fi aflat mai jos. Nimeni dintre cunoscuţii lui Chewbacca nu păşise pe suprafaţa solului planetei sale. Nivelurile cele de mai jos de pe Kashyyyk erau un mister... şi probabil că aveau să rămână aşa.

Pentru a-şi captura ghimpatul, Chewie trebuia să coboare sub nivelul cinci. Viaţa era diferită aici, întrucât la sfârşitul după-amiezii pădurea era complet cufundată în beznă. Animalele de la nivelul acesta aveau ochi mari, care să-i ajute să-şi ducă existenţa în luminozitatea redusă. Existau prădători periculoşi... kkekkrrg rro, sau Păstrătorii Umbrei, care se aventurau cu un nivel mai sus pentru a vâna şi katarn. Chewbacca era cu ochii în patru şi celelalte simţuri încordate la maximum.

Vechile instincte îi reveniră, pe măsură ce străbătea pădurea, zărind lipitori vălul-miresei, shyr fals cu frunze late şi abundenţa de liane kshyy. Fiind atât de jos, vegetaţia nu era chiar verde, ci spălăcită, cu aspect decolorat. De deasupra nu răzbătea suficientă lumină solară pentru a susţine dezvoltarea clorofilei obişnuite.

Chewbacca merse pe potecile late, simţind sub tălpi scoarţa aspră a ramurilor de wroshyr. Ochii i se mişcau întruna, căutând urme de ghimpat. Nările îi fremătau, filtrând şi identificând izuri pe care nu le mai adulmecase de peste cincizeci de ani.

Privirea îi fu atrasă şi reţinută de o scrijelitură măruntă pe coaja de wroshyr şi de o mică sfâşiere în desenul vălului-miresei de alături, înălţimea era corectă... da, ţepii unui ghimpat făcuseră asta, şi... Chewie se lăsă într-un genunchi pentru a examina urmele... nu cu mult timp în urmă.

Animalul se îndepărtase pe o creangă secundară mult

mai subţire. Chewbacca merse precaut pe o potecă-ramură ce nu avea nici măcar doi metri lăţime. În ambele părţi se căscau hăurile verde-maro-cenuşiu ale pădurii.

Wookiee era cu toate simţurile în alertă, scanând cu ochii, ciulind urechile după cele mai infime foşnete şi fremătând din nări. Ghimpaţii emanau un miros distinctiv şi ademenitor pentru wookiee.

Pavăza sa, făcută din fâşii de coajă încrucişate pe un cadru, era ţinută la îndemână pe antebraţul stâng.

Paşii lui Chewie încetiniră... apoi wookieeul se opri, cu toţi muşchii încordaţi. Acolo! Printre frunzele acelea!

Ghimpatul încremenise, simţind pericolul. Chewie sări, cu pavăza întinsă înainte.

Brusc, văzduhul din faţa lui se umplu cu o ploaie de ţepi. În majoritate, aceştia se izbiră cu sunete înfundate în pavăză, totuşi câţiva se înfipseră în umerii şi pieptul wookieeului. Mâna dreaptă a lui Chewbacca se năpusti înainte, prinse animalul de coada ghimpată şi avansă printr-o răsucire aparte, care făcea ca ţepii să nu-i intre în palmă.

Ghimpatul îngrozit chiţăi şi se întoarse ca să muşte, dar era prea târziu. Chewie îl ridică brusc şi îl coborî, izbindu-l cu putere de ramura de sub tălpile sale. Ameţit, ghimpatul rămase inert, iar altă lovitură rapidă îl termină definitiv.

De abia atunci, Chewbacca îşi îngădui să-şi extragă ţepii din piept şi umeri şi să-şi aplice o pomadă pe rănile ce-l ardeau. Mâna dreaptă avea de asemenea o rană pe care o trată.

După aceea, învelind ghimpatul în sacul de ţesătură pe care-l adusese, wookieeul începu întoarcerea triumfătoare spre Rwookrrorro.

Avu nevoie de ceva timp până o găsi pe Mallatobuck. Nu dorea să întrebe pe nimeni unde se afla ea, fiindcă oricare dintre prieteni sau rude ar fi putut identifica mirosul de ghimpat din sac, iar Chewie nu avea chef de sfaturi sau de glume.

În cele din urmă o localiză, plimbându-se pe o potecă puţin frecventată. De acum răsăriseră două dintre cele trei

luni mici ale lui Kashyyyk, iar lumina razelor lor arginta blana femelei, care nu-şi dădu seama de la început că cineva se apropia de ea.

Mallatobuck culesese boboci de kolvissh şi le împletise tulpinile într-o coroniţă. Chewie o privi cum îşi aşeză florile pe cap, potrivindu-le splendoarea albă şi fragilă înapoia urechii ei stângi.

Chewbacca se opri pe potecă şi rămase locului, pierdut înaintea frumuseţii lui Mallatobuck. Nemişcarea lui atrase atenţia femelei într-un fel în care n-o făcuse mişcarea şi ea îşi conteni înaintarea, ridică ochii şi-l zări.

Chewbacca, rosti încetişor. Nu te-am văzut...

— Malla, spuse Chewie, am ceva pentru tine. Un dar pe care sper că-l vei primi.

Ea încremeni, cu ochii lărgiţi, fie de surpriză, fie de speranţă, în vreme ce Chewie se apropie, cu sacul în mână. De ar fi speranţă ceea ce simte, nădăjdui Chewbacca. Pe onoarea mea, de-ar fi speranţă...

Oprindu-se în faţa lui Mallatobuck, îngenunche şi, din aceeaşi mişcare fluidă, scoase ghimpatul din sac. Evitând cu grijă ţepii, echilibră animalul pe palme şi-l ridică spre ea. Inima îi bubuia, de parcă ar fi suit de la nivelul cel mai de jos al pădurii fără să-şi tragă răsuflarea.

— Mallatobuck... Chewie se strădui să spună şi restul, dar glasul nu-l mai ascultă. Era copleşit de frică, aşa cum nu fusese niciodată în luptă. Dacă îl refuza? Dacă lua tradiţionala ofertă de cerere în căsătorie şi o azvârlea de pe potecă, aruncând în hăul întunecat ghimpatul mort şi speranţa sa de fericire?

Malla îl privi un moment prelung.

— Chewbacca... ai stat mult timp departe de semenii tăi. Mai ţii minte obiceiurile noastre? Ştii ce-mi oferi?

Uşurarea îl copleşi pe Chewie, deoarece tonul era zeflemisitor şi flirta cu el.

— Ştiu, îi răspunse. Memoria mea este bună. În toţi anii cât am lipsit, nu ţi-am uitat nici o clipă faţa, puterea, ochii. Am visat ziua în care ne vom putea căsători. Vrei, Mallatobuck? Vrei să mă iei de soţ? Ea îi răspunse în

maniera tradiţională, ridicând fără grabă ghimpatul care începuse să se răcească şi muşcând zdravăn din pântecul său moale.

Inima lui Chewie se umplu de fericire. Mă acceptă! Suntem juraţi unul celuilalt! Ridicându-se din genunchi, o urmă pe Malla spre o nişă adăpostită înapoia unui paravan de frunze. Acolo se aşezară, unul lângă celălalt şi împărţiră ghimpatul, ciugulindu-i cu gingăşie măruntaiele gustoase, savurându-i ficatul şi întinzându-şi reciproc bucăţele din cea mai de seamă delicatesă wookiee.

Să ştii că am mai fost cerută în căsătorie, spuse Mallatobuck. Toţi îmi ziceau că sunt nebună să aştept atât de mult. Îmi ziceau că tu ai murit, că nu te vei mai întoarce niciodată pe Kashyyyk. Dar eu am ştiut, cumva... am ştiut că nu era aşa. Am aşteptat şi acum fericirea mea umple lumea.

Cu blândeţe, Chewbacca linse sângele şi firimiturile de ţesut de pe faţa ei, spălând-o, iar Mallatobuck îi întoarse favoarea. Îi simţea blana mătăsoasă sub limbă.

— Malla... ştii despre datoria de viaţă pe care i-am jurat-o lui Han Solo? întrebă Chewie, după ce, sătui, se întinseră pe spate, ţinându-se în braţe.

Glasul ei tremură doar puţin.

— Ştiu. Îţi preţuiesc onoarea ca pe a mea, viitorul meu soţ. Haide însă să ne căsătorim repede, ca să avem la dispoziţie cât mai mult timp împreună înainte de a fi nevoit să pleci cu căpitanul Solo.

Nimic nu m-ar bucura mai mult, zise Chewie. Cât de repede vei fi gata? Cât va dura să-ţi pregăteşti vălul de nuntă?

Ea chicoti, emiţând în beznă un sunet bogat şi uşor răguşit.

— Este pregătit de cincizeci de ani, Chewbacca. Este pregătit şi aşteaptă.

Sufletul lui Chewbacca era plin de iubire şi mândrie.

— Atunci, mâine, Malla.

— Mâine, Chewbacca.

*

Teroenza, Mare Preot de Ylesia, stătea întins pe spate în scaunul-hamac, privindu-l pe huttul Kibbick, stăpânul marionetă al Ylesiei, care se chinuia să parcurgă bilanţul contabil al ultimei luni şi să înţeleagă ceva din el. Uriaşul patruped t'landa til gemu în gând. Încetase de mult să mai fie amuzat de dificultăţile lui Kibbick de a pricepe până şi cea mai rudimentară metodă de consemnare a circulaţiei creditelor. Huttul era un idiot şi nefericita sarcină a lui Teroenza era de a-l pune la curent cu modul de conducere a Ylesiei.

Ca şi cum Besadii nu-şi dă seama că dacă Kibbick ar fi reuşit realmente să stăpânească aptitudinile necesare pentru funcţionarea fără probleme a fabricilor de mirodenii, eu n-aş mai avea ce căuta aici, gândi dezgustat Marele Preot. Dar şansele în privinţa asta sunt infinitezimale.

Când Teroenza, cu ajutorul lui Jiliac, conducătorul clanului Desilijic, plănuise uciderea lui Aruk, el sperase că Durga, unicul urmaş al bătrânului lord hutt, nu va fi niciodată numit conducător al Besadii. La urma urmelor, Durga avea semnul acela hidos din naştere, care ar fi trebuit, în mod firesc, să-l descalifice de la orice poziţie de conducere.

Durga se dovedise însă mai puternic şi mai capabil decât crezuse Teroenza. El reuşise unii vorbeau că apelase la ajutorul Soarelui Negru să-şi elimine detractorii cei mai gălăgioşi în mod extrem de rapid. Încă se mai şuşotea împotriva lui, dar în ultima vreme erau mai degrabă murmure precaute, decât strigăte de protest.

Teroenza mizase pe reuşita huttului Zier, sperând că mai vârstnicul lider Besadii va fi îndeajuns de puternic şi inteligent ca să-l păcălească pe Durga şi să preia atât conducerea clanului, cât şi a kajidicului, organizaţia criminală care făcea parte integrantă din acesta.

Lucrurile se desfăşuraseră însă cu totul altfel. Durga repurtase cel puţin, pentru moment o victorie nesigură şi anunţase imediat că Teroenza trebuia să se supună tuturor directivelor lăsate de Aruk.

Dintre care făcea parte şi obligaţia de a-l învăţa pe Kibbick, vărul idiot al lui Durga, felul în care să conducă o

activitate ce aducea credite la nivelul cel mai înalt.

Aici, pe Ylesia, se aflau pelerini religioşi recrutaţi de misionarii t'landa til în decursul ceremoniilor-spectacol itinerante ale lor prin galaxie. Oricine avusese ghinionul de a cădea pradă Exultării care îi crea dependenţă îi urma pe misionarii ylesiani spre planeta acoperită de o junglă înăbuşitoare. Pe Ylesia, pelerinii subnutriţi, îndoctrinaţi şi dependenţi deveneau de bună voie sclavi în fabricile de mirodenii, muncind pentru stăpânii lor de la răsăritul până la apusul soarelui.

Semenii lui Teroenza erau veri îndepărtaţi ai huttilor, deşii mult mai mici şi mai mobili. Cu corpurile lor uriaşe balansate pe picioarele aidoma unor trunchiuri de copaci, t'landa til aveau feţe lătăreţe ce aduceau destul de mult cu ale huttilor, dar prezentau în plus un corn lung imediat deasupra nărilor. Peste spinare li se curba o coadă lungă, asemănătoare unui bici. Prin comparaţie cu restul trupului, braţele şi mâinile le erau micuţe şi firave.

Cea mai interesantă caracteristică a masculilor t'landa til nu era totuşi de natură fizică. Ei posedau capacitatea de a proiecta sentimente de satisfacţie spre majoritatea oamenilor. Aceste proiecţii empatice, adăugate vibraţiei liniştitoare produse de guşile de la gâtul masculilor, erau ca un drog puternic pentru pelerini, care deveneau rapid dependenţi de doza zilnică şi credeau că preoţii erau înzestraţi cu har divin.

De fapt, nimic nu era mai departe de adevăr. Abilitatea respectivă reprezenta pur şi simplu o adaptare a comportamentului de împerechere masculin, dezvoltat evolutiv pentru atragerea femelelor t'landa til.

— Teroenza, se plânse Kibbick, nu-nţeleg asta. Zice că am cheltuit mii de credite pentru un inhibitor de fertilitate care este introdus în alimentele sclavilor. De ce nu l-am putea elimina? Nu-i putem lăsa pur şi simplu să procreeze? Ar economisi nişte credite, nu-i aşa?

Teroenza dădu peste cap ochii săi bulbucaţi, dar din fericire Kibbick nu privea spre el.

— Excelenţa Voastră, rosti Marele Preot, dacă le-am

îngădui pelerinilor să se reproducă, le-am diminua energia pe care trebuie s-o aloce muncii. Productivitatea lor se va reduce, ceea ce va însemna mai puţine mirodenii procesate şi pregătite pentru piaţă.

— Poate că da, comentă Kibbick, însă trebuie să existe, cu certitudine, vreo cale de a reuşi asta şi fără medicaţie scumpă. Poate că i-am putea încuraja să se împerecheze, pentru ca după aceea să le folosim larvele şi ouăle pentru hrană.

— Excelenţa Voastră, zise Teroenza cu răbdarea întinsă la maximum, cei mai mulţi umanoizi nu depun ouă şi nici nu produc larve. Ei nasc pui vii. De asemenea, manifestă o aversiune puternică faţă de consumarea propriilor pui.

Era adevărat că, la răstimpuri, câte doi sclavi ieşeau din ceaţa indusă de Exultare suficient pentru a simţi pasiune reciprocă. Fenomenul era rar, totuşi pe Ylesia se născuseră copii umani. Iniţial Teroenza se gândise să-i extermine imediat după naştere, dar în cele din urmă decisese că, cu un minimum de îngrijire, copiii aceia puteau fi crescuţi pentru a deveni paznici şi funcţionari administrativi. De aceea, poruncise să fie îngrijiţi în barăcile pentru sclavi.

În prezent, inhibitoarele de fertilitate erau adăugate în mod automat în hrana servită sclavilor şi de aceea de la ultima naştere accidentală trecuseră cel puţin cinci ani.

— Aha, încuviinţă Kibbick, pui vii, înţeleg.

Reveni cu atenţia asupra actelor, strâmbându-se.

Idiot, gândi Teroenza. Idiot, idiot, idiot... de câţi ani eşti aici şi nu te-ai sinchisit nici măcar o clipă să afli datele cele mai elementare despre pelerini?

— Teroenza, vorbi brusc huttul, am descoperit altceva ce nu-nţeleg.

Marele Preot inspiră profund, apoi numără până la douăzeci.

— Da, Excelenţa Voastră?

— De ce trebuie să cheltuim credite suplimentare pentru arme şi ecrane deflectoare la navele acestea? La urma urmelor, ele transportă doar sclavi, pe care-i duc la exploatările de mirodenii şi localurile de desfrâu, după ce i-

am stors de tot ce erau în stare. Cui îi pasă dacă-i răpesc nişte piraţi?

Kibbick se referea la un raid efectuat cu o lună în urmă de un grup de oameni rebeli asupra unei nave cu sclavi care se pregătea să părăsească sistemul ylesian. Nu era primul raid de felul acela. Teroenza nu ştia cine purta responsabilitatea lor, dar nu se putea opri să se gândească la faptul că trebuia să fie Bria Tharen, nemernica trădătoare şi renegată corelliană.

Besadii anunţase o recompensă considerabilă pentru uciderea ei, însă deocamdată aceasta nu fusese revendicată de nimeni. Poate că ar fi timpul să discut cu Durga despre mărirea recompensei puse pe capul Briei Tharen, gândi Teroenza.

Vorbi cu glas tare, pe un ton exagerat de răbdător:

— Excelenţa Voastră, deşii este adevărat că nu ne pasă de soarta sclavilor o dată ce pleacă de aici, ei continuă să însemne credite pentru noi. Iar navele sunt scumpe. Dacă în bordajele lor există găuri mari, nu mai sunt utilizabile... sau, cel puţin, vor fi foarte costisitor de reparat.

— Aha, se încruntă Kibbick. Da, bănuiesc că-i corect. Perfect!

Idiot!

— Întrebarea Excelenţei Voastre mi-a readus în minte ceva ce doream să vă întreb, zise Teroenza. Ceva ce sper că veţi menţiona vărului vostru. Trebuie să beneficiem de o protecţie mai mare aici, pe Ylesia. Este doar o chestiune de timp până ce planeta va fi atacată din nou. Raidurile spaţiale sunt destul de neplăcute, dar dacă grupul de rebeli va ataca una dintre Colonii, noi doi s-ar putea să fim în pericol.

Kibbick se holbă la Marele Preot, evident alarmat de sugestie.

— Crezi că vor îndrăzni? întrebă cu glas uşor nesigur.

— Au făcut-o deja, Excelenţa Voastră, îi reaminti Teroenza. I-a condus Bria Tharen, fosta sclavă. Vă reamintiţi?

— Mda, este adevărat, dar asta s-a petrecut cu mai bine

de un an în urmă. Cu certitudine, de acum au învăţat ce-nseamnă inutilitatea de a încerca să ne atace planeta. Au pierdut o navă în atmosfera noastră.

Atmosfera turbulentă a Ylesiei constituia una dintre cele mai bune linii defensive ale planetei.

— Este adevărat, încuviinţă Teroenza, totuşi aş prefera să fiu în siguranţă decât să regret, Excelenţa Voastră.

— Mai bine în siguranţă decât să regret..., repetă Kibbick de parcă Marele Preot ar fi spus ceva surprinzător de original şi inteligent. Mda, bine... poate că ai dreptate. Trebuie să fim protejaţi aici. Voi discuta cu vărul meu despre asta chiar azi. Mai bine în siguranţă decât să regret... da, într-adevăr, trebuie să fim protejaţi...

Continuând să bolborosească, Kibbick reveni cu atenţia asupra actelor. Teroenza se relaxă în hamac şi-şi îngădui luxul de a-şi da iarăşi peste cap ochii bulbucaţi.

EXTAZ CONJUGAL ŞI ALTE COMPLICAŢII

Zorii zilei nunţii lui Chewbacca şi Mallatobuck se arătară strălucitori de promisiuni şi speranţe. Han, care aflase despre nuntă de abia în dimineaţa respectivă, era încântat că prietenul său îşi găsise fericirea, dar întristat de posibilitatea de a-l pierde. Avuseseră parte de doi ani buni împreună şi se gândi că, după câţiva ani de bucurii conjugale, era posibil ca wookieeul să dorească să revină alături de el pentru ocazionale curse de contrabandă. A fi însurat şi fericit era una, totuşi însurătoarea nu însemna moartea, nu?

El şi Chewie nu beneficiară practic nici măcar de o clipă de intimitate pentru a sta de vorbă, înainte ca agitaţia planurilor de nuntă să-i poarte prietenul spre alte îndatoriri. Se părea că wookiee nu aveau cavaleri de onoare, aşa cum obişnuiau oamenii, dar Chewie, din respect pentru Han, îi ceruse să stea alături de el. Han surâsese:

— Aşadar, dacă tu ai faţă de mine o datorie de onoare, vrei ca eu să-ţi fiu cavaler de onoare, da?

Chewbacca hohotise încântat şi-i replicase că onoarea avea să-i lege şi mai mult.

Stând într-un colţ din locuinţa lui Attichitcuk şi căutând să nu împiedice pe nimeni, Han se gândi la singurul moment când el însuşi ceruse o femeie de nevastă. Aceea fusese Bria, pe când ea avea optsprezece ani, iar el nouăsprezece şi era un puşti cu ochii mari şi îndrăgostit până peste urechi, prea tânăr şi prea naiv ca să ştie ce-nseamnă viaţa. Norocul lui că Bria îl părăsise...

Deschise buzunarul interior al vestei şi scoase un foliplast uzat şi împăturit de nenumărate ori. Îl desfăcu şi citi primul rând:

Dragul meu Han,

Nu meriţi aşa ceva şi nu-ţi pot spune decât că-mi pare rău. Te iubesc, dar nu pot rămâne...

Gura i se strâmbă într-un rictus, apoi împături foliplastul şi-l strecură înapoi în buzunar. Până anul trecut, imediat înaintea Bătăliei de la Nar Shaddaa, crezuse că Bria se întorsese probabil în genunchi la ylesiani, incapabilă să trăiască fără Exultare.

Pentru ca după aceea s-o întâlnească, spectaculos înveşmântată şi coafată, în apartamentul luxos de pe Coruscant al Moffului Sarn Shild. Ea îl numise pe Shild scumpule şi existaseră indicaţii clare că-i era concubină. De atunci, Han se străduise din răsputeri s-o dispreţuiască. Ideea că ea ar fi putut realmente să-l iubească pe Moff nu-i trecuse niciodată prin minte... el ştia pe cine continua să iubească Bria. Atunci când o văzuse prima dată, femeia pălise şi iubirea continuase să existe în ochii ei, deşii încercase s-o camufleze.

Mofful Shild se sinucisese la scurt timp după Bătălia de la Nar Shaddaa. Videoştirile prezentaseră cu lux de amănunte evenimentul, totuşi imaginile de la înmormântarea lui şi Han le urmărise în mod special nu arătaseră nici urmă de Bria.

Şi acum... să aflu că este un agent al Rebeliunii corelliane, îşi spuse Han. Cu cât se gândea mai des la rolul acela, cu atât se întreba dacă nu asta făcuse Bria şi în locuinţa Moffului Shild. Fusese oare un agent de informaţii al rebelilor, infiltrat pentru a-l spiona pe Moff şi, prin intermediul acestuia, Imperiul?

Părea logic. Lui Han nu-i plăcea ideea, dar descoperi că ar fi avut mai mult respect pentru Bria dacă s-ar fi culcat cu Mofful pentru a obţine informaţii, decât dacă ar fi fost pur şi simplu ceea ce păruse a fi – o damă de companie răsfăţată şi superbă.

Se întrebă ce făcea ea acum, după moartea lui Shild. În mod evident, călătorea pe diverse planete şi ajuta mişcările

clandestine locale să se organizeze.

De asemenea... auzise că, cu un an în urmă, un grup de rebeli atacase Colonia 3 de pe Ylesia şi eliberase aproape o sută de sclavi. Să fi fost Bria implicată şi în episodul acela?

După felul în care Katarra şi ceilalţi wookiee vorbiseră despre ea, era un fel de războinică sfântă, riscându-şi viaţa pentru a le aduce arme şi muniţii de la rebelii corelliani. Iar Kashyyyk era o planetă imperială de sclavi.

Han îşi reaminti cât de trădată se simţise femeia când îşi dăduse seama că religia ylesiană nu era decât un ansamblu ieftin de minciuni şi şarlatanii. Fusese furioasă şi tristă. Detestase faptul că, în numai o secundă, fusese preschimbată din pelerin în sclav. Oare în anii ce urmaseră acelei înţelegeri oribile, ea îşi modelase mânia, transformând-o în acţiune împotriva ylesianilor şi stăpânilor de sclavi imperiali?

Desigur, nu se putea spune că Han Solo dusese lipsă de tovărăşia femeilor după ce se despărţise de Bria. Pe Nar Shaddaa, el şi Salla Zend trăiau împreună de peste doi ani. Salla era o femeie energică şi incitantă, mecanic şi tehnician specialist, plus pilot iscusit şi contrabandist. Ea şi Han aveau multe în comun, iar unul dintre principalele aspecte ce le caracterizau relaţia era faptul că pe nici unul dintre ei nu-l interesa altceva decât să se distreze bine... atât timp cât se putea.

Legătura lui Han cu Salla era ceva pe care bărbatul putea să conteze, fără să-l împiedice în vreun fel. Ei doi nu-şi făcuseră niciodată vreo promisiune, indiferent de ce natură şi situaţia respectivă le convenea amândurora.

Han se întrebase adesea dacă el o iubea cu adevărat pe Salla... sau dacă femeia îl iubea pe el. Ştia că ţinea la ea, că ar fi făcut aproape orice pentru ea... dar era îndrăgostit de Salla? Cel mai sigur ar fi fost să spună că niciodată nu simţise pentru ea şi, de fapt, pentru nici o altă femeie, ceea ce simţise pentru Bria.

Eram însă un puşti pe atunci, îşi reaminti el. Un puşti nesăbuit, care a căzut pur şi simplu pe bec, de parcă l-ar fi lovit o tonă de neutronium. Acum sunt mult mai

experimentat.

Pe când se gândea la toate lucrurile acelea, Kallabow, sora lui Chewie, care se agita necontenit înainte şi înapoi, cu platouri pentru apropiatul ospăţ, se opri brusc, îşi puse mâinile în şolduri şi-l fulgeră cu privirea. După aceea, îi făcu semn cu degetul să se apropie, exclamând indignată. Han se sculă în picioare.

— Nici vorbă să mă ascund, îi răspunse el. Pur şi simplu, încerc să nu stau în calea cuiva. Este gata totul?

Kallabow sublinie apăsat că totul era gata şi că Han trebuia să vină imediat.

Corellianul o urmă afară din casă, sub razele de soare ce se strecurau printre vârfurile foşnitoare ale copacilor. Jarik i se alătură aproape imediat; tânărul se ţinea destul de aproape de el, deoarece nu înţelegea graiul wookiee şi, dacă Han nu era în preajmă, nu putea vorbi decât cu Ralrra.

— Deci asta-i? îl întrebă pe Han.

— Aşa se pare, puştiule. Clipele de libertate ale lui Chewie sunt numărate.

Auzind cuvintele lui Han, Kallabow le aruncă celor doi masculi umani o privire usturătoare şi şuieră un Huuuummm ppppphhhhhh!, care nu mai trebuia tradus. Han chicoti.

— Ar fi bine să fim prudenţi, puştiule. Ne-ar putea frânge pe amândoi în jumătate, fără să se obosească prea tare.

Femela îi conduse pe unul dintre drumurile-ramuri care avea lăţimea unei străzi obişnuite de pe alte planete. Se îndepărtau de aşezare, pătrunzând în regiunea vârfurilor arborilor, unde mulţi wookiee îşi construiseră locuinţe. Din câte pricepuse Han, casa Mallei era una dintre aceste locuinţe clădite în arbore, deoarece astfel putea fi mai aproape de locul ei de muncă.

Peste câteva minute, cotiră pe altă potecă, apoi pe alta.

— Mă-ntreb încotro mergem? şopti Jarik neliniştit. Mi-am pierdut orice orientare. Dacă ne-ar părăsi aici, n-aş avea habar cum să mai revin în Rwookrrorro. Tu te-ai descurca?

Pilotul încuviinţă din cap.

— Aminteşte-mi să mai lucrez cu tine în direcţia

dezvoltării aptitudinilor de navigaţie, puştiule, îi spuse. Totuşi dacă mai mergem mult, o să fiu prea obosit ca să mai am chef de petrecere...

Apucară pe altă potecă şi mai îngustă, iar Han şi Jarik putură zări în faţa lor mulţi wookiee strânşi laolaltă. Merseră într-acolo, până ce cărarea se termină brusc.

Ramura de wroshyr pe care stăteau fusese retezată cumva şi apoi coborâtă, astfel încât se rezema pe crengile de dedesubt. Deoarece era uriaşă, apăsarea ei pe vârfurile arborilor apropiaţi crea senzaţia că priveai peste o vale verde, a cărei mărime îţi tăia răsuflarea. Înspre vest, unduiau coline verzi cu vârfuri rotunjite. Soarele galben strălucea orbitor, ca o baliză optică, iar păsările brăzdau văzduhul peste tot.

— Foarte frumoasă privelişte, vorbi Han către Kallabow.

Femela fu de acord şi le spuse că locul acela era sacru pentru wookiee. Văzând peisajul acesta, ei puteau aprecia realmente grandoarea planetei lor.

Ceremonia era pe punctul de a începe. Nu exista nici un preot care s-o dirijeze, întrucât perechile wookiee se căsătoreau singure. Han înaintă alături de Chewbacca, îi surâse liniştitor prietenului său, care părea foarte agitat şi se ridică pe vârfuri, pentru a-i ciufuli blana de pe creştetul capului.

— Haide, destinde-te, îl îndemnă. Ai pus mâna pe o fată excepţională.

Chewie răspunse că ştia prea bine asta... şi spera din tot sufletul să-şi poată reaminti replicile rituale!

Se aflau la capătul potecii ce ducea spre Rwookrrorro, de care-i despărţea o mulţime de spectatori. Pe neaşteptate, aceştia se traseră într-o parte şi alta, creând un culoar central, pe care apăru Mallatobuck, îndreptându-se spre ei.

Un văl diafan, gri-argintiu, o acoperea din creştet până în tălpi, atât de luminos şi în acelaşi timp translucid, încât aproape se părea că era înveşmântată într-un câmp energetic scânteietor. Când îşi ocupă locul alături de Chewie, Han îşi dădu seama însă că vălul miresei era în realitate un material ţesut sau împletit, aproape complet

transparent, prin care putea distingea limpede ochii albaştri ai Mallei.

Corellianul ascultă cu atenţie jurămintele pe care le schimbară cei doi wookiee. Da, se iubeau unul pe celălalt mai mult decât pe oricare altă făptură. Da, onoarea celuilalt le era la fel de preţioasă ca propria lor onoare. Da, îşi promiteau să-şi fie credincioşi. Da, moartea îi putea despărţi, dar nu le putea sfârşi iubirea.

Puterea-vieţii era cu ei, spuseră Chewie şi Malla. Puterea-vieţii avea să le facă unirea trainică şi ei vor fi pe deplin... unul. Puterea-vieţii avea să fie cu ei... mereu.

Han se simţi copleşit de un val de seriozitate neobişnuită. Pentru o clipă, aproape că-l invidie pe Chewie. Putea zări iubirea scânteind în ochii Mallei şi simţi un fior de regret. Nimeni nu-l iubise pe el atât de mult. Decât poate Dewlanna, se gândi amintindu-şi de văduva wookiee care-l crescuse.

Bria... despre ea crezuse că-l iubea la fel de mult. În tot cazul, avea un mod tare straniu de a i-o demonstra...

Chewie ridică vălul Mallei şi o îmbrăţişă. Cei doi îşi frecară obrajii cu tandreţe. După aceea, cu un răget sonor şi triumfător, Chewie o ridică şi o roti, de parcă ar fi fost o fetiţă, nu o wookiee adultă, doar puţin mai scundă decât el.

Mulţimea de wookiee izbucni într-un vacarm de urlete, fluierături şi ţipete de apreciere.

— Ei bine, se întoarse Han către Jarik, cred c-asta a fost!

Ceremonia nunţii era însă departe de a se fi încheiat. Perechea căsătorită fu condusă la mesele instalate în vârfurile arborilor, care gemeau încărcate de delicatese wookiee. Han şi Jarik trecură printre ele, gustând cu prudenţă, deoarece wookiee aveau în general obiceiul de a servi carnea crudă. Unele varietăţi erau gătite, totuşi şi aici oamenii trebuiau să fie atenţi. Pe Kashyyyk se consumau mâncăruri foarte condimentate – iar unele îndeajuns de iuţi ca să traumatizeze esofagul uman.

Han examină platourile şi-i recomandă lui Jarik mai multe delicatese fără probleme: tocăniţă de xachibik, o combinaţie de carne, plante şi condimente... coctail Vrortik,

o budincă din straturi de cărnuri diferite şi frunze de wroshyr ce fuseseră marinate timp de săptămâni în nectar grakkyn... plăcintă de carne factryn, gorrnar îngheţat, ineluşe chyntuck şi klak prăjit...

Existau de asemenea nenumărate salate şi lipii, plus prăjituri cu miere de pădure şi delicatese din fructe răcite asortate.

Han îl sfătui pe Jarik să nu consume nici una dintre băuturile ce circulau între participanţii la ospăţ. Din propria sa experienţă dureroasă, corellianul ştia cât de tari puteau fi alcoolurile wookiee. Acestea erau de multe tipuri: accarragm, cortyg, garrmorl, grakkyn sau coniac thikkiian, pentru a aminti doar o parte dintre ele.

— Ascultă-mă pe mine, puştiule, zise Han. Wookiee prepară un trăscău de casă, care doboară în câteva minute orice om. Eu mă mulţumesc cu vin gorimn şi suc gralinyn.

— Numai copiii beau suc gralinyn, protestă Jarik. Dar băutura cealaltă?

— Se numeşte jaar. Este lapte alcoari îndulcit, combinat cu extract din boabe de viţă. Prea dulce pentru gustul meu, dar ţie s-ar putea să-ţi placă.

Jarik privea pofticios spre un clondir uriaş de coniac thikkiian, însă Han clătină din cap în semn de avertisment.

— Puştiule... nu! N-o să am grijă de tine, dacă o să ţi se facă rău ca unui pui de mulack otrăvit.

Tânărul făcu o strâmbătură, totuşi luă o cupă de vin gorimn.

— Bine... cred că ştii despre ce vorbeşti.

Contrabandistul îi zâmbii şi ciocniră paharele.

— Ai încredere în mine.

La câteva minute după ce Han se retrăsese singur, cu o farfurie cu coaste de trakkrrrn la grătar şi salată condimentată, presărată cu seminţe rillllrrnnn, un wookiee cafeniu-întunecat care-i părea vag familiar – deşii avea certitudinea că nu-l mai întâlnise niciodată – se apropie de el. Wookieeul rămase locului privindu-l pe pilot, apoi se prezentă.

Han fu cât pe aici să-şi scape farfuria.

— Tu eşti fiul lui Dewlannamapia? strigă el. Hei!

Se grăbi să-şi lase din mâini farfuria şi cupa şi-l îmbrăţişă încântat pe masculul wookiee.

— Ce mult mă bucur să te cunosc! Cum te cheamă?

Wookieeul îi răspunse îmbrăţişării şi-i spuse că numele său era Utchakkaloch. Han se retrase un pas, îl privi din cap în picioare şi simţi că ochii i se împăienjenesc de lacrimi. Chakk aşa cum ceruse Utchakkaloch să-i spună păru la fel de mişcat şi-i povesti că sperase să-l cunoască, pe de o parte fiindcă spera că-i va putea spune cum murise mama sa.

Han înghiţi un nod.

— Chakk, mama ta a murit eroic, zise el. Dacă n-ar fi fost ea, n-aş mai fi azi în viaţă. A fost o wookiee foarte curajoasă. A murit ca un războinic, luptându-se. A împuşcat-o şi a omorât-o un tip pe nume Garris Shrike, dar... a fost şi el ucis.

Chakk dori să ştie dacă Han îl ucisese pe Shrike, pentru a răzbuna moartea mamei sale.

— Nu tocmai, explică pilotul. Altcineva l-a omorât înaintea mea. Eu însă îl rănisem serios, înainte de a fi fost ucis.

Chakk îşi mârâi aprobarea. Îl spuse lui Han că-l simţea ca pe un frate vitreg, deoarece avuseseră parte de aceeaşi mamă. Toate mesajele mamei sale din perioada când trăise la bordul Norocului negustorului abundaseră în relatări despre băieţelul uman care iubea pâinea wastril coaptă de ea şi care-şi dorea atât de mult să devină pilot.

— Ei bine, zise Han, Dewlanna n-a mai apucat să trăiască şi să vadă, dar acum sunt pilot. Iar prietenul meu cel mai bun din univers este un wookiee.

Chakk izbucni într-un râs homeric, apoi spuse că el şi Chewbacca erau rude îndepărtate, prin intermediul unui văr al său de spiţa a treia, care emigrase în Rwookrrorro şi se însurase cu nepoata unei mătuşi de-a doua a lui Chewbacca. Han clipi din ochi.

— Îndepărtate... să ştii că da. Oricum, este grozav! O singură familie, mare şi fericită.

Îl conduse după aceea pe Chakk la mire şi i-l prezentă, explicându-i relaţia de rudenie. Chewbacca mugi, salutându-l pe fratele vitreg al lui Han, apoi îl plesni cu energie pe Chakk pe spinare.

Petrecerea continuă mult în noapte. Wookiee dansară şi cântară din voce şi la instrumentele din lemn care erau transmise din generaţie în generaţie. Han şi Jarik sărbătoriră alături de ei, până deveniră atât de epuizaţi şi de ameţiţi, încât sfârşiră prin a se ghemui sub una dintre mesele masive, unde adormiră.

Când Han se trezi dimineaţa, petrecerea luase sfârşit şi fu informat că Chewie şi Malla plecaseră în pădure pentru răstimpul de intimitate ce reprezenta echivalentul wookiee al lunii de miere. Pilotului îi păru rău... peste două zile, negocierile sale cu Katarra aveau să se finalizeze, Şoimul urma să fie încărcat cu mărfurile noi, iar el avea să plece de pe Kashyyyk. Nu mai avea cum să-şi ia rămas bun de la Chewie.

Cu o urmă de regret, decise că nu te puteai aştepta ca un mascul să-şi amintească de cel mai bun prieten al lui în noaptea nunţii sale. În plus, el intenţiona realmente să revină pe Kashyyyk, aşa că nu se putea spune că şi-ar fi luat adio de la Chewbacca pe vecie.

*

În intimitatea sigură a cabinetului său de pe Nai Hutta, Durga undui mai aproape de holoimaginea lui Myk Bidlor care se coagula treptat. Ochii lui bulbucaţi, cu pupile în formă de fante, se extinseră şi mai mult de nerăbdare, apoi huttul întrebă:

— Ai noutăţi despre rezultatele autopsiei? Ai identificat substanţa?

— Excelenţa Voastră, substanţa este atât de rară, încât n-am putut s-o identificăm din capul locului şi nici să fim siguri în privinţa efectelor ei. Legistul părea obosit şi tulburat... ca şi cum ar fi lucrat realmente zi şi noapte, aşa cum susţinea. Totuşi analizele pe care le-am efectuat asupra ei, ca şi încercările de a-i descoperi provenienţa sunt acum concludente. Da – substanţa este o otravă. Cât

despre origine, am stabilit-o ca fiind planeta Malkii.

— Otrăvitorii Malkiţi! exclamă Durga. Bineînţeles! Asasinii secreţi, specializaţi în otrăvuri exotice şi aproape imposibil de detectat... cine alţii ar fi putut crea o substanţă fatală pentru un hutt? Rasa mea este foarte greu de otrăvit...

— Sunt conştient de aspectul acesta, Excelenţa Voastră, spuse Myk Bidlor. Iar substanţa – atât de rară, încât nu am putut să-i găsim denumirea – este una dintre realizările lor de vârf în domeniul toxinelor. Temporar am botezat-o X-l.

— Prin urmare, X-l nu există în mod natural nicăieri pe Nai Hutta, repetă Durga pentru absolută certitudine, ceea ce exclude posibilitatea unui accident.

— Da, Excelenţa Voastră. X-l trebuie să fi fost administrată în mod deliberat lordului Aruk.

— Administrată? În ce fel?

— Nu putem fi siguri, însă ingerarea pare metoda cea mai probabilă.

— Cineva i-a dat părintelui meu o doză fatală de otravă, rosti Durga cu un glas ce ascundea o furie rece şi ucigaşă. Cineva va plăti... va plăti mult... şi va plăti cu vârf şi îndesat.

— Ah... nu tocmai, Excelenţa Voastră, îşi umezi buzele specialistul neliniştit. Metoda nu a fost deloc atât de... evidentă... cum aţi spus. De fapt, a fost... destul de ingenioasă.

Dacă a fost aşa ingenioasă, atunci cu certitudine trebuie să fi aparţinut unui hutt, gândi Durga.

— Despre ce a fost vorba? întrebă el.

— Substanţa este letală în cantităţi mari, lord Durga, dar nu va ucide în doze mici. Ea se va acumula însă în ţesuturile cerebrale, provocând o deteriorare progresivă a proceselor de gândire ale victimei, în plus, X-l creează o dependenţă puternică. După ce victima s-a obişnuit cu ingerarea ei în doze măricele, sistarea bruscă a administrării substanţei va cauza simptomele pe care le-aţi descris – dureri sfâşietoare, convulsii şi moarte. Legistul inspiră adânc. Lord Durga, de aceea a murit părintele vostru. Nu din cauza prezenţei substanţei X-l în corpul său...

ci din cauza sistării bruşte a administrării ei.

— Cât timp, scrâşni huttul, ar fi fost necesar ca substanţa să fie ingerată de părintele meu pentru a deveni dependent?

— Cred că poate fi vorba de nişte luni, lord Durga, dar nu pot avea o certitudine. Oricum, câteva săptămâni ar însemna minimumul absolut. Timpul joacă un rol crucial în creşterea dozării, astfel ca sistarea administrării substanţei să se dovedească fatală.

Myk Bidlor şovăi, apoi urmă:

— Lord Durga, investigaţiile noastre au mai descoperit că X-l este foarte scumpă. Se obţine din staminele unei plante care creşte pe o singură planetă din galaxie... a cărei locaţie este un secret păstrat cu străşnicie de Otrăvitorii Malkiţi. Prin urmare, doar un individ, sau un grup, foarte bogat, ar fi putut achiziţiona o cantitate suficientă pentru a-l asasina pe părintele vostru.

— Înţeleg, rosti Durga după o tăcere scurtă. Continuă cu orice investigaţii care pot furniza date suplimentare asupra subiectului. Şi trimite-mi toate informaţiile aflate. Intenţionez să aflu de unde a provenit X-l.

Bidlor se înclină cu un gest nervos.

— Desigur, Excelenţa Voastră. Totuşi... Excelenţă... investigaţiile acestea nu sunt... ieftine.

— Preţul nu contează! mârâi huttul. Trebuie să aflu şi voi plăti atât cât este necesar pentru a cunoaşte adevărul! Voi descoperi sursa lui X-l şi voi urmări otrava, până voi ajunge la cel care i-a administrat-o părintelui meu! Resursele clanului Besadii sunt resursele mele! Ai înţeles, Bidlor?

Legistul făcu încă o plecăciune, mai adâncă.

— Da, Excelenţa Voastră. Vom continua să investigăm.

— Exact.

Durga întrerupse legătura, apoi ondulă înainte şi înapoi prin cabinetul său, clocotind de furie. Aruk a fost ucis! Am ştiut-o din capul locului! Cineva destul de bogat ca să cumpere X-l... Trebuie să fi fost Desilijic – Jiliac... sau poate Jabba. Voi afla cine a fost răspunzător de asta şi-l voi ucide cu propriile mele mâini! Îi jur răposatului meu părinte – îl

voi răzbuna!

În următoarele zece zile, Durga îi interogă nemilos pe toţi servitorii din palat şi îndeosebi pe bucătari. Câţiva muriră în decursul anchetei, totuşi nu apăru nici o dovadă care să indice că vreunul dintre ei otrăvise mâncarea lui Aruk.

Tânărul lord hutt îşi neglijă toate celelalte îndatoriri pentru a participa la şedinţele de interogare. Rivalul său, Zier, veni să-l viziteze la sfârşitul unei asemenea şedinţe şi sosi tocmai când droizii evacuau cadavrul flasc al unei femele t'landa til, care fusese o funcţionară administrativă minoră pentru Besadii.

Huttul mai vârstnic privi cu dispreţ spre uriaşul trup patruped purtat de droizi.

— La ce cifră ai ajuns? întrebă el cu ceva mai mult decât o undă de sarcasm.

Durga îl fulgeră cu privirea. I-ar fi plăcut să-l asocieze cu moartea lui Aruk, dar Zier fusese pe Nar Hekka, supraveghind afacerile Besadii până cu câteva luni în urmă, când fusese rechemat acasă după decesul lui Aruk. Când apăruse întâia oară, Durga ordonase investigarea lui amănunţită, totuşi nu existase nici cel mai mic indiciu al unei conexiuni între el şi asasinarea părintelui său.

În primul rând, deşii destul de bogat, Zier nu deţinea totuşi resursele financiare necesare pentru achiziţia unor cantităţi mari de X-l. În plus, în conturile lui nu figurau retrageri neobişnuite.

— Patru, se răsti tânărul hutt. Ei nu au puterea noastră, vere. Nu-i de mirare că rasele inferioare se pleacă înaintea noastră... sunt mult mai slabe decât noi, fizic, dar şi mintal.

— Trebuie să recunosc că-i voi simţi lipsa bucătarului tău twi'lek, suspină Zier. Pregătea un superb fileu de larve mulblatt în sos de sânge fregon.

Oftă încă o dată.

Colţurile gurii uriaşe a lui Durga se curbară în jos.

— Bucătarii pot fi înlocuiţi, replică el scurt.

— Dragul meu văr, te-ai gândit vreodată că specialistul în medicină judiciară pe care l-ai angajat ar putea greşi în concluziile lui?

— El şi echipa lui sunt cei mai buni care pot fi găsiţi. Referinţele pe care le-am primit sunt excelente. Au efectuat investigaţii pentru principalii asistenţi militari ai împăratului... chiar şi pentru guvernatorul Tarkin.

Zier aprobă din cap.

— Este cu adevărat o recomandare bună, admise el. Din câte am auzit, guvernatorul nu este o persoană pe care ar fi bine s-o dezamăgeşti, dacă vrei să mai trăieşti.

— Aşa se spune.

— Totuşi, vere... nu este posibil ca tu să-i fi cerut echipei să găsească dovezi ale unei crime, iar ea să se fi conformat? Indiferent dacă dovezile sunt sau nu adevărate?

Durga căzu pe gânduri.

— Nu cred asta, spuse în cele din urmă. Dovezile există. Am văzut analizele de laborator.

— Analizele de laborator pot fi contrafăcute, vere. De asemenea... în obsesia ta, ai cheltuit foarte multe credite. Legiştii aceştia câştigă mult de la Besadii. Este posibil ca ei să nu dorească oprirea afluxului de credite.

Durga îl privi deschis.

— Sunt convins că echipa a raportat corect descoperirile făcute. Cât despre costuri... Aruk a fost conducătorul clanului. Nu este firesc să aflăm ce s-a petrecut? în caz contrar, alţi potenţiali ucigaşi ar putea crede că putem fi omorâţi fără ca asupra lor să se abată vreo pedeapsă.

Vârful ascuţit al limbii lui Zier trecu lent peste partea inferioară a gurii sale, în timp ce reflecta.

— Poate că ai dreptate, vere. Totuşi... aş sugera ca, pentru a nu fi privit ca un cheltuitor nesăbuit, să începi să plăteşti pentru această investigare din fondurile personale, nu din capitalul operaţiilor Besadii. Dacă eşti de acord, nu vei mai auzi nici o cârteală. Dacă nu... ei bine, se apropie întrunirea clanului. În calitate de lider conştiincios, datoria mea este să comentez raportul financiar pe care-l vei prezenta.

Huttul mai tânăr îl fulgeră din privire.

Zier îi răspunse cu o uitătură la fel de ascuţită.

— Şi... vere... dacă mi se întâmplă vreun accident,

lucrurile vor lua o întorsătură şi mai neplăcută pentru tine. Am depus copii ale rapoartelor financiare în locaţii pe care nu ai cum să le descoperi. Ele vor fi făcute publice în cazul în care aş muri... indiferent dacă ar fi aproape cert că decesul meu s-a datorat unor cauze naturale.

Durga îşi înfrână imboldul de a porunci gărzilor sale să-l împuşte pe Zier. Dificultatea de a-i ucide pe hutti era de notorietate, iar încă un asasinat ar fi putut într-adevăr să determine întregul clan Besadii să se revolte împotriva sa.

De aceea, se mulţumi să inspire adânc şi replică:

— Poate că ai dreptate, vere. De azi înainte, voi finanţa personal investigarea.

— Perfect. Încă ceva... în absenţa părintelui tău, simt că trebuie să-ţi ofer beneficiul experienţei mele.

Dacă Durga ar fi avut dinţi, ar fi scrâşnit de mânie.

— Spune, şuieră el.

— Mă refer la Soarele Negru... Este un secret ştiut de toţi că te-ai folosit de resursele sale pentru a-ţi consolida puterea. Te previn să n-o mai faci încă o dată. Nimeni nu poate să angajeze Soarele Negru şi apoi să dea pur şi simplu uitării trecutul/Serviciile sale sunt... scumpe.

— A fost pe deplin recompensat pentru serviciile aduse, zise încordat Durga. Nu sunt chiar atât de prost pe cât mă crezi, Zier.

— Foarte bine, atunci. Mă bucur să aud asta. Eram îngrijorat în privinţa ta, dragă vere. Mi se pare suspect orice hutt care s-ar descotorosi de un asemenea bucătar... dintr-un capriciu.

Fierbând de furie, Durga plecă ondulând în căutarea altui servitor pe care să-l ancheteze.

*

Jabba şi mătuşa sa stăteau tolăniţi în sala de recepţii din palatul lui Jiliac de pe Nai Hutta, privind copilaşul care se târa prin încăpere. Pruncul era de acum destul de mare ca să petreacă aproape o oră în exteriorul marsupiului părintelui său şi în această-etapă a vieţii semăna mai degrabă cu o râmă mare şi grasă, sau cu o larvă, decât cu un hutt. Braţele nu erau decât cioturi vestigiale şi nu avea

să-şi dezvolte sau să evolueze degete până nu părăsea pentru totdeauna marsupiul matern. Singura trăsătură pe care o avea în comun cu membrii adulţi ai speciei sale erau ochii bulbucaţi, cu pupile verticale.

Huttii se năşteau aproape complet lipsiţi de minte şi tinerii atingeau etapa responsabilităţii abia în jurul vârstei de o sută de ani. Până atunci erau priviţi ca fiinţe ce trebuiau să fie atent îngrijite şi hrănite... şi nimic mai mult.

Privind copilaşul care se răsucea, deplasându-se pe podeaua de piatră lustruită, Jabba îşi dori să fi fost pe Nar Shaddaa, unde putea realiza mult mai multe. De pe Nai Hutta îi venea greu să monitorizeze imperiul contrabandei Desilijic. În repetate rânduri Jabba sugerase ca el şi mătuşa sa să revină pe Nar Shaddaa, dar Jiliac refuzase cu încăpăţânare, insistând că atmosfera poluată de pe Satelitul Contrabandiştilor ar fi fost nesănătoasă pentru pruncul ei.

Din acest motiv, Jabba petrecea mare parte a timpului făcând naveta între Nai Hutta şi Nar Shaddaa. Proprietăţile sale de pe Tatooine sufereau din cauza absenţei Ephant Mon, chevinul non-umanoid, avea grijă de afacerile lui Jabba şi se descurca bine, însă ar fi fost cu totul altceva să fi fost el însuşi acolo.

În trecut, Jabba şi Mon avuseseră parte de multe aventuri împreună şi creatura hidoasă de pe Vinsoth era singura din Univers în care huttul se încredea cu adevărat. Dintr-un motiv necunoscut nici Jabba însuşi nu cunoştea adevărul în această privinţă, Ephant Mon îi era complet credincios şi aşa fusese dintotdeauna. Jabba ştia că chevinul refuzase o mulţime de oferte de a-l trăda în schimbul unor câştiguri fabuloase, totuşi nu-l trădase niciodată, indiferent cât de mult i s-ar fi făgăduit.

Jabba aprecia loialitatea prietenului său şi o răsplătea prin faptul că-i urmărea cu totul superficial acţiunile. Nu se aştepta ca Mon să-l trădeze, în nici un caz după atâţia ani... însă era bine să fie pregătit pentru orice.

— Mătuşă, spuse Jabba, am citit cel mai recent raport al sursei noastre din contabilitatea Besadii şi profiturile lor

sunt impresionante. Nu i-a încetinit nici chiar disensiunea pricinuită de preluarea conducerii de către Durga. Cu fiecare lună care trece, Ylesia continuă să proceseze tot mai multe mirodenii. Nave pline de pelerini sosesc aproape săptămânal. Este deprimant.

Jiliac îşi întoarse capul masiv şi-şi privi nepotul.

— Durga s-a descurcat mai bine decât îl crezusem în stare... nu bănuisem că va putea păstra conducerea. Apreciasem că de acum Besadii va putea fi preluat de noi, dar, deşii există nemulţumiri şi cârteli faţă de conducerea lui Durga, oponenţii lui cei mai făţişi sunt morţi şi nimeni din clan nu s-a impus în locul lor.

Jabba clipi spre mătuşa sa şi un licăr de speranţă se deşteptă în el. Analiza aceea sunase aproape la fel cu cele făcute de Jiliac înainte de a naşte!

— Ştii de ce sunt morţi, mătuşă?

— Fiindcă Durga a făcut prostia să coopereze cu Soarele Negru. Morţile opozanţilor săi au fost prea ostentative pentru a fi opera huttilor. Numai Soarele Negru are asemenea resurse. Numai prinţul Xizor ar avea o astfel de îndrăzneală superioară pentru a-i asasina la intervale de câteva zile.

De acum, Jabba se simţea incitat. Îşi revine din ceaţa mintală maternală? se întrebă el.

— Într-adevăr, aprobă cu glas tare, prinţul Xizor este o persoană de care trebuie ţinut seamă. De aceea i-am făcut favoruri, la răstimpuri. Aş prefera să mă pun bine cu el... pentru eventualitatea în care voi avea nevoie vreodată să-i cer un hatâr. Aşa cum am procedat o dată, pe Tatooine. M-a ajutat atunci şi nu mi-a cerut nimic în schimb, deoarece în trecut îi făcusem unele servicii.

Jiliac clătină din cap încet, înainte şi înapoi, un gest pe care-l preluase de la oameni.

— Jabba, cunoşti opinia mea în privinţa asta. Ţi-am spus-o de multe ori – prinţul Xizor nu-i un individ cu care să te joci. Mai bine să te fereşti de el şi să n-ai nici o legătură cu Soarele Negru. Deschide-i uşa doar o singură dată şi rişti să-i devii vasal.

— Sunt prudent, mătuşă, te asigur. N-aş proceda niciodată ca Durga.

— Aşa! Durga va descoperi în scurt timp că a deschis o uşă ce nu poate fi închisă prea uşor. Dacă păşeşte prin ea... nu va mai fi propriul său stăpân.

— Prin urmare, ar trebui să sperăm că aşa va proceda?

Ochii lui Jiliac se mijiră puţin.

— Nu tocmai, nepoate. Nu mi l-aş dori duşman pe Xizor. În mod vădit, el şi-a aţintit privirea asupra clanului Besadii, dar sunt convinsă că ar fi gata să preia şi controlul lui Desilijic.

Jabba încuviinţă în gând. Dacă i s-ar fi oferit ocazia, Xizor ar fi acţionat asupra întregii Nai Hutta.

— Apropo de Besadii, mătuşă, ce crezi despre profiturile ylesiane pe care ţi le-am amintit? Ce putem face pentru a opri Besadii? În clipa de faţă, au nouă colonii pe Ylesia şi se pregătesc să înfiinţeze alta pe Nyrvona, cealaltă planetă locuibilă a sistemului.

Jiliac reflectă o clipă.

— Poate că este momentul să-l folosim din nou pe Teroenza, spuse ea. Se pare că Durga nu bănuieşte deloc că el este răspunzător de moartea lui Aruk.

— În ce mod să-l folosim?

— Încă nu ştiu... Poate că l-am putea încuraja să-şi declare independenţa faţă de Durga. Dacă s-ar lupta între ei, profiturile Besadii s-ar diminua brusc şi inevitabil. Iar apoi... noi am putea pune mâna pe piesele componente.

— Excelent, mătuşă! Jabba era fericit să o audă pe bătrâna intrigantă comportându-se aşa cum o făcuse dintotdeauna. Acum vreau să-ţi citesc nişte cifre şi să-mi oferi părerea ta despre reducerea costurilor noastre în...

— Ahhhhhhh!

Jabba se opri, întrerupt de gunguritul profund şi maternal de afecţiune al lui Jiliac şi văzu pruncul hutt târându-se spre mama lui, cu micuţele braţe vestigiale ridicate şi ochii bulbucaţi concentraţi asupra destinaţiei. Gura copilaşului se deschise şi ciripi întrebător.

— Priveşte, nepoate! exclamă Jiliac cu glas cald şi blând.

Micuţul ştie cine-i mămica lui, nu-i aşa, scumpule?

Jabba îşi roti ochii până ce aproape că-i ieşiră din orbite şi-i căzură pe podea. Uite cum piere una dintre cele mai de seamă minţi criminale ale mileniului ăsta, gândi el disperat.

Apoi, când Jiliac ridică pruncul hutt şi-l îndrumă înapoi în marsupiu, Jabba se încruntă spre micuţa făptură cu o expresie foarte apropiată de ura făţişă.

*

Han petrecu următoarele două zile împreună cu membrii mişcării clandestine wookiee, finalizând înţelegerea dintre ei. Sosi finalmente şi clipa când deschise Şoimul şi, împreună cu Jarik, descărcă săgeţile explozive din compartimentele secrete. Katarra, Kichiir şi Motamba se strânseră în jurul lăzilor, exclamând surescitaţi la vederea noilor lor jucării.

Între timp, ceilalţi wookiee din mişcarea clandestină formaseră un lanţ viu până în interiorul navei, încărcând-o cu armurile trupelor de şoc. Han izbuti să ia în Şoim aproape patruzeci de costume complete şi zece căşti. Dacă putea scoate pe ele preţul de pe piaţă şi-ar fi dublat investiţia în călătoria aceasta. Nu se descurcase deloc rău în negocieri!

Se lăsase noaptea până ce toate armurile fuseseră depozitate astfel ca echipajului să-i mai rămână loc să se mişte prin Şoim, şi

Han decise să aştepte zorii pentru ieşirea nu foarte simplă din peşteră şi zborul vertical printre copaci. El şi Jarik îşi luară rămas bun de la gazdele lor şi se întinseră în scaunele piloţilor, ca să se culce.

Corellianul fu deşteptat a doua zi înainte de răsăritul soarelui de un muget wookiee sonor... şi familiar! Deschise ochii şi sări cât colo, gata să se împiedice de Jarik, care nu se trezise şi să cadă. Activând rampa, Han o coborî în fugă.

— Chewie!

Era atât de încântat să-l vadă pe uriaşul lăţos, încât nici măcar nu cârti atunci când îl înhăţă, îl roti şi-i ciufuli părul, zburlindu-l complet, în tot acest timp, Chewbacca revărsa un torent neîntrerupt de proteste. La ce se gândise Han,

pregătindu-se să-l lase aici? Chiar nu-nţelegea nimic? La ce te puteai aştepta din partea unui om!

Când wookieeul îi dădu drumul în cele din urmă, pilotul îl privi complet derutat.

— Cum?! Ce vrei să zici, că te-aş fi lăsat aici? Eu mă-ntorc pe Nar Shaddaa, Chewie şi-n caz că nu ţi-ai dat seama, tu eşti acum un tip însurat. Locul tău este aici, pe Kashyyyk, alături de Malla.

Chewie scutură din cap, bolborosind proteste indignate.

— Datoria de viaţă? Ştiu că mi-ai jurat o datorie de viaţă, dar haide să fim realişti! Acum locul tău este alături de soţia ta, pe planeta voastră natală! S-a terminat cu evitarea crucişătoarelor imperiale alături de mine.

Wookieeul îşi reîncepuse peroraţia, când un răget furios şi asurzitor răsună din spatele lui Han, care tresări şi se feri instinctiv. Un braţ uriaş şi îmblănit îi prinse umărul şi bărbatul fu răsucit, ca şi cum n-ar fi cântărit cu nimic mai mult decât un petic de foliplast. Înălţând ochii, o văzu pe Mallatobuck ridicându-se imensă deasupra sa. Soţia lui Chewie era furioasă, dezvelindu-şi colţii şi mijind ochii albaştri. Han întinse ambele braţe şi se ghemui la pieptul hirsut al prietenului său.

— Malla! Uşurel, ce naiba!

Mallatobuck râse iarăşi, apoi se lansă într-o tiradă înverşunată. Oamenii! Cum puteau fi atât de ignoranţi în privinţa obiceiurilor şi onoarei wookiee? Cum îndrăznea Han să sugereze că Chewbacca ar abandona o datorie de viaţă? Nu exista insultă mai mare pe care s-o adreseze unui wookiee! Soţul ei avea o onoare deosebită! Era un războinic curajos, un vânător iscusit, iar atunci când îşi dădea cuvântul, îl respecta! Mai ales în privinţa unei datorii de viaţă!

Confruntat cu explozia Mallei, contrabandistul ridică ambele palme şi strânse din umeri, dar nu putu să intervină nici măcar cu un cuvânt. Înălţă ochii, implorator, spre prietenul său. Făcându-i-se milă de corellian, Chewie interveni. Păşi între Malla şi Han şi vorbi repede, explicându-i soţiei sale că, desigur, pilotul nu dorise nici să-i

insulte, nici să-i jignească. Comentariul său fusese făcut din ignoranţă, nu din maliţie.

În cele din urmă, Malla se relaxă şi răgetele i se transformară în mârâituri. Han îi zâmbii cu o expresie de scuze.

— Nu trebuie să te superi, Malla. Îl cunosc pe Chewie mai bine decât aproape oricine şi ştiu că-i un tip grozav, curajos, inteligent şi toate celelalte. Pur şi simplu nu avusesem habar că pentru un wookiee datoria de viaţă este mai presus de orice altceva.

Reveni spre prietenul său.

— Perfect, deci vii cu noi şi ne pregătim să decolăm. Ia-ţi rămas bun de la mireasa ta.

Chewbacca şi Mallatobuck se îndepărtară împreună, în timp ce Han şi Jarik desfăşurară verificările dinaintea decolării. Peste câteva minute, pilotul auzi zăngănitul rampei Şoimului, care se închidea. După alte momente, Chewbacca se lăsă în scaunul copilotului. Han îl privi.

— Nu te teme. Îţi jur că ne vom întoarce... în curând. Am făcut afaceri bune cu Katarra şi mişcarea ei de rezistenţă. Semenii tăi vor avea nevoie de multă muniţie, înainte ca măcar să poată spera să-i atace pe imperiali şi să-şi elibereze planeta. Iar eu îi voi ajuta s-o capete.

Glasul lui Jarik răsună din intercomul turelei tribord:

— Da, cu un profit frumuşel, bineînţeles.

— Da, chicoti Han, bineînţeles! Chewie... atenţie! Îi dăm... drumul!

Cu demnitate măreaţă, Şoimul Mileniului se ridică vertical pe repulsoare, apoi pluti înainte, până ce părăsi peştera din ramura arborelui. După aceea, cu o manevră atât de bruscă încât îi afundă pe toţi în scaunele lor, Han îşi urcă nava drept în sus, prin tunelul de copaci. Suiră în cerul tivit acum de zorile roşu-aurii. Pe măsură ce Şoimul se înălţa, răsăritul păru să explodeze deasupra planetei într-o cascadă de aur.

Quarrr-tellerrra gândi Han. Războinicul cu părul ca soarele, femeia pe care o cunoscuse sub numele Bria... Ce face ea acum? se întrebă. Se gândeşte oare vreodată la

mine?

Peste alte momente, Kashyyyk era numai o sferă verde care se micşora rapid în urma lor, când ţâşniră prin bezna împestriţată de stele.

Boba Fett stătea într-un apartament sărăcăcios închiriat pe planeta Teth din Inelul Exterior, ascultând întâlnirea Briei Tharen cu liderii rebelilor tethani. Cel mai faimos vânător de recompense din galaxie dispunea de multe resurse, inclusiv de o reţea de informatori pe care ar fi invidiat-o multe planete. Deoarece la răstimpuri accepta misiuni imperiale, avea frecvent acces la comunicate şi alte informaţii pe care cei mai mulţi Comandori ai rebelilor ar fi dorit să le vadă.

Deşii Bria Tharen era un ofiţer al rebelilor, recompensa pentru ea nu fusese fixată de Imperiu. Nu, aceasta era o recompensă mult mai mare – cincizeci de mii de credite pentru captură vie şi nevătămată, fără acceptarea dezintegrării. Iniţial, recompensa fusese anunţată de huttul Aruk, fostul conducător al clanului Besadii, dar urmaşul său, Durga, o menţinuse după moartea lui şi promisese o bonificaţie dacă livrarea se făcea în mai puţin de trei luni.

Boba Fett o căuta pe Bria Tharen de peste un an. Femeia pleca mereu în misiuni sub acoperire, din cauza cărora era extrem de dificil de urmărit. Retezase orice legături cu familia, probabil pentru a diminua pericolul la care ar fi fost supusă aceasta, în cazul în care ea ar fi fost capturată de imperiali, iar când se afla pe planeta natală, Corellia, locuia în baze secrete de comandă ale rebelilor, de maximă securitate şi cu plantoane permanente.

Un asemenea nivel de securitate era lesne de înţeles... la urma urmelor, rebelii trăiau cu teama unui atac total al trupelor de şoc imperiale şi din acest motiv păstrau strict secrete locaţiile bazelor şi le schimbau întruna amplasările. Indiferent cât de eficient şi iscusit ar fi fost un vânător de recompense, avea puţine şanse de a se apropia îndeajuns de mult pentru a reuşi o captură vie.

Dacă Besadii s-ar fi mulţumit cu asasinarea Briei, Boba

Fett era aproape convins că ar fi putut s-o facă chiar la adăpostul protecţiei unei baze a rebelilor, totuşi captura vie şi nevătămată era mult mai dificilă.

Acum câteva zile, el aflase însă prin intermediul reţelei de informatori că pe Teth urma să se desfăşoare o întrunire a mişcării clandestine a rebelilor. Asumându-şi riscul ca Bria să nu se afle acolo, Fett pornise spre Teth la bordul lui Sclav I, cu două zile în urmă. Manevra se dovedise încununată de succes: femeia apăruse în seara trecută.

Când ajunsese pe Teth, Boba Fett localizase enclava curentă a rebelilor, care era situată sub oraşul-port într-o reţea de drenări vechi pentru averse şi sub-subsoluri. Folosind canalele de dren şi coşurile de ventilaţie, se infiltrase la periferia bazei atât cât îi fusese necesar pentru a-i localiza magazia administrativă. Acolo plasase microfoane minuscule pe mai multe aspiratoare-robot mici, care rătăceau singure dintr-o cameră în alta, absorbind tot ceea ce microscanerele lor identificau drept gunoi.

Din clipa aceea, monitorizase microfoanele, iar azi pregătirile sale se dovedeau fructuoase. Bria Tharen se afla într-o întrunire cu doi dintre principalii conducătorii ai rebelilor tethani. În conformitate cu instrucţiunile ce-i fuseseră programate, micul aspirator-robot fugise din calea lor atunci când intraseră în încăpere, iar acum aştepta răbdător într-un colţ, nebăgat în seamă.

Pe Boba Fett nu-l atrăgea conceptul de la baza diverselor rebeliuni, deoarece considera criminală ideea de revoltă împotriva oricărei guvernări stabilite. Imperiul menţinea ordinea, iar Fett aprecia ordinea. Rezistenţa tethană nu constituia o excepţie... erau câţiva idealişti induşi în eroare, care porniseră să creeze anarhie.

În interiorul căştii sale, ochii vânătorului de recompense se mijiră dispreţuitor, în timp ce asculta. Liderii tethani erau Comandor Winfrid Dagore şi asistenta ei, locotenenta Palob Godalhi. În clipa aceea, Tharen discuta cu ele despre necesitatea ca diversele grupuri să se unească într-o Alianţă a Rebelilor. Ea afirma că existau indicaţii potrivit cărora ideea unei Alianţe era susţinută la niveluri de vârf.

Recent, o prestigioasă senatoare imperială, Mon Mothma de Chandrila, se întâlnise şi discutase în secret cu superiorii Briei din rebeliunea corelliană. În urma masacrelor săvârşite de Imperiu pe planete ca Ghorman, Devaron, Rampa 1 şi 2, ea acceptase că împăratul fie era nebun patologic, fie complet în slujba răului şi trebuia detronat de fiinţe raţionale.

Tharen vorbea cu înflăcărare nechibzuită, glasul limpede de alto tremurând uşor de emoţie controlată. În mod evident, îi păsa realmente de cauza aceea.

După ce termină, Winfrid Dagore îşi drese vocea răguşită de vârstă şi încordare.

— Comandor Tharen, suntem alături de fraţii şi surorile de pe Corellia, Alderaan şi alte planete. Dar aici, în Inelul Exterior, noi ne aflăm atât de departe de Planetele Nucleului, încât nu vă putem fi de mare ajutor, chiar dacă ne-am alia realmente cu grupurile voastre. Aici procedăm în felul nostru şi împăratul nu ne prea bagă în seamă. Atacăm traficul imperial şi ne opunem Imperiului în diverse feluri... dar ţinem la independenţa noastră. Este puţin probabil că ne vom alătura unei grupări mai mari.

— Comandor Dagore, această politică izolaţionistă este o invitaţie la un masacru imperial, replică Tharen pe un ton deprimat. Ascultă-mă – aşa se va întâmpla. Forţele lui Palpatine nu vor trece de-a pururi cu vederea peste grupurile voastre.

— Poate că da... sau poate că nu. Mă îndoiesc totuşi că am putea realiza mai multe decât o facem în clipa de faţă.

Boba Fett auzi scârţâitul unui scaun şi foşnetul unei ţesături, atunci când cineva se mişcă. După aceea, Tharen vorbi iarăşi:

— Comandor Dagore, voi dispuneţi de nave. Aveţi trupe. Aveţi arme. Sunteţi una dintre planetele cele mai apropiate de sectorul Corporate, deşii ne dăm seama că drumul este lung. Aţi putea fi totuşi de ajutor. Aţi putea ajuta cu achiziţia de arme din sectorul Corporate şi aducerea lor aici, pentru a fi expediate altor mişcări clandestine. Să nu credeţi că ajutorul vostru nu este necesar, fiindcă sunteţi

atât de departe.

— Comandor Tharen, armele costă credite, rosti locotenenta Godalhi. De unde vor proveni creditele acelea?

— Am aprecia bineînţeles dacă voi, tethanii, aţi reuşi să strângeţi câteva milioane ca să ne ajutaţi, rosti sec Bria şi în încăpere răsună un chicotit trist, însă noi înşine acţionăm în direcţia respectivă. Finanţarea mişcării de rezistenţă este foarte grea, dar există destui cetăţeni care sunt strânşi cu uşa până ce înţeleg că, chiar dacă nu deţin capacităţile sau curajul de a se alătura direct unui grup de rebeli, ne pot trimite credite ce le prisosesc. Unii lorzi hutti au apreciat de asemenea că este bine să contribuie... desigur, clandestin.

Interesant, gândi Fett. Era totuşi o noutate pentru el, acum, când se gândea mai bine. Huttii dobândiseră o reputaţie notorie pentru că în orice conflict se alăturau ambelor tabere şi în acelaşi timp îşi urmau propriile interese. Dacă exista posibilitatea unei sporiri a creditelor sau puterii, huttii se iveau de obicei imediat.

— Nu suntem departe de spaţiul hutt, zise Dagore pe un ton gânditor. Poate că am putea contacta alţi lorzi hutti... pentru a vedea dacă ei ar fi doritori să ajute.

— Să ajute? vocea Briei Tharen fu întreruptă de hohote de râs. Huttii? Ei pot contribui cu credite şi unii au făcut-o deja, dar o fac din propriile lor motive, crede-mă, iar motivele acelea nu au nici o legătură cu ţelurile noastre. Huttii sunt făţarnici... însă uneori ţelurile lor şi ale noastre coincid. Momentele respective sunt cele în care oferă credite. În jumătate din cazuri noi nu putem nici măcar să ghicim ce beneficiu ar putea obţine în urma donaţiilor.

— Poate că ar fi mai bine nici să nu ne imaginăm, interveni Godalhi. Totuşi, Comandor Tharen, poate că ar fi util ca în momentul de faţă să ne sporim angajamentul. Noul nostru Moff imperial este mult mai puţin... vigilent decât a fost Sarn Shild. În ultima vreme ne-am descurcat mai bine decât o puteam face sub conducerea lui Shild.

— Acesta este alt aspect, zise Bria Tharen. Noi l-am studiat pe noul Moff, Yref Orgege. Majoritatea procedurilor noi pe care le implementează aici, în Inelul Exterior, sunt

atât de imprudente, încât am început să ne întrebăm dacă nu cumva are sânge gamorrean.

Râsetele vibrară prin odaie.

— Orgege, continuă Bria, este atât arogant, cât şi prost. El insistă că nu va repeta greşeala lui Shild şi va menţine un control personal strict asupra forţei sale militare, iar politica aceasta a redus considerabil ameninţarea imperială în Inelul Exterior. Comandorii imperiali trebuie să-l consulte pe Orgege în privinţa celor mai mărunte detalii! – practic, el a reuşit să-i paralizeze.

— Suntem conştienţi de lucrul acesta, Comandor Tharen, încuviinţă Dagore. Ce ai dori să facem în această privinţă?

— Să vă sporiţi raidurile asupra navelor imperiale de aprovizionare şi asupra depozitelor de muniţii din Inelul Exterior, Comandor Dagore. Noi avem nevoie de armele acelea. Iar până ce Orgege va fi contactat şi-şi va primi ordinele, oamenii voştri vor fi demult plecaţi.

Dagore căzu pe gânduri.

— Cred că asta ţi-o putem promite, Comandor Tharen. Cât despre restul... le vom lua ca pe nişte recomandări utile.

— Vorbiţi chiar azi cu oamenii voştri, spuse Bria. Eu voi pleca mâine.

Boba Fett ciuli urechile, îndemnând-o în gând să-şi dezvăluie planurile. Nu se mai auzi însă nici un alt cuvânt, ci doar hârşâiturile scaunelor pe podea, atunci când rebelii se sculară şi părăsiră odaia.

Fett ţinu sub urmărire atentă toate astroporturile apropiate, dar îi fu imposibil măcar s-o întrezărească fugar pe Bria Tharen în ziua următoare. Se îmbarcase probabil într-o navă a rebelilor în condiţii clandestine.

Boba Fett se simţi uşor dezamăgit din cauza eşecului înregistrat, totuşi trăsătura cea mai importantă a oricărui vânător – iar el trăia realmente pentru vânătoare – era răbdarea. Decise să găsească o modalitate de a-i anunţa pe imperiali despre trădarea lui Mon Mothma şi despre planurile rebelilor, fără a-i lăsa însă să ştie cine fusese informatorul. Mulţi ofiţeri imperiali îi priveau cu dispreţ

neascuns pe vânătorii de recompense, numindu-i lepădături... sau mai rău. Fett regreta că nu deţinea informaţii mai specifice pentru a le oferi ca indicii. Ar fi fost grozav dacă rebelii ar fi dezvăluit planurile unei operaţii în curs de desfăşurare!

Totuşi călătoria lui pe Teth nu avea să fie complet ratată. Fett contactase Ghilda şi în dosarele acesteia figura o recompensă valabilă chiar aici, pentru un om de afaceri bogat şi singuratic, care avea un domeniu sigur şi foarte bine păzit în munţii planetei.

Termenul sigur se referea la vânătorii de recompense obişnuiţi, dar Boba Fett făcea parte dintr-o elită specială, care număra un singur membru. Activităţile omului de afaceri se dovediră atât de previzibile, încât conceperea planului de acţiune fusese amuzant de simplă. Individul era de-a dreptul sclavul rutinei. Fett nu trebuia nici măcar să se confrunte cu bodyguarzii săi, deoarece condiţiile încasării recompensei acceptau dezintegrarea. Se dorea simpla ucidere a persoanei.

Vânătorul de recompense găsi o poziţie favorabilă într-un arbore laakwal, care îi permitea să-şi improvizeze un camuflaj, să ucidă victima şi apoi să plece înainte ca bodyguarzii sau forţele de securitate să-i fi putut măcar preciza locaţia. Avea să-i fie suficient un singur foc de armă...

DINTR-O PARTE ÎN CEALALTĂ A GALAXIEI

În următoarele cinci luni, Han Solo şi secundul său wookiee ajunseră în vârful piramidei contrabandiştilor. În mod miraculos, Han reuşise să păstreze destul de mult timp o parte din banii pe care-i câştigase, astfel încât putu să întreprindă majoritatea modificărilor pe care şi le imaginase pentru Şoimul Mileniului.

Shug Ninx, maestru mecanic şi tehnician pe jumătate extraterestru, îi îngăduise să-şi ţină Şoimul într-o dană a depoului său. Depoul-atelier al lui Shug constituia aproape o legendă în districtul corellian de pe Nar Shaddaa. În interiorul său cavernos, negustori, piraţi şi contrabandişti îşi meştereau navele, modificându-le, decişi să stoarcă din ele toată viteza şi puterea de foc posibile. La urma urmelor, cu cât un contrabandist îşi livra marfa mai repede, cu atât mai iute putea porni cu altă încărcătură. În existenţa contrabandiştilor, timpul însemna credite.

Han, Jarik şi Chewbacca efectuau ei înşişi majoritatea lucrărilor asupra navei, ajutaţi ocazional de Salla, care era de asemenea mecanic expert şi de Shug, specialistul recunoscut.

După ce montă blindajul dorit al navei – nici un fel de salvă imperială norocoasă nu avea să distrugă Şoimul, aşa cum se întâmplase cu nava lui anterioară, Bria! – Han trecu la motoare şi arsenal. Adăugă un tun laser uşor sub bot, după care schimbă locaţiile laserelor cu cuarte, astfel că Şoimul avea turele atât dorsal, cât şi ventral. După aceea, Han şi Salla instalară două lansatoare de torpile de şoc între mandibulele frontale.

Paralel cu montarea de armament şi blindaje, Han, Shug

şi Chewie se ocupară de motoarele şi celelalte sisteme ale Şoimului. Nava se lăuda deja cu o hiperpropulsie de nivel militar; Han şi Shug interveniră atât în hiperpropulsie, cât şi în motoarele subluminice, până ce le sporiră puterea, astfel că Şoimul realiza timpi tot mai scurţi în cursele de contrabandă ale corellianului.

Instalară de asemenea sisteme noi de senzori şi bruiere. Noul sistem de bruiere beneficie însă de o primă testare de rău augur. Când Han îl activase, pulsaţia fusese atât de puternică încât bruiase şi comunicaţiile din interiorul Şoimului, distorsionând semnalele de la carlingă spre sistemele navei! Incidentul avusese loc în momentul cel mai nepotrivit cu putinţă – în timp ce Şoimul plonja în puţul gravitaţional al unei planete în tentativa de a scăpa de o fregată imperială. Când nava lor se năpustise în jos, scăpată complet de sub control şi atinsese în trecere pătura superioară a atmosferei, Han şi Chewbacca îşi priviseră consternaţi instrumentele. Numai faptul că noul bruiator era atât de puternic încât arsese aproape instantaneu îi scăpase de incinerare în atmosfera planetară.

Veni şi ziua când Han privi Şoimul cu satisfacţie şi-l cuprinse cu braţul pe Ninx după umeri.

— Shug, eşti cu adevărat un maestru mecanic. Nu cred că-n toată galaxia există altcineva care să se pricească mai bine la hiperpropulsii. Toarce ca o pisicuţă togoriană şi i-am crescut viteza cu încă doi la sută.

Mecanicul pe jumătate extraterestru zâmbii spre prietenul său, însă clătină din cap.

— Mulţumesc, Han, dar nu pot să-mi asum un astfel de titlu. Am auzit că în sectorul Corporate există un tip căruia i se spune Doc şi care poate face hiperpropulsia să danseze zig-zag cu o mână legată la spate. Dacă vrei să-ţi meargă şi mai repede, ar trebui să-l cauţi pe el.

Han ascultă oarecum surprins şi reţinu informaţia ca fiind potenţial utilă. Dintotdeauna tânjise să viziteze sectorul Corporate, iar acum avea un motiv real pentru a merge acolo.

— Mulţumesc, Shug, îi spuse mecanicului. Dacă voi

ajunge vreodată în Corporate, va trebui să mă gândesc să-l contactez pe individul ăsta.

— Din cele ce am auzit despre Doc, nu-l poţi contacta tu, ci te va contacta el, dacă decide că-i o idee bună. Întreabă-l pe Arly Bron despre el. A petrecut o vreme în sectorul Corporate şi s-ar putea să ştie cum poţi lua legătura cu Doc.

— Mulţumesc încă o dată pentru sfat.

Han îl ştia pe Arly Bron, aşa cum îi cunoştea pe majoritatea contrabandiştilor care se învârteau prin districtul corellian de pe Nar Shaddaa. Bron era un individ mai vârstnic, voinic, cu aer voios şi limbă ascuţită. Îi făcea plăcere să-i împungă pe naivi, totuşi era îndeajuns de iute la scosul armei ca să rămână încă în viaţă, ceea ce spunea destule despre viteza şi acurateţea ochirii sale. Pilota Ecoul dublu, un cargobot vechi şi ponosit.

Acum, după ce deţinea Şoimul Mileniului rapid şi comparativ fiabil, Han se putea angaja în misiuni mai dificile. Continua să lucreze în general pentru Jabba, care practic conducea în ultimul timp kajidicul Desilijic, dar accepta transporturi şi pentru alţii. Corellianul şi copilotul său wookiee deveniră aproape o legendă pe Nar Shaddaa, doborând recordurile de viteză pentru Ruta Kessel şi ocolind cu abilitate navele imperiale de patrulare.

Han nu se simţise niciodată mai fericit. Avea o navă rapidă, avea prieteni buni, pe Chewie, Jarik şi Lando, o prietenă atrăgătoare şi isteaţă – Salla – şi credite în buzunare. Era adevărat, banii manifestau tendinţa de a-i luneca printre degete indiferent cât de tare ar fi încercat să-i oprească, dar pentru el aceasta era o grijă minoră. Ce dacă îi plăcea să trăiască pe picior mare, să joace în cazinouri şi să-şi permită fleacuri costisitoare? Putea oricând să câştige mai mult!

Deşii însă viaţa personală a lui Han se desfăşura splendid, la orizont se adunau nori ameninţători. Împăratul continua să-şi înteţească strânsoarea, iar puterea lui se extindea în ultima vreme chiar şi în Inelul Exterior. Pe planeta Mantooine din sectorul Atrivis avusese loc un

masacru şi rebelii care izbutiseră să captureze baza imperială locală fuseseră ucişi practic până la ultimul.

Pe planetele imperiale interioare se petrecuseră şi alte masacre, care se doreau a fi exemple. Pentru a-şi livra marfa, contrabandiştii de armament trebuiau să fie tot mai prudenţi şi mai rapizi. Atunci când Han parcursese pentru prima dată Ruta Kessel, era neobişnuit ca măcar senzorii navei să detecteze o patrulă imperială. Acum era neobişnuit să nu observi vizual una. Pentru a-şi întreţine flotele şi armatele, împăratul Palpatine percepuse impozite care-i făceau pe cetăţenii Imperiului să geamă sub povara financiară. De acum pătura mijlocie a Imperiului se căznea realmente să pună pe masă o mâncare decentă.

Desigur, Han şi prietenii săi nu plăteau impozite. Pe Satelitul Contrabandiştilor nu apăruse niciodată vreun perceptor – încasarea de taxe de la populaţia pestriţă de pe Nar Shaddaa reprezenta o acţiune atât de curajoasă, încât satelitul era pur şi simplu trecut cu vederea în fiecare an.

În trecut, Han acordase prea puţină atenţie videoştirilor referitoare la conflictele dintre imperiali şi grupurile de rebeli, dar acum, ştiind că Bria putea fi implicată în acţiunile acelea, se trezea ascultând ştirile cu atenţie sporită. Palpatine trebuie să fie nebun, se pomeni el gândind, nu numai o dată. Cu tacticile acestea... masacre, asasinate, cetăţeni târâţi din locuinţele lor în toiul nopţii, pe care nimeni nu-i mai revede vreodată, practic îndeamnă la o rebeliune pe scară globală. Dacă tratezi lumea prea rău şi prea mult timp, o împingi pur şi simplu spre revoltă.

În Senatul Imperial, disensiunile creşteau în salturi. Unul dintre senatorii cei mai proeminenţi, Mon Mothma, fusese silit să fugă nu cu mult timp în urmă, după ce împăratul ordonase arestarea ei sub acuzaţia de trădare. Mon Mothma fusese o membră prestigioasă a Senatului, iar acţiunea de forţă a împăratului pricinuise demonstraţii pe Chandrilla, planeta ei natală, care se sfârşiseră prin alt masacru nemilos al cetăţenilor.

Atacurile împăratului la adresa bunăstării financiare şi libertăţii personale aveau şi alt efect, pe care Han îl găsea

mai ales neliniştitor. Tot mai mulţi indivizi disperaţi şi împovăraţi de sărăcie îşi abandonau traiul de până atunci şi porneau spre Ylesia pentru a deveni pelerini... sau, aşa cum pilotul ştia prea bine, sclavi.

Mulţi dintre noii pelerini veneau de pe Sullus, Bothuwui şi Corellia, planete care recent suferiseră represiuni pentru tulburări civile şi demonstraţii anti-impozite. Revenit acasă după un transport de mărfuri de contrabandă, Han descoperi că, pentru prima dată, t'landa til ţinuseră o procesiune de convertire pe Nar Shaddaa, în urma căreia mai mulţi locuitori din districtul corellian al satelitului îşi făcuseră bagajele şi aşteptau să se îmbarce într-o navă care făcea escală, printre alte locuri, pe Ylesia.

Când auzi toate astea, Han luă imediat turboliftul orizontal până la punctul de îmbarcare şi alergă spre şirul de corelliani încercănaţi, cu chipuri obosite, care aşteptau să plece.

— Ce faceţi! răcni el. Ylesia este o capcană! N-aţi auzit ce se spune despre ea? Vă atrag acolo, apoi vă preschimbă în sclavi! Veţi sfârşi, murind în minele de pe Kessel! Nu vă duceţi!

O bătrână îl privi bănuitor.

— Gura, tinere! spuse ea. Plecăm spre un loc mai bun. Preoţii ylesiani spun că vor avea grijă de noi şi că vom duce o viaţă mai bună... o viaţă binecuvântată. M-am săturat să flămânzesc aici. Din cauza blestematului de Imperiu, în ziua de azi este tot mai greu să trăieşti cinstit.

Ceilalţi îi adresară imprecaţii similare, când merse înainte şi înapoi pe lângă şirul de pelerini candidaţi, străduindu-se să-i convingă să nu plece. În cele din urmă, Han se opri şi rămase locului, simţind că-i venea să urle de furie, aidoma unui wookiee. Cel puţin Chewbacca răgea, când era încercat de un sentiment de frustrare.

— Chewie, în afară de a-mi comuta blasterul pe nivelul de paralizie şi de a-i împuşca pe toţi, nu am cum să-i opresc, observă corellianul cu amărăciune.

— Hrrrrrrrnnnnnnnn, încuviinţă trist Chewbacca.

Într-un ultim efort, Han încercă să stea de vorbă cu unii

dintre tineri, ajungând chiar într-atât încât să le ofere o slujbă la doi dintre ei. Nimeni nu voi să-l asculte şi în scurt timp cedă dezgustat. Aşa ceva i se mai întâmplase o dată, pe Aefao, o planetă îndepărtată, situată diametral opus în galaxie faţă de Nar Shaddaa. Şi acolo se ţinuse o procesiune de convertire ylesiană, iar Han se chinuise să-i avertizeze pe cei ce se îndreptau către nave, dar constatase că nu putea să concureze cu amintirile Exultării pelerinilor candidaţi, care se îndreptau spre sclavie cu ochii larg deschişi. Foarte puţini dintre umanoizii aefani, micuţi şi cu piele portocalie, îl ascultaseră. Mai bine de o sută se îmbarcaseră în nava misionarilor ylesiani.

Privind şirul de corelliani care-şi târşâiau picioarele spre intrarea transportorului, Han clătină din cap.

— Unii sunt pur şi simplu prea idioţi ca să trăiască, Chewie, comentă el.

Wookieeul fu de părere că şi disperarea putea să joace un rol în această privinţă.

— Mda şi asta-mi reaminteşte, dacă mai era nevoie, că a-ţi pune gâtul în joc pentru cineva reprezintă o cale bună de a rămâne fără cap, spuse Han dezgustat întorcând spatele corellianilor sortiţi pierii şi îndepărtându-se. Data viitoare când vezi că-mi mai trece prin minte să mai fac aşa ceva, vreau să-mi tragi o scatoalcă wookiee de iubire care să mă pună-n fund. Ai fi zis că, după atâţia ani, ar fi trebuit să mănvăţ minte...

Chewie îi promise că nu va uita şi porniră împreună.

*

În ciuda faptului că mânuţele îi erau complet ocupate cu conducerea clanului Besadii, Durga refuza să abandoneze căutarea ucigaşului părintelui său. Şase servitori muriseră în urma durităţii interogatoriilor, dar nu exista absolut nici o indicaţie că vreunul dintre ei ar fi fost implicat.

Dacă personalul gospodăresc era inocent, atunci cum fusese otrăvit Aruk? Durga purtă altă discuţie cu Myk Bidlor, care îi confirmă de data aceasta că urme de X-l fuseseră descoperite în traiectul digestiv al lui Aruk. Într-adevăr, substanţa letală fusese ingerată.

Durga dezactivă comunicatorul şi porni într-o unduire îndelungată, bântuind sălile palatului şi gândindu-se. Expresia îi era atât de ameninţătoare, încât servitorii – deja foarte neliniştiţi şi pe bună dreptate – se ascundeau din calea lui, ca şi cum ar fi fost un spirit malefic din Bezna Exterioară.

În mintea lui, tânărul lord Besadii reexamina ultimele luni de viaţă ale părintelui său, bifând mintal fiecare moment al fiecărei zile. Tot ce mâncase Aruk prevenise din bucătăriile lor şi fusese pregătit de propriii lor bucătari – inclusiv de cei care muriseră în urma anchetei. Huttul îşi notă în minte să angajeze alţi doi bucătari.

Durga ordonase scanarea întregii bucătării şi a aripii locuite de servitori, în vederea descoperirii de urme de X-l, dar fără nici un succes. Unicul loc în care găsiseră o cantitate infimă de substanţă fusese pe podeaua cabinetului lui Aruk, nu departe de locul unde obişnuia să-şi oprească sania repulsoare. Iar urmele respective fuseseră cu adevărat infinitezimale.

Huttul se încruntă, contorsionându-şi trăsăturile pătate de semnul din naştere, astfel încât chipul său aducea cu o mască demonică. Ceva îl sâcâia... O amintire... Ascunzându-se... zvârcolindu-se... ascunzându-se...

Zvârcolindu-se... zvârcolindu-se! Broaştele de arbori nala!

Brusc, amintirea îi reînvie, limpede şi perfect distinctă. Aruk, eructând şi întinzându-se după altă broască vie. Până în clipa aceea, Durga nu se gândise niciodată la posibilitatea ca otrava să fi fost introdusă prin intermediul unei creaturi vii – la urma urmelor, păruse perfect rezonabil ca respectiva creatură să moară din cauza otrăvii cu mult înainte de a putea fi ingerată.

Dar dacă broaştele de arbori nala erau imune la efectele lui X-l? Dacă ţesuturile lor fuseseră îmbibate cu cantităţi tot mai mari de X-l, fără să le afecteze pe ele însele?

Aruk se dăduse în vânt după broaştele acelea şi le mâncase zilnic, câteodată chiar câte o duzină în decursul aceleiaşi zile.

— Osman! tună huttul. Adu-mi scanerul! Du-l direct în cabinetul lui Aruk!

Chevinul apăru pentru o clipă, confirmă ordinul, apoi dispăru. Sunetele alergării sale se pierdură în depărtare. Durga începu să onduleze cu viteză maximă spre biroul intim al părintelui său. Ajunse acolo cu puţin înaintea servitorului, care gâfâia purtând dispozitivul de scanare. Huttul i-l smulse din mâini, după care se grăbi să intre în cabinet. Unde este? se întrebă el, privind frenetic în jur.

Da, acolo! Îşi dădu seama şi porni spre colţul în care fusese uitat vechiul gustacvariu al lui Aruk. Părintele lui îl folosise pentru a păstra proaspătă hrana vie, iar în ultimele luni de viaţă hrana vie constase în majoritate din broaşte de arbori nala!

Împingând cu un gest brusc vârful sondei scaner în gustacvariu, Durga activă instrumentul. Peste câteva clipe, primise răspunsul. Depunerile minerale de pe părţile de sticlină ale globului conţineau cantităţi apreciabile de X-l!

Durga emise un răget de furie care făcu mobilele să vibreze, apoi se lăsă pradă mâniei, distrugând gustacvariul cu o lovitură puternică de coadă, izbindu-se cu trupul masiv de mobilier, zdrobind şi fărâmând totul în cale. În cele din urmă, răguşit şi gâfâind, se opri în mijlocul ruinei în care se preschimbase cabinetul lui Aruk. Teroenza! Teroenza a trimis broaştele.

Primul impuls al lui Durga fu să plece imediat pe Ylesia şi să-l transforme personal pe t'landa til într-o masă însângerată de carne, dar, după o clipă de gândire, îşi dădu seama că ar fi fost sub demnitatea lui să-şi murdărească mâinile şi coada cu o fiinţă inferioară. În plus, nu putea să-l distrugă pur şi simplu pe Teroenza. Acesta era un Mare Preot bun şi ar fi fost greu de înlocuit. Lordul Besadii conştientiza în mod neplăcut faptul că dacă l-ar fi ucis pe Teroenza, ceilalţi t'landa til de pe Ylesia ar fi putut foarte bine să refuze să-şi continue şarlatania ca preoţi ai Exultării. Teroenza era apreciat de toţi subordonaţii săi şi era, de asemenea, un administrator capabil, care adusese clanului Besadii profituri tot mai mari din fabricile de

mirodenii.

Înainte de a acţiona împotriva lui, gândi Durga, va trebui să am un înlocuitor bine pregătit, gata să-i preia îndatoririle.

În plus, îşi spuse huttul, dovezile împotriva Marelui Preot erau pur circumstanţiale. Exista posibilitatea, redusă, ca Teroenza să fie nevinovat. Durga fusese foarte atent la cheltuielile lui şi nu observase retragerea de sume importante din contul personal. Nu ar fi putut achiziţiona otrava decât în mod foarte tăinuit... şi oricum nu deţinea sumele necesare cumpărării de cantităţi mari de X-l.

Decât dacă nu şi-a vândut blestemata de colecţie, gândi Durga, deşii ştia că aşa ceva nu s-ar fi putut întâmpla. Urmărise îndeaproape toate declaraţiile vamale pentru mărfurile ce ajungeau pe Ylesia şi plecau de acolo, iar în ultimele nouă luni Teroenza nu vânduse, ci dimpotrivă cumpărase obiecte pentru colecţia sa.

Lordul Besadii decise să înceapă instruirea unui nou t'landa til chiar în săptămâna aceea. Îşi va continua investigaţiile şi, până ce noul Mare Preot va fi pregătit să-şi preia postul, va angaja un vânător de recompense care să-i aducă cornul lui Teroenza. Îşi închipui cornul acela, montat pe peretele cabinetului său, alături de holoportretul lui Aruk.

Era posibil ca Teroenza să nu fi fost singurul de pe Ylesia care să merite moartea. Cineva capturase broaştele de arbori nala, le introdusese în containerele pentru marfă şi le încărcase în nave. Durga avea să examineze situaţia din toate unghiurile înainte de a-şi anunţa recompensa pusă pe capul lui Teroenza.

Desigur, adevăratul asasin era însă cel care cumpărase X-l şi plănuise întreaga operaţie. Jiliac rămânea principalul său suspect – ea dispunea atât de creditele necesare, cât şi de motivaţie.

Durga începuse deja să caute legături între Jiliac şi Otrăvitorii Malkiţi. Acum va căuta de asemenea legături între conducătorul clanului Desilijic şi Teroenza.

Cu certitudine avea să găsească ceva... o pistă. Facturi

de expediţie, depuneri de credite, retrageri, dovezi de achiziţii... undeva trebuiau să existe urme care să-i asocieze atât pe Teroenza, cât şi pe Jiliac cu moartea lui Aruk, iar el, Durga, avea să le descopere.

Ştia că o astfel de căutare va necesita timp şi credite... din păcate creditele sale personale. Durga nu cuteza să-şi rişte poziţia pe care o recunoştea precară de conducător al clanului Besadii, cheltuind sume uriaşe din banii kajidicului pentru ceea ce ar fi fost numit o vendetă personală.

Zier şi ceilalţi detractori ai lui îl supravegheau de acum, gata să atace orice cheltuieli nejustificate.

Nu va trebui să plătească din buzunarul lui... iar asta i-ar fi afectat considerabil resursele proprii.

Pentru o clipă, Durga se gândi la Soarele Negru. Un cuvânt adresat prinţului Xizor şi ar fi avut la dispoziţie toate fondurile impresionante ale organizaţiei criminale. În felul acela însă ar fi deschis uşa spre o preluare de către Soarele Negru a clanului Besadii şi poate chiar a întregii Nai Hutta.

Clătină din cap. Nu putea să rişte aşa ceva. Nu dorea să sfârşească în calitate de vasal al lui Xizor. Era un hutt liber şi independent şi nici un prinţ falleen nu avea să-i dea lui ordine.

Părăsi cabinetul distrus al lui Aruk şi merse spre propriul său birou. Îl aştepta o sesiune prelungită de lucru la datapad. Nu putea îngădui ca activitatea sa pentru Besadii să sufere, aşa că cea mai mare parte a investigaţiilor urma să se desfăşoare noaptea, când majoritatea huttilor dormea.

Încruntându-se, Durga se întinse spre datapad şi începu să tasteze solicitări de informaţii.

Era absolut cert că-i descoperise pe asasinii părintelui său. Ştia felul în care operaseră şi motivul. Acum trebuia să obţină dovezile care să-i permită să-l acuze pe Jiliac şi să solicite compensaţii personale pentru o datorie de sânge.

Degeţelele sale porniră să alerge peste datapad, iar vârful verzui al limbii îi ieşi prin colţul gurii, pe măsură ce se concentră tot mai mult.

*

Teroenza străbătea fără grabă coridorul din Centrul Administrativ ylesian, pentru a se întâlni cu Kibbick. ,,Stăpânul” hutt îi ceruse să se prezinte cu aproape douăzeci de minute în urmă, dar Marele Preot fusese ocupat. Pe vremuri, n-ar fi cutezat niciodată să lase un lord hutt să-l aştepte, însă situaţia de pe Ylesia se schimba, lent, totuşi sigur.

El, Teroenza, prelua controlul afacerii. Idiotul de Kibbick era pur şi simplu prea prost ca să-şi dea seama de asta.

În fiecare zi, Marele Preot făcea planuri, tocmind forţele suplimentare pe care Durga le autorizase şi fortificând planeta. În loc să angajeze paznici gamorreani, puternici, dar mai proşti chiar şi decât Kibbick – ceea ce era destul de greu! – Teroenza selecta cu atenţie mercenari duri, cu experienţă. Costau mai mult, însă aveau să dovedească utili în luptă.

Iar Marele Preot ştia că va urma o luptă. Avea să vină ziua în care trebuia să-şi declare în mod deschis ruptura de Nai Hutta. Besadii nu avea să accepte niciodată o asemenea tentativă de independenţă şi Teroenza intenţiona să fie pregătit. Avea să-şi conducă trupele în luptă şi victoria va fi a lor!

Marele Preot începuse deja aranjamentele necesare pentru a aduce pe Ylesia perechile tuturor preoţilor t'landa til. Propria sa pereche, Tilenna, avea să fie una dintre primele nou-venite. Kibbick era atât de idiot încât probabil nici nu şi-ar fi dat seama o vreme. Diferenţele dintre femelele şi masculii t'landa til erau evidente mai degrabă rasei în sine, fiindcă pentru celelalte specii cele două sexe păreau practic identice, cu excepţia cornului masculului.

Teroenza mai intenţiona în plus o fortificare a liniilor defensive, chiar dacă pentru asta ar fi trebuit să-şi vândă o parte din colecţie. Fusese îngrozit de preţul turbolaserelor montate pe sol, dar poate că Jiliac avea să-l ajute cu creditele necesare. La urma urmelor, Teroenza era singurul care o putea implica în uciderea lui Aruk. Părea logic ca ea să dorească să se pună bine cu Marele Preot.

Când ajunse la sala de audienţe a lui Kibbick, Teroenza

şovăi înaintea intrării, asumându-şi în mod deliberat un aer suficient de servil pentru a fi acceptat. Nu dorea ca huttul să fie conştient de dispreţul său. Nu încă.

Dar în curând...

În curând, se consolă Teroenza. Joacă-ţi rolul. Ascultă-l, bătând câmpii. Fii de acord cu el. Măguleşte-l. În curând, nu va mai trebui să faci asta. Mai trebuie să-i suporţi imbecilitatea doar câteva luni. În curând...

*

Unul dintre primele lucruri făcute de Han Solo după ce câştigase Şoimul Mileniului fusese să-şi provoace la întrecere prietena, pe Salla Zend. În Bria mică şi lipsită de fiabilitate, n-ar fi avut niciodată vreo şansă de a învinge nava ei rapidă, Călător pe Inel, pe când acum...

Ori de câte ori se întâmpla ca amândoi să aibă încărcături pentru Ruta Kessel, cei doi contrabandişti se întreceau prin regiunea aceea spaţială periculoasă. În mod frecvent, transportau mirodenii, dar şi alte mărfuri, spre sistemul Stenness, iar Ruta Kessel era itinerariul cel mai rapid într-acolo.

O dată câştiga Han... altă dată, Salla. Cele două nave erau foarte apropiate ca performanţe. Nici unui pilot nu-i plăcea să piardă, iar întrecerea lor prietenească devenise tot mai aprigă. Începură să-şi asume riscuri... periculoase. Mai ales, Salla. Pilot expert, îşi conducea solitar nava şi era mândră de talentul de a stoarce din ea până şi ultima fărâmă de putere.

Într-o dimineaţă, Han şi Salla părăsiră împreună apartamentul femeii, se sărutară, luându-şi rămas bun şi-şi promiseră să se întâlnească pe Kamsul, una dintre cele şapte planete locuite din sistemul Stenness.

— Învinsul plăteşte cina? rânjii Han spre Salla.

— Dacă tot plăteşti tu, zâmbii ea, o să comand de-al naibii ce-i mai scump.

Corellianul râse, flutură din braţ, după care se despărţiră şi porni fiecare spre nava sa.

Cursa spre Kessel fu lipsită de evenimente. Han reuşi s-o întreacă pe Salla cu aproape cincisprezece minute, dar unul

dintre droizii hamali se defectă şi-i încetini procesul de încărcare. Călător pe Inel al Sallei îl survolă şi asoliză temerar în vreme ce el de abia încărca marfa; Han izbuti să decoleze cu numai cinci minute înaintea femeii.

Zbura cu Chewie, în calitate de copilot şi Jarik, în turela cea mai de sus. În ultima vreme, patrulele imperiale din regiunea Kessel se înmulţiseră tot mai mult.

Când porniră pe Rută, Han activă intercomul.

— Ochii-n patru, puştiule, îi spuse lui Jarik. Nu vreau să ne ia prin surprindere vreo patrulă imperială.

— Aşa-i, Han. Tu fii atent la senzorii amplificaţi şi eu o să-i fac praf înainte să-şi dea seama ce i-a lovit.

Primul obstacol cu care se confruntau după ce plecau de pe Kessel îl reprezentau Foalele – o regiune spaţială păcătoasă, aproximativ globulară, care conţinea găuri negre, stele neutronice şi o serie de stele din secvenţa principală. Din depărtare, Foalele apăreau pe bolta nopţii de pe Kessel ca o nebuloasă rotundă şi înceţoşată, care strălucea multicolor. Pe măsură însă ce o navă se apropia de ea, forma sferică devenea mai distinctă. Foalele sclipeau de lumina sorilor interiori, a gazelor ionizate şi dârelor de pulbere ce şerpuiau prin benzi de culoare, la care se adăugau discurile de acreţie ale găurilor negre, ce păreau nişte ochi holbându-se la Han.

Pe fundalul regiunilor slab luminate ale Foalelor se putea spune într-adevăr că discurile de acreţie aduceau cu nişte ochi albi, ce te fixau cu privirea. În funcţie de unghiul lor relativ la Şoim, ochii erau mijiţi, întredeschişi ori larg căscaţi. În mijlocul fiecărui ochi exista o pupilă neagră cât o gămălie de ac, marcând locaţiile adevăratelor găuri negre ce absorbeau dârele de material stelar.

Aproape ca jungla într-o noapte ylesiană, gândi Han. Nopţi negre din care privesc ochi de prădători.

Parcurgerea perimetrului Foalelor la viteze subluminice normale era o operaţie delicată, iar creşterea vitezei însemna pur şi simplu să te joci cu focul. Han îşi privi senzorii şi văzu că Salla se apropia de el. Mări viteza, accelerând constant, până ce gonea mai repede decât o

făcuse vreodată într-o astfel de cursă.

— Acum n-o să ne mai prindă, i se adresă lui Chewie. O să păstrez avansul ăsta pân-ajungem la Groapă, iar atunci o să fim destul de departe ca să efectuăm saltul în hiperspaţiu cu cel puţin douăzeci de minute înainte de Călător.

Groapa era un câmp periculos de asteroizi, localizat în braţul din fuioare gazoase al unei nebuloase din apropiere. Laolaltă, Foalele şi Groapa făceau din Ruta Kessel parcursul cel mai primejdios pentru un pilot. Auzindu-l pe Han lăudându-se, Chewbacca emise un geamăt nefericit şi făcu o sugestie.

— Cum adică, s-o lăsăm să ne învingă? exclamă indignat Han şi degetele sale înmănuşate alergară peste comenzi, când vuiră peste primul roi de găuri negre.

Gazele şi praful provenite de la stelele apropiate erau absorbite în discurile de acreţie sub forma unor şuvoaie lungi, rarefiate, alb-albastru şi trandafirii.

— Eşti nebun? Eu nu plătesc cina! O să câştig în mod cinstit un muşchiuleţ de nerf cu coadă de ladnek la grătar, cu garnitură şi salată specială!

Chewie privi nervos vitezometrul Şoimului şi bolborosi altă propunere.

— Să plăteşti tu cina pentru toţi, dacă încetinesc? Han îşi privi uluit copilotul. Amice, cred că însurătoarea te-a înmuiat în ultima vreme. Eu mă pot descurca în cazul ăsta. Şoimul se poate descurca. O să câştigăm cursa!

Chiar pe când vorbea, instrumentele sale înregistrară o semnătură senzorială stranie din partea Călătorului pe Inel, care accelera nesăbuit. Han se holbă stupefiat spre consolă.

— Nu..., şopti el. Salla, ai înnebunit?! Nu face aşa ceva!

Peste câteva clipe, forma de mynock a Călătorului pe Inel se alungi, apoi dispăru din spaţiul real.

— Salla! răcni el zadarnic. Nebuno! Un microsalt lângă Foale înseamnă s-o cauţi cu lumânarea!

Chewie se agita nervos, în timp ce Han crescu şi mai mult viteza, privind întruna senzorii şi străduindu-se să

descopere Călătorul pe Inel.

— Unde s-a dus? Femeie nebună! Unde s-a dus?

Trecură zece minute, apoi cincisprezece, iar Şoimul goni, ocolind perimetru Foalelor. Han se gândi să încerce el însuşi un microsalt, dar nu avea de unde să ştie ce curs urmase Salla. Unicul lucru de care putea fi cert era că ea n-ar fi încercat să sară direct dintr-o parte în cealaltă a Foalelor. Puţurile adânci de gravitaţie cauzate de găurile negre şi stelele neutronice ar fi smuls repede nava din hiperspaţiu... purtând-o direct în orizontul de evenimente al unei găuri negre, locul fără de întoarcere.

Nu, probabil că sărise în lungul perimetrului, încercând poate să ajungă mai repede la Groapă...

Chewie schelălăi şi împunse senzorii cu un deget lăţos.

— Ea este! încuviinţă Han studiind datele dinspre Călător pe Inel.

Salla continua să se afle în mişcare, dar nu se îndrepta către

Groapă, ci...

— Oh, nu..., şopti Han simţindu-se cuprins de un val de oroare. Chewie, cred că i s-a defectat ceva. Nu merge în direcţia cea bună... îşi reverifică instrumentele. A ieşit din hiperspaţiu în interiorul câmpului magnetic al stelei neutronice aflate drept în faţă!

Călătorul pe Inel era în deplasare, dar traiectoria sa nu mai era rectilinie, ci nava Sallei descria o curbă pe orbita înaltă a unei stele neutronice, la mai puţin de o mie de kilometri. Senzorii lui Han arătau jeturi de plasmă ucigaşă, revărsându-se din ambele părţi ale discului de acreţie turtit ce marca locaţia stelei.

— Probabil că ori puţul gravitaţional, ori câmpul magnetic i-au distorsionat navicalculatorul şi a ieşit din microsalt într-un loc greşit..., icni corellianul simţindu-şi pieptul ca strivit de o mână gigantică, invizibilă. Chewie... s-a zis cu ea...

În scurt timp, Salla avea să ajungă la apastron, punctul cel mai înalt şi mai lent al orbitei sale în jurul stelei muribunde. Apoi, în numai câteva minute, orbita Călătorului pe Inel avea să readucă nava îndărăt, trecând-o prin

marginea jetului de plasmă. Nivelurile ucigaşe de radiaţie de acolo aveau s-o prăjească aproape instantaneu.

O sută de amintiri cu Salla goniră prin mintea pilotului, între două bătăi succesive de inimă. Salla, zâmbindu-i dimineaţa... Salla, purtând o rochie fermecătoare, invitându-l la o seară în cazinouri... Salla, mânjită pe faţă, reparând o hiperpropulsie cu uşurinţa cu care alte femei ar fi pregătit micul dejun... atât doar că ea nu învăţase niciodată să gătească.

— Chewie..., murmură răguşit, trebuie să-ncercăm s-o salvăm.

Chewbacca îi azvârli o privire scurtă, după care îndreptă un deget îmblănit spre senzori şi mormăii.

— Ştiu, ştiu, Călătorul este al naibii de aproape de jetul ăla de plasmă, fu de acord Han. Iar dacă noi ne-am apropia, am risca să păţim acelaşi lucru cu nava noastră şi să ne alăturăm Călătorului. Dar, Chewie... trebuie să-ncercăm.

Ochii albaştri ai wookieeului se îngustară hotărât şi mornăii aprobator. Salla era un prieten. N-o puteau abandona.

Han deschise o frecvenţă pe consola de comunicaţii a Şoimului şi în acelaşi timp ordonă grăbit navicalculatorului să ruleze calculele necesare schimbării cursului.

— Salla? Salla? Sunt Han! Scumpo, m-auzi? O să-ncercăm să te scoatem de-acolo... dar va trebui să faci exact ce-ţi spun. Salla? Răspunde! Terminat.

Încercă alte două apeluri, pe când navicalculatorul începu să afişeze posibili vectori de apropiere. Bărbatul ştia că din cauza câmpurilor magnetice, gazelor ionizate şi dârelor de plasmă, comunicaţiile erau supuse interferenţelor, dar spera că senzorii şi transmiţătorul puternic ai Şoimului puteau răzbate prin ele.

— Chewie, spune-i lui Jarik să îmbrace costumul spaţial şi să stea lângă ecluză cu ghearele magnetice şi vinciul. O să-i spun Sallei să se catapulteze, o să ne egalizăm cursurile şi o s-o recuperăm.

Chewie îl privi sceptic.

— Nu te uita aşa la mine! se răsti Han. Ştiu că nu va fi

uşor! Am pus navicalculatorul să ne calculeze un vector de apropiere care să ne ţină în exteriorul câmpului magnetic al jerbei. Nu sta acolo, enumerându-mi toate lucrurile care pot merge prost! Dă-i drumul!

Chewbacca ieşi grăbit şi Han reveni la consola de comunicaţii.

— Salla... Salla, aici Şoimul. Răspunde!

Se întrebă dacă nu cumva revenirea bruscă a femeii în spaţiul real o propulsase în consola de comenzi a navei. Putea să zacă acolo, fără cunoştinţă... sau moartă.

— Haide, fetiţă, răspunde-mi! Răspunde, Salla...

Continuă s-o apeleze, în vreme ce gonea spre coordonatele apastronului. Câmpul magnetic al stelei neutronice era atât de puternic, încât distrusese probabil toate sistemele active din Călător pe Inel în clipa în care Salla ieşise din hiperspaţiu. Asta ar fi inclus cu certitudine singura capsulă de salvare din navă, deoarece sistemul respectiv era menţinut de obicei interconectat direct – gata în orice moment pentru o catapultare de urgenţă.

Salla continua să înainteze cu aceeaşi viteză pe care o avusese când efectuase saltul în hiperspaţiu, dar acum nu mai beneficia de nici o posibilitate de a decelera sau de a-şi modifica direcţia. Mai important încă – nu beneficia de energie pentru a se smulge din puţul gravitaţional. Avea să fie atrasă aproape, tot mai aproape, într-o orbită mereu mai strânsă, până ce nava ei avea să atingă marginea discului de acreţie, iar atunci... bum!

Cu toate acestea, până în momentul respectiv femeia avea să fi fost moartă de minimum cinci minute, în urma trecerii prin jetul de particule plasmatice.

Dacă pot s-o ajut, nu se va întâmpla asta, gândi Han înverşunat.

— Salla? Salla? Mă auzi? Răspunde, Salla!

În cele din urmă, percepu un pârâit de electricitate statică, urmat de un răspuns slab:

— ...Han... Călătorul... murit motoarele. Nu mai am energie... acumulatoarele pe ducă... nu pot... sunt pierdută, dragule... nu te băga...

Pilotul blestemă lung şi complicat.

— Nu! răcni el în microfon. Salla, ascultă-mă şi fă exact ce-ţi spun! Călătorul este pierdută, i-adevărat, dar nu şi tu! Va trebui să abandonezi nava şi ai numai câteva minute la dispoziţie! Capsula de salvare era interconectată atunci când ai păţit-o?

— ... da... e moartă... nu mă pot catapulta...

Era aşa cum bănuise. Cu sistemele electronice distruse, capsula de salvare devenise inutilă.

Han îşi umezi buzele.

— Ba da, te poţi catapulta! Venim să te recuperăm! Salla, du-te imediat la ecluza pupa şi pune-ţi costumul spaţial! Ia jeturile de propulsie de la ambele costume, m-auzi? Când se termină primul, activează-l pe-al doilea. Acceleraţie maximă! O să-ncerc să-ţi egalez traiectoria, dar vreau să fii cât mai departe posibil de Călător şi de jetul ăla de plasmă!

— N-o să meargă... să sar?

— Da, fir-ar al naibii, sari! Han efectuă o primă ajustare a cursului. Pot fi acolo în opt minute. Vreau să te îndepărtezi de Călător cu acceleraţie maximă pe următoarele coordonate...

Îşi privi navicalculatorul şi citi un şir de numere.

— Ai receptat?

— Dar Călătorul..., se auzi replica slabă.

— Dă-o naibii! răcni Han. Nu-i decât o navă şi-ţi poţi găsi alta! Mişcă-te imediat, Salla! Va fi şi-aşa destul de greu şi fără discuţiile astea contradictorii cu tine! Ai trei minute să intri în costum! Mişcă!

Comută intercomul pe frecvenţa costumului spaţial al lui Jarik.

— Eşti pregătit cu ghearele magnetice şi vinciul?

— Da, Han. Anunţă-mă doar când pot face contact vizual. Este greu să văd prin casca asta.

— O să te-anunţ, puştiule, încuviinţă corellianul încordat. Îţi citesc coordonatele pentru gheare.

Le anunţă, apoi urmă:

— Coordonarea va fi esenţială aici, aşa că trebuie să te mişti repede. Orice deviere şi vom atinge marginea

câmpului magnetic, iar atunci vom fi în acelaşi bucluc ca şi Călătorul. Practic avem o singură şansă de a intra şi a ieşi în siguranţă. Ai înţeles?

— Am înţeles, Han, aprobă Jarik concentrat.

Pilotând Şoimul spre coordonatele de recuperare, Han se gândi că era posibil ca jeturile de propulsie ale Sallei să nu fie suficient de puternice pentru a o propulsa destul de departe de nava ei condamnată. El nu dorea să rişte să se izbească de Călător pe Inel. Şoimul era un cargobot, un tip de navă care nu fusese conceput pentru asemenea manevre strânse şi precise. Era adevărat, Han putea s-o ţină în echilibru pe vârful botului ei, totuşi recuperarea unei persoane micuţe în costum spaţial în timp ce încerca să se ferească de câmpul magnetic al jetului de particule era o operaţie destul de riscantă, fără a-şi mai face gânduri despre posibilitatea impactului cu Călătorul.

Corellianul verifică şi răsverifică atent cursul. Trebuia să acţioneze cu precizie, din prima încercare şi s-o recupereze pe Salla înainte să ajungă în raza plasmei ucigaşe. Avu o scurtă şi hidoasă imagine despre ce ar fi însemnat aducerea la bord a unui cadavru prăjit de radiaţii, apoi se sili să se concentreze asupra pilotării. Manevra aceasta era probabil cea mai delicată şi mai dificilă pe care o încercase vreodată.

Peste câteva minute, ud de transpiraţie, începu să introducă corecţiile de curs care aveau să-i aducă în punctul de intersecţie, încetini... deceleră din nou... şi iarăşi. Nu cuteza să se oprească brusc, de teama de a nu pluti în câmpul magnetic.

Rămase cu ochii aţintiţi asupra senzorilor. Călătorul pe Inel se afla acum la numai cincizeci de kilometri şi creştea pe ecranele sale.

— Jarik, am contact vizual cu Călătorul. Fii pregătit!

— Te-am receptat, Han. Sunt pe poziţie.

Oare Salla se catapultase la timp? Han încercă s-o apeleze. Nu primi nici un răspuns, dar exista posibilitatea reală ca unitatea de comunicaţii a costumului ei să nu fie destul de puternică pentru a putea răzbi prin interferenţe.

Cargobotul sortit pieririi creştea pe displayuri şi pe videoecran. Han încetini şi mai mult, de abia îndrăznind să clipească. Unde-i ea? A avut curajul să sară?

Sallei nu-i lipsea curajul şi bărbatul o ştia prea bine. Totuşi să sari în spaţiul cosmic fără să ai nimic între tine şi vidul mitraliat de radiaţii dure nu era o acţiune recomandată celor cu inima slabă. Han îşi muşcă buza, închipuindu-şi-o pe femeie cum se propulsează din ecluza Călătorului pe Inel şi activează primul jet de propulsie. Deşii el însuşi folosise destul timp costumele spaţiale, nu-i plăcuse niciodată să atârne acolo, fără să existe nimic între el şi infinit, indiferent de direcţia în care ar fi privit. Şi cu siguranţă nu fusese niciodată nevoit să încerce să străbată kilometri de spaţiu beneficiind doar de protecţia costumului presurizat. Corellianul nu era sigur dacă el ar fi avut curajul de a face ceea ce-i ceruse Sallei.

Înainte de a deveni contrabandist, Salla fusese mecanic pe un transportor corporativ şi Han spera că ea nu-şi pierduse capacităţile de manipulare în costumul spaţial.

Bărbatul privi diagrama de pe consolele sale de navigaţie. În centru se afla steaua neutronică în jurul căreia fusese trasată orbita mereu mai strânsă, aidoma unei spirale descendente, descrisă de Călător pe Inel. Nava Sallei ajunsese la apastron. Punctul luminos şi clipitor care simboliza Şoimul se apropia rapid. Treizeci de kilometri...

Iar acolo, reprezentat în verde puternic, se găsea jetul ucigaş de plasmă, în jurul căruia era un halo de câmp magnetic colorat în violet.

Han înghiţi un nod. Atât de aproape...

Ajunsese acum la douăzeci de kilometri. Ridică ochii şi distinse pe videoecran forma de mynock a Călătorului pe Inel.

Unde este ea? se întrebă, examinând din nou diagrama. Unde este...

— Am găsit-o! răcni brusc. Jarik, îi văd semnalul! N-am deocamdată contact vizual, dar fii pe fază!

Efectuă câteva corecţii minore, pentru a corespunde întocmai cu traiectoria Sallei. Femeia venea spre ei cu o

viteză destul de bună, suficient de repede ca să păstreze traiectoria rectilinie şi în acelaşi timp nu atât de rapid pentru a risca să-şi piardă controlul şi să intre în rotaţie. Han îi admiră felul expert în care manipula comenzile costumului spaţial.

— Gata, anunţă Jarik apoi murmură ceva în barbă.

Fusese oare o rugăciune? Han era prea ocupat ca să se intereseze. Activă intercomul navei.

— Chewie, eşti pregătit cu trusa medicală?

— Hrnnnnnnggghhh!

În timp ce privea simbolul femeii de pe display, pilotul continua să se uite pe videoecran, apoi brusc...

— Am reperat-o! Contact vizual! Jarik... la comanda mea, lansezi ghearele magnetice...

Numără în minte secundele. Trei... doi... unu...

— Foc!

O secundă de încordare...

— Am prins-o! Activez vinciul!

— Chewie, poţi s-o auzi?

Chewbacca mugi. Nu, nu putea s-o audă, dar avea să-l anunţe pe Han imediat ce ar fi reuşit.

— Jarik... Jarik, Salla a păţit ceva?

— Flutură din braţ spre noi! Peste o clipă, tânărul adăugă:

— E-năuntru, Han! Închid ecluza!

După încă un moment, prin intercom răsună răgetul lui Chewbacca.

— Gata, încuviinţă Han, o ştergem de-aici!

Modifică cursul şi mări viteza, smulgându-se din puţul gravitaţional al stelei neutronice. Aruncând un ochi asupra diagramei de pe display, văzu Călătorul pe Inel care tocmai traversa jetul de plasmă şi accelera pe orbita sa. A fost teribil de aproape!

— Ce face Salla? vorbi el în intercom. Spuneţi ceva, oameni buni! Trecură câteva secunde după care auzi vocea femeii, răguşită, dar lesne de recunoscut.

— N-am păţit nimic, Han. Doar o tăietură la cap. Chewie are grijă de mine.

— Jarik, vino aici şi preia comenzile, rosti Han. Vreau s-o văd pe Salla. Chewie, nu uita să-i verifici gradul de expunere la radiaţii.

— Arrrrnnnnnnnnnghhhh! se auzi răgetul de exasperare.

— Aşa-mi place!

— Han, anunţă Jarik, vine ea în carlingă. Poţi rămâne pe loc. Peste un minut, cei trei i se alăturară lui Han în cabină. Corellianul se ridică din scaun, lăsându-i pe Chewie şi Jarik pe locurile pilotului şi al copilotului. Salla se aşeză în scaunul pentru pasageri, făcând o grimasă. Avea pe frunte un bandaj, pe jumătate acoperit de ciuful ei de păr negru, sârmos. Han se aplecă plin de solicitudine deasupra femeii.

— Hei... scumpo...

Ea se trase îndărăt şi, pentru o clipă, corellianului i se păru că avusese intenţia să-l lovească. Ochii Sallei fulgerau de furie la adresa întregului Univers. Pricepându-i starea de spirit, Han se retrase un pas.

— Han..., arătă ea cu mâna,... punctuleţul acela... Este Călătorul?

Bărbatul se întoarse şi privi diagrama, apoi videoecranul. Călătorul pe Inel se afla tot în jetul de plasmă, vizibil însă doar ca o sclipire portocalie.

— Da, spuse el. Şi-a mărit mult viteza.

În carlingă se lăsă tăcerea, pe când cei patru urmăreau punctul luminos care fusese mândria şi fericirea Sallei gonind prin partea finală a plasmei, accelerând mereu şi îndreptându-se către discul de acreţie, pe măsură ce gravitaţia stelei neutronice trăgea cargobotul într-o orbită tot mai strânsă, mai apropiată.

După două-trei minute, o flacără minusculă înflori pentru o secundă la marginea discului de acreţie. Salla se ridică în picioare.

— Ei bine, rosti ea sec, asta a fost. Vă rog să mă scuzaţi, dar trebuie să mă duc la baie.

Han se dădu în lături, când femeia porni spre interiorul Şoimului. Se întrebă ce ar fi simţit el dacă ar fi pierit nava lui şi putu înţelege furia înăbuşită pe care Salla de abia şi-o controla.

La puţin timp după aceea, auzi bufnituri înfundate şi plânsete dinspre salonul micuţ al navei. Privi spre prietenii săi şi spuse:

— Mă duc să văd ce se-ntâmplă.

Când ajunse în salonaş, o găsi pe Salla cu spatele la tabla holografică de jocuri, lovind cu pumnii în batardourile Şoimului şi blestemând fără contenire.

— Salla..., zise el.

Ea se răsuci brusc şi-l confruntă, fulgerând din ochii de chihlimbar.

— De ce nu m-ai lăsat pur şi simplu să mor?

Pentru o secundă, corellianul fu convins că avea să se repeadă asupra lui şi se pregăti s-o eschiveze. Salla se abţinu însă s-o facă, cu un efort vizibil.

— De ce, Han?

— Ştii bine că n-aş fi putut face aşa ceva, răspunse el ridicându-şi mâinile într-un gest împăciuitor.

Ea porni să se plimbe înainte şi înapoi prin salonaş, fiind evident pe punctul de a exploda.

— Nu-mi vine să cred c-am fost în stare să-ncerc microsaltul ăla! Nu-mi vine să cred c-am pierdut Călătorul! Cum am putut să fiu atât de idioată!

— Ne-am mai întrecut şi înainte, Salla. De data asta a fost pur şi simplu... ghinion.

Femeia izbi cu pumnul într-un batardou, înjură iarăşi, apoi îşi frecă mâna care o durea.

— Nava aceea era viaţa mea! Traiul meu! Iar acum... nu mai există, uite-aşa!

Pocni din degetele celeilalte mâini.

— Ştiu, încuviinţă Han, ştiu...

— Ce-o să fac de-acum înainte? Cu ce-o să-mi mai câştig existenţa? M-am chinuit atât de mult să am Călătorul.

— Poţi veni împreună cu mine şi cu Chewie. Avem nevoie de alţi membri de echipaj. Eşti un pilot excelent, Salla. O să-ţi găseşti de lucru. Piloţii buni au mereu căutare.

— Să vin cu tine? pufni ea. N-am nevoie de pomană de la tine, Han şi nici de la altcineva.

— Hei! exclamă corellianul cu un ton jignit. Mă ştii doar –

nu sunt genul care să dea de pomană! Atât doar că... ce naiba... am nevoie de ajutor.

Salla îl fixă cu privirea.

— Ai... nevoie... de mine?

Bărbatul strânse din umeri.

— Păi... sigur că da. Nu m-aş putea descurca fără tine, scumpo. Ştii bine că n-aş risca, pe mine – sau nava mea pentru oricine.

— Asta-i adevărat, murmură ea sfredelindu-l cu privirea.

Han se întrebă ce îi trecea prin minte, dar decise că nu era momentul potrivit ca să întrebe. Înaintă precaut spre femeie, întrebându-se dacă avea să-l îmbrâncească din nou, însă ea n-o făcu.

Îi cuprinse în braţe trupul sârmos şi-l trase spre el, apoi o sărută pe obraz.

— Ştiu ce simţi, Salla. Nu uita că şi eu am pierdut o navă, nu cu mult timp în urmă.

— Îmi amintesc, şopti ea. Han... am uitat să-ţi mulţumesc...

— Pentru ce?

— Pentru că mi-ai salvat viaţa, pentru ce altceva?

El chicoti.

— Şi tu mi-ai salvat pielea o dată sau de două ori în nişte situaţii păcătoase, nu uita. Mai ţii minte când nessii au încercat să ne tragă pe sfoară. Dacă n-ai fi observat tu datacardurile acelea false, aş fi pierdut frumuşel.

Salla începu să tremure violent din tot corpul. Dinţii îi clănţăneau.

— N-nu f-fi d-d-drăguţ c-cu m-mine, H-han, reuşi ea să pronunţe dârdâind. C-ce s-se-ntâmplă?

Han o mângâie pe păr.

— Descărcare de adrenalină. Aşa se întâmplă mereu după lupte. Te apucă tremuratul şi te simţi ca un idiot, fiindcă atunci când se petrece eşti deja în siguranţă.

Femeia izbuti să încuviinţeze scurt din cap.

— S-sunt o p-p-proastă şi j-jumătate.

— Dar eşti o prostuţă în viaţă, îi reaminti Han. Astea sunt cele mai bune.

Salla râse tremurat.

ADIO, NAR SHADDAA

Salla Zend fu foarte tăcută în săptămâna care urmă – atât de tăcută, încât Han îşi făcu griji. Refuzase oferta de a-i însoţi pe Han şi Chewbacca în două curse, deşii pilotul nu glumise atunci când spusese că avea nevoie de ajutorul ei. În ultima vreme, Jarik îşi găsise o prietenă în districtul corellian de pe Nar Shaddaa şi-şi petrecea tot timpul liber cu ea. Puştiul se angajase de asemenea la Shug, deoarece maestrul mecanic îmbunătăţea hiperpropulsiile multora dintre navele de contrabandă ale clanului Desilijic. Era o afacere de proporţii şi Shug avea nevoie de toate ajutoarele pe care le putea angaja.

Salla începu să apară zilnic pe la atelierul lui Shug, lucrând de asemenea la modernizările de hiperpropulsii, totuşi, ori de câte ori Han revenea acasă dintr-o cursă, ea îl aştepta de fiecare dată, surâzându-i şi sărutându-l afectuos. Comportamentul faţă de el era... diferit... cumva. Îl privea pe corellian de parcă, oarecum, l-ar fi... evaluat, iar asta îl stingherea pe bărbat.

Lucrul cel mai iritant dintre toate era faptul că îl rugase s-o înveţe să gătească. Fiind crescut de Dewlanna, Han era un bucătar destul de priceput, totuşi nu se sinchisea să-şi pregătească mâncare pentru sine. Dar pentru că el şi Salla erau împreună aproape seară de seară, Han se obişnuise să pregătească cina pentru amândoi.

Deodată, realmente pe neaşteptate, Salla dorise s-o înveţe şi pe ea. Pilotul fusese fulgerat de o intuiţie neplăcută şi de neînţeles. N-ar fi putut spune ce anume îl tulburase – la urma urmelor, ce mare chestie era să înveţe să gătească, nu? – totuşi se simţise neliniştit.

Începuse cu mâncărurile simple... mic dejunuri, tocăniţe

şi supe, apoi trecuse la meniuri complicate de felul fripturii de traladon înăbuşită cu garnitură de tuberculi, rădăcini de imush mornăii fezandate în sos iute sau biscuiţi wookiee cu glazură de miere de pădure.

Salla fusese foarte atentă şi abordase arta culinară cu toată seriozitatea pe care o acorda demontării şi refacerii matricei defecte a unui alimentator. Se dedicase atât de total deprinderii bucătăriei, încât Han se simţise tot mai alarmat.

Se gândise s-o întrebe ce se întâmpla, totuşi nu dorise să forţeze lucrurile. Femeia îşi pierduse recent nava şi el aprecia că era un motiv suficient pentru un comportament excentric.

Într-o seară, când Salla îi servise prima cină gătită exclusiv de ea, Han termină de mâncat coada de ladnek cam prea uscată şi sufleul de rădăcini-de-mlaştină niţel elastic şi-i zâmbii.

— A fost foarte gustos! Nu peste mult timp, vei fi expertă culinară!

— Vorbeşti serios? păru ea încântată.

— Sigur că da, o minţi bărbatul.

Adevărul era că mai avea cale lungă de parcurs.

— Han... doream de mai mult timp să-ţi spun ceva, zise Salla. Ceva cu adevărat important.

Hopa, acum începe, gândi el cu un sentiment de spaimă.

— Ce anume?

— Ei bine, mi-am făcut nişte planuri. Nu va costa chiar cât am crezut, mai ales localul şi am nişte economii. Cu ceea ce ţi-a mai rămas de la turneul de sabacc, o putem face. Am discutat cu un furnizor de alimente şi...

— Salla, despre ce vorbeşti? o întrerupse pilotul complet derutat.

— Despre nunta noastră. M-am gândit la asta, la felul în care ai spus că ai nevoie de mine – şi ai dreptate. Avem nevoie unul de celălalt. Este timpul să trecem la fapte şi să ducem o adevărată viaţă împreună. Ca Roa şi Lwyll. Mai ţii minte ce nuntă frumoasă au avut? Putem organiza şi noi ceva la fel. Cred că o merităm. Pot veni toţi prietenii noştri.

Han se holbă la ea, prea buimăcit ca să vorbească. Primul său impuls fu să răcnească: Ai înnebunit?, dar se sili să numere până la zece. Poate că Salla avea nevoie de un control medical. Suferise totuşi o contuzie serioasă la cap. Îngrijorat, reuşi în cele din urmă să mormăie:

— A-ă-ă... Salla, nu cred că asta-i în cărţi în clipa de faţă.

— Ştiam că vei zice asta, chicoti ea. Aşa-s bărbaţii! Nu vor niciodată să recunoască ceea ce simt. Nu-ţi aminteşti că mi-ai spus că-i invidiezi pe Roa şi Chewie, fiindcă ei au o familie adevărată?

Han îşi reaminti că spusese ceva în sensul acela, dar cu certitudine nu intenţionase să fie interpretat în felul acesta. Clătină din cap.

— Salla, scumpo, cred c-ar fi bine mai întâi să discutăm şi apoi să trecem la fapte. N-ai mai pomenit nimănui, aşa este? Sau chiar ai făcut nişte planuri concrete?

— Păi... am spus câtorva. Lui Shuk... Mako... Lando şi Jarik. Şi am depus şi avansul de rezervare pentru local.

Mako! gemu în gând Han. Vechiul său prieten din anii Academiei s-ar fi distrat teribil să răspândească zvonul acesta. Jarik, de ce nu m-ai prevenit! se întrebă el, apoi îşi aminti că puştiul era îndrăgostit până peste urechi de fata cea drăguţă cu care se întâlnea, aşa încât probabil că nici n-o ascultase cu atenţie pe Salla.

— Salla, rosti el, genul acesta de acţiune nu-ţi este deloc caracteristic. Noi nu ne-am făcut niciodată promisiuni sau jurăminte. Într-o bună zi, da, poate... dar...

Ea îi surâdea din nou – cu zâmbetul acela care-l făcea pe bărbat să se simtă ca un traladon dus la abator. Zâmbetul atotcunoscător care spunea că, de fapt, nu-l asculta. Disperat să comunice şi în acelaşi timp să n-o jignească cu adevărul, Han se întinse peste masă şi o prinse de mână.

— Salla, scumpo... noi n-am mai rostit niciodată până acum cuvântul iubire. Vrei să spui că mă iubeşti într-atât încât să-ţi petreci restul vieţii alături de mine?

Ochii ei chihlimbarii se clintiră imperceptibil, apoi femeia încuviinţă din cap.

— Ştiu ce-mi doresc, Han. Tu şi cu mine – să fim

împreună şi să încetăm de a ne mai risca vieţile, transportând mirodenii. Vom fi ca Roa şi Lwyll şi laolaltă vom începe o viaţă nouă. O viaţă cinstită. Poate că-ntr-o bună zi vom avea şi copii.

— Dar mă iubeşti? întrebă el, fixându-i ochii cu privirea sa.

— Bineînţeles. Sigur că da, Han. O ştii doar.

Nu, nu cred c-o ştiu, gândi corellianul cinic. Nu-i scăpase ferirea aceea foarte scurtă a ochilor ei. Ştia că Salla îl agrea, că ţinea la el şi că era pătimaşă alături de el. Dar putea fi vorba despre iubire?

— Oricum, urmă ea, vei vedea că aceasta este decizia cea mai bună. Vom fi realmente fericiţi şi va fi nunta cea mai grozavă din toate timpurile. După aceea vom da o petrecere să-i meargă vestea.

Lui Han nu-i scăpă faptul că Salla nu-l întrebase dacă el o iubea. Nu vrea să ştie răspunsul, îşi dădu seama.

Pentru o clipă, îi stătu pe limbă să-i zică: Salla, nu te iubesc şi nu vreau să mă-nsor cu tine. Totuşi, cumva, nu putea să pronunţe cuvintele acelea. Nu dorea să se despartă de ea, iar declaraţia respectivă ar fi avut exact un asemenea efect.

Fără să i-o spună femeii, decise să stea de vorbă cu Chewie şi poate cu Lando despre problema care apăruse, deoarece Salla deja îşi dăduse drumul la gură. Poate că unul dintre ei va avea vreo idee în ce fel să spună nu căsătoriei, fără s-o piardă pe Salla.

Han nu dorea să renunţe la femeie, dar în acelaşi timp nu intenţiona în nici un caz să se însoare. Mai ales acum, când ajunsese în vârful piramidei contrabandiştilor, fiind proprietarul rapidei nave Şoimul Mileniului! Existau locuri în care trebuia să ajungă, afaceri de dus la bun sfârşit, mărfuri de transportat şi-l aşteptau o sumedenie de petreceri şi plăceri... care ar fi dispărut complet, dacă s-ar fi însurat. Din punctul de vedere al corellianului, căsătoria echivala cu o nesfârşită şi monotonă muncă imperială. Ar fi fost la fel de disperat, dacă ar fi fost condamnat să muncească pe viaţă în minele de mirodenii de pe Kessel.

În ziua următoare, îl încolţi pe Chewie în apartamentul lor şi, în timp ce ZeeZee se agita de colo-colo, strângând obiecte pe care după aceea le punea exact în locurile de unde le luase, îi spuse întreaga poveste. Prietenul său mârâi şi mugi, clătinând din cap.

— Cum adică felul în care se comportă Salla îţi reaminteşte de Wynni? întrebă Han. Wynni nu-şi poate lua labele de pe tine şi încearcă să te seducă de câte ori ne întâlnim cu ea. Salla nu-i aşa. Ea doreşte pur şi simplu să se mărite.

Chewbacca îşi dezvoltă afirmaţia anterioară. Salla îi reamintea de Wynni, fiindcă nu îl întreba pe Han care era părerea lui, ci pleca direct de la o premisă şi făcea aşa cum voia ea. Căsătoria, îi atrase atenţia wookieeul, trebuia să fie un consens în care ambii parteneri să aibă glasuri egale. Uneori unul dintre parteneri putea ceda în faţa dorinţelor celuilalt, dar nici unul nu trebuia să presupună că el ştia ce este cel mai bine şi să înceapă să ia decizii în numele cuplului.

— Mda, mormăii Han încruntându-se, înţeleg ce vrei să spui. Salla nu întreabă, ci consideră de la sine înţeles că ne vom căsători. Azi a plecat să-şi cumpere o rochie potrivită pentru ocazie. Zice că fiindcă eu sunt corellian, îşi doreşte o nuntă tradiţională corelliană. Asta înseamnă o rochie verde.

Chewie scutură din cap şi se lansă într-o lungă peroraţie despre femelele tuturor speciilor, care îi priveau pe masculi ca pe nişte trofee ce trebuiau câştigate. Îl preveni pe Han că şi propria sa soră, Kallabow, decisese, în mare măsură similar cu cazul de faţă, că intenţiona să se mărite cu Mahraccor. Kallabow fusese totuşi mai inteligentă decât Salla în această privinţă şi-i oferise lui Mahraccor suficiente ocazii de a-şi da seama că el o iubea, până ce, într-o bună zi, făcuse exact ceea ce-şi dorise ea şi-i ceruse mâna. Chewie încheie, spunând că cei doi formau o pereche fericită.

— Amice, comentă Han caustic, asta nu se va întâmpla cu mine. Să ştii că-ncep să mă apuce pandaliile. Ei nu-i pasă ce doresc eu... ba nici măcar nu vrea să ştie ce doresc

eu. Asta nu-i o metodă prin care să determini pe cineva să se îndrăgostească de tine şi să dorească să se însoare cu tine.

Chewie îşi manifestă zgomotos aprobarea.

În seara următoare, Han stătu de vorbă cu Lando într-un bar plin de fum, în unul dintre marile cazinouri de pe Nar Shaddaa. În clipa când prietenul său deschise subiectul, jucătorul profesionist dădu din cap.

— Han... Han... să ştii că ea vorbeşte foarte serios în privinţa asta. Când mi-a spus ce intenţionează, m-a pufnit râsul – fiindcă te cunosc! – şi Salla a fost cât pe-aici să-mi tragă una.

— Ştiu că vorbeşte serios, încuviinţă posac corellianul. La naiba, Lando, nu vreau să mă-nsor cu ea... nu vreau să mă-nsor cu nimeni! Poate chiar niciodată! Îmi place să fiu singur şi-mi place să pot face ceea ce doresc să fac, atunci când o doresc şi cu cine doresc!

— Uşurel, îl potoli Lando şi Han îşi dădu seama că ridicase tonul în asemenea măsură încât ceilalţi clienţi din local se întorseseră spre el şi-l priveau.

Se grăbi să soarbă din berea alderaană.

— Ai încercat să-i spui şi ei ce simţi? îl întrebă Lando.

— Da, ba chiar de vreo două ori până acum. Pur şi simplu, mă ignoră. I-am zis: Salla, nu-i o idee bună, am nevoie de timp să mă gândesc, sau chiar Salla, deocamdată nu mă interesează căsătoria, dar n-a avut nici un efect.

— Cum ţi-a răspuns, când i-ai zis chestiile astea?

— A trecut pur şi simplu peste ele. A zis lucruri de felul: Nu-ţi face griji, aşa simt întotdeauna bărbaţii. Este perfect normal să fii tensionat înainte de nuntă.

Lando oftă atât de adânc, încât îi tremurară firele mustăţii.

— Nu-i a bună, făcu el. Pare ca şi cum s-ar fi decis să se mărite cu tine ca o modalitate adecvată pentru a-şi reface viaţa. Şi-a pierdut nava, dar va câştiga un soţ.

— Vrea să mă las de afaceri şi să plecăm de pe Nar Shaddaa. Spune că putem fi ca Roa şi Lwyll, să începem o viaţă nouă şi să facem altceva. S-a terminat cu

contrabanda.

Celălalt bărbat se cutremură.

— Muncă cinstită? îngrozitor! exclamă el pe jumătate în glumă.

Han îşi goli halba şi-şi şterse gura cu dosul mâinii.

— Cum să procedez? N-o să mă-nsor cu ea, asta-i cert, totuşi nu pot să mă comport într-atât de ticălos încât să i-o spun într-un fel care o va face să m-asculte.

Lando se încruntă.

— Asta nu-i uşor. După felul în care se comportă Salla, mi se pare că cere pur şi simplu să pui piciorul în prag. Dar, Han... nu mai poţi aştepta. Mi-a spus că a stabilit nunta pentru săptămâna viitoare.

Pilotul sări de-a dreptul de pe scaun.

— Săptămâna viitoare?! Oh, nu... în nici un caz!

— Trebuie să-i spui, fu de acord Lando.

— Dar nu mă va asculta!

— Ce altceva poţi să faci?

Trăsăturile lui Han se înăspriră, decis.

— Pot pleca, asta pot face. De mult intenţionam să petrec o vreme în sectorul Corporate, să caut un mecanic maestru în navele spaţiale, poreclit Doc. Mi se pare un moment foarte potrivit pentru călătoria aceea.

— Sectorul Corporate nu-i tocmai aproape.

— Exact. Iar Salla nu are o navă, astfel că nu mă poate urmări. În plus, dacă plec pur şi simplu, îi voi transmite mesajul dorit, mai clar decât orice aş putea spune. Şi-o voi face imediat. Mâine!

— Aşa repede? fu surprins jucătorul profesionist. De ce?

— De ce să mai întârzii? Mâine dimineaţă, voi merge la Jabba şi-i voi spune că voi lipsi o vreme, fără să ştiu când mă voi întoarce. În plus... Oftă. Ţin la Salla. Nu doresc să-şi cheltuiască creditele pe o nuntă care nu va avea loc. Cu cât voi pleca mai repede, cu atât va economisi mai mult.

— O să fie al naibii de furioasă...

— Ştiu, aprobă Han posac şi regret că trebuie să procedez aşa. Ea însă ar fi trebuit să dovedească niţel respect faţă de mine, să nu fi fost atât de încăpăţânată.

Dacă ar exista altă modalitate prin care s-o fac să renunţe la nuntă, aş recurge la ea, dar nu-mi trece nimic prin minte. Indiferent ce aş face sau ce aş spune, Salla va fi rănită.

— Ai putea să cedezi şi să te-nsori, rosti Lando arcuind amuzat o sprânceană.

Corellianul clătină din cap.

— Mai degrabă l-aş săruta pe Jabba.

Lando izbucni într-o cascadă de râsete atât de violentă, încât fu cât pe aici să cadă de pe scaunul de la bar.

— Nu-mi pierd libertatea, urmă Han îndârjit. Salla va depăşi momentul acesta. De acord, va fi furioasă. De acord, probabil că nu va mai vorbi niciodată cu mine. Îmi pare rău în privinţa asta, totuşi nu chiar atât de rău încât să mai rămân pe aici. Mai degrabă aş face un microsalt prin Foale.

Lando ridică din umeri şi-i întinse mâna.

— O să-mi lipseşti, prietene.

— Vino şi tu, propuse Han. Chewie şi cu mine am avea nevoie de ajutoare.

— Şi Jarik?

Han flutură din braţ cu un gest de ignorare.

— Puştiul n-o să vină, sunt aproape convins. Shug îl plăteşte mai bine decât mi-aş putea eu permite, iar el este atât de topit după fata aia, încât nici nu mai vede bine în faţa ochilor. În nici un caz nu va fi tentat de o călătorie lungă.

— I-adevărat, fu de acord Lando. Prima iubire... nu-i minunat?

Contrabandistul dădu ochii peste cap şi amândoi izbucniră în râs.

— Ia zi... vii atunci? insistă Han.

— Nu, trebuie să mă ocup de afacerea mea cu nave uzate. După ce a plecat Roa, am schimbat o mulţime de manageri, iar pe ultimul l-am prins că mă fura.

— I-auzi! În cazul ăsta, o să-mi lipseşti, Lando. Ai grijă de tine.

— La fel şi tu.

*

Han petrecu o ultimă noapte cu Salla, însă femeia era

atât de absorbită de planurile ei, încât nici măcar nu observă tăcerea lui înverşunată.

Înainte de a merge la culcare, Han o privi şi spuse:

— Salla... aş fi dorit să mă consulţi înainte să fi plănuit toate chestiile astea. Eu nu sunt genul care să-şi pună pirostriile.

— Toţi bărbaţii gândesc aşa, râse ea,...până se-nsoară. Ţi-l mai aminteşti pe Roa? El spunea peste tot că n-o să se-nsoare, apoi a făcut-o şi n-ai văzut pe nimeni mai fericit. Aşa sunt croiţi bărbaţii.

— Nu şi cel cu care stai de vorbă, îi atrase el atenţia, dar Salla se mulţumi să râdă.

În dimineaţa următoare, Han plecă la apartamentul său şi-i ceru lui ZeeZee să-i împacheteze hainele; nu dură prea mult, deoarece corellianul nu avusese niciodată multe rânduri de veşminte într-o raniţă veche. După aceea, el şi Chewie merseră la platforma de asolizare a Şoimului Mileniului, aflată pe una dintre cele mai înalte clădiri de pe Nar Shaddaa.

Jarik apăru şi el să-şi ia rămas bun. Han nu spusese despre plecarea sa decât lui Lando şi tânărului. Jarik îi întinse mâna, iar când Han i-o scutură, vorbi repede:

— Acum, regret că nu vin şi eu! Să te-ntorci bogat, Han! Chewie, să ai grijă de el, auzi?

Han îşi trecu un braţ pe după umerii tânărului şi-l scutură cu simpatie, iar Chewie îi aplică faimoasa ciufulire wookiee, care-l făcu pe Jarik să protesteze vehement.

— Ai grijă de tine, Jarik, zise Han. Nu-l lăsa pe ZeeZee să te scoată din minţi. Şi... ascultă-mi sfatul, puştiule. Distrează-te, dar nu uita un lucru: Dacă eu sunt prea tânăr ca să mă-nsor, atunci tu eşti mult prea tânăr ca s-o faci!

— N-o să uit asta, izbucni Jarik în râs.

— Rămas bun, puştiule. Ia-o uşor.

Peste câteva minute, cu Nar Shaddaa rămas în urma lor, Han îşi programă consola de comunicaţii pentru un holomesaj. Introduse rapid numele şi codurile Sallei, apoi instrui Centrala să amâne transmiterea mesajului timp de două ore. Până atunci, avea să fie foarte departe.

Când ledul consolei îl anunţă că era gata de înregistrare, Han îşi drese glasul fără să vrea.

— Bună, Salla, rosti el. Îmi pare rău c-a trebuit să fie aşa, însă până vei auzi asta, eu şi Chewie vom fi departe. Am încercat să stau de vorbă cu tine, dar pur şi simplu n-ai vrut să m-asculţi.

Şovăi, apoi inspiră adânc.

— Eşti o femeie extraordinară, totuşi eu nu sunt încă pregătit să mă-nsor... indiferent cu cine. De aceea, te rog, n-o lua ca pe un afront personal. Cred că-i necesar să ne separăm unul de celălalt. Voi reveni într-o bună zi. Încearcă să nu te-nfurii prea mult. Nu fac decât ceea ce trebuie să fac. Ai grijă de tine şi spune-le rămas bun lui Shug şi Mako din partea mea.

Chewbacca mârâi insistent şi Han continuă:

— Şi Chewie îţi transmite salutări. Ai grijă de tine, Salla. Fii fericită! întinse mâna, apăsă butonul de expediere, apoi se lăsă să cadă pe spate în scaun.

— Pfui, să ştii c-a fost mai greu decât o duzină de Rute Kessel! Wookieeul aprobă că situaţiile de natura respectivă nu erau niciodată uşoare.

— Aşa-i, făcu Han. Apropo de însurătoare, cred că înainte de a porni spre sectorul Corporate, tu şi Mallatobuck meritaţi încă o mică lună de miere. Aşa că – stabileşte cursul spre Kashyyyk!

Chewbacca se holbă spre el şi ochii albaştri i se luminară. Han îi zâmbii larg.

— În plus, am încărcat alt transport de săgeţi explozive care-i plac atât de mult lui Katarra. Mă gândesc că nişte coniac thikkiian s-ar putea desface la un preţ frumuşel în sectorul Corporate. Ia zi, atunci, ţi se pare convenabilă destinaţia sectorul Corporate via Kashyyyk?

Chewbacca îşi mornăii atât de puternic aprobarea, încât corellianului îi ţiuiră urechile.

În scurt timp, Şoimul nu era decât o dungă micuţă ce străbătea hiperspaţiul în prima etapă a lungului său voiaj.

JUSTIŢIE HUTTĂ ŞI RETRIBUŢIE REBELĂ

— Mătuşă, rosti Jabba privindu-şi ecranul datapadului, în ritmul acesta Desilijic va da faliment în patruzeci şi patru de ani.

Jabba şi Jiliac se aflau în cabinetul lui Jiliac din palatul de pe insula acesteia de pe Nai Hutta. Conducătoarea clanului Desilijic flutura panglici viu colorate de mătase askajiană, pentru ca pruncul ei să se focalizeze asupra lor şi să se târască spre ele. Evident, copilul hutt nu putea să prindă panglicile – deocamdată tot nu avea braţe, deşii în ultimele trei luni, cioturile lor mai crescuseră. În ultima vreme putea să petreacă două-trei ore în afara marsupiului mamei sale – spre marea iritare a lui Jabba. Singurele momente în care putea atrage atenţia completă a lui Jiliac erau atunci când pruncul dormea în marsupiul ei.

Auzind afirmaţia lui Jabba, conducătoarea lui Desilijic se întoarse de la jocul cu copilul şi-şi privi nepotul uşor surprinsă.

— Chiar aşa? făcu ea şi fruntea cea mare se încreţi. Atât de repede? Totuşi... este vorba despre patruzeci şi patru de ani, Jabba. Ar trebui să putem inversa tendinţa aceasta cu mult înainte. Ce rapoarte examinezi?

— Pe toate, mătuşă. Mare parte a ultimei săptămâni am petrecut-o, realizând o imagine completă a finanţelor Desilijic.

— Şi unde se duc creditele?

— Printre altele, am aici factura de la atelierul de la reparaţii al lui Shug Ninx, spuse Jabba atingând o tastă de pe datapad şi apelând documentul respectiv. Modernizarea

tuturor motoarelor subluminice şi hiperspaţiale de pe navele noastre ne-a costat cincizeci şi cinci de mii de credite.

— Mi se pare niţel cam mult, comentă Jiliac. Era realmente necesar să ne modernizăm toate navele?

Jabba suspină atât de sonor şi exasperat, încât picuri de salivă verzuie se răspândiră pe podeaua din faţa lor.

— Mătuşă, Shug Ninx este o raritate printre cetăţenii de pe Nar Shaddaa. Preţul este corect şi, dacă-ţi reaminteşti, în ultimele şase luni am pierdut trei nave de contrabandă în faţa patrulelor imperiale şi una în faţa piraţilor. Motoarele subluminice ale navelor noastre erau vechi şi demodate şi ele nu au putut scăpa dinaintea vameşilor imperiali şi piraţilor. Iar hiperpropulsiile lor erau atât de lente încât primeam reclamaţii din partea clienţilor despre livrările întârziate! Aşa că răspunsul este afirmativ, modernizările erau absolut necesare, pentru a evita să pierdem mai multe nave.

— Da, îmi reamintesc, făcu Jiliac vag. Ei bine, nepoate, dacă trebuie, trebuie. Mă încred în judecata ta.

Judecata mea este că eu ar trebui să conduc lucrurile pe-aici, nu numai cu numele, ci şi în fapt, gândi Jabba morocănos. Cu glas tare, spuse:

— Cel puţin, reparaţiile au fost efectuate. Cu niţel noroc, navele noastre pot acum să transporte mai multe mirodenii, mai repede şi putem să recuperăm o parte din investiţie. Numai dacă Besadii îşi va ţine cuvântul şi va păstra noile preţuri anunţate pentru mirodeniile procesate! Este a treia lor creştere în trei luni.

Jiliac începu să râdă în hohote puternice şi tunătoare care reverberară în cabinetul imens, aproape pustiu. După naştere, conducătoarea clanului Desilijic îşi concediase mulţi dintre foştii sicofanţi şi paraziţi, de teama ca vreunul dintre ei să nu caute să se îmbogăţească prin răpirea copilului ei în vederea obţinerii unei răscumpărări. În prezent, opulenta sală a tronului îi adăpostea numai pe favoriţii cei mai de încredere, prin comparaţie cu situaţia de pe timpul când Jiliac fusese un hutt mascul şi fără copii.

Desigur, lui Jabba continua să-i facă plăcere să fie înconjurat de mulţimi gălăgioase, muzică şi dansatoare, în palatele sale de pe Nai Hutta şi Tatooine.

După ce se opri din râs, Jiliac exclamă:

— Nepoate, bineînţeles că Besadii nu-şi va ţine cuvântul! în ultima vreme strategia clanului a fost de a reduce cantitatea de mirodenii de pe piaţa neagră, pentru a creşte preţurile. O metodă economică simplă şi foarte eficientă.

— Ştiu, încuviinţă Jabba fără chef, dar muchia pe care păşesc ei este foarte subţire, mătuşă. Dacă vor creşte prea mult preţul, vor concura cu piaţa de mirodenii imperială, iar asta ar putea atrage atenţia nedorită a împăratului.

Prin decret imperial, toate mirodeniile, mai ales sclipstimul extrem de valoros, aparţineau Imperiului. Totuşi preţurile pentru mirodeniile vândute prin canalele imperiale legale erau atât de ridicol de mari, încât nimeni, cu excepţia indivizilor fabulos de bogaţi, nu şi le putea permite. Aici interveneau contrabandiştii şi afacerile lor ilegale de pe Kessel şi celelalte planete producătoare de mirodenii.

— Nu prea avem de ales, decât să ne modernizăm navele, adăugă Jabba. Pieţele noastre ameninţau că vor începe să trateze direct cu Besadii.

— Besadii nu are o flotă de contrabandă care să se poată compara cu a noastră, atrase atenţia pe bună dreptate Jiliac.

— Nu în clipa de faţă, preciză Jabba. Totuşi sursele mele m-au anunţat că Durga a achiziţionat deja nişte nave şi negociază pentru altele. Şi-a anunţat intenţia de a crea o flotă care să ne surclaseze. Cred că intenţionează să preia întregul comerţ cu mirodenii. Nu trebuie să îngăduim aşa ceva.

— De acord, nepoate, aprobă Jiliac agitând o panglică albastru-verzuie. Ce ar trebui să facem în privinţa asta?

— Cred că trebuie să ne redublăm eforturile de a angaja mai mulţi piloţi care să ne transporte mirodeniile. Trebuie să existe şi alţii la fel de buni ca Solo.

— A plecat? întrebă Jiliac neatent, mângâind creştetul

copilului.

Jabba îşi dădu peste cap ochii bulbucaţi, introduse braţul într-un bol, căută un pui de ţipar carnovian şi aruncă în gură hrana care se zvârcolea şi chiţăia. Copilul hutt îl privi şi din gură i se scurseră bale verde-maro. Jabba se grăbi să-şi ferească privirea şi înghiţi zgomotos.

— Mătuşă, Solo a plecat de câteva luni. Se pare că este prin sectorul Corporate. Pierderea lui se simte, agită el datapadul. Solo era cel mai bun. Eu însumi îi simt lipsa.

Jiliac se întoarse spre nepotul său şi-l privi surprinsă.

— Jabba, vorbeşti despre un om, mai precis despre un om mascul. Ţi-ai schimbat gusturile? Credeam că ai o slăbiciune pentru dansatoarele acelea obositoare şi sumar îmbrăcate care-ţi plac atât de mult. Îmi vine greu să mi-l imaginez pe Solo în costum de dansatoare, valsând înaintea tronului tău cu bruta imensă şi lăţoasă de wookiee.

Jabba chicoti imaginându-şi.

— Ha-ha, mătuşă! Nu, înclinaţia mea spre Solo provine doar din faptul că ne-a adus bani în mod expeditiv. El nu ar fi permis niciodată ca nava să-i fie abordată şi confiscată o dată cu marfa, pentru contrabandă. Solo este o persoană destul de inteligentă şi plină de resurse... pentru un om.

— Imperiul îşi face simţită prezenţa tot mai mult aici, în Inel, observă Jiliac. De exemplu, masacrul de pe planeta locuită de umanoizi...

— Mantooine, în sectorul Atrivis, preciză Jabba. De atunci s-a mai petrecut unul, mătuşă. Acum două săptămâni, cetăţenii de pe Tyshapahl au organizat o demonstraţie paşnică împotriva Imperiului şi a taxelor. Mofful Sectorului a trimis nave din garnizoana imperială din apropiere. Navele au plutit deasupra mulţimii, folosind repulsoarele, în timp ce Comandorul le-a cerut demonstranţilor să se risipească. Atunci când nu s-au conformat, a dat un semnal şi toate navele şi-au activat motoarele. Majoritatea mulţimii a fost incinerată.

Jiliac clătină din capul său masiv.

— Forţele lui Palpatine ar fi putut lua nişte lecţii de subtilitate de la rasa noastră, nepoate. Ce risipă de resurse!

Ar fi fost mult mai bine să fi asolizat şi apoi să-i fi îmbarcat în nave, pentru a fi vânduţi ca sclavi. În felul acesta, Imperiul ar fi scăpat de disidenţi şi în acelaşi timp ar fi obţinut profit.

— Împăratul ar fi trebuit să te aducă pe Centrul Imperial, ca să-i fii consilier, mătuşă, zise Jabba pe jumătate în glumă, dar în acelaşi timp se gândi că el ar fi izbutit să facă mult mai multe, dacă n-ar fi fost nevoit să piardă atâta timp zilnic cu Jiliac.

Pruncul hutt undui în faţa sa şi el îl fulgeră cu privirea. Mica făptură lipsită de minte scoase un gâlgâit, eructă, apoi vomită.

Dezgustător! gândi Jabba, retrăgându-se din faţa băltoacei de lichid urât mirositor care se întindea rapid.

Jiliac chemă un droid menajer şi şterse gura copilului.

— Nici măcar să nu sugerezi aşa ceva, nepoate, replică ea uşor oripilată. Ştii prea bine felul în care Palpatine îi tratează pe non-umani. Aversiunea lui faţă de ei este atât de puternică, încât nici măcar nu recunoaşte huttii ca fiind o specie superioară!

— Este adevărat, încuviinţă Jabba. Dovedeşte o miopie neaşteptată, totuşi el reprezintă autoritatea în Imperiu şi trebuie să acceptăm situaţia aşa cum este. Deocamdată am reuşit să cumpărăm protecţie împotriva unei examinări prea apropiate din partea Imperiului. Este scump, dar merită.

— De acord. Unicul motiv pentru care ne-a lăsat în pace după Bătălia de la Nar Shaddaa a fost votul prin care Consiliul a dublat în mod voluntar taxele pe care le plătim Imperiului. Nai Hutta are de cincizeci de ori bogăţia celor mai multe planete şi, bineînţeles, avuţia noastră ne aduce un anumit nivel de protecţie. Ca să nu mai amintesc de bacşişurile pe care le plătim noului Moff, ca şi unor senatori imperiali şi ofiţeri de rang înalt.

Droidul menajer îşi încheiase activitatea şi podeaua sclipea din nou. Huttii îşi păstrau podelele scrupulos de curate şi perfect lustruite, dacă nu aveau covoare. În felul acela era mai uşor să lunece pe ele.

— Se spune că senatorul renegat Mon Mothma a convins trei grupuri mari de rezistenţă să se alieze, spuse Jabba. Ele au semnat un document pe care-l numesc Tratatul Corellian. În viitor este posibilă declanşarea unei rebeliuni de mare amploare. Şi, mătuşă, continuă el fluturând datapadul, din orice război se poate obţine profit. S-ar putea să fim în stare să ne recuperăm pierderile.

— Aşa-zişii rebeli nu au nici o şansă împotriva Imperiului, pufni Jiliac cu dispreţ. Ar fi o prostie pentru noi să ne aliem uneia dintre tabere.

— Oh, dar nu sugeram asta, mătuşă, rosti iute Jabba scandalizat de sugestie. Există însă momente când se pot obţine profituri, ajutând o tabără împotriva celeilalte. Evident, nu mă refer la o alianţă permanentă.

— Jabba, ascultă-mă bine, mai bine să te fereşti cu totul de politica galactică.

Jiliac îşi luase copilul şi-l hâţâna cu dragoste. O modalitate excelentă de a-l face să verse iarăşi, gândi Jabba cu cinism.

Bineînţeles, pruncul hutt făcu exact aşa. Din fericire, droidul menajer nu se îndepărtase prea mult.

— Mătuşă..., începu Jabba şovăitor, deoarece vremurile au devenit atât de... complicate, n-ar trebui poate să te gândeşti să trimiţi copilul în fiecare zi la creşa comună? În felul acesta, ar fi mai uşor să ne concentrăm asupra afacerilor. Copilul este perfect capabil să petreacă perioade lungi în exteriorul marsupiului tău. În plus, la creşă au mame-surogat cu marsupii disponibile.

Jiliac se cabră, cu coada zvâcnind şi pe chip îi apăru o expresie de indignare şocată.

— Nepoate, mă surprinde până şi faptul că poţi gândi aşa ceva! Peste vreun an poate că mă voi gândi la această posibilitate, dar deocamdată micuţul meu are nevoie permanentă de mine.

— A fost o simplă sugestie, rosti Jabba cât mai conciliant cu putinţă. Pentru a readuce finanţele lui Desilijic la nivelul pe care-l aveau înainte de raidul distrugător al Moffului Shild asupra lui Nar Shaddaa, vor fi necesare timp şi

eforturi. În zilele astea, eu îmi dedic majoritatea timpului.

— Ho-ho! tună Jiliac. Şi de abia ieri, ai petrecut jumătate de după-amiază privindu-ţi sclava cel mai recent achiziţionată dansând prin sala tronului, în timp ce-ţi cânta noua formaţie de jizz-bocitori!

— De unde..., începu Jabba atins în orgoliu, apoi amuţi.

Şi ce dacă îşi luase o pauză de câteva ore, pentru a se destinde? Se sculase în zori, prelucrând înregistrările financiare ale clanului cu droizii funcţionari şi cu scribii, ordonând totul pentru a putea pregăti un raport complet asupra implicaţiilor noilor creşteri ale preţurilor practicate de Besadii.

— Am metodele mele, nepoate. Dar, desigur, nu-ţi port pică pentru momentele de relaxare. Numai munca, fără amuzament, face din orice hutt un incompetent. La rândul meu, mă aştept din partea ta să-mi respecţi nevoia de a fi alături de copilul meu.

— Da, mătuşă, o respect. Evident că o respect, încuviinţă Jabba clocotind la interior şi se grăbi să schimbe subiectul. Cred că Besadii ar trebui tras la răspundere pentru aceste creşteri ale costului mirodeniilor. Este posibil să fim în stare să ridicăm celelalte clanuri împotriva lor.

— În ce scop?

— Posibil vot de blam oficial şi o amendă. Am auzit destule murmure în rândurile celorlalte clanuri care sugerează că şi ele suferă de pe urma creşterilor preţurilor la fel de mult ca Desilijic. Ar merita o încercare. Mătuşă, nu poţi cere Marelui Consiliu hutt să convoace o întrunire a conducătorilor de kajidicuri?

Jiliac aprobă, dorind în mod evident să fie şi ea conciliantă.

— Perfect, voi solicita o asemenea întrunire înainte de sfârşitul săptămânii.

Jiliac se ţinu de cuvânt şi peste trei zile, Jabba, însoţit de bodyguarzii clanului Desilijic, ondulă în Sala Marelui Consiliu hutt. Pentru a intra, toţi reprezentanţii sau conducătorii sindicatelor criminale hutte, aşa numitele kajidicuri, trecură prin multiple dispozitive de scanare şi securitate, la fel ca şi

bodyguarzii lor. În sală nu era permis accesul nici unui obiect care putea sluji ca armă. Huttii nu erau fiinţe încrezătoare în alţii.

Jabba îşi ocupă locul atribuit membrilor Desilijic şi le ceru celorlalţi să-l lase pe el să vorbească. În calitate de adjunct al lui Jiliac, avea acest drept şi toţi fură de acord. Jabba observă că până şi părintele său, Zorba, trimisese un reprezentant. Cei doi nu erau foarte apropiaţi, totuşi era încurajator să ştie că Desilijic era bine reprezentat şi că toate familiile din clan priviseră cu seriozitate chemarea lui Jiliac.

După ce reprezentanţii tuturor kajidicurilor fură prezenţi, luă cuvântul Grejic, recent numitul secretar executiv al Marelui Consiliu.

— Camarazi întru putere şi fraţi de profit, v-am convocat azi pentru a discuta probleme ridicate de clanul Desilijic. Îl rog pe Jabba, reprezentantul Desilijic, să ia cuvântul.

Jabba undui în faţa podiumului lui Grejic şi-şi ridică braţele, solicitând linişte. Când ceilalţi hutti continuară să şuşotească între ei, înălţă coada şi o izbi cu un plesnet sonor de podeaua din piatră.

Se făcu tăcere.

— Semeni hutti, vin azi în faţa voastră cu acuzaţii serioase de fărădelegi din partea kajidicului Besadii. În ultimul an, acţiunile lui au devenit tot mai condamnabile. Totul a început cu Bătălia de la Nar Shaddaa. Noi toţi am suferit în urma acelui atac... mai puţin Besadii. Noi am pierdut nave, piloţi, mărfuri, o parte dintre ecranele deflectoare ale satelitului – ca să nu mai amintesc de prejudiciile comerciale propriu-zise! După bătălie, avarierea parţială a deflectoarelor lui Nar Shaddaa a determinat distrugerea câtorva cvartale de blocuri în urma prăbuşirii Păstrătorului păcii. Degajarea terenului şi reconstrucţia nu s-au încheiat nici în prezent. Şi cine a plătit pentru toate acestea? Toate clanurile au pierdut credite şi proprietăţi... mai puţin Besadii. Iar acest clan – singurul care n-a suferit nici o pagubă şi care şi-ar fi permis astfel să cheltuiască cel mai mult – nu a plătit nimic! Cu toţii am suferit şi am

înregistrat pierderi – mai puţin Besadii!

Jabba făcu o pauză şi ceilalţi hutti murmurară între ei. Privind spre secţiunea sălii rezervată clanului Besadii, adjunctul clanului Desilijic observă că Durga nu se sinchisise să vină personal, ci-i trimisese ca reprezentanţi pe Zier şi câţiva membri minori ai kajidicului său.

— Ce făcea Besadii în timp ce Nai Hutta era ameninţată? Vindea sclavi chiar Imperiului care le ataca planeta natală! Toate clanurile au cooperat pentru a plăti creditele necesare mituirii exorbitante a amiralului Greelanx – care s-a dovedit unica salvare a planetei noastre de un embargo devastator. Toate clanurile... mai puţin Besadii.

Ceilalţi hutti murmurară încuviinţări şi Jabba se simţi mulţumit de felul în care îşi ţinea discursul. Aprecia că se apropia de adevărata elocvenţă şi nici chiar Jiliac, care era un orator recunoscut, nu s-ar fi descurcat mai bine. De fapt, era chiar încântat că Jiliac fusese prea ocupată cu copilul pentru a mai participa la întrunire. Nu era la fel de versată ca el în toate aspectele, iar în prezent problemele n-o afectau aşa cum se întâmplase în trecut.

— Iar în lunile ce au trecut de la bătălia aceea, ce a făcut Besadii, semeni hutti? Ne-a ajutat să reconstruim? S-a oferit să recompenseze celelalte clanuri pentru participarea la mituire? A trimis măcar o echipă de sclavi care să ajute la reconstruire? Jabba lăsă glasul să i se ridice, aproape de intensitatea unui strigăt. Nu! Semeni hutti, tot ce a făcut clanul Besadii a fost să ridice preţurile mirodeniilor, ajungând în punctul în care a compromis profiturile tuturor kajidicurilor... în momentul cel mai nepotrivit cu putinţă! Unii pot afirma că asta înseamnă o afacere bună, exact căutarea profitului dorită de toţi, dar eu spun: Nu! Besadii încearcă să preia puterea! Să ne elimine pe toţi din afaceri! Besadii doreşte ca pe toată Nai Hutta să nu mai existe alt clan hutt... decât Besadii.

Vocea lui Jabba se înălţase la o intensitate tunătoare. Izbi coada cu putere de podea, pentru a-şi sublinia spusele şi ecourile loviturii răsunară în sala cavernoasă.

— Solicit condamnarea lui Besadii! Cer ca Marele Consiliu

să voteze imediat sancţionarea clanului şi să impună o amendă, a cărei valoare să fie apoi împărţită la toţi cei care au avut de suferit! Cer asta în numele tuturor huttilor de pretutindeni!!

În sală izbucni iadul – cozile se izbeau de podea, iar glasurile strigau indignat. Unii hutti se întoarseră spre contingentul Besadii, agitându-şi cozile ameninţător, răcnind insulte şi blesteme.

Zier privi în jur cu disperare şi nu văzu nicăieri vreun chip prietenos. Ridică braţele şi vocea, strigând la rândul său, dar cuvintele îi fură înecate de furia celorlalţi hutti.

În cele din urmă, vacarmul începu să se diminueze. Grejic lovi cu coada în podium, cerând linişte şi finalmente o obţinu.

— Conform tradiţiei, Zier, în calitate de principal membru al Besadii, are dreptul să-i răspundă acuzatorului său. Ce ai de spus la toate acestea, Zier?

Zier îşi drese vocea şi înghiţi un nod vizibil în gâtul său masiv.

— Semeni hutti, cum puteţi să condamnaţi Besadii? Realizarea profitului trebuie lăudată, nu denigrată! Jabba şi Jiliac au pierdut cel mai mult în atacul asupra lui Nar Shaddaa şi caută să vă atragă să vă alăturaţi lor împotriva lui Besadii. Adevărul este că Besadii n-a făcut nimic incorect! N-am făcut nimic...

— Aşa-i, n-aţi făcut nimic! răcni conducătorul kajidicului Trinivii, întrerupându-l. Desilijic a venit cu strategia care ne-a salvat. Besadii a înhăţat profitul pe seama noastră!

Zier clătină din cap.

— Ceea ce am făcut noi a fost...

— Noi suntem hutti! zbieră alt conducător de kajidic. Mândria noastră este să luăm de la alte specii! Mândria noastră este să facem profit! Dar noi nu căutăm să-i distrugem pe semenii noştri! Să intrăm în competiţie, da... dar să distrugem, nu!

Izbucni haosul. O cacofonie de lovituri de cozi, răcnete, blesteme, mugete şi diatribe furioase umplură sala.

Grejic fu nevoit să izbească de multe ori din coadă pentru

a restabili ordinea.
— Cred că este momentul să trecem la vot, anunţă el. Toţi reprezentanţii de kajidicuri sunt rugaţi să apese da sau nu în moţiunea sancţionării oficiale şi amendării clanului Besadii.
Fiecare conducător de kajidic apăsă degetul mare pe tabulatorul de vot din faţa sa.
După câteva clipe, Grejic ridică mâna.
— Votarea s-a încheiat. Patruzeci şi şapte la unu în favoarea sancţionării clanului Besadii.
Huttii din sală ovaţionară zgomotos.
— Zier de Bes...
— Aşteaptă! interveni un glas.
Recunoscându-l, Jabba se întoarse şi o văzu pe Jiliac, care şerpuia prin sală.
— Aşteaptă, eu n-am votat!
— Lady Jiliac, Jabba a votat pentru kajidicul tău. Ce este această întrerupere? Vrei să reluăm votarea?
Grejic vorbea respectuos, dar în mod evident era nerăbdător să termine problema aceea.
— Să reluăm votarea?
Jabba îşi privi mătuşa şi ochii lor se aţintiră reciproc. După o clipă, ea încuviinţă.
— Nepotul meu îmi este reprezentant acceptat, lord Grejic. Te rog, continuă.
Jabba expiră foarte lent şi inaudibil. Pentru un moment, crezuse că Jiliac avea să-i conteste opinia şi autoritatea în faţa tuturor. Mulţi hutti îi aruncau căutături curioase, întrebându-se în mod evident de ce votase Jabba, dacă Jiliac nu intenţionase să-i susţină poziţia fără rezerve.
Jiliac lunecă să se întindă lângă nepotul ei, iar Jabba se pomeni dorindu-şi ca ea să fi stat altundeva. Era stânjenitor să-i pună opinia sub semnul întrebării în faţa semenilor săi. Se gândi din nou cum ar fi fost dacă el ar fi condus singur Desilijic, fără intervenţii... şi mai precis, fără intervenţii lipsite de orice judecată.
— Zier de Besadii, reluă Grejic din locul în care rămăsese, dorinţa acestui Consiliu este de a fi exclus din rândul nostru

până ce clanul tău va plăti suma de un milion de credite pentru pagube, care va fi împărţită în mod egal între celelalte kajidicuri. Îţi pot sugera ca pe viitor să ai grijă să nu-ţi mai priveşti semenii ca pe celelalte specii – ca pe naivi ce trebuie exploataţi.

Secretarul executiv semnală ofiţerului care comanda gărzile ce flancau uşile.

— Comandantul gărzii, escortaţi delegaţia Besadii în afara sălii!

Zier şi ceilalţi Besadii porniră să şerpuiască spre ieşire, iar Jabba văzu că toţi încercau să pară siguri pe sine şi dispreţuitori, fără să reuşească câtuşi de puţin. Murmurele slabe ale celorlalţi hutti se amplificară, transformându-se într-un tumult de râsete hohotite, strigăte răguşite şi insulte, ironii şi ameninţări.

Jabba surâse în sinea sa. Deloc rău pentru o muncă de o după-amiază, gândi el îngâmfat. Deloc rău...

*

Bria Tharen mergea energic pe coridorul navei ei de comandă, crucişătorul uşor Retribuţia, pregătindu-se să-şi treacă în revistă trupele, înaintea raidului pe care-l plănuiseră împotriva transportorului de sclavi Cătuşele Hoţului. La interior, femeia se simţea surescitată şi dornică să intre cât mai repede în luptă, dar trăsăturile îi erau inexpresive, iar ochii albastru-verzui aveau răceala adâncurilor gheţarilor.

Îşi reexamină în minte planul de bătălie, analizându-i slăbiciunile şi asigurându-se că fiecare posibilă neprevăzută era acoperită cu o opţiune de rezervă. Acţiunea ar fi trebuit să meargă ca pe roate, dar, la urma urmelor, Cătuşele hoţului era o corvetă corelliană cu armament greu – o navă formidabilă pentru clasa ei.

Retribuţia avea aproape aceeaşi mărime ca şi Cătuşele, aşa că ar fi trebuit să fie relativ egale. Nava Briei era o corvetă din clasa

Marauder, provenită din sistemele Republicii Sienar, zveltă şi sclipitoare, capabilă de luptă atât în spaţiul cosmic, cât şi în atmosferă. Marauder era una dintre clasele

de nave grele cel mai răspândite în flota de pichete a sectorului Corporate. Mişcarea corelliană clandestină achiziţionase Retribuţia la mâna a doua de la guvern şi i-o dăduse Briei ca navă amiral.

Bria avea un agent care lucra în staţia spaţială de pe orbita Ylesiei şi acesta o anunţase cu câteva zile în urmă că preoţii ylesiani intenţionau să expedieze de pe planetă un transport de aproape două sute de sclavi subnutriţi şi dependenţi de Exultare spre minele de pe Kessel.

Pentru o clipă, Bria îşi dorise să poată ceda înaintea propriilor ei dorinţe şi să meargă în primul val de atac alături de oamenii pe care-i conducea. Trupele de la bordul acelor trei navete urmau să aibă parte de maximum de acţiune în luptă, iar Bria avea o ură personală faţă de Cătuşele. Cu aproape zece ani în urmă, nava aceea fusese cât pe aici să-i captureze pe Bria, Han şi pe cei doi prieteni togoriani ai lor, Muuurgh şi Mrrow, atunci când fugiseră de pe Ylesia.

Femeia oftă, deoarece ştia prea bine că locul ei în primul val era la bordul navei de comandă, coordonând acţiunile asaltatorilor şi identificând zonele de opoziţie, în vederea distribuirii optime a trupelor din al doilea val.

Aceasta era a cincea misiune a Retribuţiei pentru Rezistenţa Corelliană şi Bria era fericită că revenea la acţiunea de teren. În cei opt ani pe care-i petrecuse în mişcarea clandestină de pe Corellia, executase toate sarcinile primite şi se descurcase excelent. Detestase însă operaţiile de spionaj sub acoperire... şi nu se dăduse în vânt nici după activităţile de legătură. Fusese fericită că scăpase de ele şi revenise la adevăratele bătălii.

Mon Mothma fusese cea mulţumită căreia Bria putuse reintra în linia întâi de acţiune. Renegatul senator imperial deţinea atât influenţa, cât şi elocvenţa pentru a convinge grupările de rezistenţă individuale că o alianţă a rebelilor însemna o necesitate. Ea se pricepea mult mai bine decât Bria la aşa ceva şi-şi petrecea tot timpul călătorind de la o planetă la alta şi întâlnindu-se cu lideri clandestini. Cu numai o lună în urmă, Bria şi restul Rezistenţei Corelliane

sărbătoriseră semnarea Tratatului Corellian.

În mod public, Mon Mothma era creditată cu concepţia Tratatului şi nu exista nici o îndoială că şi ea colaborase în această privinţă, totuşi Bria auzise un zvon conform căruia unul dintre principalii arhitecţi ai Tratatului fusese însuşi senatorul de Corellia, Garm bel Iblis. În afară de Corellia, ceilalţi semnatari ai Tratatului erau Alderaan şi Chandrila – planeta natală a lui Mon Mothma.

Călătorind de la un sistem la altul, de la o planetă la alta, Mon Mothma contacta grupurile de rezistenţă existente şi crea grupuri noi. Faima fostei senator reprezenta simultan un ajutor şi un impediment – pe de o parte, îi oferea acces la nobili de vază şi lideri ai industriei, dar pe de altă parte, mai ales la început, unele grupuri îşi exprimaseră temerea că femeia putea fi o agentă imperială, trimisă de împăratul Palpatine să le testeze loialitatea.

Renegatul senator văzuse de multe ori moartea cu ochii, atât din partea trupelor imperiale, cât şi a liderilor suspicioşi ai rezistenţelor locale. Bria se întâlnise şi stătuse de vorbă cu Mon Mothma la scurt timp după ce ea fugise de acuzarea de trădare a împăratului şi fusese impresionată – aproape copleşită – de demnitatea ei blândă, hotărârea fermă şi inteligenţa formidabilă.

Corelliana aprecia că unul dintre momentele cele mai importante din viaţa ei fusese acela când Mon Mothma îi strânsese mâna şi-i spusese că Bria Tharen era una dintre persoanele care jucaseră un rol decisiv în a-l determina pe Bail Organa să-şi modifice opinia despre pacifismul alderaan. Viceregele era acum dedicat ideii unei revoluţii înarmate împotriva Imperiului. Întâmpinase totuşi o împotrivire considerabilă din partea guvernului său şi, deocamdată, eforturile Alderaanului de a se înarma erau reduse şi, în majoritate, clandestine.

Tratatul Corellian inaugurase Alianţa Rebelilor pentru care munciseră Bria şi ceilalţi corelliani. Grupurile individuale de rebeli îşi păstrau mare parte din autonomie, dar, cel puţin teoretic, comanda strategică a Alianţei îi aparţinea acum lui Mon Mothma. Până în prezent, Alianţa

nu fusese pusă la încercare în bătălie, însă Bria spera că situaţia se va modifica în scurt timp.

Când dădu colţul coridorului, i se alătură ofiţerul ei medical, Daino Hyx, care avea să se ocupe de sclavi după aducerea lor la bord. Hyx era un bărbat scund, cu barbă, ochii albaştri cei mai scânteietori pe care-i văzuse vreodată Bria şi un surâs sfios, pe care majoritatea oamenilor îl găsea irezistibil. Studiase medicina şi psihologia la una dintre universităţile de elită de pe Alderaan şi se specializase în tratamentul dependenţelor. După ce se alăturase Rezistenţei Corelliane, cu şase luni în urmă, îşi consacrase talentul excepţional pentru rezolvarea problemei pelerinilor ylesiani.

Bria nutrea certitudinea că printre pelerinii aceia subnutriţi şi exploataţi existau mulţi idealişti frustraţi. După primul raid asupra Ylesiei, petrecut cu aproape doi ani în urmă, şaisprezece sclavi care fuseseră salvaţi de ea deveniseră luptători sau agenţi de elită ai Rezistenţei Corelliane. Alţi zece primiseră medalii de onoare... postmortem.

Bria le atrăsese atenţia superiorilor de pe Corellia că Ylesia, cu miile de sclavi, reprezenta o potenţială mină de aur în privinţa recruţilor rebeli... dacă reuşeau să descopere o modalitate prin care să anuleze efectele de dependenţă induse de Exultare. Femeia însăşi învinsese dependenţa respectivă, devenind unul dintre cei mai apreciaţi membri ai mişcării clandestine, dar avusese nevoie de aproape trei ani de eforturi susţinute pentru autovindecare. Încercase de toate, de la meditaţie la medicamente... şi descoperise forţa de care avea nevoie doar atunci când decisese să-şi dedice viaţa eradicării sclaviei şi Imperiului care o coordona.

Ei însă nu dispuneau de trei ani pentru a-i vindeca pe pelerini, ci trebuiau să găsească un tratament care să poată avea efect în săptămâni sau în luni, nu în ani de zile.

Aici intervenea rolul lui Daino Hyx. Analizând amănunţit efectele fizice, mintale şi emoţionale ale Exultării la un moment dat, călătorise pe Nai Hutta, pentru a cunoaşte

mai mulţi t'landa til şi a studia felul în care produceau fenomenul, Hyx credea că găsise o soluţie. Aceasta implica o combinaţie de tratamente mintale, emoţionale şi fizice, începând cu medicaţii antidependenţă şi încheind cu terapia de grup.

Azi, dacă totul mergea bine, urma să aibă ocazia de a-şi testa cura.

— Niţel nervoasă, Comandor Tharen? o privi el pe Bria.

Ea surâse slab.

— Se vede?

— Nu. Sunt convins că majoritatea oamenilor n-ar observa absolut nimic, dar eu nu fac parte dintre ei. De când lucrez la noua terapie, am ajuns să te cunosc destul de bine. Şi nu uita că meseria mea este evaluarea stărilor mintale şi emoţionale ale umanoizilor.

— Aşa-i, încuviinţă femeia. Da, sunt uşor agitată. Acţiunea de azi diferă mult faţă de capturarea unei nave vamale de patrulare sau de raidul asupra unui avanpost imperial izolat. De data asta ne luptăm cu cei care m-au exploatat, atât fizic, cât şi psihic. Întotdeauna când sunt expusă la dependenţa pelerinilor, simt o oarecare teamă că propria mea dependenţă s-ar putea să revină într-o bună zi.

— Raidul acesta înseamnă pentru tine şi o miză emoţională, nu doar o simplă ţintă militară, aprobă din cap Hyx. Este cât se poate de firesc să simţi anxietate.

Bria îl privi scurt.

— Asta nu mă va-mpiedica însă să-mi duc misiunea la bun sfârşit.

— Ştiu, spuse medicul. Am auzit că escadrila Mâna Roşie este foarte eficientă. Din câte am observat la oamenii tăi, te-ar urma şi-ntr-o gaură neagră, dacă le-ai spune că-i vei scoate pe partea cealaltă.

— În privinţa asta nu ştiu, chicoti Bria. Dacă aş fi atât de nebună încât să mă-ncurc cu găurile negre, sper că ei ar fi suficient de întregi la minte ca să mă oprească s-o fac. Ştiu însă cu certitudine că trupele mele m-ar urma în palatul imperial al lui Palpatine.

— N-ai rezista prea mult acolo, comentă el sec.

— Dar ne-am distra pe cinste o vreme, zâmbii femeia fără urmă de căldură în ochi. Mi-aş pune viaţa-n joc, numai ca să pot trage o dată asupra lui Palpatine.

— Când are loc lansarea primului val?

Ea îşi privi cronoinelul minuscul pe care-l purta.

— Aşteptăm semnalul agentului meu din staţia spaţială, apoi efectuăm microsaltul pe poziţie. Agentul ne va anunţa momentul în care Cătuşele Hoţului porneşte din docurile staţiei spaţiale ylesiane. Dorim să-i prindem pe traficanţii de sclavi înainte să poată părăsi sistemul.

— Este firesc.

Bria coti spre dreapta şi intră în turbolift.

— Cobor pentru un ultim control al trupelor care se vor îmbarca în navete. Vrei să vii şi tu?

— De ce nu?

Merseră cu ascensorul până în cala navetelor. Când ieşiră din cabina liftului, în zona de lansare domnea o agitaţie organizată: echipele întreprindeau cele din urmă verificări ale navelor, echipamentelor şi armelor. Un soldat o văzu pe Bria, băgă două degete în gură şi fluieră ascuţit.

— Atenţie, Comandor pe punte!

— Adună trupele, te rog, se adresă Bria lui Jace Paol, secundul ei care supraveghea ultimele pregătiri dinaintea bătăliei.

Un ordin scurt şi echipele ce urmau să se îmbarce se aliniară în faţa lor. În fiecare navetă intra o grupă de zece oameni, iar atacul se compunea din două serii a câte trei navete. Prima serie urma să abordeze Cătuşele Hoţului şi să neutralizeze traficanţii de sclavi, iar seria a doua o consolida pe prima şi ajuta la terminarea acţiunii.

Bria trecu fără grabă pe lângă trupe, inspectând soldaţii, cercetându-le uniformele, armele şi expresiile de pe chipuri. La un moment dat, se opri înaintea unui tânăr ai cărui ochi sclipeau parcă nu numai de incitare. Studiindu-i obrajii şi nasul roşii, ea se încruntă.

— Caporal Burrid...

— Da, Comandor! îşi îndreptă el brusc spatele.

Femeia ridică braţul, îi atinse obrajii şi apoi fruntea.

— Ieşi din rând, Burrid. Ai febră – cel puţin 38 de grade.
Sk'kot Burrid o salută şi replică:
— Comandor, vă raportez că mă simt perfect!
— Aşa-i, se încruntă Bria, iar eu sunt concubina wookiee a împăratului. Hyx!
Ofiţerul medical scoase din geanta de la centură o sondă şi o atinse de pielea tânărului.
— 39 de grade, Comandor Tharen. Nivelul celulelor albe indică o infecţie, posibil contagioasă.
— Caporal, prezintă-te la droidul medical, ordonă Bria.
Abătut, tânărul deschise gura pentru a protesta, apoi se răzgândi şi se supuse. Fără un cuvânt, locul îi fu luat de o rezervă.
După ce termină inspecţia, Bria se opri, după care se adresă trupelor:
— În regulă, aşteptăm acum doar semnalul pentru a efectua microsaltul. Y-interceptoarele vor pleca primele şi vor ataca pentru a distruge deflectoarele. După aceea, va fi rândul vostru. Veţi andoca la ecluza Cătuşelor şi veţi pătrunde cu forţa. Dacă nu există suficiente ecluze, va trebui să le facem noi. Două dintre navetele de abordare vor transporta echipe speciale de mecanici, care vor decupa fuzelajul în dreptul secţiunilor motoarelor.
Făcu o pauză, apoi urmă:
— Nu uitaţi, în navă vor exista sclavi, care vor acţiona ca obstacole – vor fi buimăciţi, speriaţi şi probabil în sevraj din cauza absenţei Exultării. S-ar putea să încerce să vă atace. Nu vă asumaţi riscuri, totuşi străduiţi-vă în mod rezonabil să nu-i răniţi grav. Folosiţi asupra lor fascicule paralizante, s-a înţeles?
Se auzi un murmur general de aprobare.
— Are cineva vreo întrebare?
Nimeni nu avea nelămuriri. Trupele fuseseră deja instruite de comandanţii de grupe şi plutoane şi efectuaseră simulări repetate ale manevrelor.
Bria încuviinţă din cap.
— Aceasta este acţiunea cea mai dificilă de până acum a Mâinii Roşii, iar dacă o îndeplinim cu succes puteţi fi siguri

că vom avea parte de altele. Aşa că, haideţi să impresionăm Comandamentul Sectorului – de acord?

Consimţirile fură unanime.

Bria se întoarse către comandanţii de plutoane pentru o ultimă discuţie, când comunicatorul ei piui brusc. Îl activă.

— Da?

— Comandor, tocmai am primit semnalul. Cătuşele Hoţului a părăsit docul staţiei ylesiane.

Femeia confirmă primirea mesajului şi se răsuci spre comandanţii de plutoane.

— Prima serie, îmbarcarea în navete! A doua serie, pregătirea de îmbarcare!

Podeaua calei reverberă de tropăiturile cizmelor care alergau, când cei treizeci de soldaţi suiră în navete.

Bria îşi activă frecvenţa personală de comunicaţii.

— Atenţie, Furia stacojie, aici Lider Mâna Roşie.

— Recepţie, Mâna Roşie.

— Pregătiţi navele de microsalt peste trei minute. Retribuţia vă va urma imediat.

— Confirmat, Lider Mâna Roşie. Pregătirea pentru microsalt.

Bria şi Daino Hyx părăsiră în grabă cala de lansare a navetelor de vânătoare, suiră cu turboliftul, apoi alergară pe coridor, până ajunseră la puntea de comandă. Căpitanul Retribuţiei ridică ochii la intrarea lor. Bria se aşeză înapoia displayului tactic. De la consola ei putea zări perfect şi videoecranele.

— Căpitane Bjalin, rosti ea, efectuăm microsaltul la zece secunde după ultimul Y-interceptor.

— Am înţeles, Comandor Tharen.

Tedris Bjalin era un bărbat înalt, care începuse să chelească în ciuda tinereţii. Se alăturase recent Rezistenţei Corelliane, după ce întreaga sa familie fusese ucisă în masacrul imperial de pe Tyshapahl. Anterior fusese locotenent al Flotei Imperiale şi instruirea respectivă îi fusese de mare folos, asigurându-i promovarea în forţele rebelilor. Era un ofiţer capabil şi un om la locul lui, care-i declarase Briei că se gândise să dezerteze din Flotă chiar

înainte de măcelărirea familiei sale. Evenimentul acela fusese picătura care umpluse paharul.

Bria privi încordată scurgerea secundelor şi Y-interceptoarele, care, două câte două, efectuau salturile în hiperspaţiu. Apoi liniile stelare se alungiră în faţa lor, când Retribuţia execută saltul.

În clipa reintrării în spaţiul real, Retribuţia deschise calele navetelor şi lansă prima serie de atac. Navetele se apropiau de Cătuşele Hoţului cu jumătate de viteză, înapoia Y-interceptoarelor care goneau cu viteză maximă.

Bria se uită mulţumită la prima pereche de Y-interceptoare care se năpustiră spre corveta corelliană, trăgând salve de câte două torpile cu protoni către pupa şi mijlocul navei adverse. Ţelul lor nu era să perforeze Cătuşele Hoţului, ci să distrugă ecranele deflectoare, fără să avarieze nejustificat nava. Bria intenţiona să preia Cătuşele intactă şi s-o integreze în flota rebelilor. Una dintre navetele din a doua serie transporta o echipă specială, alcătuită din tehnicieni de calculatoare, ingineri, un pilot şi mecanici pentru controlul şi repararea avariilor.

Femeii i-ar fi plăcut să prindă Cătuşele Hoţului nepregătită, dar nu se bizuia pe aşa ceva şi n-o surprinse să constate că nava călătorea cu deflectoarele activate. Când Y-interceptoarele apărură, corveta deschise focul, însă vânătorii iuţi îi evitară salvele. Retribuţia rămase prudent în afara razei de foc.

În timp ce privea, cele patru torpile cu protoni lansate de Y- interceptoare sclipiră alb-albăstrui, loviră deflectoarele şi se revărsară peste fuzelaj fără să străpungă ecranele defensive. Prima pereche de Y-interceptoare se îndepărtă şi porni să descrie un viraj larg în cazul în care mai era nevoie să intervină.

Cătuşele Hoţului trase din nou şi una dintre salve atinse un Y- interceptor – o lovitură minoră, totuşi îndeajuns pentru a scoate vânătorul din luptă.

Bria aprecie că vor fi necesare patru torpile cu protoni pentru a distruge deflectoarele corvetei. A doua pereche de Y-interceptoare porni la atac şi primul vânător trase.

De data aceasta rafala alb-albăstruie se lăţi pe fuzelaj pentru ca apoi, brusc, impactul să fie vizibil pe flancul navei. O dungă de carbonizare se căsca în blindaj.

— Asta-i! strigă femeia şi activă consola de comunicaţii, adresându-se liderului echipei de Y-interceptoare: Bună treabă, Furia stacojie! Deflectoarele sunt jos! Folosiţi acum tunurile ionice, ca să le terminaţi! Avertizează-ţi oamenii să efectueze manevre de evitare! Nu mai dorim să încasăm lovituri!

— Am receptat, Lider Mâna Roşie. Ţintim reţelele de senzori şi stabilizatorul solar. Pornim atacurile – acum.

Perechea de Y-interceptoare începu să bombardeze Cătuşele Hoţului, ochind cu tunurile ionice în ţintele prestabilite. Rafalele tunurilor ionice nu aveau drept scop avarierea fuzelajelor navelor inamice, ci anularea oricărei activităţi electrice la bordul lor – incluzând, desigur, motoarele, calculatoarele de ochire şi sistemele punţii. Toate sistemele electrice de la bord trebuiau reiniţializate înainte ca nava lovită să redevină operaţională.

Cătuşele Hoţului trase iarăşi şi iarăşi, dar Y-interceptoarele erau prea iuţi şi agile pentru ca armamentul corvetei să le poată nimeri.

La numai câteva clipe după aceea, Cătuşele plutea neajutorată în spaţiul cosmic, cu sistemele electrice scoase din funcţiune. Bria îşi privi cronoul în clipa când atacă prima serie de navete de abordare. Perfect! Exact la timp. O navetă se cuplă la ecluza frontală mare, cea prin care corveta îşi încărca sclavii. Celelalte două se fixară de fuzelaj pe ambele flancuri ale transportorului şi începură să-l perforeze.

Bria asculta rapoartele de la liderii de escadrile:

— Lider Mâna Roşie, Escadrila 1 raportează din ecluza de încărcare a calei frontale, pe Puntea 4. Am pătruns, dar ne confruntăm cu oponenţă puternică. Când am intrat, echipajul evacua sclavii, totuşi unii au mai rămas aici şi s-au adăpostit, ca şi noi, înapoia containerelor din cală. Actualmente se schimbă focuri. Îl vom împinge îndărăt, pentru a ajunge la puţul de acces la turbolaser.

— Lider Mâna Roşie, raportează Escadrila 2. Am străpuns fuzelajul de deasupra motoarelor de la Puntea 4 şi am montat o ecluză portabilă. Trupele mele pătrund chiar acum...

— Lider Mâna Roşie, blindajul secţiunii tribord a fuzelajului ne creează unele probleme... voi reveni...

Iar peste un minut:

— Lider Mâna Roşie, am pătruns!

Bria privi avansul echipelor prin navă, apreciind momentul în care să trimită al doilea val de navete. Cele două echipe care străpunseseră blindajul fuzelajului întâlniseră opoziţie minimă, dar echipa care intrase prin ecluza frontală avea de înfruntat un baraj de foc susţinut din partea traficanţilor de sclavi, căutând să ajungă la turbolifturi. Era de înţeles că traficanţii de sclavi vor lupta până la ultima picătură de energie. Reputaţia Mâinii Roşii începuse să crească şi, neîndoios, echipajul Cătuşelor recunoscuse simbolul mâinii din care picura sânge, pictat pe provele navelor care-i atacaseră.

Femeia se ridică şi se întoarse spre căpitanul Retribuţiei.

— Tedris, preia comanda până revin din acţiunea seriei a doua. Fii pregătit să trimiţi întăriri, dacă te contactez, dar nu mai devreme. Ai anunţat Y-interceptoarele să-şi ocupe poziţiile de patrulare?

— Da, Comandor Tharen. Dacă cineva decide să intre în luptă din exterior, vom beneficia de un răgaz de avertizare de minimum cincisprezece minute. Evident, asta în eventualitatea în care traficanţii de sclavi au reuşit să trimită un apel de ajutor înainte să le fi bruiat transmisiile.

— Ai acţionat bine, căpitane.

Bjalin încuviinţă din cap, dar nu salută. În organizarea militară a rebelilor, disciplina nu era nici pe departe la fel de strictă ca în Flota Imperială. Bria avusese nevoie de două săptămâni pentru a-l dezobişnui să salute ori de câte ori se adresa unui superior.

— Noroc, Comandor Tharen! îi ură el.

— Mulţumesc, s-ar putea să am nevoie. Trupele au împins adversarii din cala prova, dar traficanţii de sclavi au

avut la dispoziţie timp suficient pentru a-şi stabili poziţii defensive întărite. Pun prinsoare că s-au baricadat în puntea de comandă şi coridoarele de acces şi că încearcă să repună în funcţiune dispozitivele electronice. Cred că va trebui să fiu niţel... creativă.

Bjalin surâse.

— Te pricepi la asta, Comandor Tharen.

Peste zece minute, naveta Briei andocase la ecluza portabilă şi trupele de rezervă ale Comandorului alergau pe coridorul Punţii 3, urmând-o, cu carabinele blaster în mâini.

În lumina slabă şi stranie asigurată de acumulatoarele de avarie, Cătuşele Hoţului părea pustie, dar Bria ştia prea bine că nu era decât o iluzie. În mod vag, putea să perceapă tânguielile unor sclavi. Probabil că fuseseră mânaţi şi încuiaţi în cala de securitate de pe Puntea 4. Bria spera din tot sufletul ca vreunui traficant să nu-i fi trecut prin minte ideea de a-i împinge pe sclavi în salvele blaster ale rebelilor, în tentativa de a-i întârzia pe invadatori în timp ce ei se retrăgeau şi-şi organizau apărarea. Lucrul acesta se întâmplase o dată şi corelliana încă mai avea coşmaruri... feţele palide, şocate ale sclavilor neînarmaţi, reverberaţiile salvelor de blastere, ţipetele, siluetele prăbuşindu-se, sfârâiturile mirosind oribil a carne arsă...

Bria îşi conduse trupele drept înainte, spre cabina comandantului de la prova. Aceasta se afla exact sub puntea de comandă şi reprezenta cheia planului ei.

Îşi activă comunicatorul.

— Echipa de specialişti... cum merge?

— Avariile fuzelajului par să fie minime, Comandor Tharen. Y- interceptoarele noastre au ochit bine. S-au început deja reparaţiile.

— Ce se aude cu sistemele electrice şi calculatoarele?

— Asta va fi mai greu. Nu putem activa sistemele, până nu capturaţi puntea de comandă. Nu dorim să le oferim nici un control asupra navei.

— Probabil că încearcă să le repornească ei înşişi dinăuntru. Îi puteţi bloca?

— Cred că da, Comandor Tharen.

— Perfect. Atunci concentrează-te asupra verificării sistemelor şi motoarelor. Aşteaptă semnalul meu pentru reiniţializare.

— Am înţeles, Comandor Tharen.

Bria şi grupele ei întâlniră un singur buzunar de rezistenţă pe drumul spre cabina comandantului. Aproximativ zece traficanţi de sclavi şi un sclav nefericit pe care-l înarmaseră şi-l siliseră să li se alăture se ascundeau înapoia unei baricade improvizate în grabă pe o scară între punţi.

Femeia le făcu semn oamenilor săi să se retragă înapoia unui cot al coridorului şi le vorbi în şoaptă:

— Atenţie la ce vă spun! Vom deschide foc de baraj, iar Larens – indică din cap spre un soldat micuţ, zvelt şi foarte agil – se va târî pe sub focul nostru, până ce ajunge suficient de aproape ca să azvârle o grenadă paralizantă în cuibul acela de vipere. Aţi înţeles?

— Înţeles, Comandor.

Larens se lăsă în patru labe, pregătindu-se să înainteze cu grenada paralizantă în dinţi.

— Când ajung la trei, începem... Unu... doi... trei!

Bria şi ceilalţi rebeli se năpustiră pe scară, trăgând susţinut spre baricadă, atenţi să ţintească suficient de sus pentru a nu atinge spinarea lui Larens care se îndepărta rapid.

Rafalele de blaster vuiau în spaţiul strâmt şi închis. Bria întrezări un braţ cu tatuajul unui pumnal, îl ţinti şi văzu cum braţul şi probabil traficantul de sclavi se prăbuşi înapoia baricadei. Îşi aminti cea dintâi ocazie când trăsese cu blasterul şi, pentru o fracţiune fulgerătoare de secundă, revăzu imaginea vie şi clară a lui Han, pe care o alungă imediat. Nu avea timp pentru reverii... ci doar pentru ceea ce trebuia făcut acum...

Nu trecură mai mult de câteva secunde şi se auzi un bubuit puternic, apoi blasterele din faţă încetară brusc. Bria le făcu semn soldaţilor ei s-o urmeze.

— Nu uitaţi – pelerinul poartă o robă cafenie!

Porni în fugă şi-i zări pe traficanţii de sclavi răşchiraţi pe

jos. Trei dintre ei erau deja morţi, unul din cauza braţului care-i fusese spulberat de explozie. Pelerinul era ameţit şi de abia se mişca.

Bria rămase privind carnajul de la picioarele ei şi simţi cum o cotropeşte furia. Şase traficanţi de sclavi erau încă vii... degetul ei tremura pe trăgaciul carabinei blaster pe care o ţinea în mână.

— Comandor, să stabilesc o gardă pentru prizonieri? o privi întrebător Larens.

Era nou venit în escadrila Mâna Roşie. Câţiva veterani îl priviră impacientat.

— Sunt nişte netrebnici, Larens, replică Bria. Ne vom mulţumi să ne asigurăm că nu reprezintă un pericol pe viitor. Mecht, tu şi Seaan ne ajungeţi din urmă după ce terminaţi treaba aici. Trageţi-l pe pelerin într-o cabină, astfel ca atunci când îşi revine să nu fie în mijlocul conflictelor.

Mecht încuviinţă din cap. Era un bărbat de vârstă mijlocie, care fusese el însuşi sclav imperial, dar nu ylesian.

— Nu întârziem mult, Comandor, spuse el.

Larens păru că ar fi vrut să spună ceva, apoi se răzgândi în mod evident. Bria le semnală soldaţilor şi porniră mai departe.

După cinci minute, intraseră în cabina căpitanului de corvetă. Bria încercă să nu se uite la unele dintre jucăriile ce se zăreau peste tot, în mod evident pentru a fi utilizate asupra sclavilor. Se apropie de centrul cabinei şi indică plafonul.

— Puntea de comandă este aici, anunţă ea şi se întoarse spre un comandant de grupă. Grupa 1, vreau un atac de diversiune pe coridoarele ce duc spre puntea de comandă de pe Puntea 2.

Comandantul aprobă din cap.

— Aşteptaţi semnalul meu, îl atenţionă Bria.

— Am înţeles, Comandor.

Porni imediat, urmat de grupa sa.

Bria se întoarse spre ceilalţi.

— Grupele 4 şi 5, atacaţi puntea împreună cu mine.

Doi recruţi noi schimbară priviri evident derutate. Cum să atace puntea de comandă de acolo?

— Unde-i Joaa'n? întrebă Bria.

Un soldat masiv avansă înapoia căştii de abia i se puteau distinge trăsăturile, evident feminine.

— Aici sunt, Comandor.

Bria arătă în sus.

— Treci şi foloseşte-ţi jucărelele de demolare, ca să putem ajunge acolo.

— Am înţeles, Comandor.

Femeia sui pe un birou care fusese tras dedesubt şi începu să utilizeze laserul tăietor. Noii recruţi îşi dădură coate şi chicotiră, pricepând ce intenţiona Comandorul.

Peste trei minute, experta în demolări privi în jos spre Bria şi ridică degetul mare.

— Comandor, am plasat o încărcătură care ne va face o gaură frumoasă şi rotundă în podeaua punţii.

— Perfect, surâse Bria şi rosti în comunicator: Grupa 1... începeţi atacul!

Rebelii auziră aproape imediat salvele de blastere.

— Renna, făcu semn corelliana altei femei musculoase şi bine făcute, eşti cea mai bună aruncătoare. Ocupă-te de grenadele paralizante. Imediat ce locul este degajat, aruncă-le prin gaură ca să ameţim majoritatea netrebnicilor. Îşi privi restul trupei. După ce Renna a aruncat grenadele şi dinăuntru nu se mai trage, pornim sus. Nu uitaţi – aici este puntea de comandă. Fiţi atenţi unde trageţi! Dacă faceţi prea multe avarii, echipa de specialişti n-o să mai vorbească cu noi o lună de zile. Aţi înţeles?

În rândul echipei se auziră chicote.

— E-n regulă, anunţă Joaa'n. Toată lumea înapoi şi cu ochii acoperiţi. Treizeci de secunde!

Soldaţii Briei se retraseră grăbiţi pe perimetrul cabinei. Doi dintre ei îşi coborâră ochelarii antişoc, dar ceilalţi se mulţumiră pur şi simplu să-şi ferească privirile. Bria, Joaa'n şi Renna se adăpostiră îndărătul unui paravan cu ornamentaţii bogate.

După câteva clipe se auzi un sfârâit şi o bubuitură

înfundată. Ceva greu lovi biroul, apoi căzu pe podea. Izul de fum ajunse la nările Briei, care încuviinţă din cap spre Joaa'n.

— Bine lucrat!

Specialista în detonări şi Renna intraseră deja în acţiune, suind iute pe birou. Renna azvârli trei grenade paralizante prin orificiul din plafon, expediindu-le în direcţii diferite. Şuierul lor urmat de explozii, ca şi strigătele şi bufnetele ce răzbătură de sus o convinseră pe Bria că-şi îndepliniseră rolul cu brio.

Ajutată de Joaa'n, Renna se împinse prin deschiderea din plafon, apoi dispăru. O auziră trăgând cu blasterul.

Bria se repezi pe birou şi trecu a doua prin orificiu, ajutată de cineva care o împinse din spate, în mod nedemn, dar foarte eficient.

Echipajul punţii zăcea peste tot cei mai mulţi indivizi erau ameţiţi, totuşi câţiva traficanţi de sclavi fugeau spre uşă. Bria zări un rodian uriaş şi-l doborî cu o salvă între umerii cu piele verde. Un bothan se răsuci ca să tragă în ea şi blasterul său începu să păcănească, cu sursa aproape descărcată. Bria se aruncă pe jos, se rostogoli, se ridică ţinând în mână pistolul de la şold şi-l împuşcă în faţă. Bothanul stătea în faţa navicalculatorului şi femeia nu dorise să rişte să tragă în el cu carabina blaster, care avea puterea mult mai mare.

Totul se terminase în câteva secunde. Se făcuse linişte, întreruptă doar de gemetele răniţilor. Bria evaluă rapid situaţia – şase dintre soldaţii ei fuseseră atinşi, iar unul părea fără şanse de supravieţuire. Femeia desemnă rapid o echipă care să-i ducă imediat la bordul Retribuţiei, pentru a fi îngrijiţi.

În scurt timp, echipa specialiştilor anunţă că era gata pentru repornirea navei. Bria privi încordată, auzi un ţiuit, apoi, brusc, luminile de avarie ale punţii de comandă fură înlocuite de iluminare completă. Ecranele tactice se aprinseră, iar navicalculatorul piui încetişor.

Bria îşi lăsă soldaţii să se ocupe de restul traficanţilor de sclavi şi porni spre turbolift. Pe drum îşi activă

comunicatorul.

— Hyx... m-auzi?

— Sunt la bordul Retribuţiei, Comandor Tharen, raportă medicul. Au fost aduşi răniţii şi totul pare în regulă. Mai puţin Caronil... n-a supravieţuit. Îmi pare rău. Sanitarul şi cu mine am făcut tot ce ne-a stat în putinţă...

Bria înghiţi un nod.

— Ştiu. Hyx, mai este nevoie de tine acolo?

— Nu tocmai. Droizii medicali ţin situaţia sub control. Mă îmbarc în naveta spre Cătuşe.

— Perfect. Voi avea nevoie de tine în curând. Vino direct la cala de securitate – acolo sunt încuiaţi sclavii. Ne întâlnim înăuntru.

Luă apoi turboliftul şi coborî două punţi, după care porni spre pupa. Aproape că ajunsese la uşa zăvorâtă, când zgomotul unor paşi îndărătul ei o făcu să se răsucească fulgerător, cu pistolul în mână. În spatele ei, ţintuind-o cu un blaster, se afla o traficantă de sclavi care scăpase cumva.

Ochii femeii scânteiau, cu pupilele dilatate, iar părul unsuros îi forma un halo în jurul feţei.

— Stai pe loc sau trag! răcni ea, ţinând blasterul cu ambele mâini tremurătoare.

Bria se opri. Tremură de frică? Poate... dar asta nu-i tot...

— Aruncă arma! continuă individa. Altfel te-omor!

— Nu cred asta, replică Bria calm coborând mâna cu pistolul astfel încât ţeava era îndreptată spre podea. Dacă mă omori, nu mă mai poţi folosi ca ostatic.

Femeia se încruntă, străduindu-se în mod evident să-i desluşească înţelesul cuvintelor. În cele din urmă, optă să le ignore.

— Vreau o navetă! zbieră ea. O navetă şi câţiva sclavi pe care să-i iau cu mine! Voi vă puteţi mulţumi cu restul! Eu nu vreau decât partea mea, atâta tot!

— N-ai nici o şansă, spuse Bria cu un ton de oţel înapoia cuvintelor calme. Nu sunt traficant de sclavi. Mă aflu aici ca să-i eliberez pe oamenii ăştia.

Cealaltă păru complet uluită de declaraţia ei. Înclină

capul pe un umăr.

— Nu vrei să-i vinzi? întrebă sceptic.

— Nu. Am venit să-i eliberez.

— Să-i eliberezi? Din partea traficantei de sclavi, Bria putea să fi vorbit limba huttă. Unii dintre ei valorează câte două mii de credite bucata.

— Nu-mi pasă!

— De ce nu? se încruntă femeia.

— Fiindcă sclavia este un lucru rău. Îmi iroseşti timpul, netrebnico! Împuşcă-mă, sau lasă-mă să plec... dar de la mine nu vei obţine nimic.

Femeia reflectă la cuvintele ei, luată evident prin surprindere. Pentru Bria era limpede că se afla sub influenţa unui stimulent puternic, probabil carsunum. Dârdâia din tot trupul şi ţeava armei practic vibra. Corelliana miji ochii, privind ţeava blasterului care se clătina, se clătina... şi apoi coborî puţin, când drogata se strădui să priceapă o fiinţă pe care n-o interesa profitul personal.

Mâna rebelei se mişcă fulgerător, ca o ceaţă, ridicând propria ei armă şi în acelaşi timp Bria se azvârli într-o parte. Drogata trase, dar tremura atât de violent, încât salva nu atinse nici' măcar un fir din părul Briei. Fasciculul ei lovi însă traficanta de sclavi imediat sub piept şi ea căzu, cu un ţipăt urmat de un horcăit.

Bria se apropie de necunoscută, lovi cu piciorul în blasterul ţinut de degetele inerte, azvârlindu-l cât colo şi o privi pe femeie. În abdomenul ei se căsca o gaură mare, carbonizată. Traficanta de sclavi o privea cu ochi mari, de abia gâfâind. Bria îşi îndreptă arma spre fruntea ei.

— Vrei s-o fac?

Femeia clătină din cap, dintr-o parte în alta, apoi se chinui să vorbească.

— N-nu...

Şuieră de agonie:

— V-v-vreau... s-să... t-trăies-sc...

— Perfect din partea mea, strânse din umeri Bria. Cred că ţi-au mai rămas vreo cinci minute.

Fără să lase blasterul din mână, păşi peste trupul căzut şi înaintă prin coridor.

Fu nevoită să tragă cu arma în încuietoarea calei de securitate. Dinăuntru răsunară ţipete de panică, apoi uşa se deschise.

Duhoarea o izbi pe corelliană în clipa în care trecu pragul. Efluviile umane şi extraterestre se rostogoliră afară într-un val atât de dens, încât era aproape vizibil.

Bria privi prin mulţimea de pelerini care gemeau, plângeau şi se zvârcoleau, retrăgându-se din faţa ei şi în acelaşi timp ridicând implorator mâinile descărnate, aidoma unor gheare.

— Adu-ne un preot! Avem nevoie de preoţi! Du-ne acasă!

Ea simţi cum îi urcă stomacul în gură şi avu nevoie de câteva momente bune pentru a se controla. Aşa aş fi fost eu însămi... acum aproape zece ani; aşa aş fi fost... dacă n-ar fi existat Han...

Înapoia ei se auziră paşi şi corelliana se răsuci instantaneu cu arma pregătită, dar se relaxă, recunoscându-l pe Daino Hyx. Medicul înălţă o sprânceană spre ea.

— Niţel nervoasă, Comandor Tharen?

Bria surâse stingherită.

— Poate că niţel, da.

— Are vreo legătură cu femeia moartă de pe coridor?

— Nu tocmai.

Bria îşi puse blasterul în toc, dându-şi seama cu dezgust că acum ea tremura.

— Mai degrabă are legătură cu ei, indică din bărbie spre pelerinii care agonizau. De acum sunt ai tăi, Hyx. Se pare că este exact ceea ce-ţi trebuia.

Bărbatul aprobă din cap, studiindu-i cu detaşarea blândă a medicilor.

— Cât de repede vom face joncţiunea cu transportorul?

Corelliana îşi privi cronoul.

— Am apreciat că vom avea nevoie de treizeci şi cinci de minute pentru capturarea navei şi repunerea ei în funcţiune. Au trecut treizeci şi nouă. M-aştept s-aud...

Comunicatorul îi piui, iar Bria surâse şi răspunse:
— Aici Lider Mâna Roşie.
— Comandor Tharen, sunt Jace Paol. Nava este sigură şi specialiştii raportează că putem efectua saltul în hiperspaţiu. Pornim spre coordonatele de joncţiune?
— Da, Jace. Voi anunţa Retribuţia. Spune-i locotenentului Hethar să pornească. Mântuirea ne aşteaptă să-i transferăm pe pelerini.
— Am înţeles, Comandor Tharen.
Bria schimbă frecvenţa comunicatorului.
— Căpitan Bjalin, Cătuşele Hoţului este a noastră, împreună cu încărcătura ei. Pregăteşte-te pentru joncţiunea cu Mântuirea la coordonatele primite.
— Am înţeles, Lider Mâna Roşie. Ne vom întâlni acolo. Şi... Comandor Tharen?
— Da, Tedris?
— Felicitări pentru o operaţiune perfect condusă.
— Mulţumesc.

*

O lună mai târziu, într-una dintre rarele ei vizite pe Corellia pentru a-şi întâlni superiorul direct, Bria Tharen intră în cabinetul acestuia. Pianat Torbul, un bărbat scund, cu păr negru şi ochi pătrunzători, ridică privirea.
— Bun venit acasă, spuse el. Ai întârziat. Te aşteptam acum două zile.
— Îmi pare rău, domnule, dar în ultima clipă am recepţionat un mesaj din partea Mândriei Inelului, ca s-o ajutăm împotriva a două nave pichet imperiale. Retribuţia a încasat o lovitură care i-a avariat motoarele subluminice şi a trebuit să ne oprim o zi pentru reparaţii.
— Ştiu, încuviinţă Torbul şi zâmbii în felul său iute şi irezistibil. Am primit raportul din partea Mândriei. Nu te mai justifica atâta, Tharen.
Ea îi răspunse la zâmbet, apoi, la gestul său de invitaţie, se lăsă să cadă obosită într-un scaun.
— Aşadar, aţi primit şi raportul meu, domnule?
— Da. Se pare că prietenul tău Hyx anunţă succese însemnate în vindecarea pelerinilor pe care i-aţi salvat din

Cătuşele Hoţului. Încrederea ta în el şi noul lui tratament par să aducă roade.

Bria dădu din cap şi ochii i se luminară.

— Pentru mine înseamnă foarte mult să le pot reda vieţile oamenilor acelora. Familiile lor se vor bucura să-i revadă... Ei vor putea trăi în demnitate şi confort...

— Desigur, dacă nu cumva optează să ni se alăture, o întrerupse Torbul. Unii dintre ei vorbesc deja că intenţionează s-o facă, după ce-şi recapătă sănătatea anterioară. Iar asta ar putea dura vreo două luni. Am înţeles că malnutriţia joacă un rol destul de important în spălarea de creiere care li se aplică pe Ylesia.

— Îmi amintesc, aprobă Bria, că mie îmi sângerau permanent gingiile. Au fost necesare două luni de alimentaţie adecvată ca să depăşesc majoritatea efectelor maligne.

Bărbatul îşi coborî ochii spre datapad.

— Cătuşele Hoţului este aproape complet reechipată pentru luptă. De acum o putem folosi realmente şi-ţi mulţumim, Tharen, că ne-ai adus-o. Apropo de asta... doreşti să beneficiezi de onoarea de a o reboteza?

Bria căzu o clipă pe gânduri.

— Spuneţi-i Eliberatorul.

— Un nume bun, fu de părere Torbul. Aşa-i vom spune.

Dezactivă datapadul, îşi rezemă coatele pe birou şi se aplecă înainte.

— Bria..., începu el, acum după ce am terminat cu partea oficială, trebuie să-ţi spun că mă îngrijorează unele aspecte din dosarul tău.

Ochii femeii se măriră de surprindere.

— Domnule...?!

— Nu mă înţelege greşit. Eşti o luptătoare excelentă şi o conducătoare capabilă, nimeni n-o contestă. Pe de altă parte însă, uită-te şi tu la numele pe care ţi l-au dat traficanţii de sclavi şi pe care escadrila ta l-a adoptat cu încântare. Mâna Roşie – simbolul lipsei de cruţare. Uită-te şi tu la raportul despre capturarea Cătuşelor Hoţului... Nici un prizonier! Nici măcar unul singur.

— Domnule, se încordă Bria, erau traficanţi de sclavi. Şi ei ştiu prea bine cum îi priveşte lumea civilizată. Au susţinut o opoziţie înverşunată şi nici unul nu s-a oferit să se predea. S-au luptat până la ultima suflare.

— Am înţeles..., făcu Torbul.

Cei doi schimbară o privire îndelungă, iar bărbatul şi-o feri cel dintâi.

Se lăsă după aceea o tăcere stânjenitoare, până ce Torbul îşi drese glasul.

— Lucrurile se încing în Inelul Exterior, anunţă el, unde grupurile de rebeli sunt realmente reduse ca număr şi putere de foc. Aş dori ca Mâna Roşie să staţioneze acolo o vreme, pentru a le oferi asistenţă.

— Da, domnule, încuviinţă Bria. Ar mai fi ceva...

— Ce anume?

— Cred că ştiu o modalitate de a atrage mai mulţi recruţi.

— Care anume?

— Dacă mai ţineţi minte, până acum procentajul nostru maxim în vindecarea dependenţei pelerinilor ylesiani se învârtea în jurul valorii de cincizeci la sută.

— Da.

— Acum însă, cu tehnicile noi folosite de Daino pentru a-i ajuta pe pelerinii pe care i-am dus la baza Grenna, el crede că rata succesului va depăşi nouăzeci la sută.

— Asta-i foarte încurajator, totuşi ce legătură are cu atragerea de noi recruţi?

Bria se aplecă înainte, fixându-i ochii negri cu privirea ei albastru-verzuie.

— Domnule... pe Ylesia se află peste opt mii de pelerini.

Torbul se lăsă pe spate în scaun.

— Şi ce propui?

— Asiguraţi-mi un ajutor relativ mic – un transportor vechi, încă două crucişătoare, nişte trupe – şi pot cuceri planeta aceea. Pot pune capăt pentru totdeauna operaţiei ylesiane. Vom cuceri toate Coloniile şi-i vom elibera pe toţi sclavii. Dacă procentajele pe care le-am văzut până acum constituie vreo indicaţie, ni se vor alătura sute de sclavi.

— Este un dacă destul de important, observă Torbul.

— Ştiu, domnule, dar cred că riscul s-ar justifica.

— Nu avem trupele necesare. Nici chiar toată Rezistenţa Corelliană n-ar fi îndeajuns pentru a cuceri o planetă întreagă!

— Zilnic ne sosesc recruţi de pe Alderaan, îi reaminti Bria. În plus pe Ylesia se află mulţi pelerini bothani şi sullustani, aşa că planetele respective ne pot ajuta cu nave şi trupe. Merită să le cerem sprijinul. Mai este apoi şi Chandrila... Face parte din noua Alianţă a Rebelilor şi ajurat că ne va ajuta!

— Recruţi... este desigur interesant.

Ea aprobă energic din cap.

— Am putea reuşi, domnule. Îi putem elibera pe sclavii aceia. Şi cu aceeaşi ocazie, putem lua mirodeniile, ca să le vindem pe piaţa liberă. Nu avem niciodată suficiente credite. Gândiţi-vă câte turbolasere sau torpile cu protoni ne-ar putea aduce atâtea mirodenii! Iar după ce golim depozitele şi fabricile, le putem detona. Ylesia şi comerţul ei murdar ar aparţine trecutului.

Bria îşi dădu seama că-şi pierduse stăpânirea de sine, dar în frenezia care o cuprinsese nu-i mai păsa. Mâinile îi tremurau şi se prinse de marginea biroului lui Torbul, pentru ca bărbatul să nu-i observe starea.

— Nu cred că Alianţa Rebelilor va privi cu ochi buni vânzarea de droguri ca modalitate de finanţare a Rebeliunii, observă el.

— Atunci, domnule, cu tot respectul, nu le spuneţi de unde aveţi creditele! zâmbetul Briei devenise aproape sălbatic. Ştiţi la fel de bine ca mine că ei nu vor căuta la dinţi traladonul de dar. Vor lua creditele şi le vor folosi. Avem nevoie de arme, medicamente, uniforme, muniţie... nu ne prisoseşte nimic!

— Este adevărat... Rezistenţa clandestină este costisitoare.

— Mai gândiţi-vă, îl îndemnă Bria. Ştiu că Mâna Roşie ar putea s-o facă. Iar fără Ylesia care să-i atragă pe unii dintre cei mai buni corelliani, noi am beneficia de mai mulţi recruţi. Gândiţi-vă cine pleacă pe Ylesia în prezent – tineri

nemulţumiţi de viaţa lor, care nu pot plăti impozitele înspăimântătoare, care doresc ceva mai mult, o viaţă mai bună. Exact aceştia sunt cei de care avem nevoie.

— Este adevărat, repetă Torbul, dar ce ne facem cu atmosfera ylesiană? Raidul tău asupra Coloniei 3; de acum doi ani şi jumătate a eliberat o sută de sclavi... dar am pierdut o navă în nenorocita aceea de atmosferă. Ea constituie una dintre defensivele lor cele mai bune.

Trăsăturile femeii se contorsionară în durerea amintirii.

— I-am prevenit, însă... vânturile de forfecare au prins nava...

— Tharen, nu a fost vina ta, totuşi trebuie să ne gândim şi la aspectul acesta. În mod inevitabil, Comandamentul n-a uitat detaliile episodului.

— O să mă ocup de asta, domnule. Trebuie să existe o modalitate de a rezolva problema atmosferei. De exemplu, să avem piloţi mai buni. Oamenii noştri sunt entuziaşti, dar trebuie să recunoaştem... cei mai mulţi dintre ei n-au avut prea multă experienţă. Programele noastre de antrenament trebuie dezvoltate...

— Sunt de acord. Încercăm să obţinem programe de simulare mai performante şi în acelaşi timp să sporim experienţa piloţilor, înainte de a-i arunca în luptă.

Bria se ridică şi se apleacă peste birou.

— Domnule... vă rog doar să-mi promiteţi că vă veţi gândi la propunerea mea. O pot face! Am chiar nişte idei despre felul în care să finanţez raidul. Cel puţin, băgaţi-o în seamă, da?

El o privi lung şi deschis.

— Bine, Tharen. Îţi promit c-o să mă gândesc la propunere.

— Vă mulţumesc, domnule.

*

Interludiul 1: Sectorul Corporate

Desculţ şi purtând doar pantaloni, Han Solo ieşi din

dormitorul apartamentului micuţ al Jessei din baza tehnică clandestină a tatălui ei Doc, un loc sobru şi strict funcţional, deşii camerele lui Doc şi Jessa erau surprinzător de confortabile şi bine mobilate.

Han căscă şi se scărpină în cap, răvăşindu-şi şi mai mult părul, apoi se aruncă cu un bufnet surd pe canapeaua elegantă şi activă videounitatea mare.

Privi cu un surâs cinic ştirile oficiale difuzate de Autoritatea sectorului Corporate. Autoritatea se înrăutăţea pe zi ce trecea. În scurt timp, avea să ajungă la fel de represivă ca şi Imperiul.

Cel puţin Şoimul se găsea acum în forma cea mai bună pe care o avusese vreodată. Înainte de a fi capturat şi transferat la închisoarea de pe Capătul Stelelor, Doc îi modernizase hiperpropulsia, astfel încât acum atingea 0,5 peste viteza luminii. Cu asta, gândi Han îngâmfat, ar trebui să pot întrece aproape orice navă imperială sau a Autorităţii.

După aceea, pentru a-l determina pe Han să plece după tatăl ei şi să-l elibereze de pe Capătul Stelelor, Jessa dotase Şoimul cu o reţea senzorială şi antenă complet noi, înlocuindu-le pe cele avariate într-o bătălie cu o navetă de vânătoare a Autorităţii.

După salvarea lui Doc, în semn de recunoştinţă, Jessa încheiase reparaţiile Şoimului, montând un sistem de ghidare complet nou şi reparând toate avariile din fuzelajul lui YT-1300. Han se gândise chiar să-şi revopsească nava, ca să pară ca nouă, dar după ce se gândise mai bine renunţase la idee. Aspectul ponosit al Şoimului Mileniului reprezenta unul dintre atuurile navei în surprinderea oponenţilor.

Nimeni nu se aştepta ca un cargobot vechi şi şleampăt să aibă o hiperpropulsie de nivel militar, care fusese personalizată şi modernizată de maestrul mecanic al galaxiei, o reţea senzorială sofisticată, capacitate de bruiaj de vârf şi toate celelalte îmbunătăţiri pe care Han le dorise pentru nava lui iubită.

Jessa continua să doarmă în cealaltă odaie. Han se lăsă

pe spate şi-şi ridică picioarele pe măsuţă, gândindu-se la ea. Cu siguranţă, reprezenta lucrul cel mai bun de care avusese parte până acum în sectorul Corporate. Ei doi cunoscuseră multe clipe plăcute împreună...

Cu numai o zi în urmă, fuseseră cu Şoimul la unul dintre cele mai elegante cazinouri din galaxie, într-un Sector din apropiere şi-şi puseseră hainele de gală pentru o seară dedicată jocurilor de noroc. Jess îşi coafase buclele blonde într-un stil nou şi excentric, vrâstat în roşu-strălucitor şi-şi cumpărase o rochie roşie de seară, ameţitoare, care se mula în toate locurile cuvenite. Han fusese mândru să fie văzut alături de ea şi o asigurase că era cea mai frumoasă femeie din cazinou.

Videoştirile trecură de la sectorul Corporate la un raport scurt din Imperiu. Forţele lui Palpatine înăbuşiseră revolta de pe altă planetă. Han făcu o grimasă. Aceleaşi... aceleaşi... Se trezi gândindu-se la Salla şi se întrebă dacă mai era furioasă pe el. Bănuia că nu. Mai bine că nu se afla pe aici, ca să-l vadă împreună cu Jessa, deoarece era tipul de femeie geloasă. Desigur, Salla era o tipă dură, însă acelaşi lucru se putea spune şi despre Jessa. Han era profund recunoscător pentru că cele două nu aveau să se întâlnească probabil niciodată.

Amintirea Sallei îl conduse în mod firesc la întrebări legate de cele ce se întâmplaseră între timp cu Lando, Jarik, Shild şi Mako. Han ajunsese chiar să se gândească la Jabba cu un sentiment apropiat de afecţiune nostalgică. Ar fi fost gata să facă prinsoare că huttul avea probleme majore în a-i găsi un înlocuitor. Han bănuia că dacă s-ar fi decis vreodată să revină în spaţiul imperial, Jabba l-ar fi primit cu braţele deschise... chiar dacă o asemenea imagine era respingătoare.

Corellianul privi alt grupaj de ştiri din Imperiu. Imperialii anunţaseră că forţele rebelilor din Inelul Exterior fuseseră complet zdrobite. Cum să nu, gândi el. Vezi să nu! Asta nu-nseamnă altceva decât că sunt realmente un ghimpe în talpa Imperiului.

Se întrebă dacă Bria avusese vreo legătură cu hărţuirea

acelor forţe imperiale... sau revenise la rolul de spioană?

Suspină, dându-şi seama că ducea realmente dorul lui Nar Shaddaa. Sectorul Corporate era un loc plăcut unde puteai să ai o mulţime de aventuri şi să câştigi frumuşel, totuşi nu era ca acasă.

Se întrebă dacă n-ar fi trebuit pur şi simplu să nu se mai gândească la creditele cheltuite, ci să pornească înapoi spre spaţiul imperial. Oricum, ar fi fost măcar cazul să caute ceva de lucru care să-i aducă profit aici, în sectorul Corporate. Era adevărat, le promisese lui Jess şi Doc să-i ajute în campania lor împotriva Autorităţii, totuşi acţiunea respectivă putea să fie riscantă. Şi la urma urmei nu-i datora nimic Jessei. Îl salvase pe tatăl ei din închisoare, nu? Nu-şi pusese atunci în joc pielea sa preţioasă? Un colţişor onest al minţii îi reaminti că, de fapt, plecase în misiunea aceea mai degrabă de dragul lui

Chewie. În nici un caz nu şi-ar fi putut lăsa prietenul să putrezească într-o închisoare a Autorităţii.

Cu toate acestea... lucrurile erau foarte plăcute aici pentru moment, deşii ştia bine că situaţia nu putea să dureze la infinit. În clipa de faţă se împăca excelent cu Jessa; se simţeau foarte bine împreună. Poate că ar fi fost bine să mai amâne plecarea pentru o lună... sau două... sau trei...

— Han? se auzi un murmur somnoros din dormitor.

— Sunt aici, scumpo. Mă uitam la ştiri, răspunse bărbatul.

Închise videounitatea şi se duse în chicinetă. Avea să-i facă Jessei o ceaşcă de stimceai importat, pe care femeia ajunsese să-l aprecieze foarte mult şi să i-o ducă la pat.

REGINA IMPERIULUI

Boba Fett stătea la rând, aşteptând să se îmbarce în pachebotul de lux Regina Imperiului, pentru voiajul către Velga Prime şi escalele intermediare. Pachebotul aparţinea companiei Haj Shipping Lines şi era nava soră a Stelei Imperiului, fiind la fel de mare şi opulentă.

Fett se îmbarca de pe o platformă de andocare orbitală, dar existau aproape o mie de pasageri care aşteptau să suie la bord, aşa că fiecare rând era compus din câteva sute de fiinţe. Vânătorul de recompense privi avansarea lentă a cozii în care se afla el şi aprecie că aveau să treacă minimum zece minute înainte de a-şi putea duce în cabină valiza mare şi grea.

Coada avansă câţiva paşi şi Fett împinse valiza cu piciorul, păstrându-şi locul în rând. Pentru o clipă, se lăsă pradă imaginaţiei şi se gândi ce s-ar fi întâmplat dacă, în mod brusc, ar fi apărut sub adevărata sa înfăţişare – ca Boba Fett în armura mandaloriană nu deghizat ca anomid, aşa cum era acum.

Descoperise că, la răstimpuri, era necesar să se deghizeze în alte făpturi, iar anomidii erau perfecţi pentru a-şi asuma aspectul lor, fiindcă în veşmintele pe care le purtau de obicei nu li se dezvăluia nici măcar o parte a corpului. Erau umanoizi zvelţi şi mlădioşi, nativi din sistemul Yablari, înveşmântaţi de obicei în robe supradimensionate care-i acopereau de la capetele ascunse de glugi până la picioarele cu şase degete. Purtau de asemenea mănuşi şi măşti vocale, astfel încât nu li se distingea aproape nici un milimetru pătrat din pielea albiciostranslucidă. Anomidii aveau păr cu fire subţiri, cenuşii, urechi în formă de frunze şi ochi mari albastru-

argintii.

Desigur, Boba Fett purta o mască cranială pe sub cea vocală, însă era una foarte bună, personalizată pentru a se potrivi propriilor sale trăsături, astfel încât să se mişte perfect natural o dată cu muşchii feţei. În mască erau încorporaţi ochi albastru-argintii, special construiţi ca să poată vedea aproape la fel de bine ca şi cu propriii săi ochi lipsiţi de amplificările vizuale ale căştii mandaloriane.

Fără armură însă şi fără posibilităţile ei de extindere a simţurilor, se simţea parcă dezbrăcat. Atunci când purta armura, dispunea de o gamă vastă de moduri vizuale şi receptoare audio, iar numeroase alte date senzoriale îi erau afişate pe minidisplayurile din interiorul vizorului căştii. Doar cu roba, mantia cu glugă şi mănuşile anomide, bărbatul avea senzaţia că era gol şi vulnerabil... prea vulnerabil.

Nu putuse însă proceda în alt fel. Dacă Boba Fett ar fi încercat să-şi rezerve un loc la bordul Reginei sub adevărata sa identitate, ar fi stârnit panică. Toţi pasagerii şi mare parte din membrii echipajului ar fi fost convinşi că ei constituiau ţinta vânătorului de recompense.

Fett constatase cu mult timp în urmă că toţi cetăţenii aveau conştiinţa încărcată. Practic orice individ înzestrat cu raţiune din galaxie făcuse în trecut ceva despre care-şi putea imagina că reprezenta motivul pentru punerea unei recompense pe capul său. Făptura care, cândva, fusese Calfa Protector Jaster Mereel, iar acum era Boba Fett, cel mai faimos vânător de recompense al galaxiei, examinase reacţiile celor din jurul său timp de mulţi ani, pe când urmărea diverse victime.

Văzuse o mamă tânără cu copil în braţe schimbându-se la faţă atunci când îl zărise, o văzuse strângându-şi pruncul la sân, de parcă el, Boba Fett, ar fi intenţionat să i-l smulgă şi să-i vâneze pe amândoi, în diverse rânduri, cetăţenii intraseră în panică pur şi simplu când apăruse în vecinătatea lor, azvârlindu-se pe podea, bolborosindu-şi păcatele în majoritate, imaginare şi implorând milă... pentru ca apoi să se ridice, cu o uşurare amestecată cu

sâmburi de indignare, când îşi dăduseră seama că nu ei erau ţinta lui Fett şi că se umiliseră, dezvăluindu-şi secretele, în mod inutil.

Şirul de pasageri avansă din nou. Fett scană instinctiv mulţimile din jur, totuşi nu se aştepta realmente să-şi vadă victima. Bria Tharen se îmbarcase în Regină la escala anterioară, pe Corellia. Era improbabil ca ea să iasă din navă în decursul scurtei opriri pe Gyndine.

Vânătorul de recompense ratase ocazia de a sui în navă o dată cu Tharen, fiindcă aceasta se îmbarcase sub un nume fals în ultimele clipe dinaintea decolării pachebotului. Despre compania Haj Shipping Lines se ştia că, deşii se declara loială Imperiului, aducea mici servicii Alianţei Rebelilor atunci când îi convenea îmbarcarea de ultim moment a femeii era neîndoios rezultatul unor sfori ce fuseseră trase la niveluri înalte.

De asemenea, identitatea Briei Tharen nu era una dintre cele pe care le mai utilizase anterior. De data aceasta călătorea ca Bria Lavval, starletă minoră şi cântăreaţă de cabaret care se îndrepta spre un angajament la unul dintre cele mai mari cazinouri – Castelul Norocului de pe Nar Shaddaa.

Fett avea acces la multe surse de datte, din multe locuri ale galaxiei. Deoarece la răstimpuri acţiona în calitate de vânător de recompense pentru Imperiu, putea să acceseze şi unele dintre bazele de date imperiale de securitate mijlocie, alături de multele servicii de informaţii mass-media şi bazele de date ale Ghildei.

Vânătorul de recompense programase sistemele sale să afişeze anumite nume şi profiluri fizice prioritare. Când într-o dimineaţă numele Bria Lavval apăruse în sintezele bazelor de date ca pasageră îmbarcată în Regina, care tocmai decolase de pe Corellia, verificarea rapidă a ID-ului femeii şi descrierii ei îi dovedise lui Fett că exista o posibilitate de peste 70 să fie vorba despre Bria Tharen – Comandor în Rezistenţa Corelliană.

Cu toate acestea, numai confruntarea vizuală îl putea asigura că ea era femeia căutată, aşa că de aceea se afla

aici... aşteptând la coadă pentru a se îmbarca în pachebotul uriaş.

Regina avea lungimea de doi kilometri şi putea să transporte cinci mii de pasageri. În interior se afla majoritatea facilităţilor pe care şi le-ar fi putut dori cineva – piscine şi săli pentru refacere şi tratamente, cazinouri, zone pentru patinaj ge-nulă, săli de sport, plus o mulţime de magazine de lux unde persoanele avute puteau cheltui realmente o mulţime de credite.

Fett avansă din nou, împingându-şi şi valiza care conţinea, în compartimente camuflate, armura mandaloriană şi câteva arme alese cu grijă. Pereţii valizei erau ranforsaţi cu durinium, un aliaj impenetrabil pentru senzori, iar în stratul de la exterior existau dispozitive miniaturale de emisie care generau date false despre conţinut, înşelând orice echipamente de scanare.

Vânătorul de recompense ajunse în cele din urmă la capătul şirului şi-şi prezentă ID-ul, biletele şi voucherele de credite. Oficialul care-i verifică rezervarea se oferi să-i cheme un droid hamal, dar

Fett îl refuză politicos, glasul său aspru reverberând prin masca vocală.

Anomidii nu conversau între ei prin cuvinte articulate, ci printr-o formă foarte complexă şi elegantă de limbaj al semnelor. Se ştia că erau fiinţe sociabile şi Fett spera că la bord nu se vor afla şi alţi semeni de ai săi. În cazul acela, ar fi trebuit să se declare bolnav şi să rămână în cabina sa, întrucât nu cunoştea limbajul respectiv.

Totuşi, nici unul dintre pasagerii înşiraţi pe lista călătorilor nu menţionase Yablari ca sistem de origine.

După ce ajunse în siguranţa cabinei, Fett îşi depozită valiza, activându-i în prealabil protecţiile antifurt. Orice individ destul de ghinionist ca să încerce s-o scoată din cabină sau s-o deschidă avea să-şi piardă degetele... în cazul cel mai fericit.

Itinerarul Reginei prevedea mai multe escale, pe o rută care urma să străbată unele dintre cele mai periculoase regiuni ale spaţiului imperial – incluzând o escală în spaţiul

hutt, la Nar Hekka... care cu greu putea fi privită ca un colţ de paradis al galaxiei, fiind totuşi cu multe clase peste Nai Hutta sau Nar Shaddaa. Fett bănuia că Bria Tharen alesese acest pachebot fiindcă era unul dintre cele mai mari şi astfel, probabil, mai sigur. În ultima vreme, activitatea piraţilor se înteţise.

În următoarele trei zile, Fett cutreieră nava în deghizarea sa de anomid, neintrând în vorbă cu nimeni. În chiar prima zi, o identifică vizual pe Bria Tharen şi o urmări, pentru a afla unde-i era cabina. Descoperi că femeia avea un apartament, pe care-l împărţea cu trei bărbaţi. Doi dintre aceştia erau mai vârstnici şi Fett bănui că erau ofiţeri în Rezistenţa Corelliană. Al treilea avea în jur de treizeci şi cinci de ani şi, după felul în care se purta, era un soldat veteran experimentat care slujea ca bodyguard pentru ofiţerii corelliani.

La fel ca Bria Tharen, ofiţerii şi bodyguardul purtau haine civile. Tharen ieşea rareori neînsoţită din cabină. Frecvent era înconjurată de admiratori, deşii Fett observă că niciodată nu se întorcea cu vreun bărbat în apartament, cu toate că le zâmbea multora şi flirta cu ei. Juca sabacc, atentă nici să nu piardă, nici să nu câştige prea mult şi hoinărea prin magazine, dar nu cumpărase nimic important.

Fett o ţinu sub observaţie şi-şi croi atent planul.

*

Lui Lando Calrissian îi plăcea să călătorească în nave de lux şi o făcuse des în ultimul timp, după ce pierduse Şoimul Mileniului în favoarea lui Han Solo. După ce Han şi Vuffi Raa îl instruiseră pentru a deveni un pilot peste medie, el şi-ar fi putut lua oricare dintre navele uzate pe care le comercializa pe Nar Shaddaa, totuşi nici una nu-l interesa prea mult. Aştepta pur şi simplu să se ivească nava potrivită pentru el.

O navă ideală ar fi trebuit să fie mai luxoasă decât Şoimul, care fusese spartană şi funcţională... dar la fel de capabilă de autoapărare şi de atingerea unor viteze mari. Lando căuta un iaht de calitate pe care să-l poată

achiziţiona la un preţ bun, însă deocamdată nu găsise nici o ocazie.

În plus, navele particulare nu aveau cazinouri, iar lui îi plăceau sălile de joc. În ultimul an, petrecuse foarte mult timp în ele, muncind pentru a-şi reface lichidităţile în credite. Tânărul jucător profesionist fusese ruinat de turneul de sabacc, dar de atunci izbutise să înmulţească de câteva ori împrumutul de o mie cinci sute de credite acordat de Han Solo şi-i restituise datoria prietenului său înainte ca acesta să se îndrepte spre sectorul Corporate.

Regina Imperiului şi nava ei soră Steaua Imperiului reprezentau două dintre modalităţile preferate de Lando pentru a străbate galaxia. Nu erau la fel de rapide ca unele dintre navele mai noi, însă în mod neîndoios compania Haj Shipping Lines ştia cum să construiască un pachebot de lux. Iar Regina şi Steaua erau cu adevărat mari, un avantaj major în ziua de azi, ţinând seama de înmulţirea activităţilor piratereşti.

Acum Lando alesese Regina Imperiului pentru a reveni acasă de pe Nar Hekka putea lua imediat o navetă spre Nar Shaddaa. În seara aceasta, bărbatul purta cele mai recente veşminte la modă pe care le avea – cămaşă roşie brodată cu negru, pantaloni negri strâmţi şi o capă roşu-neagră, care-i unduia şmechereşte de pe umeri. Părul negru şi mustaţa erau impecabil aranjate, graţie unei vizite anterioare la una dintre frizeriile navei. Cizmele negre şi moi sclipeau cu strălucirea atenuată a pieii originale de şarpe numatra. Calrissian arăta bine şi nu-i scăpau privirile admiratoare pe care i le aruncau unele dintre clientele clubului.

Lando se instalase în cel mai şic club de noapte din Regină, Salonul Vântului Stelar, în urma unei sesiuni extrem de încununate de succes la mesele de sabacc. Portofelul cu credite fusese plasat cu atenţie într-un buzunar secret, aproape de piele şi greutatea lui îl satisfăcea, în voiajul acesta câştigase de aproximativ patru ori suma de care fusese văduvit prin cumpărarea biletului scump. Nu era deloc un profit neglijabil.

Atunci când juca – afaceri serioase! Lando era abstinent şi aproape că nu se atingea de alcool, dar în clipa aceea se relaxa, sorbind un coctail Floarea-nopţii tarkenian şi ronţăind o mână de gărgăriţe jer prăjite şi sărate. Formaţia din Vântul Stelar nu era deloc rea şi interpreta potpuriuri de succese mai vechi, ca şi melodii de jizz modern, iar mulţi clienţi dansau. Lando examină femeile neînsoţite, întrebându-se dacă vreuna îl interesa într-atât încât s-o invite la dans.

Ochii săi reveneau totuşi cu regularitate spre o femeie care nu stătea singură la masă, ci acompaniată de doi bărbaţi. Arăta superb. Părul lung şi roşcat era coafat în sus, menţinut de piepteni cu safire şi alte pietre preţioase şi pur şi simplu nu-ţi puteai desprinde ochii de la figura şi silueta ei. Lando nu putea să decidă dacă avea vreo legătură romantică cu vreunul dintre însoţitorii ei. Stătea foarte aproape de amândoi, le surâdea şi se apleca să-l asculte, mai întâi pe unul, apoi pe celălalt, când îi vorbeau la ureche. Cu cât o privea însă mai mult, cu atât Lando era mai convins că nu avea o relaţie cu nici unul dintre bărbaţi. Zâmbetele ei păreau mai degrabă... camaradereşti... decât romantice. În scurtele momente când umerii lor se atingeau, nu exista nici o sugestie de intimitate.

Lando îşi terminase paharul şi era aproape gata să se apropie şi s-o invite la dans pe frumoasa necunoscută, când excelenta formaţie rughja – Umjing Baab şi Swinging Trio – termină melodia pe care o interpreta. Formaţia era alcătuită din numai trei indivizi, dar deoarece fiecare rughja avea cincisprezece apendice flexibile şi cânta la cel puţin zece instrumente, rezultatul era cel pe care l-ar fi produs o orchestră întreagă. De fapt, privindu-l pe Umjing Baab şi pe cei doi colegi ai săi, era dificil de distins altceva decât membre ce se terminau prin variate instrumente, deşii ocazional prin hăţişul acela se desluşeau ochii multipli ai uneia dintre făpturi.

Formaţia era multilaterală, cântând orice, de la swing-bop la selecţii de jizz modern. După terminarea unei versiuni discrete a şlagărului Sateliţi şi sentimente,

jucătorul profesionist aplaudă, apoi se lăsă pe spate în scaun, când conducătorul grupului, Umjing Baab, puse jos cornul kloo, se ridică de la nalargon şi undui spre microfonul estradei. Glasul rughja avea un timbru mecanic lesne de înţeles, deoarece era generat artificial, întrucât comunicaţiile naturale ale speciei nu erau audibile pentru oameni. Umjing Baab vorbi sub spotul care se reflecta de pe membrele sale superioare satinate şi liliachii:

— Bună seara, la toată lumea! În seara aceasta avem alături de noi un oaspete de onoare, o celebritate pe care sper s-o pot convinge să ni se alăture pentru un cântec! Vă rog să fiţi alături de mine şi s-o salutăm împreună pe lady Bria Lavval!

Lando aplaudă politicos, pentru ca apoi s-o facă cu reală sinceritate când înţelese că şeful formaţiei se referise la necunoscuta atrăgătoare. Îmbujorându-se şi surâzând, ea se ridică pe jumătate din scaun pentru a schiţa o reverenţă, apoi, îndemnată de aplauze, îşi ridică poalele rochiei lungi şi strâmte de culoare albastru-electric care-i punea în valoare părul şi urcă treptele spre scenă.

După ce schimbă câteva cuvinte cu Umjing Baab, ea se apropie de microfon, începu să bată din vârful piciorului încălţat în sandală ornată cu pietre preţioase în clipa în care auzi ritmul percuţiei şi formaţia se lansă într-o versiune lentă a hitului de anul trecut Vise înceţoşate.

Bria Lavval începu să cânte. În viaţa lui Lando auzise multe cântăreţe, iar aceasta era departe de a fi cea mai bună. Controlul respiraţiei era neregulat şi de aceea nu atingea unele note acute, însă glasul îi era puternic şi armonios, cu un contralto răguşit în mod plăcut. Ţinând seama de silueta, chipul şi zâmbetul ei, Lando era gata să-i ierte lipsa de tehnică profesionistă. În numai câteva secunde, Bria Lavval îi avea în palmă pe toţi masculii umanoizi.

Cânta cu pasiune despre iubire pierdută, tristeţe firavă şi amintiri înceţoşate, care se pierd în timp.

Lando era complet captivat şi, după ce Bria termină cântecul, aplaudă la fel de energic ca restul spectatorilor.

Surâzând şi îmbujorându-se atrăgător, femeia îngădui să fie escortată înapoi la masa ei de către Umjing Baab, care schiţă o plecăciune adâncă, apoi reveni la formaţia sa.

Când Swinging Trio se lansă într-o melodie antrenantă, Lando se ridică fără ezitare şi porni spre cântăreaţă, luând-o cu puţin înaintea unui bancher alderaan bogat, pe care jucătorul profesionist îl uşurase de multe dintre creditele sale excesiv de numeroase, mai devreme în cursul serii.

Ajungând la masa lui lady Lavval, Lando făcu o plecăciune, etalându-şi zâmbetul cel mai cuceritor.

— Se poate? întrebă el, întinzând braţul.

Femeia şovăi o secundă, îi privi pe rând pe cei doi bărbaţi care o flancau, apoi ridică imperceptibil din umeri.

— Mulţumesc, îi răspunse şi se sculă de pe scaun.

Lando o conduse pe ringul de dans. Ea privi în jur şi se încruntă uşor, consternată.

— Mă tem că nu cunosc dansul acesta.

Lando rămase surprins. Glisada margengai era populară de cel puţin cinci ani.

— Este simplu, spuse punând mâna pe umărul Briei şi întrepătrunzând degetele cu ale ei. O să-ţi arăt.

Ea rată primii paşi şi-l călcă o dată cu tocul sandalei de seară, dar, după două minute şi după sfaturile experimentate ale bărbatului, începu să prindă mişcările. Avea reflexe şi un simţ al ritmului excelent şi Lando îşi dădu seama că, după ce memorase combinaţia complicată de paşi, începuse să se distreze de minune. Era aproape la fel de înaltă ca el şi pe când se mişcau pe ring, începură să fie priviţi cu admiraţie de clienţii care rămăseseră aşezaţi la mese.

— Bravo, l-ai prins, făcu Lando. Ai dansul în sânge.

— N-am mai dansat de câţiva ani, mărturisi ea cu respiraţia întretăiată, deoarece formaţia atacase o bucată mai rapidă şi jucătorul profesionist o rotea într-un boxnov de trei paşi.

Era niţel rigidă, dar părea evident că dansul acela mai vechi îi era familiar.

— Te mişti minunat, o asigură el. Sunt bărbatul cel mai

norocos din nava asta că am găsit o asemenea parteneră.

Ea îi surâse sclipitor, cu obrajii învăpăiaţi de dans şi măguliri.

— Eşti un linguşitor.

Lando simulă jignirea.

— Eu? Sunt jurat să spun numai adevărul, lady Bria... Bria... ce nume frumos. Eşti corelliană, nu-i aşa?

— Da, răspunse femeia încordându-se uşor în braţele lui şi privindu-l brusc bănuitor. De ce?

— Tocmai mă gândeam că am mai auzit numele acesta o singură dată până acum. Este unul frecvent pe planeta voastră?

— Nu. Tata l-a inventat din primele silabe ale numelor bunicilor mele: Brusela şi Iaphagena. Nu dorea să mă împovăreze cu nici unul dintre ele, dar în acelaşi timp dorea să le onoreze pe amândouă.

— Inteligent, comentă Calrissian. Este în mod evident un bărbat plin de tact şi diplomaţie.

Ea chicoti, totuşi îndărătul veseliei se putea desprinde o notă de tristeţe.

— Exact aşa este. Mă surprinde să te aud spunând că ai mai cunoscut altă Bria. Crezusem că eram singura.

— Probabil că eşti, zise Lando. Cealaltă Bria pe care o cunoşteam a fost o navă. Amicul meu Han a închiriat de la mine o navă SoroSuub Starmite pe care a botezat-o Bria.

Femeia greşi un pas, dar îşi reveni imediat.

— Han? repetă ea. Cândva am cunoscut eu însămi un corellian pe nume Han. Prietenul tău este corellian?

Lando dădu din cap şi o roti într-o spirală. Când Bria îi reveni în braţe, îi spuse:

— Eu şi Han suntem prieteni vechi. Să nu-mi spui că tu îl cunoşti!

— Ba da, râse ea. Cred că-i vorba despre acelaşi bărbat. Nu-i un individ cu păr şaten, ochi căprui cu nuanţă verzuie, doar puţin mai înalt decât tine şi cu un zâmbet foarte şarmant, niţel pieziş?

— Oho! exclamă jucătorul profesionist arcuind o sprânceană. Într-adevăr, îl ştii! Văd că-i destul de hoinar,

nu-i aşa?

Sub privirea lui cunoscătoare, ea se înroşi la faţă, apoi îşi feri căutătura, concentrându-se pentru moment asupra secvenţei complicate de paşi. Când se uită din nou spre bărbat, ochii îi erau calmi şi uşor amuzaţi.

— Face parte pur şi simplu din trecutul meu, ca mulţi alţii. Bănuiesc că şi tu ai ceva amintiri îngropate în cala navei, nu?

Dându-şi seama că atinsese un punct sensibil, Lando fu mulţumit de schimbarea subiectului.

— Poţi face prinsoare, încuviinţă el.

Mai dansară preţ de câteva melodii şi Lando se simţi excelent în compania femeii. O conduse spre masa ei şi constată că cei doi însoţitori părăsiseră localul.

— Cu cine stăteai la masă?

— Asociaţi, strânse Bria din umeri. Feldron este agentul meu, iar Renkov îmi administrează afacerile.

— Aha, făcu Lando încântat în secret. Era evident că ea nu-l privea pe nici unul ca prezentând vreun interes de natură romantică. Auzi... ce-ai zice să bem ceva? Undeva, într-un loc mai... intim?

Bria îl evaluă din ochi, apoi se retrase un pas, desprinzându-se din braţele sale şi spuse:

— Da, mi-ar plăcea. Putem sta de vorbă despre... cunoştinţele comune.

Lando îi luă mâna şi o duse la buzele lui.

— Despre cunoştinţele comune, aprobă el.

— În cabina mea, numărul 112, peste... să zicem treizeci de minute?

— Peste treizeci de minute. Le voi număra, minut cu minut.

Ea îi zâmbii, într-un fel ce combina amuzamentul trist cu plăcerea, apoi se întoarse şi-l părăsi la marginea ringului de dans. Lando o privi îndepărtându-se – un spectacol extrem de plăcut. Bria ajunse la uşa salonului, trecu pe lângă un anomid care pierdea timpul pe acolo, ascultând muzica şi uitându-se la dansatori, apoi dispăru din vedere.

Bărbatul surâse. Acum să găsesc o sticlă din vinul cel mai

bun şi un buchet de flori, gândi el şi porni rapid spre bar. Douăzeci şi nouă de minute...

*

Bria îşi porunci să se calmeze, pe când se grăbea pe coridor spre cabina ei. Era însă surescitată, dându-şi seama că, finalmente, va afla veşti despre Han! Lando Calrissian îi era în mod evident mai mult decât o cunoştinţă oarecare. Femeia se simţea atât de nerăbdătoare să ajungă la cabină, încât aproape că alerga, atunci când zări numărul 112.În sfârşit! Cineva care-l ştie bine, care-mi poate spune ce face, ce a făcut... unde se află!

În clipa când întinse mâna spre clanţa uşii, se gândi brusc că poate Han se găsea pe Nar Shaddaa, destinaţia ei finală. Ar fi fost oare posibil ca peste vreo patruzeci şi opt de ore să-l vadă realmente? Ideea o aţâţa şi în acelaşi timp o înfiora. Cum ar fi fost să se găsească în vecinătatea lui după mai bine de nouă ani?

Când descuie uşa, mâinile îi tremurau. Era atât de absorbită de amintirile despre Han, încât nu încercă nici o presimţire, nici un fel de avertisment. Deschise uşa, iar în clipa următoare un brânci puternic o propulsă dincolo de prag, în salonul apartamentului, cu atâta forţă, încât nu mai avu nici măcar suflul pentru a striga.

Sandalele ei cu tocuri înalte lunecară pe podeaua lustruită şi femeia căzu, încercând să se agaţe de ceva. În chiar clipa când începuse să cadă, Bria simţi cum o împunge în spate ceva ascuţit.

Avu la dispoziţie doar o secundă pentru a-şi da seama că fusese injectată cu un drog cu acţiune aproape instantanee. Căzu şi, cu ultimele puteri, se răsuci doar puţin, cât să vadă înapoia ei un anomid straniu, în pragul cabinei. Bria icni slab şi întretăiat, străduindu-se să-şi avertizeze prietenii, dar totul în jurul ei se înceţoşă, se înceţoşă...

Se înceţoşă...

Şi se preschimbă în beznă.

*

Boba Fett o privi pe Tharen prăbuşindu-se pe podea şi rămânând nemişcată, închise iute uşa dinapoia sa şi făcu

un pas înainte... în clipa în care bărbaţii cu care călătorea femeia apărură brusc prin uşa odăii din dreapta salonului.

Vânătorul de recompense întinse braţul, flexionă mâna şi o săgeată ucigaşă spre deosebire de cea soporifică cu care o lovise pe Tharen ţâşni spre cel mai vârstnic dintre cei doi ofiţeri ai Rezistenţei, înfigându-i-se în gât. Bărbatul mai avu timp să horcăie înăbuşit şi muri înainte să atingă podeaua.

Al doilea bărbat nu şovăi, ci veni direct spre el. Fett îşi roti capa de anomid şi adoptă o postură de luptă, când adversarul îl atacă, cu un strigăt nearticulat.

Era posibil ca liderul rebelilor să fie priceput în plănuirea strategiei şi raidurilor, însă nu era defel expert în lupta corp la corp. Boba Fett îi blocă lovitura cu un antebraţ, iar celălalt braţ al său lovi puternic şi letal, strivind laringele corellianului.

Vânătorul de recompense îl privi indiferent pe ofiţerul rebelilor murind. Dură doar un minut.

Se aplecă apoi peste el, intenţionând să-l târască împreună cu tovarăşul său într-un colţ al salonului şi să-i acopere cu nişte cearşafuri – mai degrabă pentru a înăbuşi duhoarea degajată prin relaxarea bruscă a sfincterelor celor doi, decât pentru că l-ar fi deranjat vizual.

Vederea periferică a lui Boba Fett era compromisă de masca pe care o purta. Lipsit de senzorii speciali ai căştii mandaloriane, vânătorul de recompense simţi pericolul de abia în ultima clipă. Eschivă exact în momentul în care bodyguardul rebelilor atacă, tăcut şi cu abilitatea pe care cei doi corelliani mai vârstnici nu o deţineau.

Fett se roti, îndepărtându-se de bodyguard şi simultan îi azvârli în faţă capa grea de anomid. Dintr-o mişcare fluidă, adversarul său se descotorosi de ea şi înaintă. Era de abia trecut de treizeci de ani, dezbrăcat până la brâu şi desculţ. În mod evident, dormise în cealaltă cabină când cei doi ofiţeri încercaseră asaltul lor sfârşit tragic.

Fett ştiu instantaneu că individul era un soldat experimentat, instruit să-şi folosească braţele şi picioarele ca arme... şi în acelaşi timp învăţat să lupte cu cuţitul cu lamă vibratorie pe care-l ţinea într-o mână. Înapoia celor

două măşti, vânătorul de recompense surâse uşor, încântat să aibă parte de o luptă adevărată, cu cineva care ştia într-adevăr ce avea de făcut. Îi mai rămăsese o săgeată letală pe care ar fi putut s-o utilizeze, dar decise să n-o facă. Puţină mişcare ar fi fost binevenită. Trecuse mult timp de când nu se mai angajase în luptă corp la corp; puţini duşmani meritau să le acorde timpul său.

Bodyguardul se apropia deja în paşi ca de dans, cu ochii aţintiţi asupra lui şi cuţitul pregătit pentru o lovitură care să-i spintece abdomenul. Boba Fett îi îngădui să se apropie, apoi eschivă în ultima clipă posibilă şi execută un arc ca un dansator în ge-nulă, urmat de o rotaţie ce-l scoase din raza cuţitului. În timp ce se rotea, braţul lui ţâşni şi-l lovi ameţitor pe soldat înapoia urechii drepte.

Acesta reuşi totuşi să se ferească, astfel încât lovitura care ar fi trebuit să-l scoată din circulaţie doar îl buimăci. Se împletici câţiva paşi, scutură din cap şi reveni în atac.

Fett fu încântat să continue lupta. Se ocoliră lent, într-o parodie crâncenă a felului în care Lando Calrissian şi Bria Tharen dansaseră cu numai câteva minute în urmă în Salonul Vântului Stelar.

Bodyguardul fandă din nou şi Boba Fett aşteptă iarăşi, apoi evită tot în ultima secundă posibilă. O altă lovitură îl făcu pe corellian să icnească – de data aceasta, laba piciorului vânătorului de recompense îl izbise înapoia genunchiului. Piciorul tânărului se îndoi şi, pentru prima dată, Fett zări teama din ochii lui. Ştia acum că era complet depăşit, totuşi îşi învinse frica şi slăbiciunea şi reluă asaltul. Un bărbat care-şi cunoaşte misiunea şi nu dă bir cu fugiţii, gândi Fett. Admirabil! Răsplata pentru curajul lui va fi moartea iute şi lipsită de durere...

Pentru prima dată, Fett trecu el la atac. Piciorul îi ţâşni într-o lovitură precisă şi nimeri încheietura celuilalt cu o forţă distrugătoare. Cuţitul zbură prin aer, iar Fett se roti, apropiindu-se pentru a încheia socotelile. Altă lovitură de picior înapoia celuilalt genunchi şi bodyguardul căzu, nemaiputând să stea vertical. Era însă prea puţin important. Vânătorul de recompense îi cuprinsese de acum

beregata într-o strânsoare rigidă şi nemiloasă ca duroţelul. O răsucire bruscă în lateral şi soldatul se înmuie mort în braţele sale.

Boba Fett îl târî în colţul salonului şi-l întinse pe jos, apoi aduse şi celelalte cadavre tot acolo. Aruncă peste trupuri cuvertura şi aşternuturile unui pat. Tocmai termina, când văzu că Tharen începuse să se foiască.

*

Când îşi recăpătă cunoştinţa, Bria se trezi legată atât de competent, încât nici măcar nu se mai căzni să se zbată după prima tentativă de eliberare. Era singură în salonul apartamentului din Regina Imperiului şi stătea în capul oaselor pe covorul gros, rezemată de un fotoliu. Îşi simţea mintea ameţită şi-i era teribil de sete, dar altfel era nevătămată.

Bria mai traversase situaţii încordate, în bătălii, totuşi nu fusese niciodată capturată în felul acela. Încerca sentimentul cel mai neajutorat din lume – să fie singură şi să se întrebe cine-i făcuse asta... şi de ce?

În mod cert, atacatorul fusese anomidul, dar ea nu avusese niciodată de a face cu extratereştri până atunci şi nu-şi putea imagina de ce vreunul i-ar fi dorit răul. Poate că anomidul era un vânător de recompense. Aceea ar fi fost unica explicaţie logică.

Îşi umezi buzele, inspiră adânc şi se pregăti să scoată un ţipăt care să poată fi auzit chiar şi dincolo de uşa închisă a cabinei. În aceeaşi clipă remarcă două lucruri: trupurile tovarăşilor ei, acoperite cu aşternuturi şi stivuite în afara razei vizuale a oricui ar fi intrat pe uşă... şi absorbantul de sunete. Dispozitivul cel mic se găsea pe podea în apropierea ei, iar ledul care pâlpâia o anunţa că era activat. Ar fi înăbuşit practic orice strigăt, indiferent de intensitate. Bria închise ochii şi gura şi-şi lăsă capul pe spate, sprijinindu-l de fotoliu. Minunat! Indiferent cine ar fi anomidul, s-a gândit la toate.

Cine putea să fie? În mod evident, îi lichidase în câteva minute pe Darnov, Feltran şi chiar pe Treeska iar Bria cunoştea reputaţia acestuia în luptele corp la corp. Din

poziţia în care se găsea, zări cronomuralul şi-şi dădu seama că-şi pierduse cunoştinţa doar vreme de zece minute.

Pe când se străduia să se gândească la ce ar fi putut face, anomidul deschise uşa dinspre coridor şi pătrunse, purtând o valiză grea şi mare pe care o aşeză cu un bufnet pe podea. Văzând că Bria se trezise, intră în camera de baie şi reveni cu un pahar de apă. Îngenunche lângă ea şi dezactivă absorbantul de sunete, pentru ca femeia să-i poată auzi glasul.

— Soporificul cu care te-am injectat cauzează sete. Aceasta este apă simplă. Nu am nici o intenţie să-ţi fac vreun rău. Recompensa pusă pe capul tău este livrare nevătămată.

Îi întinse paharul şi Bria se aplecă spre el, apoi şovăi. Nu îndrăznea să bea. Dacă anomidul era un vânător de recompense imperial sau un agent al Imperiului? Dacă în apă se găsea veridrog? Deşii setea era acum aidoma unui iad dezlănţuit în gura şi gâtlejul ei, clătină din cap.

— Mulţumesc oricum, reuşi să murmure. Nu mi-este sete.

— Ba îţi este, replică anomidul. Să ştii că nu mă interesează defel jalnicele tale secrete referitoare la Rezistenţă. Îşi împinse într-o parte masca vocală şi sorbi prelung. Apa nu are nimic vătămător.

Îi întinse iarăşi paharul.

Bria clipi spre el, după care setea învinse. Bău mult, ajutată de anomidul care-şi pusese la loc masca vocală. Femeia se lăsă din nou pe spate, se rezemă de fotoliu şi spuse:

— Nu eşti anomid, fiindcă ei nu pot vorbi fără masca vocală. În mod evident, eşti un vânător de recompense deghizat. Cum te numeşti?

Extraterestrul o privi cu ochii albastru-argintii inexpresivi.

— Eşti un bun observator, Bria Tharen. Sunt încântat de reacţia ta. Isteria este inutilă şi obositoare. Cât despre identitatea mea... este posibil să mă cunoşti după numele pe care l-am adoptat – Boba Fett.

Boba Fett? Bria simţi cum se înmoaie din tot corpul şi holbă larg ochii, împotrivindu-se spaimei pe care o cauza

simpla menţionare a numelui acela. Pentru prima dată după mulţi ani, se trezi rugându-se divinităţilor din copilărie.

După o clipă îşi umezi buzele.

— Boba Fett..., izbuti să pronunţe. Cunosc numele acesta. Nu crezusem că-ţi baţi capul cu recompense imperiale amărâte. Cea pusă de imperiali pe capul meu nu merită să-ţi pierzi timpul.

— Este adevărat, zise vânătorul de recompense. Cea oferită de clanul Besadii este de o sută de ori mai mare.

— Teroenza..., şopti femeia. El trebuie să fie... Ultima dată când auzisem de recompensă, era de cincizeci de mii, nu de o sută de mii.

— Besadii a dublat-o după ce ai deturnat Cătuşele Hoţului.

Bria se strădui să surâdă.

— E plăcut să ştii că eşti o persoană populară, mormăii ea. Cătuşele Hoţului transporta sclavi. Trebuia s-o opresc. Nu încerc nici un regret.

— Perfect. În felul acesta, ar trebui ca temporara noastră asociere să fie pe cât de plăcută este posibil. Mai vrei apă?

Femeia aprobă din cap şi Fett îi aduse alt pahar. De data aceasta, ea bău fără să mai aştepte. Încerca din răsputeri să-şi amintească instrucţia pe care o primise pentru cazurile când era capturată. Nu purta uniforma, astfel că nu deţinea nici o modalitate prin care să-şi pună capăt suferinţelor, dar pe de altă parte, se afla destul de departe de Nai Hutta sau Ylesia... şi până la destinaţiile respective se puteau întâmpla multe. De aceea, decise să tragă de timp şi, dacă era posibil, să-l facă pe Fett să vorbească. La toate instruirile la care participase se afirmase că, cu cât paznicul ajunge să-l privească pe prizonier ca fiind o persoană reală, cu atât captivitatea devine mai uşoară şi cu atât cresc şansele ca paznicul respectiv să comită o neglijenţă.

Bria era totuşi conştientă de faptul că probabilitatea ca Boba Fett să fie neglijent era incredibil de redusă. Pe de altă parte, pe moment nu avea nimic mai bun de făcut.

Încercă să nu privească spre trupurile acoperite cu

cearşafuri din colţul salonului.

— Ştii, începu ea, am auzit multe despre tine şi m-am întrebat dacă toate poveştile respective sunt adevărate.

— Ce anume?

— De exemplu, că ai propriul tău cod moral. Reprezinţi arhetipul vânătorului de recompense, totuşi nu eşti un sadic. Nu-ţi place să cauzezi durere.

— Este adevărat, sunt o persoană cu moralitate.

— Ce părere ai despre Imperiu? întrebă ea, când Boba Fett începu să scotocească în valiza masivă pe care o adusese în salon.

Pentru o clipită, întrezări în interiorul acesteia casca sa faimoasă.

— Deşii din unele puncte de vedere este putred moral, Imperiul constituie guvernarea legală. Eu îi respect legile.

— Putred moral? repetă ea, lăsându-şi capul pe un umăr. Cum adică?

— Există mai multe aspecte.

— Spune-mi unul.

Fett îi aruncă o privire şi Bria se întrebă dacă avea să-i zică să-şi ţină gura, dar, după o secundă, vânătorul de recompense răspunse:

— Sclavia. Este o instituţie putredă moral, degradantă pentru toate părţile implicate.

— Exact! exclamă femeia. Prin urmare, avem o opinie comună. Nici eu nu iubesc sclavia.

— Ştiu.

— Am fost sclavă. A fost oribil.

— Ştiu.

— Bănuiesc că ştii multe despre mine.

— Da.

Bria îşi umezi buzele.

— Ştii atunci şi faptul că Teroenza şi cei care conduc în prezent clanul Besadii intenţionează să mă ucidă într-o modalitate oribil de chinuitoare şi lentă?

— Da. Ghinionul tău este norocul meu.

Ea încuviinţă din cap şi-l fixă cu o privire rugătoare.

— Întrucât cunoşti atât de multe despre mine, ştii că am

şi un tată, nu?

— Da.

— Atunci poate că... îmi dau seama că pare neobişnuit, dar ţinând seama de circumstanţe... poate că nu te-ar deranja...

Îşi pierdu şirul vorbelor şi se strădui să-şi recapete controlul. De acum începuse să înţeleagă realmente că era pierdută, că îi va fi imposibil să scape din situaţia aceea.

— Ce anume?

Bria inspiră profund.

— Nu mi-am văzut tatăl de mulţi ani. Am fost dintotdeauna apropiaţi. Nu ţin la fel de mult la mama şi la fratele meu, dar tata... Strânse din umeri. Cred c-ai înţeles... Când m-am alăturat Rezistenţei, am ştiut că este prea periculos pentru amândoi să mai continui să-l văd, totuşi am găsit moduri sigure de a-l anunţa că sunt în viaţă. Cam de două ori pe an, el primeşte un mesaj prin canale foarte întortocheate. Doar atât: Bria este bine.

— Spune mai departe, rosti inexpresiv vânătorul de recompense.

— Oricum... n-aş vrea ca el să aştepte şi să tot aştepte zadarnic un mesaj din partea mea. Nu ai putea... să-l anunţi că am murit? El înseamnă foarte mult pentru mine. Este un om de treabă, la locul lui. Îşi plăteşte taxele către Imperiu, este un cetăţean onorabil şi tot tacâmul. Aşadar... dacă ţi-aş da numele şi adresa lui, i-ai putea trimite un mesaj simplu? Bria a murit. Asta-i tot.

Spre surprinderea ei, Boba Fett aprobă.

— O voi face. Care-i...

Se întrerupse, când soneria uşii piui. Bria tresări, iar Fett se ridică în picioare dintr-o singură mişcare fluidă, asemenea unui animal de pradă.

Soneria piui din nou. Din afara cabinei se auzi slab, înăbuşit de absorbantul de sunete:

— Bria? Sunt eu, Lando!

— Calrissian, rosti încetişor Boba Fett.

Cu un gest scurt, deschise la maximum absorbantul de sunete, apoi se apropie de uşă, tastă codul de deschidere şi

rămase înapoia ei.

— Nu, Lando! strigă Bria. Pleacă!

Absorbantul de sunete înghiţi cuvintele ei disperate. În loc ca acestea să răsune şi dincolo de pereţii salonului, se auzi doar o şoaptă vagă.

*

Ţinând strâns florile şi sticla de vin, Lando trecu nerăbdător pragul salonului din apartamentul Briei.

— Iartă-mă că am întârziat câteva minute, rosti el. La florării era închis şi a trebuit să...

Se opri buimăcit şi holbă ochii, zărind-o pe femeie aşezată pe podea, lângă fotoliu, cu braţele legate la spate, iar într-un colţ movila acoperită cu aşternuturi. Schiţă un pas îndărăt, înţelegând că tocmai făcuse o greşeală foarte mare.

Uşa se închise înapoia jucătorului profesionist.

— Ce se-ntâmplă? întrebă el şi vocea de abia i se auzi, înfundată.

Văzând direcţia privirii Briei, se răsuci şi se pomeni faţă în faţă cu un anomid.

— Mă bucur să te revăd, Calrissian, vorbi extraterestrul. Norocul tău este că nu amestec niciodată afacerile cu plăcerea.

— Ce..., începu Lando, apoi văzu valiza mare deschisă pe podea şi ochii i se lărgiră. Fett...

— Da, încuviinţă vânătorul de recompense. Ar fi bine ca acesta să fi fost ultimul cuvânt pe care l-am auzit din partea ta, Calrissian. Eu nu exist aici pentru tine. Dacă vei coopera, s-ar putea să te las în viaţă. Este posibil să-mi fii util.

Lando ştiu prea bine că ar fi fost inutil să comenteze. Supus, lăsă pe jos vinul şi florile. Nu peste mult timp, se afla la câţiva metri de Bria, la fel de eficient legat, cu spatele sprijinit de canapea.

Boba Fett o fixă cu privirea pe Bria.

— Mâine, când vom andoca la platforma de pe Nar Hekka, noi doi vom părăsi Regina, mergând unul lângă altul. Eu voi fi înarmat, dar armele mele nu vor putea fi

sesizate de o inspecţie vizuală sau o scanare de securitate. Tu vei rămâne permanent în dreapta mea, fără să scoţi o vorbă. Ai înţeles?

— Da. Ce se va-ntâmpla cu Lando?

Nota de teamă din tonul femeii îl făcu pe jucătorul profesionist s-o privească apreciativ.

— Viaţa lui Calrissian depinde de tine, Bria Tharen. Dacă-mi dai cuvântul că nu vei alerta pe nimeni, îl voi lăsa aici, legat şi cu căluş, dar în viaţă.

— Ai încredere în cuvântul meu? arcui sprâncenele Bria.

— De ce nu? replică Fett uşor sarcastic. Tu preţuieşti vieţile celor nevinovaţi mai mult decât propria ta existenţă. Cunosc genul acesta de indivizi. Pentru orice eventualitate însă... intenţionez ca înainte de a pleca să-l conectez pe Calrissian la un detonator acţionat prin telecomandă. Dacă vom avea probleme, droizii menajeri vor trebui să-i râcâie resturile de pe pereţi.

Lando înghiţi un nod dureros.

Bria îl privi şi-i zâmbii liniştitor.

— Ai dreptate în privinţa mea. Îmi dau cuvântul că nu voi cauza nici o problemă.

— Perfect, zise Fett. În momentul...

Vânătorul de recompense se întrerupse, când o sonerie de alarmă răsună brusc în toată Regina Imperiului, cu o intensitate asurzitoare. Lando tresări şi holbă ochii. Ce nai...

Peste cincisprezece secunde, întreaga navă săltă – nu exista un termen mai potrivit pentru a descrie ceea ce se întâmpla cu ea. Uriaşul pachebot se balansa ca o baliză pe o mare bântuită de furtună. Lando simţi că i se ridică stomacul în gât şi căzu într-o parte. Privi spre Bria, care reuşise să-şi menţină poziţia în capul oaselor şi o văzu icnind, încercând să nu vomite.

— Ce se-ntâmplă? bolborosi ea.

Reamintindu-şi ordinul lui Boba Fett de a nu vorbi, Lando se chinui să se îndrepte.

— Am ieşit din hiperspaţiu, explică Fett. Probabil că dispozitivele de securitate integrate au detectat o umbră gravitaţională neaşteptată şi au intrat automat în funcţiune.

Jucătorul profesionist îl aplaudă în gând pentru perspicacitate şi, reuşind să se rostogolească, se ridică în şezut. Era foarte greu să se mişte cu mâinile legate la spate.

— Ce anume putea declanşa aşa ceva? insistă femeia. Avaria motoarelor?

— Posibil, încuviinţă Fett, dar mai mult ca probabil a fost vorba despre un atac. Un crucişător imperial interdictiv poate să smulgă o navă din hiperspaţiu.

— Dar de ce să fi atacat imperialii un pachebot de linie?

Lando se întrebase acelaşi lucru şi nu se putea gândi la un răspuns.

Bria se încruntă, concentrându-se asupra vibraţiilor ce cutremurau Regina.

— Ai avut dreptate în privinţa atacului, zise ea. Suntem prinşi într-o rază de tractare.

Înhăţându-şi valiza, vânătorul de recompense o trase îndărătul paravanului ornamental care decora unul dintre pereţii apartamentului de lux. Lando putu distinge vag foşnetul unor veşminte.

Reuşi să prindă privirea Briei şi mişcă din buze, fără să scoată nici un sunet:

— Ai încredere în mine, lady Bria. Dacă ni se iveşte o ocazie, urmează-mă întocmai.

Fu nevoit să repete cuvintele de mai multe ori, până ce ea dădu din cap în semn că înţelesese şi-i trimise un surâs nesigur.

În câteva minute, vânătorul de recompense apăru dinapoia paravanului, purtându-şi armura mandaloriană. Ţinea în mână carabina blaster, care era singura sa armă vizibilă, dar Lando ştia din experienţă că Fett avea asupra lui numeroase alte arme camuflate. Apropiindu-se de Bria, Boba Fett îi desfăcu legăturile din jurul gleznelor, apoi procedă în acelaşi fel cu Lando.

— Veniţi cu mine, le spuse. Şi, Calrissian... nu uita, eşti un element consumabil. Lady Tharen... dacă încerci ceva, Calrissian moare. Clar?

— Da, zise Bria.

Lando dădu din cap, apoi izbuti să se scoale în picioare neajutat, în ciuda braţelor încătuşate. Într-o parodie de comportament politicos, vânătorul de recompense o ajută pe Bria să se ridice. Ea se clătină puţin pe sandalele cu tocuri înalte, flexionă picioarele şi se strâmbă, simţind nenumăratele furnicături ale muşchilor amorţiţi.

Fett luă de jos absorbantul de sunete, îl dezactivă şi-l strecură într-un buzunar al pantalonilor. Acum Lando putu să audă sunete de salve de blastere, ţipete şi zgomote de alergare. Din difuzoarele aflate pe coridoare şi în cabine răsuna un glas:

— Către toţi pasagerii... vă rugăm să vă păstraţi calmul şi să nu vă părăsiţi cabinele. A fost o alarmă de intruziune şi echipajul navei se străduieşte să restabilească ordinea. Vă vom ţine la curent cu evoluţia situaţiei. Vă rugăm să vă păstraţi calmul. Către toţi pasagerii...

— Cum să nu! pufni Lando în gând. Vor restabili ordinea... sigur că da... Trase cu coada ochiului către Bria, iar ea înălţă discret din umeri.

Ajunseră la uşă şi Boba Fett gesticulă spre Lando:

— Deschide-o!

Pe coridor domnea haosul şi trebuiră să aştepte în nişa uşii, până ce o gloată de pasageri, majoritatea purtând doar pijamale şi halate de interior, trecu în goană pe lângă ei. Fett examină un dispozitiv de mărimea palmei pe care-l ţinea în mână.

— La dreapta, ordonă el.

Lando şi Bria se supuseră. Jucătorul profesionist constată că-i era teribil de greu să umble cu braţele legate la spate, întrucât îi afecta echilibrul.

În două-trei rânduri fură nevoiţi să se retragă în nişele uşilor de la cabine, pentru a permite trecerea unor pâlcuri de pasageri speriaţi. De acum sunetele salvelor de blastere se apropiau, pe măsură ce ei înaintau către puntea pentru navete.

Lăsară în urmă cabinele pentru pasageri şi trecură de pe un trotuar rulant pe altul, în conformitate cu instrucţiunile lui Fett. Judecând după zgomote, majoritatea luptelor grele

se duceau în apropierea zonelor de andocare. Vacarmul bătăliei crescu permanent. În preajma punţii navetelor, zăriră trupuri răşchirate pe coridor, cele mai multe în uniforme care le identificau ca făcând parte din echipajul pachebotului. Unele corpuri aparţineau pasagerilor, totuşi nici unul nu purta însemne imperiale. Bria privi spre Lando, în timp ce înaintau. Bărbatul era surprins de calmul ei faţă de măcel – în general, prezenţa cadavrelor le întorcea pe dos stomacul simplilor cetăţeni.

Jucătorul profesionist miji ochii, căutând să întrezărească atacatorii, însă deocamdată nu întâlniseră nici unul. Îşi umezi buzele uscate, ştiind că, în ciuda faptului că avea braţele legate, trebuia să încerce să acţioneze în vreun fel înainte de a urca într-o navetă. O dată îmbarcaţi, nu mai aveau nici o şansă. Se uită cu coada ochiului la tovarăşa de prizonierat, evaluându-i capacitatea de a-l susţine, dacă ar fi încercat ceva.

Pentru o clipă se întrebă asupra motivului pentru care tânăra aceea superbă – nu putea să aibă cu mult peste douăzeci şi cinci de ani – era vânată de Boba Fett. Probabil că era mai mult decât părea, iar ceea ce observase până acum îi confirma ipoteza. Confruntaţi cu cel mai temut vânător de recompense din galaxie, majoritatea indivizilor s-ar fi transformat în mormane de protoplasmă tremurătoare. În mod limpede, Bria nu era o persoană oarecare.

Cotiră pe coridor spre puntea navetelor şi în clipa aceea zăriră o echipă de abordaj. Lando îngheţă, cu Bria alături, văzând doisprezece-treisprezece indivizi deloc agreabili, purtând veşminte desperecheate şi ţipătoare, cu culori stridente ce ofensau puternic simţul estetic al lui Lando în privinţa hainelor. Toţi erau împodobiţi cu bijuterii de prost gust.

— Piraţi! şopti Bria.

Brusc toate piesele puzzle-ului se potriviră la locurile lor şi Lando pricepu exact ce se întâmplase cu Regina. De fapt, el mai văzuse aplicată manevra aceea. Piraţii remorcaseră în spaţiul real analog coordonatelor hiperspaţiale ale

pachebotului un asteroid de dimensiuni relativ mari, a cărui umbră gravitaţională determinase cuplarea automată a dispozitivelor de securitate integrate în hiperpropulsia Reginei, smulgând nava din hiperspaţiu şi readucând-o brusc în spaţiul real. Un plan cutezător şi abil... a cărui implementare necesita nave mari. Nave mari şi un lider temerar. Pentru prima dată, Lando simţi un fior de speranţă. Asta trebuie să fie! Nimeni altcineva n-ar îndrăzni să atace un pachebot atât de mare...

— Înapoi, pe partea cealaltă! răcni Fett şi prizonierii săi îl ascultară supuşi.

Lando şi Bria încercară să fugă, dar dacă jucătorul profesionist crezuse că mersul cu braţele legate la spate era greu, nu-şi imaginase niciodată că alergarea va fi mult mai dificilă. În fiecare clipă avea senzaţia că va cădea şi că va fi împuşcat fără ezitare de Boba Fett pentru neîndemânarea sa.

Cei doi captivi reuşiră să alerge stângaci, impulsionaţi de vânătorul de recompense, însă când se apropiară de cotul următor al coridorului, Lando văzu o sclipire puternică de culoare. Alţi piraţi!

— Stop! lătră Boba Fett, cu un glas de două ori mai aspru din cauza difuzoarelor căştii sale.

O împinse după aceea iute pe Bria în nişa unei uşi şi-l smuci pe Lando în faţa ei, ca un scut viu.

— Să nu clinteşti, Calrissian, şuieră el şi ieşi pe coridor în plină vedere.

Tropăiturile tălpilor ce alergau se apropiară, pentru ca apoi, aproape simultan, ambele grupuri de piraţi să apară din capetele opuse ale coridorului. Fett, care-şi verificase armele, se încordă, pregătit de luptă. Împotriva câtor piraţi? Douăzeci şi cinci? Treizeci? Poate mai mulţi, aprecie Lando.

Cele două grupuri se apropiară, încetinind nesigure. Lando nu le învinuia. El însuşi n-ar fi dorit să fie primul care să tragă asupra lui Boba Fett, chiar dacă raportul numeric era atât de dezechilibrat. Existau şanse însemnate ca vânătorul de recompense să doboare destui atacatori înainte de a fi copleşit.

— Ce se-ntâmplă? răsună un glas de alto familiar şi puternic din spatele unuia dintre grupuri.

Lando lăsă să-i scape un icnet de uşurare.

— În numele tuturor iadurilor de pe Barab, Boba Fett, ce cauţi tu aici?

— Ridic o recompensă, replică vânătorul. Nu am nici un motiv de conflict cu tine, căpitane Renthal. Îmi voi lua prada şi o navetă şi voi pleca.

Lando trase aer adânc în plămâni şi răcni:

— Drea! Sunt eu... Lando! Hei, mă bucur să te...

Suflul lui pieri într-un icnet, când vânătorul de recompense făcu un pas iute îndărăt şi patul carabinei sale îl lovi în plexul solar. Jucătorul profesionist se îndoi din mijloc, horcăind de durere.

Fără grabă, piraţii se traseră într-o parte şi alta, lăsând-o să apară pe Drea Renthal, căpitan de piraţi şi fostă iubită a lui Lando. Era o femeie masivă şi pătrată, de vreo patruzeci şi cinci de ani, cu părul vopsit după ultima modă în dungi argintii şi aurii, ten deschis şi ochii cenuşii cei mai reci pe care-i văzuse Lando vreodată. Purta obişnuita ei combinaţie de haine – dres roşu reiat, fustă purpurie ridicată într-o parte până la şold, cămaşă de mătase roz şi vestă blindată. Părul scurt şi ţepos îi era pe jumătate ascuns de o beretă scandaloasă, cu o pană portocalie lungă şi arcuită.

În ciuda durerii, jucătorul profesionist se strădui să se îndrepte. Ar fi dorit să fluture din braţ, dar, desigur, mâinile îi erau încătuşate, în plus, probabil că Boba Fett l-ar fi împuşcat pentru temeritatea sa.

Renthal îi examină, apoi rosti:

— Lando, nu mi-ai spus niciodată că pe capul tău există o recompensă.

De fapt, Lando ştia de existenţa câtorva recompense puse pe capul său în Centrality, dar aici se afla în spaţiul imperial.

— Nu-i vorba despre nici o recompensă, Drea, vorbi el cu glas răguşit şi întretăiat. Pur şi simplu... am fost în locul nepotrivit... la momentul nepotrivit.

Renthal reveni cu ochii spre vânătorul de recompense.

— I-adevărat, Fett? Nu există nici o recompensă pe capul lui Calrissian?

Vânătorul şovăi, apoi răspunse:

— Este adevărat. Am o răfuială mai veche cu el, dar aceea este ceva... personal.

Drea Renthal căzu pe gânduri.

— În cazul acesta, Fett, ar trebui să fii de acord să-l eliberezi. Lando este o persoană... specială... pentru mine. S-ar putea să am remuşcări nopţile, dacă te las să-l iei. Uite cum stă treaba... dă-i drumul, iar eu te las să-ţi iei naveta, fără probleme.

Fett încuviinţă din cap.

— Perfect. Calrissian..., vorbi el fără să se întoarcă, du-te! Ne vom mai întâlni noi... într-o bună zi.

Lando o simţi pe Bria, retrăgându-se puţin, pentru a-i face loc să treacă pe lângă ea. Jucătorul profesionist dorea mai mult ca orice s-o şteargă spre siguranţă – către Drea şi gaşca ei de briganzi cu toate acestea se auzi rostind:

— Nu, Drea, nu pot pleca fără lady Lavvai. Nu-l poţi lăsa pe Fett s-o ia.

*

Boba Fett nu era surprins prea des, dar fu uimit – aproape că rămase cu gura căscată – când auzi vorbele lui Lando Calrissian. Nici o clipă nu crezuse despre jucătorul profesionist că ar fi fost altceva decât un laş cu aere de filfizon. Îl privi, întrebându-se dacă nu cumva Calrissian nu era decât o bulă de gaz tibanna, care făcea o afirmaţie fără acoperire, dar după expresia încordată a feţei sale îşi dădu seama că vorbise cât se poate de serios... şi că nu intenţiona să plece fără Bria.

Privirea lui Fett reveni la Drea Renthal. Cât de mult ţinea ea la Calrissian? în mod evident, acesta îi fusese amant cândva, totuşi Renthal era o femeie practică. Nu poţi să ajungi la conducerea uneia dintre cele mai mari flote de mercenari şi piraţi, fără să fii atât pragmatic, cât şi nemilos. Poate că Renthal avea să renunţe la Calrissian pentru atitudinea sa prostească... şi încă pentru altă femeie!

Renthal miji ochii spre Calrissian şi suspină.

— Lando, scumpule, eşti chipeş şi un dansator minunat, dar aici îmi forţezi mâna. De ce ar trebui să dau un răhăţel de regnuff pentru boarfa asta? Este actuala ta iubită?

— Nu, Drea, răspunse Calrissian, între noi nu există nici o relaţie, însă Bria este prietena lui Han Solo. El şi-a riscat viaţa ca să-ţi salveze Y-interceptoarele şi Pumnul lui Renthal ca să nu fie făcute pulbere de Păstrătorul păcii în Bătălia de la Nar Shaddaa. Am impresia că-i datorezi ceva.

Fett se simţi din nou surprins. Bria Tharen şi Han Solo? În mod limpede, relaţia lor avusese loc într-un trecut relativ îndepărtat, deoarece el monitoriza acţiunile femeii de peste un an şi ea nu avusese nici un contact cu Solo.

— Bria? clipi repede Renthal. O cheamă Bria? Ca pe nava lui Solo? Ea este acea Bria?

— Da, încuviinţă Calrissian. Ea este acea Bria.

Drea Renthal făcu o grimasă şi trase o înjurătură.

— Lando... îţi place pur şi simplu să-mi complici viaţa, aşa-i? O să-ţi jupoi pielea pentru asta, scumpule auzi? Bine... ai dreptate, datoria rămâne datorie.

Scotocind sub vesta blindată, scoase o pungă grea.

— Nestemate şi vouchere de credite, Fett, rosti ea. Ar trebui să valoreze peste cincizeci de mii de credite. Eliberează-i pe amândoi şi poţi să pleci cu naveta. Nu vreau să ajungem la o luptă... dar nu te las să pleci cu ei.

Boba Fett examină grupurile de piraţi, evaluându-şi şansele de a scăpa prin luptă. Erau treizeci şi doi de corsari, aşa că probabilitatea părea destul de redusă. Armura vânătorului de recompense l-ar fi protejat, poate chiar i-ar fi permis să fugă, însă Bria Tharen purta doar o rochie de seară fără bretele. Cu siguranţă, ar fi fost rănită, sau chiar ucisă în urma oricărui schimb de focuri. Iar pentru a încasa recompensa, trebuia să facă o livrare vie, nevătămată.

Se uită de la piraţii înarmaţi până în dinţi la Bria Tharen şi încercă un fior efemer pe care-l recunoscu, cu uimire, ca fiind de uşurare. Bria Tharen nu avea să moară azi, sau mâine, în agonie, în timp ce depravatul Mare Preot de Ylesia îşi freca palmele micuţe şi chicotea de satisfacţie.

Fett inspiră profund.

— Recompensa este de o sută de mii, rosti el.

— Oho! exclamă Renthal privind-o pe Bria. În numele demonilor nopţii de pe Kashyyyk, ce ai făcut, scumpo? Bine, Fett, vampir ce eşti!

Se răsuci spre echipajul ei, deschise punga şi o întinse:

— Haideţi, băieţi, colectez cincizeci la sută din partea mea din Regină chiar acum. Băgaţi aici!

Reputaţia lui Renthal se confirmă prin faptul că nu se auzi aproape nici un murmur. Piraţii se căutară prin buzunare şi centuri şi în scurt timp punga căpitanului lor se umflă.

Femeia se întoarse şi o azvârli către vânătorul de recompense. Fett o prinse, o cântări în palmă, apoi cedă în faţa inevitabilului. Răscumpărarea oferită de Renthal pentru Bria Tharen era într-adevăr frumuşică. Înclină din cap spre Lando şi rosti:

— Rămâne pe altă dată, Calrissian.

Dinţii jucătorului profesionist sclipiră într-un rânjet.

— De abia aştept.

După aceea, Boba Fett o salută politicos pe Bria:

— Ne vom revedea, lady.

Ea îşi îndreptă ţinuta şi vânătorul de recompense fu nevoit să-i admire stăpânirea de sine.

— Sper că nu va fi aşa. Voi fi cu ochii în patru.

— Puntea navetelor este într-acolo, spuse Boba Fett răsucindu-se către Renthal.

— Exact, încuviinţă Drea. Băieţi, lăsaţi-l pe maestrul Fett să se îndrepte fără probleme spre puntea navetelor. Nu dorim să avem necazuri cu el, nu-i aşa?

Respectuoşi, piraţii se traseră într-o parte şi alta, lăsând un culoar larg pentru vânătorul de recompense.

Grav şi demn, Boba Fett trecu printre şirurile de briganzi. Pe puntea navetelor, căpătă acelaşi tratament plin de politeţe. Îşi alese o navetă, sui, controlă comenzile, emise semnalul de decolare şi privi cum se elibera spaţiul până la ieşirea din cala de andocare a navei. Peste câteva momente, vânătorul de recompense ţâşnea prin întunericul spaţiului.

Singur...

Bria simţea cum i se învârte capul de răsturnarea bruscă a situaţiei. Cu o clipă în urmă se considerase pierdută, pentru ca acum să se afle în siguranţă la bordul Vigilenţei lui Renthal, nava amiral a piraţilor. Vigilenţa era o navă uriaşă, de două ori mai mare decât corveta din clasa Marauder a Briei. După Bătălia de la Nar Shaddaa, Drea Renthal îşi însuşise crucişătorul imperial uşor din clasa Carrack, astfel că, alături de corveta ei corelliană, Pumnul lui Renthal şi de escadrilele de Y-interceptoare, flota piraţilor era cu adevărat impresionantă.

— În clipa în care am ştiut că am fost abordaţi de piraţi, mi-am dat seama că trebuia să fie trupa lui Drea, îi explică Lando în timp ce erau transportaţi cu o navetă spre nava amiral. Înapoia lor, Renthal încheia abordajul Reginei. Am mai văzut-o folosind manevra asta cu umbra gravitaţională a asteroidului. Numai ea ar fi deţinut puterea de foc necesară ca să atace ceva de dimensiunile Reginei.

— Lando, îl privi Bria, îţi sunt foarte recunoscătoare... Mi-ai luat apărarea, fără să fii nevoit s-o faci. Pentru aşa ceva, trebuie curaj, nu glumă.

Lando îi zâmbii cuceritor.

— Ce altceva aş fi putut face? Eşti mult prea frumoasă, ca să-l fi lăsat pe Boba Fett să te ia.

— De fapt, râse Bria, nu de el îmi era teamă, ci de... cei care au pus recompensa pe capul meu. Sunt nişte nemernici ticăloşi. Prin comparaţie cu ei, Boba Fett este un gentilom şi un erudit.

Se calmă, apoi arătă cu degetul mare peste umăr, spre locaţia aproximativă a Reginei Imperiului.

— Ce se va întâmpla cu pasagerii? Renthal este... – şovăi -... traficantă de sclavi?

— Drea? Nu, clătină din cap Lando. Pe ea o interesează doar obţinerea rapidă de credite. Sclavii ar însemna prea multă bătaie de cap. Va jefui nava, va lua ceea ce este preţios şi poate şi câţiva prizonieri pentru răscumpărare. După ce va încasa răscumpărarea, îi va elibera, nevătămaţi. Drea este o femeie de afaceri. Nu mă-nţelege

greşit – este nemiloasă, atunci când o cere situaţia, dar nu se ocupă cu comerţul de sclavi.

Ea îl privi neîncrezător, iar Lando se întinse şi o prinse de mână.

— Ai încredere în mine, lady Bria. Nu te-aş minţi.

Femeia aprobă şi se relaxă vizibil.

— Să ştii că am încredere în tine. Cum să nu am, după ce l-ai înfruntat pe Boba Fett ca să-mi iei apărarea? Nu mi-a venit să cred că faci aşa ceva.

— Câteodată, zâmbii el fals, mă surprind pe mine însumi.

— Şi Drea Renthal ne va duce pe Nar Shaddaa?

— Ah, da, ai un contract la Castelul Norocului, nu?

Bria ezită, se uită la el pe sub gene, apoi spuse:

— De fapt... nu în privinţa asta îmi fac griji. Voi lua naveta de la Nar Shaddaa spre Nai Hutta. Trebuie să ajung la timp pentru o întâlnire foarte importantă.

— În numele galaxiei, ridică din sprâncene Lando, ce caută o doamnă frumoasă ca tine în vizită la nişte gangsteri urât mirositori ca huttii?

Ea schiţă un surâs.

— Păi...

Jucătorul profesionist aşteptă şi, când nu mai auzi nimic, insistă:

— Bria... poţi să ai realmente încredere în mine. Aş dori să fim prieteni.

Bria trase adânc aer în piept.

— Am stabilit o întâlnire cu huttul Jiliac. A durat destul de mult până a acceptat să mă primească, dar în cele din urmă a fost de acord. Vreau să-i propun o... afacere.

— În cazul ăsta, se încruntă Lando, va trebui într-adevăr să ajungi pe Nai Hutta. Anul trecut, Jiliac a devenit mămică şi mi se pare că de atunci n-a mai călcat pe Nar Shaddaa.

— Mă voi duce oriunde este necesar, încuviinţă Bria şi voi vorbi cu oricine trebuie s-o fac. Am înţeles că Han locuieşte pe Nar Shaddaa? întrebă după aceea, fără să-şi poată ascunde tonul de speranţă din glas.

Bărbatul clătină din cap şi o privi înţelegător.

— Mă tem c-ai sosit prea târziu. Han a plecat spre

sectorul Corporate de aproape un an şi de atunci n-a mai fost văzut. Nu ştiu dacă se va mai întoarce, sau nu.

— Ah, făcu ea muşcându-şi buza inferioară.

După o secundă, ridică ochii şi rosti:

— Ei bine, asta-i viaţa. Oricum, nu sunt convinsă că ar dori să mă revadă.

— Nu-mi pot imagina vreun bărbat, zâmbii Lando, care să nu dorească să te revadă. Dacă mi-ai cere părerea, aş zice c-a fost un prost pentru că te-a lăsat să pleci.

— Sunt convinsă că el n-ar fi de acord cu tine, chicoti Bria fără chef.

Naveta lor pătrunse în cala de andocare a Vigilenţei. Strângându-şi poalele rochiei cu o mână, Bria se sculă de pe scaun. Lando îi oferi cu gravitate braţul, pentru a o conduce pe rampa de coborâre.

— Apropo, zise el, cum naiba ai reuşit să se pună o recompensă atât de mare pe capul tău drăgălaş?

— Lando, este o poveste foarte, foarte lungă.

— Nu mă îndoiesc, dar... fiindcă Drea are nevoie de vreo două ore ca să termine cu Regina, avem destul timp...

— Ei bine, şovăi ea, nu am libertatea să-ţi spun prea multe...

— Oare de ce nu mă surprinde? pufni jucătorul profesionist. Uite ce-ţi propun... eu o să găsesc o sticlă, iar tu-mi poţi spune părţile care nu sunt strict secrete. De-acord?

— De acord, izbucni Bria în râs.

*

Interludiul 2: între sectorul Corporate şi hegemonia Tion

Han Solo se trezi lent, căznindu-se să deschidă pleoapele lipicioase în faţa asaltului dureros al luminii. Capul îi bubuia ca o duză ce dădea rateuri, iar gura şi-o simţea de parcă mâncase rahat de bantha. Gemu şi se rostogoli pe burtă, ferindu-şi ochii de strălucirea hidoasă a astrului zilei.

Peste câteva minute, izbuti să se scoale în capul oaselor, ţinându-se cu mâinile de cap şi întrebându-se ce anume – în

numele galaxiei! – îl făcuse să dea petrecerea aceea în seara trecută. Încă una dintr-un şir îndelungat de chefuri...

Îşi reamintea în mod vag că fusese amuzant... extrem de amuzant. Ameţit, bâjbâi în căutarea raniţei, găsi un remediu împotriva durerii de cap şi-l înghiţi fără apă. Se lăsă înapoi pe pat şi rămase nemişcat mai multe minute, cu ochii închişi, până ce medicamentul începu să-şi facă efectul şi migrena se diminua.

Deschise complet ochii şi privi în jurul camerei aflate în penumbră, iar mâncărurile împrăştiate, sticlele şi dezordinea generală îi oferiră dovezile clare ale unei petreceri cu adevărat scăpate de sub control. Cum se numea fata? Nu-şi putea reaminti.

În tot cazul, era evident că se distraseră de minune.

De două-trei săptămâni, Han trăise pe picior mare, tocând creditele luate de la păstrătorul de valori al navei Autorităţii Espo. În mod vag, îşi dădea seama că teancul lui de credite era considerabil mai mic decât cu ceva timp în urmă, când îşi luase rămas bun de la Fiolla.

Se gândi la ea, dorindu-şi să mai fi fost împreună. Însă atunci când Han se pregătise să părăsească sectorul Corporate, ea îşi cumpărase un bilet spre casă, spunând că trebuia să revină la slujbă – la promovarea pe care era sigură că o merita fiindcă demascase operaţia cu sclavi.

De atunci, Han şi Chewie asolizaseră pe cel puţin cinci planete diferite. Corellianul privi cu ochi împăienjeniţi spre lumina solară ce se întrevedea pe sub draperia camerei de hotel. Avea o nuanţă uşor portocalie pe fundalul alb al draperiei. De fapt, ce planetă este asta?

Nu-şi putea reaminti, oricât s-ar fi străduit.

Se ridică şi porni spre camera de baie. Durerea de cap era sub control acum şi începuse să-l încerce foamea. Păşind în cada pentru duş lăsă apa fierbinte să-l biciuiască şi se rezemă de faianţa peretelui. Ahhhhhh...

Pentru o clipă, se trezi gândindu-se acasă, întrebându-se ce făceau cei de acolo. Poate că ar fi fost timpul să pornească spre Nar Shaddaa, cât timp mai avea ceva credite.

Amintirile prietenilor săi îi umplură mintea. Jarik, Mako... şi Lando, bineînţeles. Oare cu ce se mai ocupa Lando în zilele astea? Găsise vreo navă care să înlocuiască Şoimul?

Şi ce făcea Bria?

Suspină. Poate că după ce va reveni în spaţiul imperial, va încerca s-o caute.

Da, cum să nu! gândi el. Ar trebui să fie floare la ureche. Ajunge să găseşti cartierul general secret al Rezistenţei Corelliane şi să intri, pur şi simplu, cerând s-o vezi pe vechea ta prietenă... probabil ca să capeţi o salvă de blaster între ochi. Solo...

Simţindu-se ceva mai bine, Han închise ochii şi reveni în cameră ca să se îmbrace. Decise să mănânce ceva, apoi să revină la Şoim şi la Chewie. Era momentul să părăsească planeta aceasta nenorocită... indiferent care ar fi fost ea...

OFERTE ŞI REFUZURI

Jabba se întinse lângă mătuşa sa în sala ei privată de audienţe de pe Nai Hutta, privind-o şi ascultând-o pe Bria Tharen, care îşi prezenta propunerea pentru clanul Desilijic. Trebuia s-o recunoască, femeia vorbea bine... pentru un om.

— Atotputernică Jiliac, deschise Bria larg braţele, gândiţi-vă ce oportunitate reprezintă aceasta pentru clanul vostru. Dacă Desilijic ne va finanţa cu muniţie şi combustibil, Rezistenţa Corelliană va avea grijă ca Ylesia să nu mai fie un ghimpe în talpa voastră. Nu ar merita să vedeţi Besadii îngenuncheat? Şi la un cost atât de modest! Noi asigurăm trupele, armamentul, navele...

— Dar tot voi veţi lua şi mirodeniile din depozite, vorbi Jiliac în huttă.

K8LR, droidul de protocol al lui Jabba şi Jiliac, traduse prompt cuvintele conducătoarei Desilijic. Sania repulsor a lui Jiliac se legănă uşor, când ea îşi deplasă greutatea în faţă, pentru a o fixa cu privirea pe Comandorul rebelilor.

— Tot ce am putea câştiga noi s-ar măsura doar în termeni negativi. Dacă însă am putea obţine un profit de aici...

— Excelenţa Voastră, clătină din cap Bria Tharen, noi ne asumăm riscurile, aşa că noi luăm mirodeniile. Conducerea unei mişcări de rezistenţă este o operaţie costisitoare. Nu ne putem permite să vă distrugem pur şi simplu inamicii, fără să obţinem nimic.

În sinea sa, Jabba îi dădea dreptate. De ce era Jiliac atât de încăpăţânată?

Jabba luă cuvântul pentru prima dată; vorbi în bazică, pe care o cunoştea, dar pe care o folosea rareori.

— Comandor Tharen, aş dori să mă asigur că am înţeles ce anume ne oferi şi ce doreşti de la noi.

Bria se întoarse spre el şi schiţă o plecăciune discretă.

— Bineînţeles, Excelenţa Voastră.

— În primul rând, începu Jabba să numere pe degete, Desilijic vă va asigura fonduri pentru achiziţia de combustibil şi muniţii în vederea unui atac asupra Ylesiei. În al doilea rând, Desilijic va aranja eliminarea preoţilor t'landa til înainte de atac... aşa este?

— Da, Excelenţa Voastră.

— De ce aveţi nevoie de noi pentru toate astea? întrebă Jiliac cu aroganţă. Dacă grupul vostru este o forţă militară atât de eficientă, aţi putea să vă îngrijiţi şi de câţiva t'landa til firavi.

— Fiindcă avem şanse mult mai mari de a fi capabili să-i controlăm pe pelerini, dacă preoţii sunt deja morţi, replică femeia. Eliminarea lor nu ar trebui să fie prea dificilă pentru un kajidic cu resursele voastre. La urma urmelor, pe întreaga planetă nu sunt mai mult de treizeci de preoţi – cel puţin aşa indică informaţiile noastre. În majoritatea cazurilor, o Colonie are trei preoţi. Încă ceva... nu dorim ca trupele noastre să fie nevoite să se confrunte cu emisiile empatice ale t'landa til, ci vrem ca ele să se poată concentra exclusiv asupra luptei.

— Înţeleg, făcu Jabba. În al treilea rând... în schimbul finanţării noastre şi a promisiunii de a-i elimina pe preoţi, trupele voastre vor asoliza şi vor distruge operaţia Besadii de pe planetă. Vor detona fabricile şi se vor asigura că nu va mai rămâne nimic ce Besadii ar putea folosi pentru reconstrucţie.

— Exact, Excelenţa Voastră, încuviinţă Bria Tharen. Riscul ni-l asumăm noi. Desigur, tot noi vom lua de pe planetă pelerinii şi mirodeniile stocate în depozite.

— Am înţeles. Oferta ta merită examinată, Comandor Tharen. Noi...

— Nu! pufni Jiliac dezgustată şi făcu din braţ un gest de concediere. Am auzit destule, fato. Mulţumim, dar...

— Mătuşă! exclamă Jabba apoi coborî tonul, când Jiliac se

întrerupse şi se răsuci pentru a-l privi surprinsă. Putem discuta între patru ochi? continuă el în huttă.

Jiliac pufăi scurt, după care aprobă din cap.

— Bine, nepoate.

După ce Tharen fusese escortată de K8LR afară din sală, pentru a aştepta decizia lor, Jabba vorbi:

— Mătuşă, este o ofertă prea bună ca s-o refuzăm. Dacă ar trebui să angajăm mercenari pentru distrugerea operaţiei ylesiane, ne-ar costa mult mai mult decât ceea ce ar trebui să plătim pentru finanţarea rebelilor. Ar fi... – calculă rapid în minte – de cel puţin cinci ori mai mult. Ar trebui să acceptăm oferta aceasta.

Jiliac îşi privi cu desconsiderare nepotul.

— Jabba, tu chiar n-ai reţinut nimic din ce te-am învăţat? Ţi-am spus – într-un război, Desilijic nu trebuie niciodată să ţină partea vreunei tabere. Vrei să ne alăturăm Rezistenţei? Politica aceasta poate duce doar la dezastru!

Jabba fu nevoit să inspire profund şi să recite în gând alfabetul hutt, înainte de a replica:

— Mătuşă, în nici un caz nu sugerez că ar trebui să ne aliem cu rebelii, dar putem şi ar trebui să ne folosim de ei pentru a ne atinge scopurile proprii! Femela aceasta umană şi Rebeliunea sunt un dar oferit de destin. Bria Tharen este liderul perfect pentru acest raid.

— De ce? clipi Jiliac nedumerită.

— Gândeşte, mătuşă! expiră Jabba într-un pufăit scurt de exasperare. Cine au fost cei doi oameni care au evadat de pe Ylesia după ce l-au ucis pe Zavval, cu ani în urmă? Îţi aminteşti că eu am investigat incidentul după ce Han Solo a început să lucreze pentru noi?

— Nu..., se încruntă Jiliac.

— Ei bine, am făcut-o. Han Solo a evadat de pe Ylesia, într-o navă pe care o furase şi în a cărei cală se găsea mare parte din tezaurul lui Teroenza, însoţit de sclava favorită a Marelui Preot. Numele ei era Bria Tharen, mătuşă! Chiar această femeie! Ea are o ură personală împotriva Ylesiei! Nu se va da în lături de la nimic pentru a distruge planeta de sclavi a lui Besadii.

Jiliac rămăsese încruntată.

— Şi ce dacă vrea să se răzbune pe ei? În ce fel ne poate ajuta asta pe noi, nepoate?

— Nimic n-ar fi mai convenabil pentru nevoile lui Desilijic decât distrugerea blestematelor fabrici de mirodenii! Gândeşte-te! Besadii, umilit şi sărăcit! Este un câştig pentru noi!

Mătuşa lui se legănă înainte şi înapoi pe pântecul masiv, privind cu ochii proeminenţi în gol, ca şi cum ar fi încercat să-şi imagineze în minte cum se vor desfăşura lucrurile.

— Nu, vorbi ea în cele din urmă. Nu este un plan bun.

— Ba este un plan bun, insistă Jabba, iar cu mici îmbunătăţiri poate fi perfecţionat.

După o pauză scurtă, adăugă:

— Cu tot respectul, Jiliac, nu cred că ai analizat problema în amănunt.

— Da? Jiliac se cabră, ridicându-se mult deasupra lui. Nepoate, judecata ta este greşită. De-a lungul anilor, am fost foarte atentă să nu te compar cu nesăbuitul tău părinte, care aproape că a falimentat Desilijic cu ideile lui măreţe, pentru ca după aceea să fie atât de nătâng încât să sfârşească pe Kip planeta-temniţă de noroi. Cu toate acestea...

Lui Jabba nu-i plăcea să i se reamintească de Zorba şi de obiceiurile lui risipitoare.

— Mătuşă, eu nu semăn cu părintele meu, iar tu o ştii prea bine! Cu respect, îţi atrag atenţia că ţi-ai pierdut din tărie, iar analiza ta este slabă. Trebuie să ne ocupăm cât mai curând de Besadii, altfel, este cert, vom fi ruinaţi. Care sunt obiecţiile tale specifice?

Jiliac hurui şi în colţul gurii ei flasce apăru un firicel de flegmă verzuie.

— Prea riscant, prea multe nesiguranţe... Oamenii nu sunt îndeajuns de inteligenţi pentru a le putea prezice cu acurateţe comportamentul. Este perfect posibil ca ei să ne ia creditele şi apoi să ne trădeze pentru Besadii.

— Rebelii aceştia sunt foarte dedicaţi cauzei lor, spuse Jabba. Ai dreptate, mătuşă – nu-i înţelegi pe oameni. Grupul

Comandorului Tharen este suficient de dedicat şi suficient de lipsit de minte ca să-şi asume riscuri pentru amărâţii aceia de sclavi. Aşa sunt oamenii şi mai ales acest om.

— Să pricep aşadar că tu îi înţelegi? pufni Jiliac. De unde rezultă aceste intuiţii isteţe ale tale, nepoate? Din faptul că priveşti femelele umane dansând aproape dezbrăcate?

De acum, Jabba se enervase realmente.

— Îi înţeleg! Şi mai înţeleg că oferta aceasta nu este una la care să renunţăm!

— Prin urmare, tu ai fi de acord să aranjăm uciderea a treizeci de t'landa til pentru Rezistenţa Corelliană, zise Jiliac. Dar dacă lucrul acesta se va descoperi vreodată pe Nai Hutta? T'landa til de aici ar putea isca un scandal monstru! Sunt verii noştri, nepoate, în timp ce oamenii nu înseamnă nimic!

Jabba nu se gândise la asta. Rămase tăcut, analizând obiecţiile auzite.

— Continuu să cred că putem aranja totul, vorbi el. La urma urmelor, am mai scăpat basma curată şi în trecut în cazul unor asasinate multiple.

— În plus, replică morocănos Jiliac, nu doresc distrugerea operaţiei ylesiane, ci preluarea ei. Ce vom câştiga din înfrângerea clanului Besadii, dacă fabricile de mirodenii vor fi distruse?

— Am putea clădi altele. Orice ar fi mai bine decât să-i lăsăm pe Besadii să stocheze mirodeniile şi să crească întruna preţurile!

— Eu conduc clanul, scutură din cap Jiliac şi decizia mea este: *NU*. Ăsta-i ultimul meu cuvânt, nepoate.

Jabba se strădui să vină cu alte argumente, dar Jiliac îi făcu semn să tacă, apoi, cu un răget, îi chemă pe K8LR şi pe Bria Tharen. Droidul o conduse iute pe femeie în sală, comentând binevoitor curajul ei.

Jiliac aruncă o privire exasperată spre Jabba şi îşi drese glasul cu zgomot.

— Fato, aşa cum am spus mai devreme, când am fost întrerupt – se uită cu subînţeles la nepotul ei îţi apreciem oferta, dar răspunsul nostru este negativ. Desilijic nu poate

risca o alianţă cu Rezistenţa în această privinţă.

Jabba văzu că trăsăturile Comandorului rebelilor îi trădau dezamăgirea. Femeia suspină, apoi îşi îndreptă umerii.

— Perfect, Excelenţa Voastră. Scotoci în buzunarul salopetei de camuflaj şi scoase ceva dinăuntru. Dacă vă răzgândiţi vreodată, mă puteţi contacta...

Jiliac îi împinse în lături datacardul oferit, apoi îşi fulgeră cu privirea nepotul care întinse braţul spre acesta. Jabba se uită la Bria şi luă datacardul.

— O să-l păstrez, zise el. La revedere, Comandor Tharen.

— Vă mulţumesc pentru audienţă, Excelenţele Voastre, rosti ea şi se plecă adânc.

Privind-o cum se îndepărta, Jabba se trezi gândindu-se că ar fi arătat superb în costum de dansatoare. Părul roşu care i se revărsa pe umerii goi... umerii cu muşchii perfect sculptaţi... Femela era perfectă din punct de vedere fizic şi avea o înălţime impresionantă. Ce mai dansatoare ar fi fost!

Oftă.

— Jabba, rosti mătuşa sa, nu am apreciat felul în care adineauri ai părut că nu eşti de acord cu decizia mea. Nu uita niciodată că noi, Desilijic, trebuie întotdeauna să afişăm un front unit atunci când tratăm cu specii inferioare.

Jabba nu cuteză să replice. Era încă teribil de furios pe refuzul mătuşii sale de a înţelege ce oportunitate excelentă le oferise Bria Tharen.

Dacă eu aş fi fost conducătorul lui Desilijic, se gândi, n-ar fi trebuit să-i ascult conservatorismul paranoic. Uneori trebuie să rişti pentru a-ţi asigura câştiguri solide. Maternitatea a slăbit-o şi a prostit-o.

Pentru prima dată îşi dădu seama că dacă Jiliac ar fi fost scoasă de pe scenă, atunci el, Jabba Desilijic Tiure, ar fi fost următorul conducător al clanului Desilijic. Atunci n-ar mai fi trebuit să răspundă în faţa nimănui.

Jabba rămase nemişcat, cu coada oscilându-i gânditor, apoi privi în lateral, spre mătuşa sa. Brusc pântecul acesteia undui şi pruncul ei lunecă afară.

— Iubitul mamei! exclamă ea. Priveşte, Jabba! Se face tot

mai mare, pe zi ce trece!

Gânguri spre copil. Jabba se strâmbă, eructă, apoi şerpui repede afară din încăpere, nemaisuportând nici măcar o secundă să vadă pe vreunul dintre ei.

*

Bria Tharen îşi înălţă cupa de vin, sorbi încet, apreciativ, apoi zâmbii spre însoţitorul ei.

— E minunat! Mulţumesc foarte mult, Lando! Habar n-ai cât timp a trecut de când n-am mai avut parte de o seară în care să mă relaxez pur şi simplu.

În ziua aceea, Bria sosise cu naveta de pe Nai Hutta, revenind pe Nar Shaddaa, după o întâlnire pe care o apreciase drept dezamăgitoare cu conducătoarea clanului Desilijic. Pentru a o înveseli, jucătorul profesionist îi promisese o cină cu fille de nerf în Castelul Norocului, unul dintre cele mai luxoase hotel-cazinouri de pe Satelitul Contrabandiştilor. Bria îmbrăcase o rochie cu falduri moi, de culoare turcoaz, asortată la ochii ei, iar bărbatul purta veşmintele sale negru-stacojii, în amintirea unor clipe plăcute.

— Cât timp? întrebă el, rotindu-şi lent cupa între degete. Mda... bănuiesc că îţi răpeşte destul timp conducerea comandourilor de rebeli. Aproape la fel de mult ca rolul de amantă a unui Moff de Sector.

Ochii ei se lărgiră, apoi se mijiră.

— De unde ai aflat toate astea? Nu ţi-am spus niciodată...

— Nar Shaddaa este nucleul criminal al galaxiei, chicoti Lando. Un broker de informaţii îmi datora o favoare şi i-am solicitat-o. Comandor Bria Tharen, aşa-i?

Buzele femeii se strânseră, apoi încuviinţă scurt din cap.

— Auzi, urmă Lando întinzându-se şi atingând-o uşor pe dosul palmei, nu ţi-am spus că poţi să ai încredere în mine? Poţi! Nu mă dau în vânt după Imperiu. Dacă n-aş fi un laş notoriu, m-aş alătura eu însumi rebelilor. Cunosc o mulţime de secrete şi mă pricep să fiu foarte discret.

— Orice ai fi, surâse ea slab, nu eşti un laş, Lando. Nimeni care s-a împotrivit lui Boba Fett aşa cum ai făcut-o tu nu poate fi numit laş. Ar trebui să te gândeşti serios să te

alături Rezistenţei. Eşti un pilot bun, nu-ţi pierzi cumpătul în situaţii dificile şi eşti inteligent. Ai ajunge rapid ofiţer.

Şovăi, după care continuă pe un ton mult mai serios:

— Cât despre Mofful Sarn Shild... tot ce-ţi pot spune este că aparenţele pot înşela. Eram în misiune pentru Rezistenţă, dar pentru el nu aveam alt rol decât cel de gazdă mondenă şi secretară, deşii dorea ca toată lumea să creadă altceva.

— Însă în acelaşi timp, îl spionai.

— Mai elegant spus: culegeam informaţii.

— Bine... chicoti Lando. Ia zi, încotro porneşti mâine, după ce părăseşti Nar Shaddaa?

— Mă întorc la escadrila mea şi la următoarea misiune... oricare ar fi ea. Am pierdut acum doi dintre ofiţerii mei experimentaţi... plus un soldat excelent antrenat. Chipul i se înnegură. Fett i-a ucis aproape instinctiv, cu aceeaşi nepăsare cu care tu sau eu am fi călcat pe un gândac.

— De aceea este cel mai temut vânător de recompense din galaxie, sublinie Lando.

— Mda..., făcu femeia şi sorbi din nou din cupă. Este ca o întreagă armată întrupată într-un singur om. Păcat că este loial Imperiului. L-aş fi putut folosi cu mare succes în lupte!

— Asta înseamnă totul pentru tine, aşa-i? o privi el cu atenţie. Mă refer la înfrângerea Imperiului...

— Este viaţa mea, recunoscu Bria simplu. Aş fi gata să renunţ la tot ce am – chiar şi la viaţa mea – pentru a-mi atinge visul.

Lando ridică o felie de lipie, turnă peste ea miere de pădure de pe Kashyyyk şi muşcă.

— Dar ţi-ai dedicat deja ani buni acestui ţel. Când va avea Bria Tharen ocazia să-şi trăiască propria viaţă? Când vei spune gata? Nu vrei să ai un cămin, o familie, într-o bună zi?

— Ultima persoană care mi-a pus întrebările astea a fost Han, îi zâmbii ea trist.

— Serios? Când eraţi pe Ylesia? Asta s-a întâmplat cu mult timp în urmă.

— Da, aşa-i. A fost minunat să pot să stau de vorbă cu

tine şi să aflu ce face el. Peste numai câteva luni se vor împlini zece ani din ziua când ne-am cunoscut. Pur şi simplu nu-mi vine să cred... unde au zburat anii ăştia?

— Acolo unde zboară anii întotdeauna, răspunse bărbatul. În centrul galaxiei există o gaură neagră gigantică şi ea îi absoarbe.

— Explicaţia asta mi se potriveşte, strânse Bria din umeri, surâzând fără chef. Va trebui s-o ţin minte.

Lando îi mai turnă vin.

— Oricum, nu mi-ai răspuns la întrebare. Când îi vei oferi şi Briei o viaţă personală?

Ochii ei albastru-verzui erau foarte intenşi, când îi întâlniră pe ai bărbatului peste masă.

— Când Imperiul va fi înfrânt şi Palpatine va fi mort, atunci mă voi gândi şi la viaţa mea personală. Mi-ar plăcea să am un copil... într-o bună zi. Zâmbii. Cred că mai ţin minte cum să gătesc şi să fac gospodărie. Cu certitudine, mama a petrecut destul timp încercând să mă transforme în material corespunzător de soţie, iar asta a inclus multă instruire în îndatoririle feminine.

— Cred, surâse Lando, că n-ar fi prea încântată de actuala ta imagine. Îmbrăcată în salopetă de camuflaj, înarmată până-n dinţi...

Ea râse amuzată şi dădu ochii peste cap.

— Biata mama! Bine că nu mă poate vedea – precis, ar cădea pe spate de oroare!

Chelnerul le aduse fripturile şi amândoi începură să mănânce cu plăcere.

— Lando, este o cină absolut minunată! spuse Bria. În tot cazul, de cel puţin şase ori mai bună decât orice masă de la popotă.

— Un motiv în plus ca să nu mă alătur Rebeliunii, rânjii jucătorul profesionist. Slăbiciunea mea este gastronomia. Nu cred că aş putea rezista la o dietă permanentă de raţii cazone.

Femeia aprobă din cap.

— Ai fi totuşi surprins la ce te poţi obişnui... cu suficient antrenament.

— Nici nu vreau să aflu. Cum aş putea renunţa la toate astea, roti el braţul spre restaurantul elegant dincolo de care se percepea îndepărtat rumoarea meselor de joc.

— Trebuie să recunosc că-mi vine greu să mi te imaginez în uniformă de rebel.

— Şi în nici un caz într-una care să nu-mi fie croită pe măsură, preciză Lando şi amândoi izbucniră în râs.

— Ai fost vreodată în luptă? îl întrebă ea, redevenind serioasă.

— Ah, sigur că da. Sunt un tunar destul de bun, iar în ultima vreme am ajuns un pilot peste medie. La răstimpuri, am participat la lupte. Evident, cea mai importantă a fost Bătălia de la Nar Shaddaa. Han Solo şi cu mine am fost în mijlocul evenimentelor.

— Povesteşte-mi şi mie. Mi se pare incredibil ca nişte contrabandişti – printre cei mai independenţi şi încăpăţânaţi indivizi pe care i-am cunoscut vreodată – să poată acţiona laolaltă în felul acesta pentru a învinge o flotă imperială.

Oricând încântat să vorbească despre el şi despre escapadele sale în faţa unor spectatori admirativi, Lando se lansă într-o descriere destul de detaliată a felului în care contrabandiştii îşi uniseră forţele cu flota de piraţi a lui Drea Renthal, pentru a distruge multe navete de vânătoare imperiale şi câteva nave grele mari. Bria îl ascultă cu atenţie gravă şi cunoscătoare, punând când şi când întrebări tactice şi strategice, pentru a-l încuraja să vorbească.

În cele din urmă, după ce Lando termină şi comandaseră desertul, femeia se lăsă pe spate în scaun, în timp ce chelnerul le strângea farfuriile.

— Ce mai aventură! exclamă ea. Sunt realmente impresionată de curajul şi cunoştinţele contrabandiştilor. Cu toţii sunt piloţi excelenţi, nu-i aşa?

— Trebuie să fii bun ca să scapi de navele vamale imperiale, încuviinţă Lando. Contrabandiştii pot aborda aproape orice situaţie – ei zboară prin câmpuri de asteroizi, joacă leapşa cu nebuloasele şi furtunile spaţiale şi pot

asoliza oriunde. Nimic nu tulbură un contrabandist bun. I-am văzut asolizând, în vreme ce se luptau cu câmpuri gravitaţionale oscilante pe asteroizi cu puţin mai mari decât navele lor. Modificări de gravitaţie, turbulenţe atmosferice, simunuri, viscole, taifunuri... orice doreşti, ei ştiu cum să le facă faţă.

— Bineînţeles, îl fixă Bria cu privirea. În mod firesc, contrabandiştii ar fi piloţii cei mai experimentaţi din galaxie... dar sunt şi buni luptători...

Lando flutură din mână.

— Păi, sigur că trebuie să fie şi buni luptători, fiindcă imperialii se pot ivi şi deschide focul în orice clipă. Bineînţeles, în Bătălia de la Nar Shaddaa, ei luptau pentru a-şi apăra căminele şi proprietăţile, altfel cei mai mulţi ar fi cerut să fie plătiţi pentru ceea ce făceau.

Bria clipi, parcă brusc fulgerată de o idee.

— Vrei să spui... crezi că ar fi gata să accepte angajamente de felul unei acţiuni militare?

— De ce nu? strânse bărbatul din umeri. Cei mai mulţi au acelaşi regim ca mercenarii. Dacă se poate obţine un câştig decent, ar fi gata să facă aproape orice.

Bria îşi ciocăni gânditor buza inferioară cu o unghie perfect lăcuită şi Lando îi privi cu mai multă atenţie mâna.

— Hei..., făcu el şi, aplecându-se în faţă, îi prinse palma între mâinile sale şi o examină cu blândeţe. Ce s-a-ntâmplat aici?

Ea inspiră adânc.

— Cicatricele astea vechi? O amintire a muncii din fabricile de mirodenii de pe Ylesia. La ocazii mondene, le acopăr cu creme cosmetice şi fond de ten, dar, dacă mai ţii minte, am lăsat totul la bordul Reginei.

— Drea mi-a promis că o să-ţi recapeţi toate lucrurile, zise jucătorul profesionist. I-am spus numărul cabinei tale. Păru stingherit. Îmi cer scuze că am pomenit de cicatricele astea. Pur şi simplu să ştii că... ţin la tine. Mă doare să le văd şi să ştiu cât de mult ai fost rănită pe planeta aceea.

— Te cred, îi mângâie ea uşor mâna. Faptul că te interesează soarta mea este o dovadă de sensibilitate,

totuşi nu la mine trebuie să te gândeşti, ci la cei care mor zilnic pe Ylesia. Oameni buni, persoane care merită mai mult decât o viaţă de muncă neîntreruptă, de malnutriţie şi amăgiri crude.

— Odată, Han mi-a povestit despre toate astea, zise Lando. Şi el simte la fel... dar nu putem face mare lucru, aşa-i?

Femeia îl fulgeră cu privirea.

— Ba da, Lando, putem. Şi atâta vreme cât o să-mi mai pot trage răsuflarea, eu nu voi renunţa la salvarea celor de acolo. Într-o bună zi, voi distruge pentru totdeauna planeta aceea de iad.

Surâse brusc, temerar şi în clipa aceea îi reaminti lui Lando foarte mult de prietenul său absent.

— Aşa cum ar spune Han – ai încredere în mine!

— Tocmai mă gândeam, chicoti jucătorul profesionist, că uneori îmi aminteşti de el.

— Han a fost un model important pentru mine. M-a învăţat foarte multe. Cum să fiu puternică, curajoasă şi independentă. Nu ţi-ar veni să crezi, dacă ţi-aş spune că am fost o plângăcioasă lipsită de şira spinării.

— Chiar că n-aş crede, clătină el din cap.

Bria îşi plecase ochii spre cicatricele ce-i brăzdau mâinile şi antebraţele cu linii albe, subţiri, aidoma unor pânze de păianjeni-licurici pe fondul pielii bronzate.

— Şi pe Han îl durea sufletul când le privea..., murmură ea.

Lando o privi îndelung.

— El este singurul, nu-i aşa? o întrebă în cele din urmă. Continui să-l iubeşti.

Bria inspiră adânc, apoi ridică fruntea şi-l fixă cu o căutătură foarte serioasă.

— Este singurul, declară sec.

— Vrei să spui... absolut singurul? se lărgiră uşor ochii bărbatului. Dintotdeauna!

Femeia aprobă.

— Este adevărat, am mai avut vreo două propuneri, dar viaţa mea este Rezistenţa şi... – strânse din umeri – să fiu

sinceră, după Han... alţi bărbaţi par oarecum... insipizi.

Lando chicoti lamentabil, dându-şi seama că, în ciuda eforturilor sale reale şi a dorinţelor celor mai sincere, inima Briei era alături de Han... şi probabil că avea să rămână acolo.

— Ei bine, comentă el, cel puţin când va reveni din sectorul Corporate, nu-mi voi fi câştigat un pumn în nas fiindcă te-am sedus. Cred că va trebui să-ncerc şi să privesc şi partea bună a lucrurilor.

Bria îi zâmbii, apoi ridică paharul cu vin.

— Propun un toast! Pentru bărbatul pe care-l iubesc, Han Solo.

Lando îi imită gestul şi ciocniră cupele.

— Pentru Han, repetă el. Cel mai norocos tip din galaxie.

*

Interludiul 3: Kashyyyk, pe drumul de întoarcere din sectorul Corporate

Han Solo stătea în mijlocul sufrageriei din locuinţa lui Mallatobuck, pe Kashyyyk şi-şi privea prietenul cel mai bun care îşi legăna cu gingăşie fiul micuţ.

Asolizaseră pe planeta natală a lui Chewie cu numai o oră în urmă, revenind din sectorul Corporate. Şoimul se găsea andocat în siguranţă în docul secret din ramura de wroshyr. De data aceasta, pentru a veni în ajutorul lui Han, wookiee prevăzuseră mai multe scări din liane, pe care corellianul se putea sui prin arborii wroshyr. Ştiind acum ce era un quulaar, Han refuzase sec să mai intre în vreunul.

Imediat ce asolizaseră, pilotul observase ceva straniu. Toţi wookiee pe care-i întâlneau îi aruncau lui Chewie priviri piezişe amuzate şi-şi dădeau ghionturi. Chewbacca păruse însă indiferent la spectacolul acela, într-atât de doritor era să-şi revadă soţia iubitoare. La urma urmelor, n-o văzuse pe Malla de aproape un an.

Iar apoi, când intraseră în locuinţa Mallei, ea apăruse ţinând în braţe un ghemotoc înfăşurat într-o pătură. Chewbacca rămăsese încremenit în prag şi o expresie de incredibilă fericire se întinsese pe chipul său îmblănit.

Han îşi pocnise prietenul pe spinare aproape cu forţă de wookiee.

— Felicitări, Chewie! Eşti tătic!

După câteva minute în care admiraseră pruncul despre care până şi corellianul trebuise să admită că era teribil de drăgălaş, Han intrase în bucătăria Mallei, pentru a-l lăsa pe Chewie singur cu familia sa. Scotocise prin frigider şi găsise fel defel de resturi pe care să le ronţăie, încântat că Malla îi spusese să se simtă ca la el acasă.

Stând acolo şi ascultându-i pe cei doi wookiee care discutau în camera de alături despre viitorul nume al fiului lor, gândurile lui Han reveniră la sectorul Corporate, la hegemonia Tion şi la toate aventurile prin care trecuse acolo. Nu se întorcea acasă bogat, asta era sigur... dar aprecia că nici nu se descurcase prea rău.

Şi cu certitudine întâlnise o mulţime de personaje memorabile – unele bune, majoritatea rele. Existaseră şi femei fermecătoare Jessa, Fiolla... şi Hasti...

Surâse, reamintindu-şi.

Apoi indivizii răi, cei care încercaseră să-i fure creditele, sau, mai rău, încercaseră să-l omoare, cu nepăsarea cu care ar fi stins o lumânare. Şi fuseseră destui... Ploovo Doi-pentru-unul Hirken, Zlarb, Magg, Spray... şi Gallandro. Acesta din urmă era un tip dat naibii. Ar fi fost interesant să-l vadă într-o înfruntare cu arme egale împotriva lui Boba Fett. Probabil că Gallandro ar fi fost mai rapid decât vânătorul de recompense... însă armura lui Fett i-ar fi oferit acestuia o protecţie suplimentară.

Han nu putea să decidă care dintre ei ar fi învins. Iar speculaţiile erau, oricum, zadarnice, fiindcă Gallandro fusese transformat într-o grămăjoară de oase şi ţesuturi carbonizate pe Dellalt, în criptele tezaur ale lui Xim.

Fusese încântat să-i întâlnească pe Roa şi Badure. Nu trebuia să uite să-i spună lui Mako că Badure îi transmitea salutări.

Han fu surprins să-şi dea seama că le simţea realmente lipsa lui Bollux şi Blue Max. Nu ştiuse niciodată că droizii puteau avea atâta personalitate. Spera că Skynx îi trata

bine pe amândoi.

Corellianul îşi pipăi rana de cuţit de pe bărbie, care de abia se vindecase. Nu avusese niciodată timp s-o trateze aşa cum s-ar fi cuvenit şi rămăsese o cicatrice vizibilă. Se întrebă dacă n-ar fi trebuit să se adreseze unui chirurg plastic, pentru a o înlătura.

Oare nu Lando era cel care susţinea mereu că femeile nu pot rezista unei haimanale? De aceea, jucătorul profesionist îşi lăsase mustaţă, pretextând că-i conferea un aer şmecheresc, de pirat. Han decisese ca deocamdată să păstreze cicatricea. La urma urmelor, era un subiect de conversaţie... sau putea să fie. Se închipui în unele dintre localurile sale favorite de pe Nar Shaddaa, povestind episodul unei femei frumoase şi fascinante.

Escala următoare, Nar Shaddaa, gândi pilotul. Mă-ntreb dacă Jabba mi-a simţit lipsa.

*

Durga Besadii Tai îşi rostogoli în orbite ochii bulbucaţi şi-i făcu semn micului cântăreţ ubese de carilon să-i părăsească sala tronului.

— Ajunge!

Notele ascuţite şi haotice erau plăcute, totuşi nu contribuiau cu nimic în a-l ajuta să-şi mobilizeze forţa morală necesară ca să facă ceea ce trebuia.

Lună după lună de frustrări, oră după oră fără consecinţe... nimic din ceea ce întreprinsese nu-l apropiase mai mult de un răspuns final în privinţa celui care pusese la cale asasinarea iubitului său părinte. Durga se lovise de un zid la fel de impenetrabil ca şicanele metalice pe care le activa acum, coborându-le din plafon pentru a etanşa sala împotriva potenţialilor spioni. Tastând pe consola de comunicaţii, huttul îşi activă încruntat câmpul de confidenţialitate. Dorea ca nimeni să nu ştie ce intenţiona să facă. Nici Zier... nici Osman, majordomul său... absolut nimeni.

După toate investigaţiile, după toată munca sa, Durga nu izbutise să stabilească nici măcar o legătură firavă între decesul lui Aruk pe de o parte şi Teroenza sau Desilijic pe

de altă parte de asemenea, nu exista nici o dovadă a unei înţelegeri secrete între aceştia.

Sosise momentul. Freamătul acru din măruntaiele sale spori şi conducătorul Besadii se foi puţin, pentru a uşura presiunea interioară. Coada îi zvâcni şi se smucii în echivalentul hutt al unui umblet nervos prin odaie. Dacă sunt suficient de atent, îşi spuse el, pot izbuti să-mi feresc capul de laţ. Oricum preţul va fi foarte, foarte mare. Nu mai pot însă suporta nesiguranţa.

Câmpul de confidenţialitate fu stabilit şi pereţii din jurul său deveniră impenetrabili. Durga rulă o ultimă scanare de securitate şi nu descoperi nici o posibilitate, de monitorizare exterioară ori de scurgere de informaţii. Activând sistemul de comunicaţii, lordul hutt dirijă semnalul prin canalul cel mai protejat. Poate că Xizor nu va fi acolo, gândi el aproape cu speranţă.

Nu fu însă atât de simplu. Huttul fu purtat de la un asistent la altul, fiecare mai slugarnic decât cel precedent. Durga începuse să suspecteze că era purtat cu vorba, când ceaţa transmisiunii se coagulă brusc în figura translucidă a prinţului falleen. Tenul verzui-întunecat al lui Xizor se lumină uşor, recunoscându-şi apelantul. Surâse afabil. Oare zâmbetul acela conţinea o urmă de îngâmfare? Durga îşi impuse să nu fie paranoic.

Acum, după ce luase decizia, lordul hutt dorea să termine lucrurile, înclină capul spre conducătorul Soarelui Negru şi rosti:

— Vă salut... prinţe Xizor.

Xizor zâmbii şi ochii săi, care păreau mai răutăcioşi din cauza luminii ce sclipea prin imagine, se mişcară pentru a-l contempla pe hutt.

— Ah, lordul Durga, dragul meu prieten. Au trecut multe luni... mai bine de un an standard. O duci bine? Mă îngrijorasem iarăşi în privinţa ta. Cărui fapt datorez onoarea acestei discuţii?

Durga se încordă.

— O duc excelent, Alteţa Voastră. Cu toate acestea, încă nu am obţinut nici o dovadă clară asupra identităţii

ucigaşului tatălui meu. Am analizat oferta voastră de a mă ajuta în descoperirea asasinului şi acum sunt gata s-o accept. Aş dori să vă utilizaţi reţelele de informatori şi agenţi, pentru a-mi confirma sau infirma suspiciunile.

— Înţeleg... Este o veste foarte neaşteptată, lord Durga. Crezusem că obligaţia de familie îţi impunea să descoperi singur identitatea asasinului.

— Am încercat, recunoscu Durga, ţeapăn, detestând felul în care Xizor îl juca pe degete. Alteţa Voastră... odată mi-aţi mai oferit ajutorul Soarelui Negru. Acum aş dori să vă accept oferta... dacă preţul este convenabil.

Prinţul aprobă din cap şi zâmbii liniştitor.

— Lord Durga... nu te teme, sunt la dispoziţia ta.

— Trebuie să ştiu cine l-a ucis pe Aruk. Vă voi plăti preţul cerut... până la o limită.

Zâmbetul celuilalt dispăru şi falleenul îşi îndreptă ţinuta.

— Lord Durga, mă nedreptăţeşti! Nu doresc nici măcar un credit în schimb... ci doar prietenia ta.

Huttul îi privi imaginea, străduindu-se să descifreze adevăratul mesaj al prinţului înapoia iscusinţei sale verbale.

— Iertaţi-mă, Alteţa Voastră, dar bănuiesc că doriţi mai mult decât atât.

— Oh, prietene, suspină Xizor, nimic nu este atât de simplu pe cât am dori, nu-i aşa? Da, există ceva ce ţi-aş cere. Un simplu gest de prietenie. În calitate de conducător al clanului Besadii, eşti implicat în sistemele defensive ale lui Nai Hutta. Aş dori lista completă a armamentului şi ecranelor deflectoare, cu locaţiile şi puterile de foc individuale.

Prinţul falleen surâse, iar de data aceasta era mai mult decât umbra unui rânjet.

Durga tresări, apoi se sili să-şi controleze teama bruscă şi disperarea. Sistemele defensive ale lui Nai Hutta? La ce i-ar trebui? Soarele Negru nu poate să plănuiască un atac... sau poate?

Poate că nu era decât un test. Părea improbabil ca Xizor să plănuiască aşa ceva... dar nu exista nici o modalitate prin care să aibă certitudinea respectivă. Durga îşi imagină

domeniul întins din afara palatului său, străbătut de un râu, cu Nar Shaddaa o permanentă semilună deasupra orizontului îndepărtat. În scenariul cel mai rău, Nai Hutta nu mai era necesară pentru Besadii – clanul său se putea descurca şi fără glorioasa nestemată cucerită cu atâta timp în urmă. La urma urmelor, avea sistemul ylesian.

Cât despre restul clanurilor de pe Nai Hutta... oricum, toate se transformau rapid în inamicii săi. Nu putea să uite chestiunea aceea minoră a votului de blam oficial şi a amenzii de un milion de credite.

Durga privi portretul falnicului bătrân Aruk, instalat în micuţa nişă de pe podiumul lui, apoi reveni spre holoimagine.

— Veţi căpăta informaţiile, spuse el, dar eu trebuie să ştiu.

Xizor înclină din cap.

— De îndată ce le voi primi, vom face tot ce ne stă în putinţă pentru a te ajuta, lord Durga. La revedere!

Durga îl salută, plecând fruntea, cu un gest pe cât putu mai cordial, după care întrerupse legătura. Simţea un nod în stomac şi avea o presimţire neplăcută.

*

Xizor se întoarse de la consola de comunicaţii spre Guri şi un surâs real îi înălţă colţurile gurii frumos conturate.

— A fost mult mai uşor decât crezusem. Spinul a intrat adânc de acum, iar în scurt timp Durga şi Besadii se vor despărţi de ceilalţi hutti. Mă întreb ce anume din inima slinoasă a lui Durga îl determină să-şi trădeze întreaga specie doar pentru a gusta răzbunarea.

Guri îl privi, la fel de senină ca întotdeauna.

— Prinţul meu, răbdarea voastră cu aceşti hutti dă în sfârşit rezultate. Din fericire, Besadii a fost amendat sever de celelalte kajidicuri.

— Da, încuviinţă falleenul apropiindu-şi vârfurile degetelor de la cele două mâini şi lovindu-şi uşor unghiile lungi între ele. Acum Durga nu mai are pic de iubire faţă de semenii săi hutti, în ipoteza că ar fi avut-o vreodată. Durerea şi instabilitatea lui emoţională ne vor asigura cheia

spaţiului hutt. Ele... şi slăbiciunea lui Desilijic pentru soluţiile simple la probleme complexe. Guri, ai dovada cerută de Durga, nu?

Expresia DSU-ului nu se schimbă.

— Bineînţeles, prinţul meu. Cetăţeanul Green a fost de mare ajutor în obţinerea ei şi în abaterea pe o cale greşită a patologilor de la Institutul de medicină legală. Este un om foarte competent.

Xizor aprobă şi-şi scutură de pe umăr părul prins în coadă.

— Aşteaptă două sute de ore standard, suficient ca să pară că am desfăşurat o investigaţie, apoi livrează-i personal lui Durga materialul respectiv. Când îl va vedea, va dori să acţioneze imediat împotriva lui Desilijic. Însoţeşte-l, Guri. Ajută-l, dacă va fi necesar, să se răzbune pe Jiliac, dar ai grijă să nu i se întâmple nimic lui Jabba. Jabba mi-a fost util în trecut şi mă aştept să-mi fie de folos şi pe viitor. La fel şi Teroenza – are un rol dejucat în planurile noastre şi nu trebuie să sufere nici un rău. Ai înţeles?

— Am înţeles. Va fi aşa cum doriţi, prinţul meu.

Cu paşi iuţi şi elastici, Guri părăsi încăperea.

Xizor o privi ieşind şi o admiră. Îl costase nouă milioane de credite, dar merita fiecare decicredit. Cu Guri alături de el, era gata să-i înfrunte pe hutti.

Poate că într-o bună zi, îl va înfrunta chiar şi pe împărat...

*

La revenirea acasă din sectorul Corporate, Han Solo fu primit cu braţele deschise de toţi fără excepţie – mai puţin de Lando şi Salla Zend.

Lando plecase într-o escapadă romantică cu Drea Renthal şi avea să lipsească mai multe zile. Cât despre Salla... Han nu se aşteptase deloc la o reluare a relaţiei lor din punctul în care o întrerupseseră, însă nici nu se aşteptase ca femeia să-l ignore complet. O văzuse o dată sau de două ori, din depărtare, în atelierul lui Shug, dar în clipa în care îl zărise pe pilot sau pe Chewie, ea se întorsese şi părăsise locul respectiv.

Când se interesase despre Salla, toţi prietenii îl asigurară că se descurcase perfect pe durata absenţei lui, ba chiar fusese văzută cu câţiva bărbaţi, deşii nici una dintre relaţii nu putea fi numită serioasă. Se părea că o vreme lucrase pentru Lando, dar nu exista nici o dovadă că cei doi fuseseră altceva decât parteneri de afaceri.

Jarik, care se despărţise de prietena sa şi revenise la firea lui normală, fu fericit să-şi reîntâlnească prietenii. Până şi ZeeZee păru încântat de întoarcerea proprietarilor de drept ai apartamentului.

Când auzi de întoarcerea lui Lando, Han nu pierdu nici o clipă, ci se duse la locuinţa prietenului său. Îşi strânseră mâinile, se bătură pe spate şi chiar se îmbrăţişară scurt, după care Lando se retrase un pas, ca să-l examineze pe corellian.

— Arăţi excelent, îi spuse. Trebuie doar să te mai tunzi.

— Mereu am avut problema asta, replică Han sec. Se datorează faptului că stau alături de wookiee. Pentru ei, ciufulit este un compliment.

— Acelaşi Han dintotdeauna, chicoti jucătorul profesionist. Ce-ai zice să mergem la Globul de Aur? Fac cinste!

Peste câteva minute, instalaţi într-un separeu şi având în faţa lor halbe înalte, Lando spuse:

— Ia povesteşte-mi! Pe unde-ai fost şi de unde te-ai ales cu cicatricea asta?

Han se lansă într-o descriere condensată a aventurilor sale în sectorul Corporate. Până termină, ajunseseră la al treilea rând de halbe.

— Oho, clătină din cap Lando, multe chestii seamănă cu cele care mi s-au întâmplat mie în Centrality. O succesiune de tipi nasoi. Am câştigat o avere, am pierdut o avere. Şi... cum merge nava mea?

Corellianul trase o duşcă de bere alderaană, apoi se şterse la gură cu mâneca.

— Nava ta! Izbucni în râs, încântat de tachinările familiare. Şoimul n-a zburat niciodată mai bine. Acum depăşeşte viteza luminii cu 0,5.

Ochii negri ai lui Lando se lărgiră.

— Mă iei peste picior!

— Nici vorbă. În sectorul Corporate trăieşte un tip care poate face o hiperpropulsie să meargă ca unsă şi-ţi dă şi restul la două decicredite. Doc este cu adevărat un maestru.

— Trebuie neapărat să mă iei şi pe mine într-o demonstraţie, rosti Lando impresionat.

— Până atunci, spune-mi cu ce te-ai mai ocupat tu. Lando se întări cu o sorbitură prelungă, apoi răspunse:

— Trebuie să-ţi zic o chestie... Acum două săptămâni, m-am întâlnit cu Bria.

Prietenul său se îndreptă brusc în scaun.

— Bria? Bria Tharen? Cum? De ce?

— Este o poveste lungă, rânjii răutăcios Lando.

— Atunci nu mai pierde timpul şi povesteşte-o, se răsti Han înnegurându-se la faţă.

— Măi băiete, dar chiar că-i o tipă grozavă, suspină Lando. Dintr-o singură mişcare rapidă, Han se aplecă înainte şi-l prinse de gulerul cămăşii brodate.

— Hei! icni Lando. Nu s-a-ntâmplat nimic! Doar am dansat, atâta tot!

— Aţi dansat? repetă pilotul, apoi îi dădu drumul şi reveni în scaunul său cu o căutătură jenată. Ah!

— Haide, haide, ia-o-ncet. De câţi ani n-ai mai văzut-o?

— Scuze, cred că m-am lăsat purtat de val. Adevărul este că am ţinut foarte mult la ea.

Lando surâse din nou, dar de data aceasta precaut.

— Ei bine, ea încă mai ţine la tine. Mult de tot.

— Lando... povestea, îi reaminti corellianul. Spune-o!

— Bine, încuviinţă celălalt şi se lansă în relatarea aventurilor sale de la bordul Reginei Imperiului.

Până ce ajunsese la confruntarea din coridorul spre cala pentru navete, Han era aplecat aproape complet peste masă, sorbindu-i fiecare cuvânt.

După ce Lando termină, contrabandistul se lăsă pe spate, clătină din cap şi sorbi din bere.

— Este pentru a doua oară când i-ai pus beţe-n roate lui

Fett, comentă el. Asta cere curaj, nu glumă.

Lando strânse din umeri, însă acum expresia chipului său era serioasă.

— Nu-mi plac vânătorii de recompense. Nu mi-au plăcut niciodată. Nu mi-aş da nici duşmanul cel mai mare pe mâna unui vânător de recompense. Pentru mine, ei sunt totuna cu traficanţii de sclavi.

Han aprobă, după care surâse.

— Ai avut noroc că Drea are o slăbiciune pentru tine.

— Chestia care a decis-o a fost să-i reamintesc că avea o datorie faţă de tine, sublinie Lando.

— Va trebui s-o anunţ că de acum îi sunt eu dator. Sper că ai înveselit-o din plin în voiajul ăsta recent.

— Bineînţeles. Dacă există un lucru pe care să-l ştiu cum să-l fac este să înveselesc o doamnă.

— Şi... când ţi-a spus Bria că ţine la mine? Tot timpul cât aţi fost cu Fett, ţi s-a ordonat să nu vorbeşti, zise Han amintindu-şi relatarea prietenului său.

— Păi am revăzut-o aici, pe Nar Shaddaa.

— Mda? îl străpunse pilotul cu privirea.

— Exact. Auzi, ce-ar fi să te relaxezi? N-am făcut altceva decât s-o invit la cină. Fusese refuzată de Jiliac şi Jabba în privinţa unui raid de comando pe Ylesia, pe care dorea să-l finanţeze hutii; şi avea nevoie să i se ridice moralul. Lando oftă. A petrecut întreaga seară, vorbind despre tine. Realmente deprimant.

Han simţi cum un surâs i se lăţeşte lent peste faţă.

— Chiar aşa? făcu el, căutând să pară nepăsător.

Lando îl privi amuzat şi în acelaşi timp ironic.

— Exact. Numai Xendor poate şti motivul, dar aşa a făcut.

— Mă gândisem să-ncerc s-o contactez, spuse Han, dar după ce am văzut-o atunci în locuinţa lui Sarn Shild... mă rog, acum ştiu că era într-o misiune pentru Rezistenţă. Bănuiesc că un agent bun face tot ce-i necesar pentru a culege informaţii...

— Am întrebat-o şi eu în privinţa asta şi mi-a zis că deşii Shild dorea ca toată lumea să creadă că era amanta lui,

lucrurile nu stăteau aşa. Iar din cele ce am auzit despre individ, avea într-adevăr nişte... gusturi foarte ciudate în alegerea... partenerilor.

— Hm... Ziceai că a vorbit despre mine, da? Mai ţine la mine?

— Ţine, încuviinţă jucătorul profesionist. Dacă ai fi fost un myrmin pe perete, ai fi fost şi mai umflat în pene decât eşti deja. Râse scurt şi-şi termină halba. Ţi-am spus c-a fost deprimant.

Han zâmbii.

— Atunci... îţi mulţumesc. Îţi rămân dator, fiindcă ai salvat-o.

— Ar trebui s-o cauţi, dacă ai şti cum să procedezi.

— S-ar putea s-o caut, zise Han după care deveni sobru. Lando, mă tem că am primit nişte veşti proaste ieri.

— Ce anume?

— Este vorba despre Mako Spince. A avut o întâlnire cu nişte bandiţi NaQoit în sistemul Ottega, l-au găsit de abia răsuflând şi l-au adus aici. Este internat în clinica de refacere din districtul corellian. Shug mi-a spus că a rămas schilod. Nu va mai umbla niciodată.

Lando clătină din cap cu o expresie mohorâtă.

— Asta chiar că-i groaznic! Eu unul aş prefera să mor, decât să fiu schilod.

— Şi eu gândesc la fel, făcu Han posac. Mă gândeam... n-ai vrea să-l vizităm mâine? Eu trebuie s-o fac, sunt prieten cu el încă din Academie, totuşi... ştii... parcă nu m-aş duce singur. Poate că dacă suntem doi, o să izbutim să-i ridicăm moralul.

— Ţinând seama de circumstanţe, pare al naibii de greu, strânse din umeri celălalt. Dar, sigur că da, te-nsoţesc. Măcar atâta să fac. Mako este unul dintre ai noştri.

— Mulţumesc.

A doua zi, cei doi prieteni merseră la clinica de refacere. Han fusese de foarte puţine ori într-un stabiliment de felul acela şi constată că se simţea extrem de stingher. După ce întrebară droidul de la recepţie, fură îndrumaţi spre un salon. Înaintea uşii, Han şi Lando ezitară.

— Parcă nu mai sunt atât de convins c-ar trebui să facem asta, mărturisi corellianul în şoaptă. Aş prefera să fiu într-o cursă, urmărit de imperiali.

— Şi eu simt la fel, fu Lando de acord, însă pe de altă parte cred că ar fi mult mai rău dacă m-aş întoarce acasă fără să-l văd pe Mako.

— Aşa zic şi eu, aprobă Han.

Inspiră adânc şi deschise uşa.

Mako Spince zăcea întins într-un pat special pentru tratamente, în aer se simţea izul de bacta, iar cicatricele de pe trăsăturile colţuroase ale contrabandistului erau în mare parte vindecate, însă Han îşi putea da seama că vechiul său prieten trebuie să fi fost într-o stare teribilă. Bandiţii NaQoit nu aveau faima unor suflete mărinimoase.

Părul lung până la umeri al lui Spince îi era răsfirat pe pernă. Ultima dată când îl văzuse Han, fusese negru, cu fire sure, dar acum avea culoarea fierului şi părea mat şi lins. Ochii erau închişi, însă corellianul ştiu cumva că Mako era treaz.

Şovăi, apoi avansă în salon.

— Hei, Mako! exclamă el plin de voie bună. Sunt eu, Han! M-am întors din sectorul Corporate. Îl am şi pe Lando cu mine.

Ochii reci şi alburii ca gheaţa ai lui Mako se deschiseră şi-i priviră inexpresiv. Bărbatul nu vorbi, deşii Han ştia că putea s-o facă. Braţul drept îi era vătămat şi nu-şi mai putea folosi picioarele, totuşi mintea şi vocea îi rămăseseră intacte.

— Salut, Mako, rosti Lando. Mă bucur să te văd în viaţă. Mi-a părut rău s-aud că lucrurile au luat o întorsătură aşa neplăcută în sistemul Ottega... ăăă...

Când Lando îşi pierdu şirul cuvintelor, Han preluă imediat ştafeta. Orice era mai bine decât tăcerea apăsătoare.

— Da, NaQoit ăia sunt nişte ticăloşi. Ăăă... i-adevărat, este un moment greu, dar, auzi... să nu-ţi faci griji. Eu şi băieţii am început o chetă, ştii? Am strâns destul ca să-ţi facem rost de un scaun repulsor. Chestiile astea sunt absolut grozave... sunt sigur c-o să fii printre noi foarte

repede.

Nu mai ştiu ce să spună şi se întoarse spre Lando, întrebându-l din ochi. Mako nici nu se clintise şi nici nu scosese vreun cuvânt.

— Ah, da, făcu Lando străduindu-se vitejeşte să-şi joace rolul. Auzi, Mako, ai nevoie de ceva? Zi-ne şi-ţi facem rost imediat. Nu, Han?

— Bineînţeles! Han se strădui să mai spună ceva, dar cuvintele refuzau pur şi simplu să-i vină pe buze. Ăăă... Mako? Auzi, amice...

Chipul inexpresiv al lui Mako nu se modifică nici o clipă. În cele din urmă, lent, îşi întoarse faţa de la prietenii săi, iar mesajul nerostit era limpede. Plecaţi.

Han oftă, ridică din umeri, apoi privi către Lando.

Fără zgomot, ieşiră din odaie, lăsându-l pe Mako Spince singur cu tăcerea sa.

*

Han căpătă o primire mult mai călduroasă din partea lui Jabba. Îl vizită pe conducătorul lui Desilijic în cartierul general al kajidicului de pe Nar Shaddaa. La intrarea lui, majordomul lui Jiliac de pe Nar Shaddaa, o femelă umană pe nume Dielo, ridică ochii şi-i zâmbii cordial.

— Căpitane Solo! Bine te-ai întors! Jabba m-a instruit să te trimit la el imediat ce vii.

Deoarece Han era obişnuit să aştepte, atunci când îl vizita pe Jabba, aceasta era cu adevărat o veste încurajatoare.

Pilotul intră în uriaşa sală de audienţe, complet goală şi-l găsi pe hutt singur. Jabba undui spre el, deschizând larg cioturile braţelor.

— Han, băiete! Cât mă bucur să te văd! Ai lipsit prea mult!

Pentru o clipă teribilă, Han crezu că lordul hutt intenţiona realmente să-l strângă în braţe şi se retrase grăbit un pas, străduindu-se să nu strâmbe din nas. Trebuia să se reobişnuiască cu mirosul emanat de hutti.

— Excelenţa Voastră Jabba, rosti el, mă bucur să aflu că mi-aţi dus dorul.

— Han, termină cu Excelenţa Voastră! bubui Jabba, vorbind ca de obicei în huttă, deoarece ştia că pilotul înţelegea aproape perfect graiul. Suntem prieteni vechi şi între noi nu sunt necesare formalităţile!

Lordul Desilijic practic revărsa camaraderie şi Han îşi înăbuşi zâmbetul. Probabil că au probleme în afaceri, gândi el. Nimic mai bine decât ca lumea să aibă nevoie de tine.

— Aşa-i, Jabba, făcu el. Cum merg afacerile?

— Afacerile... afacerile au mers cam... încet. Besadii, blestemat fie clanul acesta!, încearcă să-şi construiască o flotă proprie, pentru a concura afacerile lui Desilijic. Iar din păcate imperialii au fost excesiv de activi în ultima vreme. Din cauza navelor vamale imperiale şi a piraţilor, afacerea cu mirodenii suferă.

— Besadii este eternul ghimpe din talpă, aşa-i?

Chicotitul lui Jabba răsună sonor, dar chiar şi pentru urechile corellianului râsul acela părea spart.

— Han, trebuie să ne ocupăm de Besadii. Nu sunt însă sigur cum anume...

— Am auzit, spuse pilotul, că Rezistenţa Corelliană a solicitat susţinerea clanului Desilijic într-un raid asupra Ylesiei.

Jabba nu păru surprins că Han avea propriile sale surse de informaţii. Capul masiv încuviinţă.

— Am fost abordaţi de o cunoştinţă de a ta... Bria Tharen.

— N-am mai văzut-o de zece ani. Am înţeles că acum este unul dintre conducătorii rebelilor.

— Exact. Eu am fost foarte interesat de propunerea ei, dar, fiindcă mătuşa mea a refuzat să finanţeze Rezistenţa Corelliană, caut o alternativă de doborâre a lui Besadii. Trebuie să facem ceva. Ei stochează cele mai bune mirodenii, ţinându-le ca să crească preţul. Sursele noastre ne-au anunţat că au depozitele ticsite şi că au început să construiască altele, pentru surplusuri.

— Asta nu-i bine, clătină Han din cap. Ce mai face Jiliac? Ce face copilul?

— Mătuşa mea este bine, se strâmbă huttul. Copilul ei este sănătos.

— Atunci de ce ai expresia asta acră?

— Bănuiesc că devotamentul ei pentru activităţile maternale este admirabil, dar pentru mine a însemnat o sporire semnificativă a sarcinilor ce trebuie rezolvate. Afacerile mele de pe Tatooine au fost neglijate şi este greu să ţin pasul cu toate grijile clanului Desilijic.

Lordul hutt oftă şi continuă:

— Han, în ziua de azi este din ce în ce mai dificil să rezolvi toate lucrurile.

— Ai dreptate, ştiu ce-nseamnă asta, aprobă pilotul şi se foi de pe un picior pe altul.

Jabba, care se găsea într-o stare neobişnuit de perceptivă, îi observă agitaţia.

— Ce s-a întâmplat?

— Nimic special, ridică din umeri Han, însă uneori îmi doresc ca în sala asta să existe şi un scaun pentru oameni. Nu-i tocmai uşor pentru picioarele mele să port o conversaţie în postura asta. Şovăi, apoi urmă: Te deranjează dacă mă aşez pe podea, cât mai pălăvrăgim?

— Ho-ho! chicoti Jabba. Han, băiete, de multe ori m-am gândit că picioarele voastre sunt nişte chestii tare incomode de care trebuie să depinzi. Pot să-ţi ofer ceva mai bun decât podeaua.

Răsucindu-se cu o flexibilitate mult mai mare decât ar fi bănuit corellianul, îşi încovoie coada spre înainte şi o bătu uşor cu palma, invitându-l:

— Haide! Ia loc, băiete!

Recunoscând faptul că huttul îi făcea o mare cinste, Han îşi admonestă în gând nasul să înceteze cu protestele. Se apropie şi se aşeză pe coada huttului, aşa cum ar fi stat pe un buştean de copac. Apoi zâmbii, deşii mirosul era îngrozitor de la distanţa aceea.

— Picioarele mele îţi sunt recunoscătoare.

De la distanţa mică, hohotul de râs al lui Jabba făcu să-i vibreze realmente timpanele.

— Ho-ho-ho! Han, mă amuzi aproape la fel de mult ca una dintre dansatoarele mele.

— Mulţumesc, replică omul întrebându-se cât de curând

ar fi putut să se scoale şi să plece.

Huttul era curbat spre vârful cozii sale, astfel că îi putea vorbi aproape faţă în faţă.

— Ce părere ţi-a lăsat Comandorul Tharen? se interesă pilotul.

— Pentru un om, pare destul de inteligentă şi competentă. Jiliac i-a refuzat propunerea, dar eu am găsit-o interesantă.

— Aşa cum spuneam, n-am mai văzut-o de ani buni. Cum arăta?

Jabba chicoti şi-şi linse buzele.

— Băiete, aş fi angajat-o să danseze pentru mine în orice clipă.

Han făcu o grimasă, însă fu atent ca huttul să nu-l zărească.

— Mda... sigur, s-ar putea totuşi ca ea să aibă ceva de spus în privinţa asta. N-ajungi Comandor numai fiindcă arăţi bine.

Lordul Desilijic redeveni serios.

— M-a impresionat şi cred că propunerea ei poate fi fezabilă.

— De fapt, în ce a constat propunerea asta?

Jabba descrise în linii mari planul Rezistenţei Corelliane şi Han strânse din umeri.

— Ca să coboare prin atmosfera aceea, va avea nevoie de nişte piloţi foarte buni. Mă-ntreb cum s-a gândit Bria să rezolve problema asta?

— Nu ştiu, dar, ia spune-mi, Han, când ai fost tu pe Ylesia, cam câte gărzi existau în fiecare Colonie?

— În funcţie de numărul sclavilor care munceau în fabrici, numărul paznicilor varia între una şi două sute. Majoritatea erau gamorreani. Ştiu că voi, huttii, îi apreciaţi fiindcă sunt puternici şi disciplinaţi, totuşi, trebuie s-o recunoşti, sunt jalnici ca forţă de luptă modernă. Cei mai mulţi masculi sunt excesiv de obsedaţi de a-şi utiliza armele lor antice unii asupra celorlalţi şi conflictele dintre clanurile lor se răsfrâng şi în slujbă. Femelele sunt mai bune, mai inteligente şi cu mintea mai limpede, dar nu se angajează

ca mercenari.

— Aşadar tu crezi că o forţă modernă compusă din rebeli nu ar avea dificultăţi în capturarea Coloniilor.

— Ar fi floare la ureche.

Lordul hutt clipi din ochii bulbucaţi.

— Hmmmmm, ca de obicei, Han, băiete, te-ai dovedit preţios pentru mine. Am o încărcătură de mirodenii care este gata pentru livrare. Tu şi nava ta sunteţi pregătiţi să reveniţi la treabă?

Recunoscând invitaţia implicită de a pleca, Han se sculă în picioare. I se părea că putea simţi pe turul pantalonilor reziduurile unsuroase ale cozii lui Jabba. Grozav! gândi el. Probabil că va trebui să-mi iau adio de la perechea asta. N-o să mai scot niciodată mirosul din ea.

— Bineînţeles, vorbi cu glas tare. Chewie şi cu mine suntem gata. Şoimul este mai rapidă ca oricând.

— Bravo, bravo, băiete! bubui Jabba. Diseară te va contacta cineva pentru livrarea asta. Han... mă bucur că ai revenit!

— Jabba, rânjii corellianul, mă simt grozav c-am revenit.

*

Kibbick privi consternat holoimaginea vărului său.

— Ce vrei să spui că t'landa til şi-au adus perechile aici? întrebă el. Nu m-a anunţat nimeni.

Conducătorul clanului Besadii îl fulgeră cu privirea.

— Tu nu ţi-ai da seama nici dacă o femelă t'landa til ţi s-ar cocoţa pe coadă! Şi-au acoperit bine urmele şi de abia după aproape o săptămână am descoperit că dispăruseră! Îţi dai seama ce înseamnă asta?

Kibbick se concentră din răsputeri. În cele din urmă, întrebă şovăielnic:

— Înseamnă că preoţii t'landa til vor fi mai fericiţi şi mai mulţumiţi?

Durga flutură frustrat din braţele micuţe şi gemu sonor.

— Bineînţeles că vor fi mai fericiţi! răcni el. Dar ce-nseamnă asta pentru noi, clanul Besadii? Kibbick, pentru prima dată în viaţa ta, gândeşte!

— Înseamnă că va trebui să le aducem mai multă hrană?

reflectă celălalt cu voce tare.

— Nu! Kibbick, eşti un idiot! Durga era atât de furios, încât stropi de salivă verzuie vâscoasă împroşcară receptorul holovideo, cauzând apariţia de găuri în imaginea sa tridimensională. Înseamnă că ne-am pierdut pârghia cea mai puternică de manipulare a lui t'landa til, retardatul meu văr! Dacă nu mai le ţinem perechile aici, pe Nai Hutta, Teroenza şi preoţii săi pot reteza orice legături cu Besadii şi Nai Hutta! Asta înseamnă!

Kibbick îşi îndreptă statura.

— Unchiul Aruk nu mi-a vorbit niciodată în felul acesta, rosti el pe un ton jignit. El era întotdeauna politicos. A fost un conducător mai bun decât vei ajunge tu vreodată, vere.

Cu un efort, Durga reuşi să se stăpânească.

— Iartă-mi cuvintele aspre, vere, se sili să spună, dar... în ultimele zile, sunt niţel... stresat. Aşteptam nişte veşti foarte importante despre moartea părintelui meu.

— Ah... Kibbick se gândise să se mai văicărească puţin, dar fu atât de fericit că Durga nu mai ţipa la el, încât n-o mai făcu. Este adevărat, vere, înţeleg în ce fel ar fi rău pentru noi. Ce ar trebui să facem?

— Va trebui să strângi toate femelele t'landa til, să le aduci în Colonia 1 şi să le expediezi înapoi pe Nai Hutta. Îngrijeşte-te personal de acţiunea aceasta. Vreau să-mi raportezi că le-ai văzut îmbarcate într-o navă care a decolat. Pentru asta, vreau să foloseşti piloţii noştri cei mai buni, cei mai demni de încredere. Trimite şi un contingent de gărzi, pentru ca femelele să nu provoace necazuri în timpul voiajului.

Kibbick căzu pe gânduri, după care rosti:

— Dar... lui Teroenza nu-i va plăcea asta. Şi nici celorlalţi.

— Ştiu asta, zise Durga, dar nu uita că t'landa til lucrează pentru noi. Noi suntem stăpânii lor.

— Este adevărat, recunoscu celălalt.

Din momentul în care atinsese vârsta deplinei responsabilităţi, el fusese învăţat că huttii erau specia superioară din galaxie, totuşi nu-l încânta deloc ideea de a-i da ordine lui Teroenza. Marele Preot era viclean şi alunecos

şi întotdeauna el dădea ordine gărzilor. Atunci când Kibbick dorea ceva, nu trebuia decât să-i spună şi Teroenza rezolva de fiecare dată problema – prompt şi eficient.

Dar dacă de data aceasta nu-l asculta? Kibbick şi-l putea imagina foarte bine, refuzând să-şi trimită perechea înapoi pe Nai Hutta. În cazul acela, cum ar fi trebuit să procedeze el?

— Dar, vere... dacă va refuza? întrebă plângăreţ.

— Atunci vei chema gărzile şi le vei ordona să-l aresteze şi să-l închidă până mă voi putea ocupa eu de el. Gărzile te vor asculta... nu-i aşa?

— Sigur că da, protestă Kibbick indignat deşii în sinea sa se întrebă dacă aveau s-o facă.

— Perfect, aşa mai merge, aprobă Durga. Nu uita... tu eşti un hutt. Stăpânul natural al Universului. Corect?

— Bineînţeles, rosti Kibbick cu glas ceva mai tare şi-şi îndreptă ţinuta. Sunt un hutt, la fel ca tine.

Durga se strâmbă în sinea sa.

— Ăsta-i spiritul, îl încurajă el. Kibbick, a sosit momentul să preiei controlul. Dacă mai pregeţi, situaţia va continua să se înrăutăţească. Este chiar posibil ca Teroenza să plănuiască o revoltă împotriva lui Besadii. Te-ai gândit la asta?

Kibbick nu se gândise şi clipi repede din ochi.

— O revoltă? Adică... una adevărată? Cu soldaţi şi focuri de arme?

— Exact la asta mă refeream. Iar într-o revoltă, cine este ucis primul?

— Conducătorul, şopti Kibbick ale cărui gânduri goneau îngrozite.

— Exact. Foarte bine! Acum pricepi de ce trebuie să preiei controlul, înainte ca Teroenza să-şi poată face planuri? De ce trebuie s-o faci cât timp mai deţii conducerea?

Kibbick se simţea ameninţat acum şi sentimentul acela nu-i plăcea, îşi dădu seama că, în mod clar, cel mai bun demers era să urmeze sfatul lui Durga şi să preia controlul de la Marele Preot.

— Da, spuse el cu fermitate. Îi voi spune ce să facă şi mă voi asigura că mă ascultă. Dacă refuză să mă asculte, voi ordona gărzilor să-l aresteze.

— Aşa te vreau! încuviinţă Durga. Bravo! Acum vorbeşti ca un adevărat Besadii! Apelează-mă şi anunţă-mă imediat ce femelele t'landa til pornesc spre casă!

— Aşa voi face, vere! zise Kibbick şi întrerupse transmisia.

Îşi propuse după aceea să se ocupe pe loc de problema respectivă, înainte de a-şi pierde sentimentul amplificat de superioritate huttă. Nu se mai sinchisi să-şi ia sania repulsor, ci ondulă imediat prin clădirea Administraţiei din Colonia 1, spre biroul lui Teroenza. Nu activă semnalul uşii, ci dădu buzna înăuntru.

Teroenza se găsea în scaunul-hamac, lucrând cu datapadul. Când huttul apăru unduindu-se, ridică ochii surprins.

— Kibbick! exclamă el. Ce s-a întâmplat?

— Lord Kibbick, Mare Preot! îl corectă huttul. Trebuie să stăm neîntârziat de vorbă! Tocmai am discutat cu vărul meu Durga, care m-a anunţat că v-aţi adus aici femelele, în secret! Durga este extrem de nemulţumit!

— Femelele? clipi Teroenza, ca şi cum n-ar fi avut habar la ce se referea Kibbick. Excelenţa Voastră, de unde v-a venit o asemenea idee?

— Nu mă lua pe mine cu de-astea! Femelele se află aici şi Durga o ştie. M-a instruit să te anunţ că ele trebuie să revină pe Nai Hutta cu prima navă. Cheamă gărzile şi adună toate perechile voastre în Colonia 1, pentru a fi evacuate de pe Ylesia. Imediat!

Teroenza se lăsă pe spate în hamac, cu o expresie gânditoare. În rest, nu schiţă nici o altă mişcare.

— Nu m-ai auzit, preotule? Kibbick se simţea deja copleşit de furia celui care are dreptate şi-şi îndreptă ţinuta. Supune-te, altfel voi chema eu însumi gărzile!

Fără grabă, Marele Preot se ridică din hamac şi Kibbick expiră încet, uşurat. Cu toate acestea, Teroenza nu se îndreptă spre intercom.

— Grăbeşte-te! mugi lordul hutt. Altfel voi chema gărzile să te-aresteze şi mă voi ocupa personal de femele!

— Nu, răspunse Teroenza cu glas încet şi sec.

— Nu... ce anume?

Lui Kibbick nu-i venea să creadă urechilor. În toată viaţa lui, nimeni nu refuzase vreodată ordinul direct al unui lord hutt.

— Nu o voi face, răspunse Teroenza. M-am săturat să primesc ordine de la un idiot. Adio, Kibbick!

— Cum îndrăzneşti? Voi pune să fii executat! Adio? Kibbick era complet buimăcit. Vrei să spui că pleci? Că dispari?

— Nu, nu dispar, urmă Teroenza pe acelaşi ton calm. Tu o să dispari.

Puternicele sale membre inferioare zvâcniră, coada subţire ca un bici şfichiui prin aer, apoi, brusc, t'landa til îşi plecă fruntea şi se năpusti spre Kibbick cu un răget de furie.

Huttul fu atât de surprins, încât nu avu nici măcar timp să se ferească. Cornul lui Teroenza îl lovi în piept. Cornul nu era foarte ascuţit, însă forţa atacului Marelui Preot fu atât de mare, încât el pătrunse pe aproape toată lungimea sa de un metru.

Durerea era teribilă! Kibbick mugi cu teroare combinată cu durere şi-l lovi pe t'landa til cu braţele sale micuţe. Încercă să-şi rotească coada pentru o lovitură zdrobitoare, ucigaşă, însă odaia era prea strâmtă.

În mod vag, îl simţi pe t'landa til împingând cu putere în peretele solid de carne al pieptului său masiv, apoi cornul lui Teroenza, acoperit cu sânge şi ţesuturi hutte se smulse din rană.

Hotărât, Marele Preot începu să se retragă, pentru a-şi lua avânt.

Tuşind şi înecându-se, Kibbick căută şi el să se dea înapoi, dar se lovi cu spatele de perete. Încercă să se întoarcă şi să fugă.

Teroenza îl izbi din nou în piept.

Şi din nou...

Şi încă o dată...

De acum, sângele lui Kibbick ţâşnea din mai multe răni, totuşi nici una dintre ele nu-i ameninţa viaţa. Organele vitale ale unui hutt se aflau prea adânc în interiorul trupului său pentru a fi străpunse cu uşurinţă... aceasta era una dintre explicaţiile vechii legende potrivit căreia huttii erau imuni la salvele blasterelor. Nu erau imuni, însă o salvă de blaster care ar fi prăjit instantaneu majoritatea fiinţelor, de cele mai multe ori n-ar fi lovit nici un organ vital al huttilor, permiţându-le acestora să-şi strivească atacatorul înainte să fi putut trage a doua oară.

Kibbick încercă să strige după ajutor, dar din gâtlejul său nu se auzi decât un horcăit. Una dintre lovituri îi perforase un sac respirator. Se strădui să ajungă la intercom, pentru a cere ajutor.

Teroenza îl izbi iarăşi cu cornul. De data aceasta, forţa loviturii lui t'landa til, combinată cu slăbiciunea ce punea stăpânire pe Kibbick, îl făcu pe hutt să se rostogolească pe o parte, neajutorat.

Vederea lui Kibbick se înceţoşa, totuşi putea să distingă încă destule, pentru a recunoaşte obiectul scos de Teroenza dintr-un sertar al biroului. Un blaster.

Huttul se chinui din nou să se ridice, să lupte, să solicite ajutor, dar se simţea prea slăbit şi durerea era prea mare. Bezna se întindea, reducându-i orizontul vizual. I se împotrivi, însă se închidea peste el ca o apă neagră la miezul nopţii.

*

Precis şi imperturbabil, Teroenza ţinti cu blasterul şi-i folosi raza pentru a lărgi şi camufla rănile de corn de pe huttul muribund. Trase o dată şi încă o dată, până ce corpul masiv se transformă într-un coşmar carbonizat, iar ultimele zvâcnete şi convulsii încetaseră de mult.

În cele din urmă se opri, gâfâind.

— Idiotule..., murmură în graiul său şi se duse să-şi spele cornul.

În timp ce se curăţa, t'landa til decise care ar fi fost cursul cel mai bun de urmat. Desigur, scenariul unui atac

terorist. Va declara că fuseseră atacaţi de Bria Tharen şi trupele ei. Nimeni n-ar fi îndrăznit să-i pună afirmaţiile sub semnul întrebării. Va executa gărzile ce erau acum de pază, pretinzând că fuseseră mituite şi că acţionaseră în complicitate cu asasinii.

Cu doar o zi în urmă, finalizase negocierea pentru achiziţionarea unui turbolaser. Se va folosi de incident ca pretext pentru a instala turbolaserul în curte.

Ştia că avea nevoie de mai multe trupe, de mai mult armament. Ar fi trebuit oare să o contacteze pe Jiliac?

Nu! Teroenza scutură din capul său masiv şi picături de apă îi zburară de pe corn. Se săturase de hutti – avea să termine cu ei! El, Teroenza, era de acum stăpânul Ylesiei! Şi în curând... în curând... toţi aveau s-o ştie. Mai avea nevoie doar de câteva săptămâni, pentru a-şi consolida puterea. Va stopa plăţile spre Besadii şi va folosi creditele pentru achiziţia de armament.

Satisfăcut de planul său, Teroenza, Mare Preot de Ylesia, îşi părăsi cabinetul şi movila uriaşă a huttului mort şi porni să caute gărzile pe care să le executte.

PROVOCARE LA MOARTE

Durga privi ecranul datapadului şi jubilă. În sfârşit! Soarele Negru, reprezentat de Guri, asistenta personală a lui Xizor, îi oferise dovada cea mai concludentă că Jiliac, mai mult ca sigur ajutată de nepotul ei Jabba, plănuise asasinarea lui Aruk, iar Teroenza o dusese la îndeplinire.

Dovezile Soarelui Negru constau în general în copii ale unor achiziţii şi plăţi ce arătau legătura dintre Jiliac şi Otrăvitorii Malkiţi. Conducătoarea clanului Desilijic cumpărase de la aceştia suficientă substanţă X-l pentru a falimenta o colonie de dimensiuni mijlocii şi i-o expediase direct lui Teroenza. Existau de asemenea documente privind obiectele achiziţionate de Jiliac şi trimise Marelui Preot, antichităţi valoroase ce făceau acum parte din colecţia lui t'landa til.

Astfel ca să nu-mi dau seama că era plătit, gândi Durga. Teroenza credea că-şi poate camufla sumele încasate, primind obiecte pentru colecţia sa. Conducătorul hutt observă că cele mai multe dintre obiectele respective erau nu numai valoroase, ci şi căutate pe piaţă. Dacă Teroenza ar fi dorit vreodată să le vândă, ar fi putut încasa pentru ele credite frumoase pe piaţa neagră.

Durga mai reţinu cu interes că, recent, t'landa til procedase exact în felul acesta, iar cu creditele obţinute din mai multe vânzări achiziţionase un turbolaser la mâna a doua. În mod evident, se pregăteşte pentru apărarea Ylesiei, înţelese huttul. Este probabil ca dintr-o clipă în alta să-şi declare independenţa.

Primul impuls al lui Durga fu să poruncească arestarea şi aducerea neîntârziată a lui Teroenza pe Nai Hutta, dar îşi impuse să analizeze toate consecinţele unei asemenea

acţiuni. Sacredoţii, preoţii de rang inferior, aveau să se înfurie pe Besadii, din cauza arestării conducătorului lor. Teroenza era popular... mai ales acum, când reuşise să le aducă perechile pe Ylesia.

Dacă Durga l-ar fi adus arestat pe Teroenza, era posibil ca Sacredoţii să refuze să mai efectueze Exultarea pentru pelerini. Iar fără preoţii care să le asigure doza zilnică de euforie, s-ar fi putut ca pelerinii să refuze să muncească – puteau chiar să se revolte! În ambele alternative, pierderea preoţilor ar fi fost dezastruoasă pentru producţia din fabricile de mirodenii.

Cu regret, Durga înţelese că înainte de a se putea răzbuna pe Teroenza, trebuia să întreprindă unele pregătiri. Să găsească un nou lord hutt pentru conducerea Ylesiei şi un t'landa til popular şi carismatic, care să joace rolul de Mare Preot. Un nou Mare Preot, care să anunţe recompense pentru toţi t'landa til loiali. Şi, gândindu-se mai bine, poate că ar fi fost preferabil să lase perechile de t'landa til pe Ylesia... cel puţin deocamdată.

Toate acestea ar fi necesitat probabil o săptămână, iar până ce nava care-l purta pe noul Mare Preot nu asoliza pe Ylesia, Durga nu-l putea lăsa pe Teroenza să ştie că va fi înlocuit. Besadii nu-şi putea îngădui posibilitatea declanşării unei revolte, până nu desfăşura trupele necesare pentru a-i face faţă.

Liderul hutt decise să acţioneze prudent... să-l lase pe Teroenza în necunoştinţă de cauză până în ultima clipă. Sau, dacă Kibbick era nevoit să-l aresteze pe Marele Preot, trebuia să camufleze absenţa acestuia. Poate că ar fi fost suficientă o îmbolnăvire bruscă a lui Teroenza?

Oare perechii sale, Tilenna, nu i s-ar fi putut impune să acţioneze ca purtător de cuvânt al fostului Mare Preot? În schimbul propriei ei vieţi? Şi al unei sume generoase?

Durga căzu pe gânduri şi decise că ar fi fost posibil. T'landa til erau o rasă practică.

În acelaşi timp, era perfect fezabil ca Teroenza să poată fi controlat în continuare... totuşi îi venea greu să-şi imagineze că Kibbick ar fi avut forţa necesară s-o facă.

Probabil că Durga va fi nevoit să se ocupe personal de toate. Sau să-l trimită pe Zier să rezolve lucrurile...

Se întrebă ce reuşise Kibbick în discuţia cu Teroenza din ziua anterioară. Vărul său nu-l apelase, aşa cum promisese, dar asta nu însemna nimic. Memoria lui Kibbick nu era prea grozavă şi-şi uita promisiunile.

Un led pâlpâitor atrase atenţia huttului, care văzu că sistemul de comunicaţii semnala primirea unui mesaj. Îl acceptă şi privi cum imaginea lui Teroenza se coagula... de parcă gândurile lui Durga îndreptate spre el l-ar fi conjurat din senin.

Marele Preot se plecă adânc înaintea stăpânului său hutt, totuşi lui Durga nu-i scăpă o licărire – aproape de automulţumire – din ochii săi protuberanţi.

— Excelenţa Voastră, lord Durga, intonă Teroenza, vă aduc o veste dintre cele mai teribile. Trebuie să fiţi tare, lordul meu.

Huttul se încruntă spre imagine.

— Despre ce-i vorba?

— Azi dimineaţă, imediat ce s-a crăpat de ziuă, începu Teroenza frângându-şi mânuţele de disperare, a avut loc un atac terorist. Bria Tharen şi banda ei de luptători din Rezistenţa Corelliană, escadrila Mâna Roşie – cum îşi spun ei au năvălit în clădirea Administraţiei, trăgând în toate părţile. Vă anunţ cu regret că vărul Excelenţei Voastre, lordul Kibbick, a fost prins în mijlocul schimbului de focuri şi a murit.

— Kibbick e mort?

Durga era de-a dreptul uluit. Nu se aşteptase ca vărul său să fie capabil să smulgă controlul Ylesiei din mâinile lui Teroenza, totuşi nici nu crezuse că va muri.

Sau, mai precis, că va fi omorât.

Ştia prea bine că povestea lui Teroenza despre Bria Tharen era o minciună. Sursele sale îi certificaseră că escadrila Mâna Roşie se afla de cealaltă parte a Inelului Exterior şi că, cu o zi în urmă, atacase un avanpost imperial. Nici o navă din Univers n-ar fi putut ajunge peste noapte la Ylesia.

Prin urmare, Teroenza minţea... Cu toate acestea, Marele Preot nu avea de unde să ştie că Durga ştia că el minţea. Huttul se gândi în ce fel ar fi putut folosi informaţia respectivă în avantajul său. Pe când o făcea, duse o mână la ochi şi plecă fruntea, simulând o durere pe care n-o simţea. Kibbick fusese un idiot şi era bine că Universul scăpase de el.

Dar prin asta Teroenza şi-a pecetluit propria condamnare la moarte, gândi Durga. De îndată ce mă îmbarc spre Ylesia cu succesorul lui, este un t'landa til mort.

Cu glas scăzut, îi dădu Marelui Preot instrucţiuni despre felul în care trupul lui Kibbick trebuia expediat spre casă.

— Este limpede, concluzionă el, că trebuie să-ţi facem rost de trupe mai bune pe Ylesia. Nu trebuie să le mai permitem acestor rebeli să atace cu atâta îndrăzneală.

Teroenza se plecă iarăşi.

— Sunt de acord, Excelenţa Voastră. Vă mulţumesc fiindcă aţi spus că ne veţi trimite ajutor.

— În circumstanţele actuale, este lucrul cel mai mărunt pe care-l pot face, replică Durga silindu-se să nu îngăduie sarcasmului să i se simtă în glas. Te poţi descurca timp de câteva zile fără un supraveghetor hutt?

— Pot, încuviinţă Teroenza. Îmi voi dedica toate eforturile pentru a mă asigura că operaţiile decurg ca întotdeauna, fără probleme.

— Îţi mulţumesc, zise Durga şi întrerupse transmisia.

Petrecu apoi mai multe minute, instruindu-l pe Zier asupra modului în care să caute un înlocuitor pentru Teroenza. Din fericire, Zier era un administrator capabil, care urma perfect ordinele primite.

De abia după aceea, Durga se întoarse către făptura care stătuse în cabinetul său, aşteptând răbdător, în vreme ce el îşi văzuse de treburi.

— Iartă-mă, lady Guri, înclină el din cap spre tânăra frumoasă. Aproape că am uitat de prezenţa ta aici. Cei mai mulţi oameni sunt incapabili să aştepte cu atâta răbdare. Ei îşi pierd astâmpărul.

Guri făcu la rândul ei o plecăciune.

— Excelenţa Voastră, am fost special antrenată. Prinţului Xizor nu-i place ca subordonaţii săi să-şi piardă astâmpărul.

— Inteligent din partea lui. Aşa cum ai putut vedea, am parcurs informaţiile pe care le-ai adus şi ele îmi confirmă suspiciunile. Tot după cum ai văzut, răzbunarea mea asupra lui Teroenza trebuie să aştepte un... moment... mai potrivit. Intenţionez însă să mă confrunt imediat cu Jiliac şi s-o provoc la duel individual, în conformitate cu Pravila.

— Pravila?

— Este arareori invocată în ziua de azi, dar reprezintă o străveche tradiţie huttă conform căreia, dacă există suficiente motive, conducătorul unui clan hutt îl poate provoca pe alt conducător la duel individual fără repercusiuni legale. Se acceptă că dreptatea aparţine învingătorului.

— Am înţeles, Excelenţa Voastră. Prinţul Xizor mă informase că există posibilitatea ca aceasta să fie reacţia voastră, aşa cum se cuvine unui hutt onorabil. El m-a instruit să vă însoţesc şi să fac tot ce-mi stă în putinţă pentru a vă uşura căutarea dreptăţii.

Durga rămase privind-o şi se întrebă ce s-ar fi putut aştepta o femelă umană de statură mijlocie să reuşească fie împotriva huttilor, fie împotriva cetelor de gărzi ale clanului Desilijic.

— Vrei să mă însoţeşti ca bodyguard? Dar...

— Excelenţa Voastră, surâse uşor Guri, sunt primul bodyguard al prinţului Xizor. Vă asigur că vă voi proteja de gărzile lui Jiliac.

Durga fu ispitit să comenteze, dar ceva din ţinuta femeii îl opri. Ştia că era mâna dreaptă a lui Xizor şi părea logic să fie de asemenea un asasin desăvârşit. Probabil că deţinea abilităţi ce nu erau imediat vizibile. În tot cazul, maniera ei nu trăda decât încrederea în sine.

— Perfect, încuviinţă el. Să mergem!

Se îmbarcară în naveta lui Durga, iar zborul suborbital spre enclava Desilijic dură mai puţin de o oră.

Asolizară pe insula Palatului de Iarnă al lui Jiliac, sediul actual al clanului Desilijic. Însoţit de Guri, care purta o cutie

mare, Durga lunecă spre intrare.

— Durga Besadii Tai doreşte să-l vadă pe Jiliac Desilijic Tiron, anunţă el. Aduc un dar şi solicit audienţă particulară.

Paznicii îi scanară pe ambii vizitatori şi verificară să fie neînarmaţi. După o convorbire scurtă cu cineva din palat, li se făcu semn să intre. Majordomul, un rodian pe nume Dorzo, îi însoţi până la sala de audienţe, uriaşă şi aproape complet goală, apoi păşi înăuntru, făcând o plecăciune.

— Lord Durga de Besadii, anunţă el.

Prin uşă, Durga o putea zări pe Jiliac lucrând pe un datapad. La vederea duşmanului său, furia se revărsă în trupul tânărului hutt, care simţi că tremură de setea de sânge.

În mod deliberat, Jiliac îi ţinu să aştepte aproape zece minute. Durga se strădui să imite nemişcarea lui Guri şi decise că bodyguardul lui Xizor era cu adevărat un om extrem de neobişnuit.

În cele din urmă, Jiliac îi făcu semn lui Dorzo, apoi rodianul se plecă spre vizitatori şi anunţă:

— Suprema sa Excelenţă Jiliac, şeful clanului Desilijic şi protectorul celor drepţi, vă va primi acum.

Durga porni înainte, însoţit de Guri care păşea cu gravitate alături de el. Când ajunseră la Jiliac, uriaşa matroană huttă nu rosti nici un cuvânt. Conform etichetei, Durga nu putea să vorbească până nu i se adresa, fiindcă era vizitator, aşa că aşteptară din nou.

Finalmente, statura masivă a lui Jiliac se clinti.

— Salutul meu către Besadii, rosti ea. Mi-ai adus un dar şi unul potrivit situaţiei. Mi-l poţi arăta.

Durga aprobă din cap spre Guri, iar femeia avansă către conducătoarea clanului Desilijic şi aşeză cutia în faţa ei, în vreme ce Jiliac vibra de nerăbdare pe sania repulsor.

— Un cadou pentru excelenţa voastră, spuse Durga. Un simbol al stimei Besadii şi al speranţelor noastre pentru viitorul vostru, Jiliac.

— Vom vedea..., bubui Jiliac.

Smulse ambalajul şi dădu la iveală un obiect de artă mare şi foarte preţios. Era o mască a morţii din insulele de

pe îndepărtata planetă Langoona. Băştinaşii le sculptau şi le decorau cu pietre semipreţioase şi inserţii de argint, aur, platină şi scoici iridescente din oceanele lor calde.

Jiliac răsuci masca în mânuţele ei şi la început Durga crezu că nu-i recunoscuse semnificaţia. Conducătorul Besadii aruncă o privire spre Guri şi, aşa cum stabiliseră iniţial, femeia se întoarse şi porni către ieşire. Avea să-l aştepte acolo şi să aibă grijă să nu fie deranjat. Reveni apoi cu atenţia asupra lui Jiliac, gata s-o lămurească în privinţa semnificaţiei exacte a darului, când văzu că întregul ei corp uriaş începuse să tremure.

Îl fulgeră cu privirea pe Durga.

— O mască a morţii de pe Langoona! tună Jiliac. Şi numeşti asta potrivită situaţiei?

Cu o mişcare puternică a braţului său micuţ, Jiliac azvârli obiectul în aer, apoi se folosi de propria ei coadă pentru a-l lovi şi a-l expedia în capătul opus al sălii de audienţă. Masca izbi peretele şi se sparse, căzând sub forma unei jerbe de sfărâmături.

— O numesc pe de-a întregul potrivită, Jiliac, nu se lăsă Durga impresionat şi urmă recitând formula oficială: Astăzi, eu, Durga Besadii Tai, am descoperit că l-ai ucis pe Aruk, părintele meu. Te provoc conform Pravilei. Pregăteşte-te să mori.

Jiliac mornăii de mânie şi se propulsă jos de pe sanie.

— Tu eşti cel care va muri, neobrăzatule! mârâi ea şi-şi trimise coada flexibilă într-un arc larg.

Durga se feri, dar nu îndeajuns de iute. Coada îl lovi peste spinare, învineţindu-l şi lăsându-l aproape fără suflu. Cu toată puterea sa, se lansă către Jiliac, izbind-o cât putu de tare cu pieptul.

Jiliac era aproape de două ori mai masivă decât Durga, o huttă de vârstă mijlocie care ajunsese la etapa corpolenţei. Durga avea un singur avantaj – tinereţea sa îi oferea viteză. Dacă însă adversarul îl prindea cu toată greutatea sa, fie şi numai o dată, lupta s-ar fi încheiat, iar el ştia asta.

Mugind ca doi leviatani preistorici, huttii se izbiră unul de celălalt, uneori nimerindu-se, de multe ori ratându-şi ţinta.

Se năpusteau piept în piept, luptându-se în acelaşi timp cu braţele plăpânde, în vreme ce cozile lor distrugeau aproape tot ceea ce le intra în raza de acţiune.

Dorzo fugise de mult timp, îndepărtându-se de pe scena luptei.

Ucide... ucide... Ucide-o! răcnea mintea lui Durga. Era copleşit de furie. Jiliac îl izbi cu coada, aproape răsturnându-l, apoi se repezi asupra lui cu un răget. Durga de abia reuşi să se strecoare din calea ei, înainte de a fi strivit sub trunchiul masiv.

Din aceeaşi mişcare, huttul mai tânăr trimise o plesnitură violentă în partea laterală a capului adversarei, care o făcu pe Jiliac să se împleticească. Reveni însă la atac cu o şfichiuitură de coadă ce nu-şi nimeri ţinta, dar făcu întreaga sală să vibreze.

La început Jiliac urlase blesteme şi ameninţări, însă peste câteva minute începu să gâfâie şi-şi cruţă răsuflarea pentru luptă. Stilul de viaţă sedentar al conducătoarei clanului Desilijic începea să-şi spună cuvântul.

Dacă aş putea rezista mai mult decât ea..., gândi Durga şi-şi dădu seama că era un dacă foarte important.

*

Han Solo examina împreună cu Chewie şi Jabba ordinele de expediţie pentru minele de pe Kessel, când auziră un bubuit puternic, urmat de un răget, apoi o serie de bufnete şi zgomote înăbuşite de obiecte ce se spărgeau. Omul, wookieeul şi huttul se priviră între ei, cu surprindere.

— Ce-i asta? se miră Han.

— Probabil că mătuşa mea are o criză de nervi, răspunse Jabba.

Cu aproape un deceniu în urmă, Han asistase la una dintre celebrele isterii ale lui Jiliac, aşa că nu avu nici un motiv să nu creadă explicaţia. Reveni cu atenţia la ceea ce făcea, când două mugete ajunseră la urechile sale. Unul imediat după celălalt... pe două voci diferite.

Jabba se cabră alarmat.

— Veniţi!

Han şi Chewie alergară după Jabba, care-i conduse în

direcţia din care răzbăteau sunetele. Pilotul fu surprins să vadă cât de iute se puteau deplasa huttii, atunci când erau motivaţi.

Când ajunseră la sala de audienţe a lui Jiliac, găsiră în faţa uşii o superbă tânără blondă. Han privi peste umărul ei şi o zări pe Jiliac încleştată într-o luptă pe viaţă şi pe moarte cu un hutt mult mai mic, cu un semn din naştere hidos, care i se întindea peste unul dintre ochi, coborându-i pe faţă. Cele două făpturi urlau şi se încordau, lovindu-şi piepturile una de cealaltă.

Han Chewie şi Jabba se apropiară, dar femeia clătină din cap şi ridică un braţ pentru a-i opri.

— Nu, rosti ea. Nu interveniţi. În conformitate cu Pravila, Durga a cerut un duel între conducătorii de clanuri.

Spre surpriza corellianului, Jabba n-o zvârli cât colo pe femeie, pentru a sări în ajutorul mătuşii sale, ci înclină fruntea în gestul hutt care era echivalentul unei plecăciuni de respect.

— Tu trebuie să fi Guri, rosti el.

— Da, Excelenţa Voastră.

În clipa aceea, un grup de gărzi apăru tropăind pe coridor, cu vergelele de forţă pregătite. Jabba se răsuci şi le blocă drumul. Gamorreanii clipiră spre el, nedumeriţi.

— Mătuşa mea, spuse huttul, are o criză de isterie. Prezenţa voastră nu este necesară.

Comandantul gărzilor părea nesigur, dar Jabba nu se clinti, iar gamorreanul nu putea vedea ce se întâmpla îndărătul său. Şovăi şi râtul său porcin vibră de impulsul de a lupta.

— Am zis să plecaţi! răgi Jabba, agitându-şi braţele spre gărzi.

Acestea se întoarseră, mormăind şi pufnind şi dispărură tropăind pe coridor în direcţia din care veniseră.

Han se uită în sala de audienţe şi o văzu pe Jiliac izbind cu coada pe verticală, cu o forţă uluitoare. Celălalt hutt de abia izbuti să eschiveze la timp. Corellianul se întoarse către Jabba.

— Nu vrei să-i opreşti?

Chewbacca puse şi el aceeaşi întrebare.

Jabba clipi spre ei cu ochi bulbucaţi şi şireţi.

— Durga este conducătorul clanului Besadii, zise el. Indiferent care dintre ei ar învinge, eu ies în câştig.

— Dar..., se bâlbâi Han, eu... crezusem că ţii la mătuşa ta.

Jabba îl privi ca şi cum ar fi fost un copil gamorrean retardat.

— Ţin, Han, răspunse el cu blândeţe, însă aici este vorba despre afaceri.

Pilotul aprobă din cap şi aruncă o căutătură spre Chewie, apoi înălţă din umeri.

— Evident, afaceri.

— Şi... Han?

— Da.

Huttul îi făcu semn să se îndepărteze.

— Băiete, acesta nu este un loc prielnic pentru un om. Aşteaptă-mă la palatul meu. Voi veni ceva mai târziu.

Nu este un loc prielnic pentru un om! Han fu ispitit să întrebe Dar ea! Se uită către blonda frumoasă şi ochii lor se întâlniră. Han o privi îndelung şi-şi dădu seama că ceva nu era în regulă cu femeia căreia Jabba îi spusese Guri. Era perfectă, totuşi după ce se uitase în ochii ei, îşi dădu seama că toate instinctele sale îl preveneau s-o ocolească pe departe. N-ar fi îmbrăţişat-o, la fel cum n-ar fi luat în braţe o viperă ucigaşă.

— Ah, da, bâigui el. Ne vedem mai târziu, Jabba. Haide, Chewie!

Întorcându-se, Han şi wookieeul se îndepărtară grăbiţi, fără să privească înapoi.

*

Durga începuse să dispere. În ciuda eforturilor sale de a o obosi pe Jiliac, de a-i uza treptat rezistenţa, hutta mai vârstnică se lupta cu înverşunare şi determinare. Era mult mai puternică şi mai grea decât el şi dacă măcar una dintre loviturile ei l-ar fi nimerit în plin, Durga ştia că n-ar fi fost mai mult decât o pată unsuroasă pe podea.

Se izbiră unul în celălalt pentru a nu ştiu câta oară, cu

piepturile lovindu-se violent cu o forţă atât de mare, încât Durga lăsă să-i scape un strigăt. Fiecare centimetru pătrat al trupului său era învineţit – se simţea ca o bucată de aluat, lovită şi frământată pentru a face o pâine.

Duelul îndelungat îi purtase de jur împrejurul sălii uriaşe, aşa cum o dovedeau mobilele sfărâmate şi găurile din pereţi. Brusc, Durga observă că se apropiau de sania lui Jiliac. Probabil că şi hutta sesizase acest lucru, deoarece se desprinse din încleştare şi, întorcându-se, glisă spre sania repulsor cu viteza ei cea mai mare, gâfâind şi icnind, străduindu-se să-şi regăsească suflul.

Durga se afla imediat înapoia ei, străduindu-se să reducă distanţa. Era limpede că Jiliac intenţiona să suie pe sanie, pentru ca după aceea s-o folosească drept berbec împotriva lui. Dacă reuşea să urce pe sanie, el era terminat!

O ajunse pe Jiliac, care se repezise spre comenzile vehiculului, dar fu nevoit să se ferească, icnind, când conducătoarea clanului Desilijic îşi roti coada într-un arc ucigaş, pe sub sanie, ţintindu-i chipul.

Durga reacţionă instinctiv. Rostogolindu-se în faţă, pe piept, se sprijini în braţe şi-şi arcui coada pe deasupra capului. Ţintind cu atenţie, îndreptă vârful cozii în jos, trimiţându-l cu putere spre butonul de activare al săniei, pentru a-l detensiona din poziţia apăsată.

Sania repulsor căzu ca un bolovan, exact pe coada lui Jiliac, fixând-o cu străşnicie.

Jiliac răcni de durere şi se chinui să se elibereze. Rostogolindu-se îndărăt, Durga îşi dădu seama că adversara lui n-avea să reuşească. Unduind spre înapoi, se poziţionă, apoi îşi coborî cu toată puterea coada, lovind capul lui Jiliac.

Aceasta urlă.

Durga îi izbi din nou capul. Şi din nou...

Fură necesare nu mai puţin de cinci lovituri violente ca s-o aducă pe Jiliac în stare de inconştienţă. Morii gândi Durga, pocnind carnea inertă.

— Mori! răcni. MORI!

Nu era sigur dacă hutta murise într-adevăr, totuşi la un moment dat îşi dădu seama că lovea lipsit de judecată în ceea ce era de acum un morman neînsufleţit de carne şi creieri zdrobite şi însângerate. Ochii lui Jiliac nu mai erau decât găuri diforme, iar limba ei slinoasă atârna moale afară din gură.

Durga se sili să se oprească şi privi în jur. La intrarea în sală, Guri stătea alături de Jabba. Cumva, bodyguardul asasin al lui Xizor oprise gărzile – şi pe Jabba – să intre. Indiferent ce ar fi fost tânăra, depăşea cu mult orice impresie iniţială, decise Durga cu mintea amorţită de oboseală.

Mişcându-se aidoma unui bătrân de nouă sute de ani, huttul izbuti să se suie pe sania lui Jiliac şi s-o activeze. Era prea obosit ca măcar să unduiască peste podeaua sălii. De abia mai avea forţa şi determinarea mintală pentru a dirija sania.

Lunecă prin sală şi o traversă, lăsând în urmă cadavrul lui Jiliac.

Când ajunse la uşă, se opri pentru a se confrunta cu Jabba. Se gândi că dacă ar fi fost în plenitudinea forţelor ar fi putut smulge o egalitate în faţa lui, dar în clipa aceea... ar fi fost clar surclasat.

Guri înaintă şi se înclină puţin, cu respect.

— Excelenţa Voastră, felicitări pentru victoria în duel.

Durga se întoarse şi o privi.

— Guri... Eşti asasina prinţului Xizor, corect?

— Îl slujesc pe prinţ în orice privinţă sunt capabilă, răspunse ea inexpresiv.

— Ai putea ucide un hutt?

— Cu certitudine.

— Atunci... ucide-l pe Jabba!

Guri clătină uşor din cap.

— Nu, Excelenţa Voastră. Ordinele pe care le-am primit au fost de a vă ajuta să vă răzbunaţi pe Jiliac. Aţi făcut-o. Acum vom pleca.

Durga schiţă un gest spre Jabba, dar mâna dreaptă a lui Xizor se interpuse între ei, trimiţând un mesaj nerostit, însă

foarte clar.

— Acum vom pleca, repetă ea.

Jabba se trase în lături, pentru a-i lăsa să treacă şi Guri sări cu agilitate pe sania repulsor a lui Jiliac. Durga auzi tropăiturile unor paşi alergând şi zări gărzi repezindu-se spre ei, dar Jabba îi opri imediat, ridicând un braţ.

— Mai devreme v-am spus să plecaţi! rosti el. Acum dispăreţi!

Gărzile ascultară prompt.

Jabba privi către Guri.

— Nu vreau să le pierd. Reprezintă o apărare eficientă împotriva majorităţii intruşilor.

Femeia aprobă şi propulsă sania înainte. Durga aruncă o privire ucigaşă în direcţia lui Jabba, totuşi nu mai avea nici o picătură de putere. Fu în stare doar să zacă pe sanie, prea istovit chiar şi pentru a-şi savura victoria.

Jabba se apropie fără grabă de leşul masiv al mătuşii sale. Nu-i venea să creadă că era moartă şi ştia prea bine că avea să-i lipsească. Totuşi, aşa cum îi spusese lui Han Solo, aici era vorba de afaceri. Pentru binele clanului Desilijic, ca şi pentru binele săli.

Vederea capului mutilat şi deformat avu realmente puterea să-i ridice stomacul în gât. Jabba ştiu că o vreme va fi lipsit de apetit.

Rămase locului, gândindu-se şi întrebându-se care ar fi trebuit să fie primele sale acţiuni, acum, când era conducătorul indiscutabil al clanului Desilijic. Mai mult ca sigur că va fi convocat în faţa Marelui Consiliu hutt, dar după ce se va afla că fusese o provocare la duel individual, în conformitate cu Pravila, nu avea să existe nici o împotrivire.

Iar dacă va fi întrebat, Jabba le va spune că într-adevăr Jiliac îl otrăvise pe Aruk.

Pe neaşteptate, Jiliac se mişcă.

Surprins, Jabba tresări, nevenindu-i să-şi creadă ochilor. Revine la viaţă! Va fi furioasă! Nu! Inimile sale băteau sălbatic, şocate. Ce se putuse întâmpla? Nu putea fi nici o îndoială că mătuşa lui era moartă, absolut nici o îndoială...

Corpul masiv tresăltă iarăşi, apoi copilul lui Jiliac lunecă afară din marsupiul ei abdominal. Jabba se destinse. Trebuia să-mi fi dat seama, gândi el stânjenit de teama sa superstiţioasă de moment.

Micuţa creatură asemănătoare unei larve avansă, agitându-şi cioturile micuţe ale membrelor şi bolborosi fără minte.

Jabba o privi cu răutate. Ştia că el avea să fie oricum conducătorul confirmat al clanului Desilijic, totuşi de ce să fi lăsat nerezolvate nişte probleme?

Lent şi decis, undui spre vlăstarul neajutorat al mătuşii sale.

*

A doua zi după ce o învinsese pe Jiliac, Durga era acoperit de vânătăi şi avea o febră musculară atât de puternică, încât de abia se putea mişca. Cu toate acestea, izbuti să-şi camufleze durerea, atunci când Teroenza îl apelă ca să-l anunţe că trupul lui Kibbick fusese expediat spre Nai Hutta, în conformitate cu ordinele conducătorului clanului Besadii.

— Excelenţa Voastră, spuse Marele Preot, am nevoie de mai multe trupe de pază şi de aceea mi-am luat libertatea de a angaja mercenari, plătindu-i din buzunarul propriu. Sper că Besadii îmi va înapoia creditele, totuşi am nevoie de protecţie suplimentară. Raidurile rebelilor nu pot fi acceptate.

— Înţeleg, zise Durga şi mă voi strădui să obţin mai multe trupe.

— Vă mulţumesc, Excelenţa Voastră.

După ce întrerupse legătura, Durga se întoarse către Guri, care era pe punctul de a reveni la Xizor.

— Se pregăteşte să acţioneze, observă huttul. Este aproape gata să se separe de Besadii.

— Cred că aveţi dreptate, lord Durga.

— Deoarece este posibil ca trupele ylesiane să-i fie loiale, urmă Durga, am nevoie de o cale prin care Marele Preot să nu acţioneze, până îl voi înlocui. De aceea, am o rugăminte adresată stăpânului tău, prinţul Xizor.

— Care este aceea, lord Durga?

— Transmite-i rugămintea mea de a-mi asigura sprijin militar. Dacă ar trimite trupe pe Ylesia, ar ajuta tranziţia îngăduindu-mi să scap de Teroenza şi în acelaşi timp să-i păstrez mulţumiţi pe Sacredoţi şi pelerini. Ştiu că prinţul dispune de resurse însemnate şi are sub comandă câteva unităţi de mercenari. Dacă pe planetă va exista o forţă de luptă eficientă şi modernă, este imposibil ca gărzile lui Teroenza să îndrăznească o provocare militară.

În ciuda durerilor resimţite în tot trupul, se întoarse brusc şi o privi deschis pe femeie:

— Vrei să-i transmiţi asta în numele meu. Guri? Vrei să-i explici situaţia?

— O voi face, încuviinţă ea, totuşi Alteţa Sa îşi deplasează rareori trupele şi atunci numai în scopul protejării intereselor personale.

— Ştiu asta, aprobă huttul trist. Nu-i plăcea ce se pregătea să spună, dar era mai bine să procedeze în felul acela, decât să piardă totul. Transmite-i prinţului că în schimbul serviciului său îi voi oferi un procentaj din profiturile ylesiane de anul acesta.

— Vă voi transmite oferta, lord Durga şi veţi primi răspunsul Alteţei Sale. Guri se înclină uşor. Iar acum... îmi iau rămas bun, Excelenţa Voastră.

Durga dădu din cap, pe cât de bine o putea face, în ciuda gâtului ţeapăn, care-l durea teribil.

— La revedere, Guri.

— La revedere, lord Durga.

*

Bria Tharen lucra în cabinetul ei de la bordul Retribuţiei, corveta din clasa Marauder, când pe consola de holocomunicaţii apăru imaginea lui Jace Paol.

— Comandor Tharen, aţi primit un mesaj cifrat cu codul dumneavoastră personal, pe un canal foarte bine protejat.

— De la cartierul general?

— Nu, Comandor Tharen. Este o transmisiune civilă.

— Chiar aşa? se încruntă ea surprinsă.

Puţine persoane din exteriorul Alianţei îi cunoşteau codul

personal. Câţiva dintre agenţii de contrainformaţii – Barid Mesoriaam şi alţii din tagma lui – dar ei nu ar fi contactat-o direct în nici un caz.

— Bine, încuviinţă femeia, redirijează-l aici.

Peste câteva clipe, o imagine mică se formă deasupra consolei de comunicaţii.

Bria se holbă surprinsă. Un hutt? Singurul care avea codul ei privat era Jabba, aşa că el trebuia să fie... deşii în ochii ei toţi huttii păreau la fel, mai ales într-un holomesaj înceţoşat.

— Jabba? se adresă ea imaginii. Excelenţa Voastră sunteţi?

— Eu sunt, Comandor Tharen.

— Ăăă... cărui fapt datorez plăcerea acestui apel, Excelenţa Voastră?

Conducătorul hutt îşi plecă puţin fruntea.

— Comandor Tharen, îţi cer să vii imediat pe Nai Hutta. În urma morţii nefericite a mătuşii mele, în clipa de faţă eu sunt conducătorul clanului Desilijic. Trebuie să stăm de vorbă.

Bria îşi ţinu răsuflarea. Nu trecuse decât o lună de la întrevederea ei cu conducătoarea clanului Desilijic. Iar acum Jiliac era moartă?

Decise că nu voia să ştie detaliile. Plecându-şi capul în semn de respect, spuse:

— Voi veni imediat, Excelenţa Voastră. Să înţeleg că doriţi să redeschidem negocierile privind operaţia ylesiană?

— Da, încuviinţă Jabba. Am început să plasez agenţi pe Ylesia, care să se ocupe de t'landa til. Sunt gata să trecem la raidul ylesian. Este momentul să punem capăt tiraniei economice a lui Besadii.

— Voi fi acolo în două zile, promise Bria.

GHEAŢĂ...

La cinci zile după moartea lui Jiliac, Han Solo şi Chewbacca vizitară barul favorit al lui Han din districtul corellian de pe Nar Shaddaa. În Lumina Albastră nu se servea mâncare, ci doar băutură şi localul nu avea decât o singură încăpere, dar lui Han îi plăcea acolo. Pe pereţi se aflau holoposteruri ce prezentau peisaje renumite de pe Corellia şi se servea marca de bere alderaană preferată de pilot.

Mich Flenn, barmanul, era un corellian vârstnic, care fusese contrabandist înainte de a strânge suficiente credite pentru a cumpăra localul. Pe Han îl încânta să-i audă poveştile despre aventuri din trecut, deşii tot ceea ce spunea bătrânul trebuia privit cu o doză respectabilă de îndoială. La urma urmelor, cine mai auzise vreodată despre creaturi cu puteri stranii, capabile să sară zece metri în aer, efectuând salturi mortale, ori să proiecteze fulgere albastre din vârfurile degetelor?

Han şi Chewie se opreau acolo în majoritatea serilor. Acum stăteau la bar, unul lângă altul, sorbeau din pahare şi ascultau alta dintre născocirile lui Mich. Han fu doar vag conştient că cineva se apropiase de el şi rămăsese locului, totuşi nu întoarse capul spre noul venit.

Relatarea lui Mich era lungă şi mai fantezistă ca oricând, implicând un copac dotat cu raţiune, care fusese cândva un vrăjitor puternic şi o rasă de fiinţe care-şi transferaseră esenţa în droizi de bătălie, pentru a deveni o forţă de luptă perfectă.

În cele din urmă barmanul îşi încheie istoria şi Han clătină din cap.

— Mich, asta chiar c-a fost dată naibii. Ar trebui să scrii toate poveştile astea şi să le vinzi producătorilor de trideuri.

Ei caută mereu aiureli pentru spectacolele lor.

Chewie aprobă cu empatie.

Mich îi rânjii pilotului, apoi începu să şteargă un pahar cu gesturi experte şi se adresă noului venit:

— Cu ce te pot servi, frumoasă doamnă?

Instinctiv, Han privi în dreapta sa, pentru a vedea persoana căreia se adresase barmanul... şi încremeni, buimăcit.

Bria!

La început îşi spuse că visa, că era doar o asemănare întâmplătoare, după care o auzi vorbind cu tonul scăzut şi uşor răguşit pe care şi-l reamintea perfect.

— Doar apă Vishay, te rog, Mich.

Ea este. Bria! Este cu adevărat ea.

Fără grabă, femeia întoarse capul şi privirile lor se încrucişară. Inima lui Han bubuia, deşii era absolut sigur că faţa lui nu trăda nimic. Numeroasele partide de sabacc îl învăţaseră ceva.

Bria şovăi, apoi spuse:

— Salut, Han.

Bărbatul îşi umezi buzele.

— Salut, Bria.

Rămase privind-o, apoi o mişcare bruscă a lui Chewie îl făcu să-şi amintească de wookiee.

— Faceţi cunoştinţă – el este partenerul meu, Chewbacca.

— Salut, Chewbacca, rosti ea într-o wookiee acceptabilă; în mod evident, învăţase graiul de la Ralrracheen. Sunt onorată să te cunosc.

Wookieeul emise un salut nesigur, întrebându-se în mod evident ce naiba se întâmpla.

— Ăăă, zise Han, nu ne-am mai văzut de mult.

Ea încuviinţă cu gravitate înaintea observaţiei ridicole.

— Am venit să te văd, îi spuse. Ne-am putea aşeza undeva, să discutăm un minut?

Sentimentele lui Han erau cel puţin confuze. O parte din el ar fi dorit să-o ia pe Bria în braţe şi s-o sărute până îşi pierdea răsuflarea, iar o altă parte voia s-o zgâlţâie şi să-i

răcnească blesteme şi acuzaţii, în acelaşi timp exista o parte care nu voia altceva decât să se ridice şi să plece, dovedindu-i că ea nu însemna nimic – absolut nimic! – pentru el.

Cu toate acestea, se pomeni încuviinţând din cap.

— Sigur că da.

Când îşi luă halba, Chewie puse o mână pe braţul lui şi mârâi încetişor.

Han îşi privi partenerul, recunoscător pentru sensibilitatea lui. Într-adevăr, ar fi preferat să rămână cu Bria între patru ochi.

— Bine, zise el, atunci ne vedem mai târziu, acasă.

Chewbacca o salută pe Bria şi părăsi Lumina Albastră. Luându-şi halba de bere, Han o conduse pe femeie spre un separeu situat în fundul localului slab iluminat şi aproape pustiu.

Privind-o pe Bria cum se apropie şi apoi se aşează vizavi de el, o examină cu atenţie pentru prima dată. Purta o salopetă kaki, cu croială militară, dar nu afişa însemne ale rangului sau armei pe care o reprezenta. Părul îi era pieptănat peste cap şi spre înapoi, în stil sobru. Han nu putea nici măcar să-şi dea seama dacă era tuns scurt, ori îl purta pur şi simplu într-un coc bine strâns.

Nu avea bijuterii. Un BlasTech DL-18 uzat de folosire arma preferată de Han era BlasTech DL-44, mai masiv se vedea în tocul purtat pe coapsa dreaptă, jos, aşa cum îi plăcea şi bărbatului. Centura Briei era ticsită cu încărcătoare energetice suplimentare şi un cuţit cu lamă vibratorie în teacă. Judecând după uşoara proeminenţă vizibilă în partea de sus a cizmei ei, Han ar fi fost gata să pună prinsoare că acolo ţinea ascunsă altă armă.

Bria tăcea, privindu-l şi contrabandistul se strădui să-şi găsească cuvintele, dar nu putu decât să se uite la ea, de abia venindu-i să creadă că se afla cu adevărat acolo, că nu era cumva vorba despre un vis... sau un coşmar.

Femeia îl pironea de asemenea cu ochii, examinându-i fiecare trăsătură. Deschise apoi gura ca să vorbească, se bâlbâi, după care trase aer adânc în piept.

— Îmi cer scuze fiindcă te-am luat prin surprindere. Ar fi trebuit să zic ceva, dar mi se golise mintea. Nu am putut găsi nimic ce să pot spune.

— Ai venit aici în mod special, ca să mă cauţi?

— Da. Luna trecută, când m-am întâlnit cu prietenul tău, mi-a spus că acesta este unul dintre locurile favorite în care-ţi omori timpul. Am... am încercat să văd dacă te găsesc aici în seara asta.

— Ai venit pe Nar Shaddaa cu afaceri?

— Da. Stau la Popasul Contrabandistului, surâse ea strâmb. Este chiar mai jalnic decât camera în care ne-am petrecut noaptea aceea, pe Coruscant.

Mintea ameţită a lui Han reîncepuse să funcţioneze lent, iar furia îi creştea. Îşi amintea prea bine micuţul hotel coşcovit de pe Coruscant. Fusese ultima lor noapte împreună. Îşi amintea că el adormise... şi-şi mai amintea că se trezise singur, abandonat.

Mâna îi ţâşni brusc şi prinse încheietura femeii, strâns, simţind în tot corpul şocul atingerii pielii ei. Oasele subţiri ale Briei se reliefau atât de delicate între degetele sale... încât le-ar fi putut frânge printr-o simplă răsucitură. Şi se simţea aproape îndeajuns de furios pentru ca s-o facă.

— De ce? întrebă el. De ce, Bria? Crezi că poţi pur şi simplu să reapari din senin în viaţa mea, după un deceniu? Ai mult tupeu!

Ea îl privi şi miji ochii.

— Dă-mi drumul, Han.

— Nu, scrâşni bărbatul. De data asta n-o să te mai las să fugi şi să mă abandonezi fără să-mi răspunzi!

Han nu ştiu exact ce anume făcu ea – o manevră specifică luptelor corp la corp, dar urmă o răsucitură bruscă, o împunsătură într-un nerv şi, pe neaşteptate, mâna femeii fu liberă, iar a lui pulsa dureros, îi aruncă o uitătură, ochii i se lărgiră, apoi reveniră spre Bria.

— Te-ai schimbat, spuse el. Te-ai schimbat, cu adevărat...

Nu era sigur dacă observaţia aceea era un compliment sau o acuzaţie.

— A trebuit să mă schimb... altfel muream, răspunse ea sec. Şi nu te teme, n-o să sar de la masă, ca s-o rup la fugă. Trebuie să vorbesc cu tine şi exact asta intenţionez să fac. Dacă mă vei asculta...

Pilotul încuviinţă, morocănos.

— Te ascult.

— În primul rând, vreau să-ţi spun că-mi pare rău pentru felul în care te-am părăsit. Îmi pare rău pentru multe lucruri pe care le-am făcut în viaţă, dar episodul acela îl regret cel mai mult. Am fost însă obligată să procedez aşa. Dacă n-aş fi făcut-o, tu n-ai mai fi absolvit Academia.

— Ce să-ţi zic, pufni Han amar, mult m-a mai ajutat Academia! Am fost dat afară, la mai puţin de un an după absolvire. Dat afară şi pus pe lista neagră.

— Pentru că ai salvat un sclav wookiee, zise Bria şi-i zâmbii... într-un fel care înfioră inima bărbatului. Am fost foarte mândră de tine, când am aflat.

Han ar fi dorit să-i întoarcă zâmbetul, totuşi continua să fie stăpânit de mânie, aşa că se pomeni replicând:

— Nu vreau să fii mândră de mine. Nu-i meritul tău, surioară. A fost exclusiv decizia mea.

Îşi dădu seama că vorbele lui o răniseră. Obrajii femeii se învăpăiară şi ochii ei scânteiară, apoi, pentru o clipă, se păru că Bria se luptă să-şi stăvilească lacrimile. Aproape imediat însă chipul îi reveni sub control, rece şi parcă dăltuit în piatră.

— Ştiu asta, spuse ea încet, totuşi am fost mândră.

— Am auzit că tu însăţi ai o slăbiciune faţă de wookiee, comentă Han pe un ton la fel de tăios. Cel puţin aşa mi-au spus Katarra şi Ralera.

— Ai fost pe Kashyyyk? surâse Bria. I-am ajutat să-şi organizeze grupul de rezistenţă.

— Mda, am auzit că eşti un fel de ofiţer în Rezistenţa Corelliană.

— Sunt Comandor, recunoscu ea încet.

— Impresionant, nu-i aşa? o privi contrabandistul cu coada ochiului. Ai ajuns departe pentru o puştoaică speriată care nu trăsese niciodată cu blasterul.

— Am făcut doar ceea ce trebuia să fac. Promovările sunt rapide în Rezistenţă. Ar trebui să te gândeşti să i te alături şi tu.

În ciuda nepăsării cu care vorbise, ceva din tonul ei îi atrase pilotului atenţia că Bria nu glumise.

— Nu, mulţumesc, surioară, îi replică. Am văzut forţele imperiale de aproape şi personal. Rebeliunea voastră n-are nici o şansă împotriva lor.

— Trebuie să încercăm, strânse femeia din umeri, altfel împăratul ne va înghiţi de vii. Împăratul este esenţa răului, Han. Cred că tot el a pus la cale şi episodul cu Bătălia de la Nar Shaddaa, doar ca să scape de Sarn Shild.

— Ah, da! Bunul şi vechiul amic Sarn Shild. Scumpul Shild, nu-i aşa? Eraţi o pereche atât de reuşită!

Ea se strâmbă înaintea sarcasmelor.

— Aşa cum i-am explicat lui Lando, lucrurile nu sunt întotdeauna ceea ce par.

— Ei bine, păreau destul de urâte. Să ştii că n-a fost una dintre zilele mele cele mai fericite. Văzându-te cum îi gângureai...

— Eram în misiune, strânse Bria din buze. Ştiu cum părea din exterior, dar pe Shild nu-l interesam din punctul de vedere la care te gândeşti. Am fost norocoasă. Pentru Rezistenţă am făcut însă şi lucruri care nu mi-au plăcut... şi le voi face din nou, dacă va fi nevoie. Indiferent cât m-ar costa.

Han reflecta la spusele ei.

— Chiar crezi că invadarea spaţiului hutt a fost regizată de împărat? Totuşi Shild a făcut-o! Cum este posibil aşa ceva?

— Am fost alături de el, Han şi, crede-mă, s-a întâmplat ceva foarte straniu. Shild s-a schimbat. A fost teribil... De la o lună la alta, a devenit un om diferit. În mod brusc, a început să plănuiască ocuparea spaţiului hutt şi să vorbească despre răsturnarea împăratului.

— Asta-i o nebunie, clătină Han din cap.

— Ştiu. N-o pot explica, decât... şovăi, apoi urmă: Dacă-ţi spun, o să zici că eu mi-am pierdut minţile.

— Ce anume? Ascult.

Bria inspiră adânc.

— Se spune că împăratul are unele... aptitudini. Că poate să influenţeze acţiunile oamenilor. Că ar fi vorba despre un fel de influenţă mintală.

— Ca telepatia?

— Nu ştiu. Poate... ştiu că sună imposibil, dar este singura explicaţie logică pe care o pot oferi. Shild era un personaj popular, ambiţios şi corupt, care reprezenta o ameninţare pentru consolidarea puterii. Aşa că împăratul n-a trebuit decât să-i... încurajeze ambiţiile, până s-a autodistrus cu atacul acela asupra lui Nai Hutta.

Han se încruntă.

— Şi cum s-au petrecut lucrurile în cazul lui Greelanx? El ce rol a jucat în plan? Şi cine l-a ucis? M-am aşteptat mereu să mă acuze pe mine pentru moartea lui, dar cazul a fost muşamalizat. Nici măcar n-a fost amintit la holoştiri.

Îşi reprimă un fior, amintindu-şi cum stătuse în biroul încuiat de lângă cabinetul amiralului şi auzise răsuflarea puternică şi stranie, paşii grei şi ameninţători...

Femeia se aplecă înainte şi Han o imită instinctiv. Glasul ei se reduse la un murmur, o înşiruire de sunete de abia auzite.

— Se spune c-a fost... Vader.

— Vader? şopti pilotul. Te referi la Darth Vader?

— Da. El... – ezită, căutând un termen potrivit aplică legea în numele împăratului.

Han se lăsă pe spate în scaun. Auzise despre Darth Vader, totuşi nu-l întâlnise niciodată.

— Hm, mă bucur oricum că n-au încercat s-o pună în cârca subsemnatului.

— Agenţii de informaţii ai rebelilor, zise Bria, au descoperit ulterior că amiralul Greelanx primise ordin imperial să facă tot posibilul pentru ca atacul să eşueze. Mita venită de la hutti a fost o coincidenţă. Eu bănuiesc că totul a fost o înscenare din capul locului, o parte din planul imperial de a-l discredita şi elimina pe Shild. Şi în acelaşi timp de a lovi în clanul hutt Desilijic şi în contrabandişti.

Poţi să observi că Besadii, care asigură Imperiul cu sclavi, n-a suferit nici o pierdere.

Bărbatul căzu pe gânduri.

— Sună ca o nebunie, dar este adevărat că se aud tot felul de chestii în legătură cu împăratul. Chestii ciudate, rău de tot. Eu le-am pus întotdeauna pe seama isteriei. Râse scurt şi trase o duşcă de bere. Destul de înfricoşător... dacă e adevărat.

— Probabil că nici unul dintre noi n-o va şti vreodată, ridică Bria din umeri. Oricum, toate astea aparţin de acum trecutului. De fapt, lucrul pentru care te-am căutat, Han, este...

Se întrerupse când doi contrabandişti se instalară în separeul din faţa lor. Han privi în jur.

— Începe să se aglomereze pe-aici, observă el. Vrei să ieşim?

Ea dădu din cap şi Han o urmă afară din local. Merseră repede, fără să-şi vorbească, până ajunseră pe o străduţă laterală mai puţin circulată, al cărei trotuar rulant era stricat astfel că pietonii o evitau. Han se întoarse către femeie.

— Ce spuneai?

— Han, îl privi Bria, am nevoie de ajutorul tău.

Contrabandistul îşi aminti cuvintele lui Jabba.

— Pentru asaltul asupra Ylesiei?

— Eşti la fel de ager ca întotdeauna, surâse Bria. Da, Jabba ne finanţează. Vom cuceri întreaga planetă.

Acum fu rândul lui să strângă din umeri.

— Nu-i problema mea, surioară. Şi eu m-am schimbat. Nu operez în domeniul actelor de caritate. În ziua de azi mă interesează exclusiv profitul. Nu-mi pun gâtul în joc pentru oricine.

— Aşa am auzit, încuviinţă ea. Nu-ţi cer să fii filantrop. Mă refer la profit, la mai multe credite decât ai câştiga într-o sută de curse de contrabandă.

— Ce vrei de la mine?

Han îşi dădu seama că furia lui faţă de Bria creştea, deşii nu putea să precizeze motivul. Era aproape ca şi cum ar fi

fost mai fericit dacă ea i-ar fi cerut s-o ajute de dragul trecutului lor comun... sau aşa ceva. Totuşi motivaţia respectivă părea ilogică.

— Alianţa Rebelilor încă nu are experienţă militară, explică femeia. Trupele noastre sunt curajoase şi loiale, dar cele mai multe nu au luptat niciodată. Propria mea escadrilă, Mâna Roşie, are experienţă în bătălii, totuşi suntem prea puţini şi singuri n-am face faţă în misiunea asta.

Han o privi surprins şi cumva stingherit.

— Escadrila Mâna Roşie? Tu comanzi Mâna Roşie?

Ea aprobă din cap.

— Este o formaţiune bună. Am avut parte de multe acţiuni.

— Am auzit de voi. Se spune că nu cruţaţi nici un traficant de sclavi.

Bria ridică din umeri, dar nu-i comentă afirmaţia.

— Aşa cum spuneam, Rezistenţa are nevoie de ajutor pentru a coborî prin atmosfera ylesiană, ne trebuie piloţi experimentaţi care să ne călăuzească navele. Poate că ar fi nevoie de ajutor şi în luptă, dar, ca s-o recunoaştem, ai văzut şi tu defensiva ylesiană. O şleahtă de gamorreani şi alţi rataţi care dorm în post. Nu mă tem de atacul de la sol, ci de nenorocita lor de atmosferă. Rezistenţa Corelliană a pierdut deja o navă acolo.

Pilotul dădu încet din cap. Clocotea realmente de mânie, însă îşi camufla bine sentimentele. Dorea să audă totul până la capăt, înainte să i-o servească femeii.

— Aşa-i, este o atmosferă păcătoasă, totuşi oricare dintre piloţii contrabandişti a avut parte şi de chestii mai păcătoase. Prin urmare... vă trebuie piloţi care să vă călăuzească navele spre sol şi, eventual, să vă asigure o rezervă de luptă. Şi ce oferiţi pentru asta?

— Mirodenii. Ştii bine că Besadii le stochează. Se poate alege între andris, ryll, carsunum şi, bineînţeles, sclipstim. Besadii încearcă să crească preţurile, iar depozitele de pe Ylesia sunt ticsite de mirodenii. Suntem gata să împărţim prada cu contrabandiştii.

— Zi mai departe...
— Cât despre noi doi..., îl fixă ea cu privirea, există tezaurul lui Teroenza. Gândeşte-te cât de mult a sporit în zece ani. Acolo se găsesc antichităţi valorând sute de mii de credite. Eu cred că sunt obiecte de artă în valoare de un milion de credite... poate chiar două milioane. Gândeşte-te!
— Câţi soldaţi ai?
— Deocamdată nu sunt sigură. Trebuie să iau legătura cu nava de comandă din Sectorul acesta. Am solicitat ajutor din partea oricăror grupuri din Rezistenţă care sunt dispuse s-o facă, mai ales din partea bothanilor şi sullustanilor... pe Ylesia sunt mulţi din ambele specii. Ne-am gândit că poate vor dori să participe la eliberarea semenilor lor.
— Intenţionaţi să eliberaţi sclavii?
— Îi vom lua împreună cu partea din mirodenii care ne revine. Iar înainte de a pleca, vom transforma în zgură fabricile acelea, împreună cu tot ce mai există pe-acolo. Vom închide o dată pentru totdeauna blestemăţia aia de planetă.
Bărbatul căzu pe gânduri.
— Dar preoţii? Exultarea poate să reprezinte o armă puternică. Am văzut cum îi poate răsturna complet pe cei care nu se aşteptau la ea.
— De preoţi se va ocupa Jabba. Vor fi asasinaţi imediat înainte de asolizarea noastră.
Han o privi şi furia îl străbătu ca un şuvoi îngheţat. Cum îndrăzneşte una ca asta? Cum îndrăzneşte să revină la mine şi să-mi ceară să mă implic în planul ei de răzbunare?
— Ar fi bine să vă sincronizaţi perfect acţiunile.
— O vom face, încuviinţă Bria. Va fi cea mai importantă acţiune militară de până acum a noii Alianţe. Sperăm ca în urma ei să ne alegem atât cu recruţi, cât şi cu mirodenii. Finanţarea unei revoluţii este costisitoare.
— Şi ambiţioasă, comentă sec contrabandistul. Dacă tot vreţi să vă sinucideţi, de ce nu atacaţi direct Coruscantul?
— Se poate face, insistă ea. Ylesia nu-i păzită chiar aşa de grozav. Han, ai fost doar acolo! Ai uitat? Sigur că da, sunt convinsă că vom întâmpina o anumită împotrivire, dar

trupele mele o pot înfrânge. Prietenii tăi se pot menţine în afara luptelor, până facem curăţenie. Experienţa câştigată ne va fi utilă. Dacă vom înregistra succes, va fi un exemplu care va inspira şi alte planete să se alăture Alianţei. Unica noastră speranţă pentru înfrângerea Imperiului este să ne unim.

— De aceea ai venit la mine, zise Han. Ca să mă convingi să-i contactez pe contrabandişti în numele tău şi să-i încurajez să se alăture Rezistenţei pentru misiunea asta patetică.

— Lando mi-a zis că tu şi Mako Spince sunteţi oamenii de care vor asculta contrabandiştii. Pe tine te cunoşteam. Pe Spince nu-l cunosc.

Han îşi abandonă în cele din urmă masca impasibilităţii şi o privi cu duşmănie.

— Altfel spus, mi-ai tras un şut acum zece ani şi m-ai ignorat de atunci, pentru ca să apari acum, gândindu-te că eu te voi ajuta să risc vieţile prietenilor mei. N-am încredere în tine, Bria. Este adevărat, am auzit despre escadrila Mâna Roşie. Tu nu mai eşti femeia pe care o ştiam, iar asta-i clar.

— M-am schimbat, îl privi ea drept în ochi, o recunosc. Tu însuţi te-ai schimbat.

— Lando mi-a spus că mai ţii la mine, urmă Han cu răceală. Cred că l-ai minţit, plănuind încă de pe atunci să te foloseşti de mine. Puţin îţi pasă de persoana mea... de orice ar fi existat cândva între noi doi. Nu te interesează decât revoluţia ta şi pentru a-ţi atinge ţelul eşti gata să calci totul în picioare.

Pufni şi continuă:

— Şi toată vraja aia despre Sarn Shild... sigur că da! Cum să nu! Te aştepţi să cred că un bărbat ca el te-ar fi ţinut lângă el, dacă n-ai fi fost... dacă n-ai fi fost... o...

Sfârşi, folosind un cuvânt rodian utilizat pentru cea mai joasă speţă a femeilor de stradă.

Bria rămase cu gura căscată şi mâna ei coborî automat spre patul blasterului. Han se încordă, pregătindu-se să-şi scoată arma la nevoie, dar ochii Briei se umplură pe neaşteptate de lacrimi... şi bărbatul ştiu că ea nu avea să

tragă.

— Cum îndrăzneşti?

— În ziua de azi, îndrăznesc multe, surioară şi spun ceea ce gândesc, îndrăznesc să cred că eşti de-a dreptul neruşinată să vii la mine după atâţia ani cu aşa ceva. Poţi să abandonezi ideea de a mă ademeni iarăşi cu chipul tău drăgălaş. M-am schimbat, ai dreptate! M-am deşteptat... sunt acum destul de isteţ ca să văd adevărul.

— Perfect, încuviinţă Bria clipind şi alungându-şi lacrimile. N-ai decât să-mi dai cu piciorul atât mie, cât şi unei averi. Asta nu mi se pare isteţime, Han, ci prostie. Şi să ştii că un vânzător de droguri care-şi susţine superioritatea morală este cu adevărat o glumă bună!

— Sunt contrabandist, răcni Han şi noi avem codul nostru etic!

— Cum să nu, un vânzător de droguri pentru hutti! strigă femeia la rândul ei. Tu şi Jabba! Cine se aseamănă se-adună!

Clasificarea alături de hutti reprezentă ultima picătură. Han se răsuci şi porni să se îndepărteze de Bria.

— Nu-i nimic! ţipă ea. O să mă duc să vorbesc cu Mako Spince, asta o să fac. El nu poate fi la fel de inert ca tine!

Involuntarul ei joc de cuvinte îl făcu pe Han să hohotească răutăcios.

— Grozav, mârâi fără a întoarce capul. Distracţie plăcută în a-l face să vorbească. La revedere, Bria!

O lăsă în urmă şi plecă, ţăcănind cu tocurile cizmelor pe permaton şi ţinând capul sus. Se simţea bine c-o părăsise acolo, încremenită, privind în urma lui.

Se simţea realmente bine.

*

Durga privi imaginea prinţului Xizor de deasupra consolei de comunicaţii.

— Guri mi-a explicat dificultăţile pe care le traversezi, spuse prinţul. Voi trimite pe Ylesia două companii de mercenari sub conducerea lui Willum Kamaran. Nova Force a Comandorului Kamaran te va ajuta să-l ţii pe Teroenza la respect, până îi vei putea da lecţia dorită. Care n-ar trebui

să întârzie însă prea mult, prietene.

— Vă mulţumesc, Alteţa Voastră. Aşa cum poate v-a spus Guri, vă voi transfera un procentaj din profiturile ylesiane de anul acesta, drept mulţumire pentru ajutorul acordat. Cincisprezece la sută.

Colţurile gurii prinţului falleen se lăsară în jos şi el clătină din cap cu tristeţe.

— Durga, Durga... crezusem că ai respect faţă de mine. Treizeci la sută din profiturile pe următorii doi ani.

Durga clipi neîncrezător din ochii bulbucaţi. Mai rău decât mi-aş fi închipuit vreodată! îşi îndreptă ţinuta.

— Alteţa Voastră, dacă v-aş transfera un asemenea procentaj, aş fi îndepărtat din funcţia de conducător al clanului Besadii.

— Pe de altă parte, dacă nu vei beneficia de ajutorul trupelor mele – şi foarte repede – vei pierde complet Ylesia, îi atrase atenţia Xizor pe bună dreptate.

— Douăzeci la sută pe un an, zise huttul simţind o durere reală când rosti cuvintele. Nu uitaţi că mercenarii nu trebuie să zăbovească prea mult acolo.

— Treizeci la sută pe următorii doi ani, repetă şeful Soarelui Negru. Eu nu negociez.

Durga trase adânc aer în piept, simţind cum i se trezesc urmele rănilor şi leziunilor suferite în duelul cu Jiliac.

— Bine, încuviinţă el posac.

— Perfect, surâse plăcut Xizor. Mercenarii se vor îmbarca spre Ylesia de îndată ce va fi posibil. Este o plăcere să fac afaceri cu tine, prietene.

Huttul avu nevoie de toată puterea voinţei sale ca să replice:

— Vă mulţumesc, Alteţa Voastră.

Întrerupse legătura şi se gârbovi disperat, imaginându-şi ce ar fi spus Aruk despre toate acestea. Sunt cu spatele la zid, se gândi. Cu spatele la zid... Tot ce pot face este să încerc să obţin profitul cel mai bun.

*

În noaptea aceea, Han nu se odihni bine. Gândurile la Bria şi propunerea ei îi goneau prin minte ca un asteroid

intrat pe un curs de coliziune. Nu pot să am încredere în ea... sau pot? Nu vreau s-o văd... sau vreau!

Aţipi şi visă movile de sclipstim ce se transformară brusc în teancuri de credite. El sărea peste mormanele acelea, tăvălindu-se peste ele, strigând de fericire, apoi, pe neaşteptate, Bria apăru acolo, alături de el, iar Han o strângea în braţe, se rostogolea împreună cu ea, o săruta printre teancuri, maldăre, munţi de credite... mai multă bogăţie decât şi-ar fi imaginat vreodată.

Tresări violent, deşteptându-se şi rămase întins, cu mâinile încrucişate la ceafă, privind în beznă.

Poate c-ar trebui s-o fac, se gândi. S-ar putea să fie marea mea ocazie să dau lovitura vieţii. Aş putea s-o şterg... să câştig destul ca să mă retrag din afaceri. Să-mi găsesc un locşor liniştit în sectorul Corporate şi să las Imperiul să se ducă naibii.

Stătu treaz, răsucindu-se şi zvârcolindu-se, lovind cu pumnii în pernă, frustrat, până ce nu mai putu rezista. Coborî din pat, se duse la baie, apoi îmbrăcă haine curate. Se pieptănă, reflectând trist că părul îi crescuse prea mult ar trebui să trec pe la frizer şi ajunsese la concluzia oare doresc să fiu confundat cu vărul lui Chewie?.

Îşi luă după aceea cizmele în mână şi se strecură în vârful picioarelor prin apartamentul întunecat şi tăcut, nedorind să-i trezească pe Chewie sau pe Jarik, care dormea pe canapea. Aproape că ajunsese la uşă, când se lovi cu degetul mare de la picior în ceva dur şi auzi un behăit electronic plângăreţ.

ZeeZee! Han scăpă cizmele din mână, înjură sonor, apoi mârâi spre droidul cel vechi care bolborosea scuze cu glasul lui piţigăiat şi lamentat.

— Gura! lătră bărbatul şi trânti uşa.

Reveni după o clipă, îşi luă cizmele şi plecă din nou.

Popasul Contrabandistului se afla lângă hotarul districtului corellian. Han sosi acolo înainte ca hotelul să se fi deschis şi fu nevoit să-l sune pe recepţionerul de noapte. În clipa aceea îşi dădu seama că nu ştia sub ce nume se înregistrase Bria, dar de abia începuse s-o descrie, că

recepţionerul plictisit se lumină la chip.

— Ah, ea, îşi umezi buzele. Te-aşteaptă, amice?

— Să zicem că va fi încântată să mă vadă, replică Han întinzându-i un credit peste tejgheaua recepţiei.

— Da, da, bineînţeles. Camera 7A.

Pilotul sui în turboliftul vechi, apoi parcurse coridorul întunecat şi urât mirositor. Ciocăni la uşă. Peste câteva clipe, auzi vocea femeii care părea perfect trează.

— Cine este?

— Sunt eu Han, rosti el.

Urmă o tăcere lungă, după care încuietoarea ţăcăni şi uşa se deschise larg în beznă.

— Intră cu braţele ridicate, spuse Bria.

Bărbatul intră aşa cum i se poruncise, iar lumina se aprinse doar după ce uşa se închise în urma lui. Se întoarse şi o zări pe Bria purtând o cămaşă de noapte prea scurtă pentru ea, cu blasterul în mână.

— Ce vrei? îl întrebă pe un ton departe de a fi prietenos.

Lui Han îi veni greu să nu-i privească picioarele lungi şi frumoase.

— Ăăă... voiam doar să stăm de vorbă. Am... ţi-am reconsiderat propunerea.

— Chiar aşa? Tot nu părea prietenoasă, dar cel puţin coborî arma. Bine, lasă-mă un minut să mă schimb.

Îşi luă hainele şi dispăru în camera de baie. Reveni după un minut, complet îmbrăcată, inclusiv cu cizmele.

Han arătă din bărbie spre piciorul ei drept.

— Ce-ai în cizmă?

— Blasterul de rezervă, surâse ea scurt şi letal. Un model mic şi drăguţ pentru doamne.

— Am înţeles, încuviinţă pilotul şi se aşeză pe marginea patului răvăşit, simţind cum aşternuturile încă purtau căldura trupului ei. L-ai căutat pe Mako, după ce ne-am... despărţit?

— Am făcut nişte investigaţii, răspunse Bria cu o grimasă. Am aflat de ce râdeai, când ai plecat.

— Mda, nu i-a fost uşor lui Mako. Nu ştiu ce va face de-acum înainte. Han îşi drese glasul. Oricum, n-am venit aici

ca să vorbim despre el. M-am gândit la oferta ta. Poate că m-am pripit. Haide s-o recunoaştem... m-a durut felul în care m-ai părăsit. Probabil c-a trebuit să mă descarc de frustrarea aceea...

Ezită şi femeia îl privi în tăcere. Părul ei atârna în cârlionţi de o parte şi alta a chipului şi Han se simţi încântat să vadă că nu şi-l tăiase. Probabil că anterior îl avusese strâns într-un coc aplatizat. Ea ridică mâna şi-l îndemnă:

— Zi mai departe!

— Deci... ăăă... asta-i. Poate că, mai devreme, m-a luat gura pe dinainte. N-ar fi prima dată.

— Vai de mine! căscă ochii Bria. Vorbeşti serios?

Han îi ignoră sarcasmul.

— Oricum... nu se va mai întâmpla. Aşa că... vreau să particip la raid. O să le transmit prietenilor mei propunerea ta şi te voi ajuta, instruindu-ţi piloţii să opereze în atmosfera Ylesiei. Fac prinsoare că vor dori să vi se alăture şi unii piraţi. O să vorbesc cu ei în schimbul a ceea ce mi-ai promis. Cincizeci la sută din tezaurul lui Teroenza sau mirodenii de şaptezeci şi cinci de mii de credite – care dintre ele are valoarea mai mare.

Ea căzu pe gânduri.

— Şi te vei comporta politicos?

— Da, întotdeauna sunt politicos cu partenerii de afaceri. Iar în cazul de faţă este exact vorba despre aşa ceva... strict afaceri.

Bria dădu din cap.

— Batem palma. Se apleacă înainte şi-i întinse mâna: Strict afaceri.

Han îi prinse mâna şi se gândi că avea o strânsoare pe care i-ar fi invidiat-o mulţi bărbaţi.

— În regulă.

...ŞI FOC

Durga activă sistemul de comunicaţii şi tastă codurile primite cu ani în urmă de la părintele său, întrebându-se dacă mai erau actuale. Era un apel foarte important...

Stabilirea legăturii dură câteva minute şi conexiunea nu era prea grozavă. Probabil că interlocutorul său se afla la depărtare mare de Inelul Exterior.

În cele din urmă, holoimaginea se coagulă. Chipul celui mai faimos vânător de recompense din galaxie apăru oscilând, cu marginile înceţoşate. Cu toate acestea, Durga putu să audă limpede tonul mecanic al glasului amplificat artificial al lui Fett.

— Boba Fett, spuse huttul, sunt Durga, lord de Besadii. Te salut!

— Da, lord Durga, răspunse vocea seacă ce nu trăda nimic – interes, surpriză sau zel... absolut nimic. Mă găsesc la mare depărtare de Inelul Exterior. Ce este?

— Doresc să preiei o recompensă prioritară. Situaţia este foarte delicată, potenţial explozivă şi de aceea am nevoie de tine. Ştiu că procedezi exact aşa cum specifici că vei face. În cazul acesta, nu poate fi admisă nici o greşeală. Am nevoie de vânătorul de recompense cel mai bun.

Boba Fett înclină din cap.

— Eşti de acord să plăteşti suplimentul pentru recompensa prioritară? Pentru a-mi îndepărta atenţia de la alte misiuni şi a mă concentra exclusiv asupra cazului tău, trebuie să fiu compensat în mod adecvat.

— Da, sunt de acord. Recompensa este pe capul lui Teroenza, Mare Preot de Ylesia. Sunt gata să plătesc suma de două sute de mii de credite.

— Nu este suficient, zise Fett. Trei sute de mii şi voi porni

imediat spre Inelul Exterior.

Durga ezită, apoi aprobă.

— Perfect. În cazul de faţă, sincronizarea joacă un rol crucial. Vreau să-mi aduci cornul lui Teroenza ca dovadă a morţii sale, dar trebuie să aştepţi până voi fi părăsit Nai Hutta şi voi mai avea cinci ore până la asolizarea pe Ylesia. Trebuie să-l ucizi pe Teroenza într-un asemenea fel, încât nici unul dintre ceilalţi t'landa til să nu afle de moartea lui pentru câteva ore. În caz contrar, dacă preoţii descoperă că şeful lor a fost ucis, ar putea încerca să organizeze o revoltă. Ai înţeles?

— Afirmativ. Te voi contacta pentru a confirma sincronizarea înainte de a-l ucide. Mă voi asigura că nici un t'landa til nu va afla că a murit.

— Corect.

Durga pronunţă codurile 1D ale navei sale şi Fett îl asigură că le avea.

— Doresc să-ţi reamintesc termenii recompensei prioritare, spuse Fett. Mă voi concentra asupra ţintei pe care ai specificat-o şi nu voi prelua nici o altă misiune până nu-ţi voi livra cornul Marelui Preot. Iar recompensa prioritară pentru Teroenza este de trei sute de mii de credite.

— Corect, confirmă huttul.

— Am încheiat convorbirea.

Holoimaginea înceţoşată a vânătorului de recompense înveşmântat în armură undui, apoi dispăru.

Durga îşi activă după aceea comunicatorul pentru frecvenţe locale, ca să poată vorbi cu Zier. Mâna sa dreaptă îl asigurase că îngustase căutarea pentru succesorul lui Teroenza la trei t'landa til. Durga urma să-i intervieveze personal pe aceştia şi să-l aleagă pe noul Mare Preot de Ylesia.

Huttul se gândi cât de plăcut se va simţi, ţinând cornul însângerat al Marelui Preot în mânuţele sale delicate. Poate că avea să-i comande o montură, ca să-l fixeze pe perete…

*

În următoarele două zile, Bria Tharen şi Han Solo

călătoriră împreună pe Nar Shaddaa, recrutând contrabandişti şi piraţi care să slujească drept călăuze pentru piloţi şi, în cazul piraţilor, ca rezerve potenţiale pentru atacul asupra Ylesiei. Accentuară asupra câştigului facil care-i aştepta pe planetă – bogăţia de mirodenii stocate de Besadii.

Ambii aveau grijă să respecte înţelegerea lor strict de afaceri, totuşi femeia simţea o tensiune care se acumula în Han şi ştia că reflecta propriile ei sentimente.

El îi povestise cu ce se ocupase în ultimii zece ani, iar Bria îi relatase câte ceva despre activitatea ei în Rezistenţă. Îi explicase că, după ce-l părăsise pe Coruscant, rătăcise de pe o planetă pe alta, împotrivindu-se întruna dorinţei de Exultare.

— În două rânduri mi-am cumpărat bilet şi m-am aşezat la rând ca să mă îmbarc spre Ylesia, îşi amintise. Iar în ambele cazuri, când am ajuns în faţă, pur şi simplu n-am putut s-o fac. Am ieşit de la coadă, am plecat de acolo şi am leşinat.

În cele din urmă, pe Corellia găsise un grup care o sprijinise în a-şi rezolva problema dependenţei, ajutând-o să înţeleagă de ce se simţea atât de secătuită şi agitată.

— Au fost necesare multe luni de scotocire profundă a propriei mele fiinţe. Luni de zile în care să înţeleg de ce doream să-mi fac singură rău. Finalmente am priceput că nu trebuia să mă urăsc pe mine pentru simplul fapt că mama mă detesta şi mă dispreţuia, fiindcă nu eram ceea ce-şi dorise ea. Nu trebuia să mă autodistrug, într-o tentativă nefirească de a-i face ei plăcere.

Amintindu-şi-o pe mama Briei, Han o privise cu înţelegere.

— Eu mă simţisem dintotdeauna frustrat fiindcă nu ştiam cine-mi sunt părinţii. Asta... până am cunoscut-o pe mama ta, Bria, declarase el. Există şi lucruri mai rele decât să fii orfan.

— Ai dreptate, râsese tremurat femeia.

Mulţi contrabandişti şi piraţi fuseseră foarte interesaţi de propunerea Briei şi acceptaseră cu zecile. O ajutase şi

faptul că Jabba finanţa acţiunea şi-i îndemnase să se ducă pe cei care pilotau pentru el. Mulţi piloţi care lucraseră pentru hutt într-o ocazie sau alta acceptaseră rolul de călăuze prin atmosfera Ylesiei.

În tot acest timp, Alianţa Rebelilor asambla nave în spaţiul cosmic, astfel încât atât căpitanii de nave, cât şi comandanţii trupelor de sol puteau fi instruiţi în privinţa planului de acţiune. După ce recrutaseră suficienţi căpitani contrabandişti ca să existe minimum unul pentru un grup de nave de asalt ale rebelilor, Bria şi Han plecară la bordul Şoimului Mileniului pentru a se alătura rebelilor undeva în adâncul spaţiului, într-o locaţie destul de îndepărtată de rutele comerciale uzuale, dar situată la numai un salt hiperspaţial de Ylesia.

Bria fusese fascinată de Şoim, care o impresionase atât ca viteză, cât şi ca armament. Lui Han îi făcuse plăcere să-i arate întreaga navă, prezentându-i toate modificările sale speciale. În vederea atacului Ylesiei, reuşise să-i mobilizeze pe Shug şi Chewie să-l ajute să monteze tunul ventral pe care-l dorea de atâta vreme. Fiind vorba despre o acţiune la sol, exista o probabilitate însemnată să se dovedească foarte util.

Când Şoimul intrase pe vectorul de apropiere pentru joncţiunea cu Retribuţia, Bria zâmbii spre Han.

— Mi-ai arătat nava ta, îi spuse, acum haide s-o vezi pe a mea.

Han izbucni în râs şi acela fu momentul cel mai destins de când se reîntâlniseră.

— Este foarte frumoasă, comentă el admirând silueta aerodinamică şi sclipitoare a corvetei din clasa Marauder care se profila pe câmpul stelar.

După ce andocară, fură primiţi de căpitanul Retribuţiei. Han se holbă uluit la el.

— Tedris! exclamă el, căscând ochii la bărbatul înalt cu început de calviţie, care purta uniforma rebelilor. În numele galaxiei, cum ai ajuns tu aici?

Bria se uită de la unul la celălalt.

— Vă cunoaşteţi?

— Cum să nu! făcu Han strângându-i mâna lui Tedris Bjalin şi bătându-l pe spinare. Noi doi am absolvit Academia în aceeaşi clasă.

— Este o poveste lungă, zise Bjalin. După ceea ce mi-ai spus atunci, la bordul Destinului, mi-a fost imposibil să nu mă gândesc tot mai des că Flota devenea la fel de coruptă ca şi Imperiul. Iar mai târziu... Trăsăturile lui colţuroase se contorsionară. Han, nu ştiu dacă mai ţii minte, dar eu sunt de pe Tyshapahl.

Han uitase. Se încruntă spre prietenul său şi, treptat, înţelese.

— Oh... Tedris... îmi pare rău. Ai tăi...?

Corellianul cunoscuse familia lui Tedris cu ocazia absolvirii.

— Au fost ucişi în timpul masacrului, îi confirmă celălalt. După aceea, n-am mai putut rămâne în Flotă. Am ştiut că va trebui să lupt împotriva Imperiului în orice fel puteam.

Han încuviinţă din cap.

Bria îl purtă apoi într-un tur al navei şi Han văzu cu această ocazie altă faţetă a femeii; ca fost ofiţer imperial, el rămase impresionat de disciplina şi vigilenţa soldaţilor pe care-i conducea aceasta. În mod evident, membrii escadrilei Mâna Roşie îşi venerau comandantul.

Bărbatul descoperi că mulţi dintre ei erau foşti sclavi, gata să-şi dea viaţa pentru eliberarea altor fiinţe încătuşate.

Bria îl prezentă pe Han celorlalţi Comandori ai rebelilor şi participară la câteva şedinţe de plănuire a asaltului. Bothanii se ocupau de culegerea informaţiilor, iar sullustanii contribuiseră cu zece nave şi aproape două sute de soldaţi. În anii scurşi de când Han şi Bria fugiseră de pe Ylesia, Sullust pierduse mulţi cetăţeni care plecaseră pe Ylesia pentru a deveni pelerini.

Pe lângă numeroasele nave ale Rezistenţei Corelliane, existau trupe de pe Alderaan deşii mare parte din sprijinul alderaan consta în personal medical, piloţi de transport şi alţi noncombatanţi şi Chandrila.

— A fost greu să conving Alianţa că acţiunea aceasta

poate fi îndeplinită, îi mărturisi Bria lui Han. Dar, în mod evident şi neplăcut, a devenit clar că trupele noastre au nevoie de experienţă de luptă. Am izbutit să conving cartierul general că bătălia aceasta le va ajuta să câştige încredere pentru a porni împotriva imperialilor.

Toate navele rebelilor din Inelul Exterior fuseseră convocate pentru atac. Han examină flota şi recunoscu că aveau o şansă destul de însemnată să învingă. Sfârşi prin a ţine mai multe instructaje rebelilor care aveau să piloteze navetele de asalt prin atmosfera ylesiană.

În decursul primului instructaj, contrabandistul întâlni alt vechi prieten.

— Jalus! exclamă Han, când micul sullustan cu guşi flasce apăru în sala de întruniri din Retribuţie. Ce naiba cauţi tu aici?

Jalus Nebl îşi arătă uniforma rebelă zdrenţuită.

— Cum ţi se pare? scârţâi el. Visul ylesian este acum Visul libertăţii şi are deja o vechime de câţiva ani în Rebeliune.

Han i-o prezentă pe Bria, care fu încântată să-l cunoască în sfârşit pe pilotul curajos care-i scăpase de Cătuşele Hoţului. Cei trei depănară amintiri despre îndrăzneaţa lor evadare de pe planeta sclavilor. Jalus Nebl şi Han fură impresionaţi să audă că grupul Briei capturase Cătuşele Hoţului, rebotezată acum Retribuţia.

Corveta recondiţionată urma să participe la raidul acesta, purtând navete de asalt şi trupe de rezervă sub comanda altui Comandor al rebelilor.

Urmărindu-l pe Han cum interacţiona cu Comandorii şi personalul misiunii, Bria îşi dădu seama că nu fusese nicicând mai fericită. Corellianul părea să se bucure de şansa de a reveni la vechiul stil militar de viaţă, mâncând alături de trupe în sala de mese, glumind şi vorbind cu soldaţii. Aceştia îl priveau cu respect pentru cunoştinţele şi trecutul său de ofiţer imperial – mai ales după ce Tedris Bjalin povestise unele dintre escapadele nebuneşti ale şmecherului, din perioada când fuseseră colegi în Academie.

Bria se pomeni sperând că Han îşi va da seama că locul lui era în Rezistenţă... alături de Rezistenţă şi de ea. Se gândea că fiecare clipă petrecută lângă el era ca o revenire acasă, deşii avea grijă să păstreze distanţa impusă de înţelegerea lor strict afaceri.

Dar în tot acel timp, se întrebă ce credea Han despre ea.

La sfârşitul celei de-a doua zile petrecute cu flota rebelilor, Bria recepta un mesaj prin care i se cerea să se întâlnească pe Ord Mantell cu potenţiali aliaţi din Rezistenţă. Han se oferi s-o ducă acolo cu Şoimul, mândru de posibilitatea de a-şi demonstra viteza navei... deşii, la prima tentativă de a efectua un salt în hiperspaţiu, nava capricioasă refuzase să coopereze. Când nu dăduseră rezultat nici două lovituri aplicate rapid cu cotul, Han avusese nevoie de nişte minute jenante şi încordate cu o cheie hidraulică pentru a obţine efectul dorit.

După ce ajunseră în hiperspaţiu, Bria se instală în scaunul de copilot, privindu-l pe corellian la comenzi şi admirându-i siguranţa.

— Este o navă grozavă, îi spuse. Ştii, te-am urmărit când ai câştigat-o.

Han se răsuci surprins spre ea.

— Poftim? Ai fost acolo?

Femeia povesti despre călătoria ei pe Bespin în timpul marelui turneu de sabacc.

— Ţi-am ţinut pumnii. Când ai câştigat, mi-am dorit să...

Îşi reaminti, se înroşii la faţă şi tăcu.

— Ce ţi-ai dorit? întrebă Han privind-o atent.

— Oh... mi-am dorit pur şi simplu să pot renunţa la deghizarea mea şi să te felicit. Apropo, ce-i făcuseşi barabelei, ca s-o iriţi în asemenea hal?

Han o privi, apoi colţurile gurii îi zvâcniră şi izbucni în râs.

— Ai cunoscut-o pe Shallamar?

— Nu în mod oficial, replică Bria sec, dar am stat lângă ea o parte a turneului, după ce fusese eliminată. Vreau să-ţi spun că era o reptiloidă tare irascibilă.

Bărbatul chicoti, apoi relată felul în care o întâlnise pe Shallamar, pe Devaron, cu cinci ani în urmă.

— Mi-a spus că o să-mi smulgă capul cu dinţii, îşi aminti el. Şi să ştii c-ar fi făcut-o, dacă n-ar fi intervenit Chewie.

— Pe Devaron? Ah, da, îmi amintesc..., făcu Bria pentru ca apoi, sub căutătura pilotului, să amuţească din nou, muşcându-şi buza.

— Prin urmare, zise el, la ceremonia ylesiană ai fost într-adevăr tu. Crezusem că am avut vedenii. După ziua aceea, am renunţat la băutură pentru câteva luni.

— Da, eu am fost, recunoscu femeia. Nu te puteam lăsa totuşi să-mi distrugi acoperirea. Mă aflam acolo în misiune.

— Care anume?

— De a-l asasina pe Veratil, îl privi ea deschis. Din păcate, tu ai stricat totul. După câte ştiu, t'landa til continuă să trăiască. Deşii probabil nu va dura mult timp.

Han rămase cu ochii mult timp asupra ei.

— Ai făcu realmente de toate pentru Rezistenţă, nu-i aşa?

Bria se simţi tulburată de expresia de pe chipul lui.

— Nu te uita aşa la mine! Imperialii sunt nişte nemernici! Merită să fie ucişi!

— Da, aprobă el încetişor din cap, cred că ai dreptate. Dar... este cumva trist, ştii?

— Uneori şi eu mă întristez, surâse nesigur femeia.

Când ajunseră pe Ord Mantell, Bria se întâlni cu liderii Rezistenţei locale pentru a le explica despre Ylesia şi importanţa acţiunii de acolo. Fu uşurată să constate că, după discuţii, căpătă promisiunea unui ajutor imediat, constând în trei nave şi o sută de soldaţi, plus susţinere logistică şi personal medical.

Han şi Bria se pregăteau să se îmbarce în Şoim pentru a reveni la punctul de joncţiune al rebelilor din adâncul spaţiului, când un ofiţer inferior sosi cu flimplastul unui mesaj pentru Comandorul Tharen. Bria îl citi rapid, apoi se uită la Han şi zâmbii stingher.

— Cartierul general tocmai a primit o înştiinţare de pe Togoria. Un contingent mic de togoriani s-a oferit voluntar. Doreşte să-l preluăm pe drumul de întoarcere.

— Muuurgh şi Mrrow? ghici corellianul, surâzând.

— Nu se precizează, dar există o probabilitate însemnată ca ei să facă parte din grup. Putem face un ocol?

— Bineînţeles, încuviinţă el fără s-o privească. Togoria este o planetă frumoasă. Nu m-ar deranja s-o revăd.

Bria îşi feri şi ea ochii. Ea şi Han se apropiaseră pentru prima dată pe o plajă togoriană. Era o planetă frumoasă, abundând în amintiri pentru amândoi.

Pe durata călătoriei nu vorbiră prea mult. Bria constată că era atât de tulburată, încât îşi simţea stomacul ca pe un ghem permanent de nervi. Se întrebă ce simţea Han.

*

Han coborî Şoimul pe câmpul de asolizare de lângă Caross, oraşul cel mai mare de pe Togoria. După ce încheie verificările post-asolizare şi actualiză jurnalul de bord, el şi Bria porniră spre rampa de ieşire din navă. Un grup de togoriani se îndrepta spre ei şi bărbatului i se păru că recunoaşte un mascul imens, cu mustăţi şi blană neagră, doar cu un petic alb pe piept. Îl însoţea o femelă mai micuţă, cu blană alb-portocalie.

— Muuurgh şi Mrrow! zâmbii surescitată Bria.

Oamenii coborâră în fugă rampa, ajungând pe sol la timp pentru a fi înhăţaţi şi strânşi în braţe cu atâta violenţă, încât picioarele li se desprinseră de pe pământ.

— Muuurgh! strigă Han, atât de fericit să-şi revadă vechiul prieten, încât sfârşi prin a lovi cu pumnii în pieptul uriaşei felinoide, în vreme ce picioarele i se bălăngăneau în aer. Ce mai faci?

— Han...

Muuurgh era aproape sufocat de emoţie. Togorianii şi îndeosebi masculii, erau o rasă emotivă.

— Han Ssolo... Muuurgh fericit foarte vede iarăşi Han Ssolo. Mult timp foarte a trecut!

E clar că n-a mai exersat bazica, gândi Han amuzat. Bazica lui Muuurgh fusese mereu destul de nesigură, dar după atâta timp suna mai rău ca oricând.

— Muuurgh! Mrrow! Mă bucur tare mult să vă revăd!

După ce încheiară cu îmbrăţişările, Mrrow le explică faptul că existau togoriani care de-a lungul anilor avuseseră

conflicte cu Ylesia şi acum doreau să participe la asaltul planetei.

— Şase dintre ei, le spuse, au fost fie sclavi, fie apropiaţi de togoriani duşi ca sclavi acolo. Dorim să acţionăm şi noi pentru a ne asigura că nici un alt togorian nu va mai cădea vreodată pradă locului acela îngrozitor.

— Putem porni oricând doriţi, fu de acord Han.

Muuurgh clătină din cap.

— Posibil nu este decât mâine, Han. Mosgotha lui Ssarrah a fost atacată în zbor de un liphon uriaş şi şi-a rupt aripa. Ssarrah a împrumutat mosgothă şi ne-a trimiss mesaj – ajunge mâine. Diseară, Han şi Bria ssunt oaspeţi de onoare, da?

Bărbatul se uită la Bria şi strânse din umeri.

— Păi, sigur.

Ea îi evită privirea.

— Bine...

Petrecură după-amiaza, povestind împreună cu prietenii lor despre cele petrecute în cei zece ani de când nu se mai văzuseră. Muuurgh şi Mrrow păreau o pereche foarte fericită, deşii, conform tradiţiei togoriane, petreceau în fiecare an numai câte o lună împreună. Aveau doi pui, ambele femele, pe care îi prezentară oamenilor. Unul era de abia un pisoiaş, extraordinar de drăguţ. Bria şi Han se jucară cu ei timp de două ore în grădinile superbe.

În seara aceea, li se serviră cele mai bune mâncăruri şi băuturi togoriane, iar povestitorii localnici îi încântară cu relatări ale propriilor lor aventuri din urmă cu zece ani, când evadaseră de pe Ylesia. Han de abia se recunoscu – în mod vădit, poveştile fuseseră îmbunătăţite de-a lungul anilor, iar el ajunsese un personaj atât de eroic, încât aproape că-l pufnea râsul ascultând.

Corellianul păstră măsura în consumul puternicului lichior togorian şi observă că Bria nu băuse decât apă.

— Nu pot să beau, mărturisi ea când o întrebă. Mi-este frică să nu ajungă cumva să-mi placă prea mult. Trebuie să fiu prudentă... dacă ai fost o dată dependent, poţi să devii din nou dependent... de alte substanţe.

Han îi admiră reţinerea şi i-o mărturisi.

După încheierea festivităţilor, Muuurgh şi Mrrow îşi conduseră oaspeţii în cel mai bun dintre apartamentele lor pentru musafiri şi le urară noapte bună.

Cei doi rămaseră în capete opuse ale salonului şi se priviră în tăcere pentru un moment prelung şi stingheritor. Han se uită spre uşa care ducea către singurul dormitor.

— Aăă... bănuiesc că Muuurgh şi Mrrow cred că noi mai suntem împreună, zise el.

— Probabil, încuviinţă Bria fără să-l poată privi deschis în faţă.

— În cazul ăsta, salteaua de aici este pentru mine.

— Auzi, pufni femeia, eu sunt soldat! Am dormit şi în gropi individuale, sub cerul liber. Nu-i nevoie să mă tratezi ca pe o doamnă. Zâmbii şi scoase o monedă de un decicredit. Uite ce-ţi propun – să dăm cu banul pentru cine va dormi în pat.

— Bine, păpuşă, îi aruncă el surâsul cel mai fermecător. N-am nimic împotrivă.

Bria îl privi şi ochii lor se întâlniră.

— La naiba, murmură ea cu un efort de parcă de abia terminase o alergare de patru-cinci kilometri.

Han simţea şi el că parcă nu mai are aer.

— La naiba – ce? întrebă şi făcu un pas spre ea.

— Galaxia, surâse tremurat Bria, nu mai este un loc ferit de primejdii pentru femei. Ai învăţat perfect ce poţi face cu zâmbetul tău pieziş, aşa-i?

Bărbatul avea într-adevăr o idee destul de bună în privinţa respectivă... ca şi destule femei pe care şi le putea reaminti. Mai făcu doi paşi lenţi spre ea şi chicoti, realmente amuzat.

— Păi... sunt momente când are mai mult succes decât blasterul.

Bria era atât de încordată, încât Han se întrebă dacă avea s-o rupă la fugă, totuşi nu se clinti când el mai avansă un pas. Coborând ochii, pilotul văzu că mâna femeii tremura.

— N-ai de gând să dai o dată cu banul? o întrebă în

şoaptă.

Ea aprobă din cap şi inspiră profund, iar mâna i se mai domoli.

— Sigur că da. Alege!

— Eşti convinsă că nu-i o monedă „aranjată”? întrebă Han apropiindu-se alt pas.

— Hei, protestă Bria, este un decicredit adevărat!

Prefăcându-se indignată, i-l arătă, răsucindu-l pe ambele feţe pentru a-i demonstra – pe avers avea ştanţat capul împăratului, iar pe revers simbolul Imperiului.

Han făcu încă un pas, astfel că acum ar fi putut întinde mâna şi atinge umărul femeii.

— Perfect... aleg... capul, zise el fără grabă.

Bria înghiţi un nod şi aruncă moneda în aer, însă nu izbuti s-o prindă atunci când căzu, deoarece mâna reîncepuse să-i tremure. Han însă nu o scăpă. Prinse moneda şi o ţinu fără să se uite la ea.

— Dacă este cap, împărţim patul..., rosti el încet. Dacă este pajură... împărţim podeaua.

— Dar... căzusem de acord..., se bâlbâi femeia tremurând acum din tot trupul. Doar... strict afaceri...

Han aruncă moneda peste umăr şi dintr-o singură mişcare o trase pe Bria în braţele sale. O sărută cu toată pasiunea acumulată în ultimele zile... şi în toţi anii pierduţi. Îi sărută gura, fruntea, părul, urechile... apoi reveni la buzele ei. În cele din urmă, când înălţă capul, murmură:

— Aş zice... la naiba cu strict afaceri... nu?

— Da..., şopti Bria după care fu rândul ei să-l sărute.

Îşi trecu mâinile după gâtul bărbatului, strângându-l cu aceeaşi patimă cu care o făcuse el.

Înapoia lor, uitată, moneda de un decicredit scânteia slab în penumbră pe covorul ţesut care acoperea podeaua.

*

În dimineaţa următoare. Han se trezi zâmbitor. Se sculă şi ieşi pe balconaşul care dădea deasupra superbei grădini togoriane. Trase aer adânc în piept, ascultă ciripitul micuţelor şopârle zburătoare şi-şi aminti de cea care poposise pe degetul Briei cu atâţia ani în urmă, atunci când

făcuseră picnic pe plajă.

Îşi dori să fi avut timp să poată reveni pe plaja aceea...

Când se va termina chestia asta cu Ylesia, îşi spuse, vom beneficia de tot timpul de pe lume... şi vom avea toate creditele pe care ni le-am fi putut dori. Ne vom întoarce aici. Apoi poate că vom porni spre sectorul Corporate, să încercăm o afacere. Cu Şoimul putem merge oriunde, putem face orice.

Se întrebă dacă Bria ar fi părăsit realmente Rezistenţa pentru a-l însoţi, dar, după cele petrecute în noaptea trecută, nu vedea cum să n-o fi făcut. Ei doi erau buni împreună, atât de buni încât nu exista nici o modalitate prin care să poată fi despărţiţi de acum înainte.

Auzi paşi înapoia lui, totuşi nu se întoarse, ci rămase privind grădina şi inspirând aromele tari ale arborilor-flori de pe Togoria. Nişte braţe îi cuprinseră mijlocul şi simţi părul femeii pe spatele său, când Bria se rezemă de el.

— Bună dimineaţa..., şopti ea.

— Este într-adevăr bună, încuviinţă încetişor Han. Este cea mai bună după mult timp. Cred că după zece ani.

— Ţi-am zis aseară că te iubesc? murmură Bria sărutându-l pe ceafă. Ar trebui să te mai tunzi...

— De câteva ori, răspunse bărbatul. Dar dacă vrei, poţi s-o repeţi.

— Te iubesc...

— Sună bine, deşii am impresia că mai trebuie să exersezi. Mai încearcă...

Ea izbucni în râs.

— Ţi se suie la cap, Han.

Pilotul chicoti şi se întoarse, cuprinzând-o în braţe.

— Ştii, Şoimul va fi atât de ticsit cu togoriani uriaşi pe drumul de întoarcere, încât s-ar putea să nu ai alt loc unde să stai decât în poala mea.

— Aş putea face faţă, replică Bria.

*

Sarrah se dovedi foarte scund pentru un togorian; avea înălţimea de numai doi metri, dar era într-o condiţie fizică excelentă, cu muşchii jucându-i aidoma unor funii

lunecoase sub blana neagră şi linsă.

Pe drumul de întoarcere spre punctul de joncţiune al flotei rebelilor, Han trecu pe la Nar Shaddaa, ca să-i ia pe Jarik şi Chewbacca. Fusese curios cum aveau să se înţeleagă Chewie şi Muuurgh. Când îi puse faţă în faţă pe wookiee şi togorian pentru a le face cunoştinţă, Han avu parte de imaginea neobişnuită a lui Chewie uitându-se în sus spre altă fiinţă. Muuurgh îl privi evaluator pe wookiee, apoi spuse:

— Ssalut, prieten al lui Han Ssolo. El mi-a sspuss că îi eşti frate-de-blană.

Chewie mornăii încetişor şi Han traduse.

— Chewbacca îl salută la rândul său pe Muuurgh. Este onorat să-l întâlnească pe vânătorul Muuurgh, un frate-de-blană din trecut.

Cele două făpturi uriaşe se priviră solemn, apoi se răsuciră simultan către Han. El le cercetă din ochi şi-şi dădu seama că se plăceau reciproc.

— Voi doi, le spuse, aveţi multe în comun.

Aşa era, aprobă Chewie. Îl aveau pe Han.

— Orice prieten al lui Han Ssolo este un prieten al lui Muuurgh, anunţă togorianul.

Pilotul auzi semnalul uşii de la intrarea în apartamentul său şi, deschizând-o, se pomeni faţă în faţă cu Lando. În mod neobişnuit, jucătorul profesionist nu era îmbrăcat după ultimul răcnet al modei, ci purta un combinezon militar şi bocanci grei. Era înarmat cu un blaster şi o carabină.

— Hopa, făcu Han, ce se-ntâmplă? Pleci la război?

— Tocmai am auzit despre excursia voastră pe Ylesia şi vreau să vin şi eu. Mai am loc în Şoim?

Han îşi cercetă surprins prietenul.

— Amice, îi spuse, asta nu-i genul tău de acţiune. Nu ne aşteptăm la cine ştie ce oponenţă din partea gărzilor gamorreane de pe Ylesia, dar este inevitabil să nu se ajungă la schimburi de focuri.

Lando încuviinţă din cap.

— Sunt un ţintaş bun, declară el. Han, aproape că am strâns suficiente credite ca să-mi cumpăr o navă nouă – un

iaht mic şi elegant, superb, pe care am pus de mult ochii. M-am gândit că ar merita să-mi risc pielea preţioasă pentru un procentaj din mirodeniile aflate în depozitele de acolo. Îmi mai trebuie doar zece mii de credite şi frumuseţea aceea mi-ar aparţine.

— Perfect din partea mea, strânse din umeri corellianul. Eşti binevenit să ni te alături.

În felul acela, zborul de întoarcere spre locul de reunire a rebelilor fu într-adevăr incomod de înghesuit – dar, din fericire, scurt.

Flota rebelilor era aproape completă, alături de majoritatea navelor contrabandiştilor. Bria şi ceilalţi Comandori ai rebelilor ţinură instructajele finale, astfel că toţi contrabandiştii şi toate grupele de asalt ştiau cu exactitate ce rol vor juca în asalt. Fiecare grup de navete de asalt al rebelilor conţinea cel puţin trei-patru nave de contrabandişti care să-l călăuzească prin atmosferă. Pe Ylesia erau acum nouă Colonii şi de aceea existau nouă forţe de atac, fiecare condusă de un Comandor rebel.

Bria îşi alesese obiectivul cel mai dificil – Colonia 1, unde se aflau cele mai mari depozite, cei mai numeroşi pelerini şi cea mai experimentată apărare. Femeia era însă convinsă că escadrila Mâna Roşie se va putea descurca.

Mai ales cu Han alături de ea. Corellianul se familiarizase cu Jace Paol, Daino Hyx şi ceilalţi ofiţeri ai Briei, dar se întreba dacă vreunul dintre aceştia îşi dădea seama că el şi comandantul lor erau de acum un cuplu.

Asasinatele aveau să se declanşeze dintr-o clipă în alta pe Ylesia, iar atacul principal fusese stabilit pentru a doua zi dimineaţă în conformitate cu timpul standard al navelor, care nu avea legătură cu momentul zilei sau nopţii de pe Ylesia, când pelerinii aşteptau cu disperare Exultarea şi erau cel mai dispuşi să asculte pe oricine le-ar fi promis-o.

În seara aceea, pe când Han şi Bria cinau în sala de mese din Retribuţia, atenţia bărbatului fu atrasă brusc de unitatea de monitorizare externă care arăta navele ce soseau la locul de joncţiune. Pe display apăruse o siluetă familiară... pe care o ştia din copilărie.

Se opri din mestecat, apoi înghiţi grăbit şi arătă:
— Bria, vezi transportorul acela mare din clasa Liberatori De unde-l ai?
Ea îl privi şi zâmbii larg.
— Pare cumva cunoscut, nu-i aşa?
— Aş fi gata să jur că-i Norocul negustorului! Nava în care am crescut eu!
— Aşa este. L-am păstrat ca pe o surpriză. Rezistenţa Corelliană l-a cumpărat acum doi ani la preţ de fier vechi, iar noi l-am transformat în transportor de trupe. L-am denumit Salvatorul.
Han auzise că Norocul negustorului fusese abandonată după moartea lui Garris Shrike. O privi şi simţi un nod urcându-i în gât. Era bucuros să ştie că Salvatorul începuse alt tip de existenţă.
— O s-o foloseşti pentru a duce pelerinii în siguranţă, aşa-i?
— Pe mulţi dintre ei. Vechiul tău cămin îi va purta spre o viaţă nouă.
Pilotul aprobă tăcut şi-şi termină cina, fără să-şi desprindă ochii de la nava veche şi uriaşă. Amintirile îl copleşiră… în majoritate legate de Dewlanna.
Deoarece în Şoim existau numai câteva cuşete pentru dormit, Han decise să-şi petreacă noaptea în cabina Briei. Se ţinură în braţe strâns, extrem de conştienţi de faptul că a doua zi aveau să intre în luptă.
Iar în luptă… oamenii mai şi mureau.
— După ziua de mâine, îi şopti Han în întuneric, vom fi mereu împreună. Promite-mi!
— Îţi promit. Împreună.
Bărbatul suspină şi se destinse.
— Bine, spuse el. Şi… Bria?
— Da?
— Ai grijă de tine, mâine, scumpo.
Îşi dădu seama că ea zâmbii, după felul în care i se auzi glasul.
— O să am. Şi tu, la fel, bine?
— Sigur că da.

Peste câteva ore, Bria fu deşteptată dintr-un somn agitat de piuitul slab al intercomului din cabina ei. Deveni instantaneu alertă, îmbrăcă un halat şi trecu în cabinetul vecin. Ofiţerul de comunicaţii de cart o anunţă că o aştepta un mesaj.

— Trimite-l aici, rosti femeia îndepărtându-şi o şuviţă de păr de pe faţă.

În scurt timp, îl privea pe Pianat Torbul, superiorul ei. Luă instinctiv poziţia de drepţi.

— Da, domnule comandant?

— Bria... voiam să-ţi urez noroc pentru mâine. Şi să-ţi mai spun...

Torbul şovăi.

— Ce anume, domnule?

— Nu pot să fiu foarte specific, dar agenţii noştri de informaţii raportează că Imperiul pregăteşte ceva mare. Mare de tot... Ceva care ar putea distruge întreaga Alianţă a Rebelilor în numai una sau două bătălii.

Bria îl privi şocată.

— O flotă secretă?

— Nu-ţi pot preciza, îi reaminti bărbatul, dar este vorba despre ceva de proporţii mult mai mari.

Ea nu-şi putea imagina la ce se referea Torbul, totuşi se obişnuise de mult cu sistemul informare în funcţie de necesităţi.

— În regulă şi ce legătură are asta cu raidul de mâine?

— Pentru a face faţă viitoarei ameninţări, vom avea nevoie de tot ceea ce deţinem în prezent, de toate resursele pe care le putem mobiliza, de toate creditele pe care le putem aduna. Misiunea ta era importantă şi înainte de aflarea acestei informaţii... dar acum a devenit esenţială. Ia tot ce poţi de pe Ylesia – arme, mirodenii... tot!

— Domnule... acesta este obiectivul meu, replică ea simţind cum i se înteţesc bătăile inimii.

— Ştiu. M-am gândit... totuşi că ar trebui să cunoşti situaţia. Trimitem câteva echipe de agenţi pe Ralltiir, pentru a încerca să afle mai multe. Ei vor avea nevoie de credite pentru bacşişuri, pentru echipamentele de

supraveghere... ştii şi tu lista.

— O ştiu, încuviinţă Bria. Domnule, nu vă voi înşela aşteptările.

— Sunt convins. Poate că n-ar fi trebuit să te contactez, fiindcă eşti sub tensiune, dar m-am gândit că trebuie să cunoşti tabloul general.

— Vă apreciez gestul, domnule. Mulţumesc!

Torbul o salută scurt şi întrerupse legătura. Bria rămase locului, întrebându-se dacă ar fi trebuit să se întoarcă în pat sau pur şi simplu să-şi înceapă ziua mai devreme.

Din cabina alăturată se auzi glasul lui Han, uşor răguşit de somn.

— Bria? S-a-ntâmplat ceva?

— Totu-i în regulă, răspunse ea. Vin imediat.

Se ridică de la birou şi se plimbă înainte şi înapoi, amintindu-şi ce-i spusese Han mai devreme. Vor fi împreună... mereu. Da, vom fi, se gândi. Vom fi împreună. Ne vom păzi reciproc şi împreună vom lupta şi vom învinge Imperiul. Iar dacă va trebui să ne sacrificăm pentru a reuşi asta... o vom face.

Ştia că Han va înţelege în privinţa tezaurului şi a creditelor. Bărbatul pretindea că este un mercenar, dar în adâncul sufletului, nu era aşa, ea o ştia...

Cu gândurile liniştite acum şi cu fermitatea redobândită, Bria se întoarse în pat.

*

Soarele apunea deasupra Coloniei 5 de pe Ylesia. Razele arămii ale astrului coborât deasupra orizontului pătrundeau printr-o sută de spărturi ale maselor de nori şi se zăreau pe cer aidoma unor suliţe pastelate. Pe plaja de lângă apele agitate ale Mării Speranţei, pelerinii înveşmântaţi în robe proiectau pe nisip umbre prelungi.

Pohtarza, Sacredot-şef al Coloniei, îşi înălţă capul hidos de t'landa til şi inspectă mulţimea, deplasându-şi lent cornul înainte şi înapoi. Ochii săi proeminenţi sclipeau ca sângele, bulbucându-se din pielea cenuşie şi zbârcită. După o clipă, ridică braţele micuţe şi ceremonia începu.

— Unitate înseamnă Absolut, intonă el în graiul uruitor şi

nazalizat al t'landa til.

Cinci sute de voci repetară... Unitate înseamnă Absolut.

*

Exact în acelaşi moment, în Colonia 4, pe cealaltă emisferă a planetei, trecuse de miezul nopţii. Nori negri pluteau pe cerul lipsit de lună, ocultând stelele şi întunecând parcă mai mult noaptea. Pe zidul Clădirii Preoţilor se auzi un scrâşnet slab, chitinos. Insectele ylesiane fugiră, grăbit, în toate direcţiile.

Micuţă şi ea însăşi asemănătoare unui gândăcel, Noy Waglla escaladă permatonul neted şi de abia încetini ca să roadă un orificiu în gratii şi să pătrundă pe fereastră. Rămase pe pervaz, ghemuită, încordată.

Dedesubt, în beznă, putea auzi sunetele scoase în somn de preoţii pe care venise să-i ucidă. Jabba avea să plătească bine pentru acţiunea aceasta, suficient pentru ca Waglla să poată reveni într-o bună zi în mijlocul propriei ei muşuroi. Creaturile mari care dormeau în harnaşamentele lor ticseau odaia relativ mică, umplând-o cu un miros pătrunzător de mosc. Hyallpa se căţără pe cel mai apropiat harnaşament cu textură aspră şi se opri sub capul masiv. T'landa til se foi puţin şi Waglla se retrase, alarmată, dar, după o clipă, preotul reîncepu să sforăie. Waglla se apropie mai mult.

Va fi simplu. Waglla prinse cu mandibulele ei formidabile fiola pe care o purta legată de spate şi scoase dopul cu antenele mari. Jabba testase personal substanţa. Plasată pe buza inferioară a Sacredotului, o picătură din otrava srejptan avea să-l ucidă în câteva secunde chiar şi pe cel mai voinic t'landa til, silenţios şi fără convulsii. Retractându-şi câteva picioare, hyallpa sui spre gura preotului.

*

— Unitate înseamnă Absolut, intonă Pohtarza.

Unitate înseamnă Absolut.

*

Aiaks Fwa, asasin şi vânător de recompense whiphid, aştepta în coridorul ce ducea spre băile subterane de nămol ale Coloniei 7. Ca pelerin, trăise câteva săptămâni anoste,

străduindu-se să se contopească cu mediul, în vreme ce toate instinctele îl împingeau să-şi termine misiunea, să-i vâneze pe urâţii muphrida şi să fugă. Totuşi Umflatul specificase că aceasta era noaptea în care trebuia să acţioneze şi Fwa dorea să-şi încaseze onorariul integral.

Sunetele glasurilor de t'landa til răsunară dinspre penumbrele de jos şi Fwa distinse târşâitul caracteristic al mersului lor legănat. Asasinul îşi verifică cele două blastere micuţe, pe care le introdusese pe furiş în complex. Bineînţeles, aveau încărcătura maximă.

Se încordă, gândindu-se că creditele pe care urma să le încaseze nu erau în asemenea măsură răsplata unei vânători, cât mai degrabă un cadou. Aici, în Colonia 7, securitatea era incredibil de slabă.

Acum Fwa îi putea zări apropiindu-se şi se făcu cât mai mic în scobitura zidului neregulat. Aşa cum se aşteptase, erau ţintele sale – cei trei masculi Sacredoţi. Îi putea adulmeca, iar nările sale sensibile recunoscură duhoarea masculilor.

Ajunseseră destul de aproape, se apropiau şi mai mult...

Fwa sări din ascunzătoare cu un răget feroce, ridicând blasterele.

Ţinteşte la ochi! gândi el şi trase prima salvă.

*

— Slujind Absolutul, fiecare Unitate este Exultată.

... fiecare Unitate este Exultată.

*

Tuga SalPivo, vagabond spaţial corellian ghinionist şi priceput la toate, se opri pentru o clipă la marginea junglei ylesiane şi privi în urmă. Sub revărsarea zorilor, Colonia 8 se distingea ca o pată cenuşie. Până la răsăritul soarelui mai era o oră. SalPivo rânjii şi-şi şterse sudoarea de pe faţă, trecându-şi palma înainte şi înapoi, astfel că simţi un iz acetic dinspre reziduurile de pulbere vomm de pe mână. De abia aştepta să vadă explozia.

Era o linişte absolută. Nu se auzeau nici măcar foşnetele şi scârţâiturile specifice junglei. Vântul nu adia defel.

SalPivo se sili să nu clipească, în timp ce aştepta. Flacăra

portocalie strălucitoare înflori din dormitorul t'landa til adormiţi, dar trecu aproape o secundă până ce sunetul ajunse la el şi corellianul gândi Pare ireal.

Apoi pocnetul şi bubuitura se revărsară peste el, aproape răsturnându-l, urmate de ţipetele şi tânguirile celorlalţi locuitori ai Coloniei. O treabă bine făcută, chicoti SalPivo. Voi fi înapoi pe Poytta înainte ca incendiul să fie stins.

*

— Noi ne sacrificăm să atingem Absolutul. Noi slujim Unitatea. ...slujim Unitatea.

Rodianul Sniquux adulmecă gânditor văzduhul, mişcându-şi acvarâtul. Soarele după-amiezii îşi proiecta razele în curtea interioară mare şi praful părea să atârne suspendat în aerul fierbinte şi dens. Cu o grijă infinită, Sniquux asigură ultimul fir de fibră monofilament de-a curmezişul intrării în complexul fabricii. Colonia 9 nu fusese deocamdată finisată, dar clădirile principale şi dormitoarele erau gata pentru începerea operaţiilor. Aproape trei sute de pelerini locuiau aici, majoritatea lucrând la construcţie. Rodianul sosise cu ultimul lot, experienţa sa de artizan în permaton fiindu-i de mare folos.

Uite-i că vin! Sniquux se retrase de lângă sârma invizibilă, apoi se strecură pe sub ea, asigurându-se că ocolea pe departe capcana ucigaşă. Revenit în coridor, sui iute în balconul de la nivelul întâi, de unde se zărea perfect toată curtea. Cei şase t'landa til, trei masculi şi trei femele, reveneau de la plimbarea de după siestă, îndreptându-se către sala de mese şi cina care-i aştepta. Un cadru de gărzi gamorreane îi înconjura, cu capetele lor în formă de secure scânteind în soare. Sniquux scoase din buzunar micuţa telecomandă audio, o cântări în palmă şi-i simţi netezimea contururilor.

Nici măcar nu trebuie să mă apropii de ei, gândi încântat. Îmi place misiunea asta. Nu trebuie să-mi risc gâtul delicat. Urechile îi zvâcniră anticipativ, când răsuci potenţiometrul la intensitate maximă şi activă declanşatorul.

Brusc, din partea opusă a curţii începu un ţipăt înfiorător şi ascuţit, un sunet atât de acut, încât îl înfioră pe rodian.

Era o înregistrare veche a fiorosului thota, principalul prădător de t'landa til de pe Varl, planeta lor natală de mult dispărută.

T'landa til încremeniră pentru o clipă şi ochii lor protuberanţi se rotiră în toate direcţiile, străduindu-se să localizeze sursa urletului. Sacerdotul-şef Tarz, se cabră pe membrele posterioare şi se răsuci, strigându-i pe ceilalţi, dar în zadar. Creaturile gigantice tropăiră lipsite de raţiune în toate părţile, călcându-i în picioare pe gamorreani şi îndreptându-se în cele din urmă spre deschiderile din zidul curţii în care Sniquux plasase capcanele. Finalmente, Tarz însuşi intră în panică şi se repezi spre cea mai apropiată ieşire.

Rodianul, care simţea o deosebită plăcere înaintea vărsării de sânge, plescăi din buzele sale prehensile, când preoţii fură sfârtecaţi, cu monofilamentul spintecându-i mai fin decât orice bisturiu. Tarz pătrunse pe jumătate prin deschidere, înainte ca trunchiul superior să-i cadă pe spate, dezvăluind interiorul maro-închis, cu organele interne dispuse unul lângă altul şi sângele gâlgâind şi revărsându-se, când el se prăbuşi, complet retezat. Într-o clipită, muriseră toţi, cu băltoace mari de sânge roşu ca vinul lăţindu-se lent în jurul cadavrelor ciopârţite; doar câţiva gamorreani buimăciţi mai rămăseseră în viaţă, străduindu-se să priceapă ce se întâmplase.

Poate că asta va însemna o promovare, îşi spuse Sniquux. Deja, Jabba pare să mă placă... tot ce trebuie să fac este să mă ţin aproape de el.

*

— Pregătiţi-vă pentru binecuvântarea Exultării!

Pohtarza păşi în faţă şi-i simţi pe preoţii din ambele sale părţi imitându-l. Pelerinii rupseră rândurile, împingându-se, căzând unul peste altul, scoţând scâncete de anticipare. Pohtarza începu să-şi umfle punga de la gât, scanând feţele ce aşteptau, când ceva îi atrase atenţia. Un pelerin umanoid îşi făcea loc prin gloată, căutând să se apropie cât mai mult de ei. Faptul în sine nu era neobişnuit, atât doar că în locul bonetei specifice pelerinilor, capul îi era acoperit

cu o glugă întunecată.

Pohtarza se holbă fascinat. Interiorul glugii era gol. Creatura se apropiase destul de mult acum şi, brusc, gluga căzu pe spate, iar forma acefală scoase de sub robă o armă. O spaimă fără nume îl cotropi pe t'landa til; se dădu câţiva paşi îndărăt şi se ciocni de unul dintre fraţii săi. Roba căzu la pământ şi Sacredotul privi drept în ţeava unui blaster care părea că pluteşte în aer. Gândirea lui păru înceţoşată şi foarte, foarte lentă, însă un gând se distinse cu claritate de cristal: Ah! Un aar'aa. Pur şi simplu un aar'aa.

Apoi lumina orbitoare se prăvăli din senin.

*

În Colonia 1, cea mai veche şi mai mare dintre aşezările ylesiane, amiaza trecuse acum câteva clipe. Teroenza stătea în nămolul vâscos şi puţin adânc, aidoma unui whaladon eşuat pe ţărm, de abia clintindu-se, ţinând ochii închişi. Evenimentele din ultima zi erau mai mult decât descurajatoare.

Durga, blestemat fie-i numele!, îl prinsese cu ocaua mică. Marele Preot deschise ochii şi privi tabloul deprimant – dincolo de Veratil, Tilenna şi ceilalţi t'landa til care se îmbăiau în nămol, pe câmpul de asolizare se zăreau navele zvelte ale lui Nova Force, iar peste tot furnicau grupuri mici de mercenari înarmaţi până în dinţi.

De unde ştiuse Durga ce plănuia el? Poate că tânărul hutt era mai inteligent decât crezuse. Acum, când reflecta la posibilitatea aceea, Teroenza decise că uciderea atât de temerară a lui Kibbick nu fusese probabil o idee prea grozavă.

Partea cea mai neplăcută era însă faptul că Marele Preot tot nu ştia cu certitudine cât de multe cunoştea conducătorul Besadii. Poate că trupele Nova Force reprezentau răspunsul huttului faţă de solicitările viclene ale lui Teroenza de a-i întări defensiva ylesiană. Poate că Durga nu suspecta nimic anormal în moartea lui Kibbick.

Marelui Preot îi plăcea ideea respectivă. Dacă avea dreptate, atunci nu trebuia decât să aştepte şi să spere că

situaţia prezentă era doar temporară şi că, după o vreme, clanului Besadii nu avea să-i mai convină să plătească Nova Force pentru a staţiona pe Ylesia. Să aştept. Pot să mai aştept niţel. Oricum, asta-i tot ce pot să fac.

Willum Kamaran, comandantul lui Nova Force, un om îndesat originar de pe o planetă cu gravitaţie mare, se apropia de marginea câmpului, păşind cu atenţie, fiindcă nu dorea să-şi murdărească cizmele negre, sclipitor de lustruite. În cele din urmă privi cu dezgust spre Teroenza şi-i făcu semn să-i vină în întâmpinare. Marele Preot decise că, până ce avea să afle mai multe, ar fi fost bine cel puţin să pretindă cooperarea. Se sculă în picioare şi porni spre om.

Fără nici un avertisment, un fascicul de energie sfârâi în nămolul din faţa lui, împroşcându-l cu noroi. Marele Preot se opri derutat. Ce-i asta?

Se întoarse şi văzu trei făpturi în uniforme de camuflaj care ieşeau în fugă din junglă, trăgând din carabine blaster. Gamorreanii care asigurau paza t'landa til din băile de nămol erau deja morţi.

Vâjjj! Vâjjj! Vâjjj!

Ţiuiturile salvelor de blastere răsunau peste tot în jurul lui Teroenza, care încercă s-o ia la goană, să-şi schimbe direcţia, dar lunecă în mâl şi căzu în genunchi.

Asta-i Nova Force? Durga le-a ordonat să ne executte acum? gândi Marele Preot, aproape stăpânit de isterie. Cu coada ochiului îl zări pe Kamaran, care trăgea de asemenea. Dar nu în el, ci în intruşi! Alţi soldaţi Nova Force se apropiau dinapoia lui, măturând câmpul cu blasterele. În numele lui Varl, încearcă să ne apere!

Nu mai avea încotro fugi şi Teroenza încremeni, panicat. Îl vedea pe Veratil, zăcând nemişcat cu o gaură fumegând în locul unui ochi. Tilenna se afundase mult în nămol, dar nu putea să-şi cufunde şi capul şi bătea din braţe, înainte şi înapoi, cuprinsă de teroare. Marele Preot înţelese brusc că era doar o chestiune de timp. Inspirând adânc, pentru a-şi domoli groaza care-i irupea în inimă, se lăsă să cadă, apoi rămase nemişcat, prefăcându-se mort.

Focul de blastere încetă destul de repede şi Teroenza deschise ochii. I-am păcălit! Intruşii zăceau morţi. Marele Preot cuteză să se ridice şi să privească în jur.

Tilenna!

Era pe jumătate acoperită de apă şi nămol, cu faţa ascunsă vederii. Nu poate să respire... înainte să fi ajuns la ea, Teroenza ştiu adevărul. Cu braţele lui firave ridică, pe cât putu mai bine, capul masiv, străduindu-se să descopere un licăr de viaţă în perechea sa, dar ea murise.

Kamaran fusese rănit la un braţ şi uniforma sa kaki era acoperită cu pete brun-întunecat. Printre soldaţii adunaţi pe câmp, apăru Ganar Tos, majordomul lui Teroenza, care se opri pentru o clipă la marginea nămolului, apoi călcă direct în el.

— Lord Teroenza! strigă el şi glasul slab al bătrânului se auzi ca un croncănit. Este îngrozitor! Pe toată planeta, preoţii ne sunt asasinaţi! Am primit rapoarte din Coloniile 2, 3, 5 şi 9... Comunicaţiile extraplanetare au fost întrerupte. Vai de noi! Lord Veratil... şi Tilenna! Ce putem face? îşi frânse mâinile, tulburat. Lord Teroenza, acesta-i sfârşitul. Nu mai pot fi Exultări. Ce vom face?

Teroenza pufni sonor, străduindu-se să gândească. Să fi fost mâna lui Durga? Nu, era imposibil; operaţia clanului Besadii depindea de t'landa til. Cine era atunci responsabil pentru cele întâmplate? Şi ce ar fi trebuit el să facă în continuare?

BĂTĂLIA PENTRU YLESIA

Jalus Nebl pătrunse cu multă precauţie în atmosfera ylesiană, fiind cu ochii în patru la celulele de furtună şi păstrând contact permanent cu navetele de asalt ale rebelilor care-l urmau. Pilota una dintre navele-călăuză şi-şi cunoştea prea bine responsabilităţile.

— Naveta 3, rosti în bazica sa piţigăiată, atenţie! Te abaţi prea mult la babord. Celula de furtună 311 se îndreaptă în direcţia ta. Ionizarea furtunilor electrice îţi va deregla instrumentele. Măreşte viteza şi ţine aproape.

— Aici Naveta 3. Am înţeles, Visul libertăţii.

Zburau printr-un plafon gros de nori şi Visul era izbită de vânturi puternice. Îi înconjurase bezna. Se îndreptau spre soare, dar nu aveau să ajungă pe emisfera luminată de zi înainte de asolizare.

Sullustanul îşi verifică instrumentele.

— Strângeţi formaţia, ordonă el. Către toate navele – strângeţi formaţia.

Distinse pentru o clipă luminile de poziţie ale navei aflate la tribordul său, apoi norii le ocultară. Erau loviţi de rafale violente şi norii erau atât de groşi, încât Nebl nici măcar nu se sinchisi să-şi privească videoecranul, ci pilotă numai pe baza indicaţiilor aparatelor de bord. Ploaia, grindina şi furtunile electrice se dezlănţuiseră în apropiere, iluminând norii indigo în străfulgerări actinice. Nebl urmări pe senzorii tactici avansarea formaţiunii sale.

Trecuseră zece ani de când sullustanul nu mai zburase prin atmosfera ylesiană, dar fu surprins cum îşi reamintea toate detaliile necesare.

Acum conducea jumătate din navele rebelilor trimise spre Colonia 1, iar Han Solo călăuzea cealaltă jumătate. Cu o zi în urmă, Han îl luase pe Nebl să-i arate Şoimul

Mileniului şi cei doi piloţi depănaseră amintiri, în vreme ce contrabandistul se fălise plin de mândrie şi fericire, prezentându-i nava.

Nebl observă altă celulă de furtună, o arătă formaţiunii sale, apoi pică pe verticală, verificându-şi instinctiv vectorul de asolizare. Urma să coboare chiar în mijlocul complexului Coloniei 1. Sullustanul transporta un pluton de soldaţi care aveau misiunea de a cuceri fabrica de andris.

În timp ce pilota, Nebl îl putea auzi pe Comandorul de asalt de la bordul transportorului Salvatorul, raportând progresul înregistrat de flotă. Forţele rebelilor ocupaseră staţia spaţială ylesiană, după ce se confruntaseră cu o împotrivire mai dârză decât s-ar fi aşteptat, dar acum anunţau că obiectivul se afla complet sub controlul lor.

Sullustanul păstră cât mai strânsă formaţia de zbor şi coborî tot mai mult. Ţinea evidenţa celulelor de furtună, astfel ca piloţii mai lipsiţi de experienţă să nu fie nevoiţi să piardă timpul cu aşa ceva. Dacă urmau nava lui Nebl, ei se puteau concentra exclusiv asupra pilotării, ignorând complet, cel puţin teoretic, navigaţia.

Ajunseră de acum sub plafonul de nori inferior, cel mai gros. Colonia 1 se găsea încă în beznă, deşii zorii urmau să răsară peste o oră. Nebl observă că naveta din extremitatea dreaptă a formaţiunii rămânea în urmă şi stabili imediat contactul.

— Naveta 6, rămâi în urmă. Ce se-ntâmplă?

— Am probleme cu un stabilizator, se auzi glasul încordat al tânărului pilot. Copilotul încearcă să rezolve problema.

— Formaţiune, reduceţi viteza, ordonă sullustanul. Nu dorim să pierdem Naveta 6.

Cu toţii se supuseră, ascultători. Următorul glas care se auzi în difuzorul lui Nebl îi aparţinea lui Han Solo.

— Care-i treaba, Nebl? Aţi încetinit.

După ce ascultă explicaţia, Han anunţă:

— Nu vreau să v-o iau înainte, aşa că decelerăm şi noi.

Şoimul şi navele ce o urmau încetiniră, rămânând în urmă şi menţinându-l pe Nebl la conducerea forţei de asalt, aşa cum fusese stabilit.

Ambele grupuri păstrau formaţiuni bune când coborâră sub plafonul de nori şi văzură luminile de noapte ale Coloniei 1. Nebl se afla în faţă şi repoziţionase Naveta 6, aducând-o imediat lângă el, astfel încât să-l poată dirija permanent pe pilot pe durata asolizării. Ceilalţi piloţi îl urmară la depărtarea de o jumătate de lungime de navetă, în vreme ce Visul şi Naveta 6 survolară Colonia, virând spre coordonatele de asolizare prestabilite.

Nebl aproape că nu avu parte de nici o avertizare. Se îndrepta către punctul de coborâre şi totul era în regulă, pentru ca, pe neaşteptate, senzorii săi să răcnească o alertă. Privind în jos, sullustanul văzu că fusese ţintit... de un turbolaser greu!

Ce-i asta! se întrebă buimăcit. De unde...

Explozia fu atât de puternică, atât de distrugătoare, încât sărmanul

Nebl nici măcar nu avu vreme să-şi dea seama că fusese lovit.

*

Han Solo privi oripilat cum Visul libertăţii şi Naveta 6 fură pur şi simplu volatilizate de două salve din partea unui turbolaser greu, montat pe sol. Turbolaserul trase iarăşi şi alte două navete efectuară manevre de evitare disperate, care le purtară direct în foarfeca ucigaşă a două rafale de vânt întretăiate. Aripile lor butucănoase se loviră şi căzură în flăcări spre junglă. Bolizi arzători colorară bezna în stacojiu, marcând locurile unde se prăbuşiră.

Vreme de o jumătate de secundă, Han rămase încremenit de şoc. Un turbolaser! De unde a apărut? După aceea verifică poziţia navei sale şi a celor din formaţia pe care o călăuzea şi începu propriile sale manevre de evitare. În acelaşi timp, activă consola de comunicaţii, strigând:

— Formaţiunile 1 şi 2 – viraţi! Bria, ordonă-le navelor tale să se-ndrepte spre locaţia de asolizare alternativă! Viraţi! Au jos un turbolaser greu! Nebl a fost distrus!

După aceea, fără să mai aştepte răspuns, corellianul răsturnă Şoimul pe o parte şi-şi modifică vectorul de apropiere... la timp. Un talaz de lumină verde cu energie

ucigaşă ţâşni spre nava sa, ratându-i de puţin zona ventrală. Han văzu aprinzându-se pe bord un led avertizor de avarie şi-şi dădu seama că salva distrusese comenzile de extensie şi retracţie ale noului său blaster retractabil şi în acelaşi timp reuşise să ardă senzorii de urmărire a terenului. Blestemă şi Chewie mornăii în aceeaşi clipă. Pilotul auzi de asemenea strigăte dinspre Jarik, care se afla în turela ventrală şi asistase probabil la o imagine spectaculoasă – şi terifiantă – a salvei.

Prea aproape ca să fie confortabil!

Se îndepărtă, accelerând pentru a ieşi cât mai rapid din raza de foc a turbolaserului. Din fericire, nici una dintre celelalte nave nu fusese nici măcar atinsă.

Locaţia de asolizare alternativă se afla pe plajă, la peste doi kilometri de centrul Coloniei 1. Han coborî Şoimul pe nisipul compactat, nu departe de linia unde se spărgeau valurile. Rămase locului o secundă, gâfâind, învăluit de bezna ylesiană. Îşi păstră luminile aprinse, astfel ca nici unul dintre ceilalţi piloţi să nu fie ispitit să se aşeze peste el.

Din carlingă, vedea în dreapta dunele dincolo de care se găseau câmpurile de nămol şi Colonia 1. În stânga se afla Zoma Gawonga, care în huttă însemna Oceanul de vest. În faţă şi în spate se întindea plaja, acoperită deja de alte nave ce coborau din văzduh.

Lăsându-l pe Chewie să termine verificările post-asolizare, Han îşi activă comunicatorul.

— Naveta 1, aici Şoimul. Bria, sunt Han. Răspunde, Naveta I!

Un pârâit de electricitate statică, apoi se auzi glasul femeii. Han suspină uşurat. Pentru scurt timp, pierduse din vedere formaţiunea şi deşii crezuse că Naveta 1 nu se numărase printre cele lovite, până acum nu fusese sigur.

— Han, te-am recepţionat. Naveta 1 asolizează în locaţia alternativă, îmi voi desfăşura trupele pentru atacul la sol. Vom trece peste dune. Escadrila mea va porni prin junglă, spre complex.

— Vin cu tine, zise Han. Nu pleca fără mine.

— Am recepţionat, Şoimul. Bria şovăi. Han, trebuie să ocupăm neapărat clădirea Administraţiei. Poţi tu să asiguri desfăşurarea detaşamentului togorian?

Pilotul ştiu că ea se gândea la sala tezaurului. Planul prevăzuse ca Muuurgh, care cunoştea dispunerea clădirilor şi jungla, să-şi conducă togorianii într-acolo, dar acum aveau mult mai mult de mers.

— Bine, încuviinţă el. Mă ocup eu de asta.

Merse apoi în salonul navei, unde togorianii îşi desfăceau centurile de siguranţă, verificând încărcăturile armelor şi comentând între ei despre voiajuri pline de peripeţii. Doreau să ştie de ce fuseseră necesare acrobaţiile aeriene care le aduseseră stomacurile în gură. Han petrecu un minut pentru a le explica, apoi îi anunţă că asolizaseră mai departe de obiectiv decât se anticipase.

— Va fi mai greu decât plănuisem iniţial, zise el. Va trebui să parcurgeţi aproape doi kilometri prin junglă.

Muuurgh se sculă în picioare, atent să nu se lovească la cap în salonul mic şi plin de togoriani al Şoimului şi vorbi:

— Nu te teme, Han. Muuurgh va conduce drumul prin junglă sspre clădirea Administraţiei. Muuurgh a vânat prin jurul Coloniei 1 şi-şi aminteşte bine terenul.

Han îşi coborî ochelarii cu vedere în infraroşu şi casca uşoară, îşi luă armele, apoi împreună cu Chewbacca urmă echipa de togoriani pe rampa de coborâre. Pilotul le privi imaginile galben-strălucitor pornind pe plajă. Ridică ochelarii de pe ochi şi, instantaneu, fu învăluit de beznă absolută. Felinoidele dispăruseră aidoma unor umbre în întunericul total care-l înconjura. Corellianul inspiră adânc aerul nopţii, iar izul sărat al oceanului ylesian îi deşteptă o mulţime de amintiri.

— Chewie, rosti el, fii cu ochii-n patru. Planeta asta poate fi o adevărată ocnă. Bine măcar că nu plouă. Ciocăni uşor cu degetul în ochelari. Ai nevoie de o pereche din ăştia?

Chewie clătină din cap, afirmând că vederea nocturnă a wookieelor era cu mult superioară celei omeneşti. Putea să vadă perfect şi nu avea nevoie de ochelari.

Când Han se întoarse, pentru a reveni în navă, se întâlni

cu Lando şi Jarik, care coborau rampa tropăind. La fel ca Han, purtau carabine blaster grele şi căşti cu ochelari cu vedere în infraroşu. Rămaseră împreună la piciorul rampei, privind soldaţii rebeli care se adunau pe nisip. Deja asolizaseră aproape toate navele de asalt.

— Alo, băieţii, făcu corellianul, unde credeţi că vă duceţi?

— Unde-i rost de ceva acţiune, răspunse prompt Jarik. N-o să scap aşa ceva!

Strânse energic carabina blaster, legănându-se pe călcâie, surescitat în mod evident de posibilitatea de a face parte din primul val de atac.

Pe de altă parte, Han îşi propusese din capul locului să-l lase pe Jarik în navă. În felul acela, ar fi fost mai prudent.

— Stai aşa, îl opri el. Togorianii vor asalta clădirea Administraţiei. Eu şi Chewie mergem cu Bria. Dacă toată lumea pleacă acolo unde-i rost de acţiune, cine va păzi Şoimul?

— Încuie-l şi activează sistemele de securitate, replică Jarik. Nimeni nu va putea intra în navă, dacă-i asigurată şi blocată.

Lando arătă spre plajă, unde asolizau ultimele nave de contrabandişti şi rebeli.

— Bria nu va posta santinele pentru toate navele?

Han îl fulgeră cu privirea. Lando înţelese brusc că vorbea prea mult şi amuţi.

Contrabandiştii se revărsau de acum din navele lor, iar câţiva căpitani nu păreau defel fericiţi. Han trase adânc aer în piept, când Kaj Nedmark şi Arly Bron se repeziră spre el, însoţiţi de alţi contrabandişti şi piraţi pe care nu-i cunoştea.

— Solo, ce naiba credeai că faci, băgându-ne direct într-un turbolaser? se răsti Bron. Am fost cât pe-aici să-mi pierd motoarele!

Corellianul ridică din umeri şi desfăcu larg braţele.

— Nu-i vina mea! N-am ştiut! Era cât pe-aici să fiu eu însumi prăjit!

În clipa aceea se apropie Bria, însoţită de secundul ei, Jace Paol.

— Nu-i vina lui Han, se adresă ea piloţilor nemulţumiţi.

Va trebui însă să port o discuţie serioasă cu bothanii. Ei ar fi trebuit să executte misiunile de recunoaştere necesare pentru misiune. Dacă nu cumva turbolaserul acela a fost instalat azi-noapte, ar fi trebuit să ni-l repereze până acum.

Căpitanii strânşi în jurul lor mormăiră iritaţi.

— Nu vă faceţi griji, veţi căpăta ceea ce vă aşteaptă, urmă Bria cu glas şi ochi duri şi autoritari. Deocamdată rămâneţi aici, pe plajă, până ocupăm complexul. Bineînţeles... oricine doreşte să participe la luptă este binevenit să ne însoţească.

Cei mai mulţi contrabandişti şi piraţi clătinară din capete şi se îndepărtară, totuşi unul sau doi deciseră să vină cu rebelii – probabil pentru a se asigura că aveau să obţină pentru ei mirodeniile cele mai bune din depozite. Han privi spre Bria.

— Chewie şi cu mine te vom însoţi, îi spuse.

— Comandor Tharen, interveni Jace Paol, solicit permisiunea de a-mi lua detaşamentul şi a scoate din funcţiune turbolaserul. Mai târziu, va fi necesar să asolizeze alte navete şi n-o vor putea face în condiţii propice, atâta vreme cât pot fi doborâte din văzduh.

— Permisiune acordată, locotenente, încuviinţă Bria. Ia şi o echipă de demolatori. Atacaţi laserul şi, dacă nu-i puteţi prelua controlul, distrugeţi-l.

— Am înţeles, Comandor Tharen.

— Sunt Jarik Solo şi vreau să vă însoţesc, se adresă Jarik lui Paol. Laserul acela aproape că mi-a pârlit fundul. Aş dori să profit de ocazia de a participa la cucerirea lui.

— Bucuros să te am alături de mine, aprobă Paol.

Han prinse uitătura lui Lando şi indică din bărbie spre Jarik. Jucătorul profesionist oftă, apoi făcu un pas înainte.

— Contează şi pe mine, locotenente. Sunt Lando Calrissian.

— Mă bucur, Calrissian.

Han flutură din mână spre prietenii săi, care porniră pe plajă alături de detaşamentul lui Paol. Asistă după aceea la ordinele finale date de Bria trupelor care aveau să rămână ca ariergardă de pază pentru navele de pe plajă.

În cele din urmă, el şi Chewie plecară cu Bria şi soldaţii ei. Comunicatorul femeii piui şi ea mări volumul sonor, ca să poată auzi mai bine. Han ascultă glasul Comandorului de asalt Blevon, aflat în Salvator.

— Curcubeu 1 către toate staţiile, primim rapoarte de opoziţie înverşunată. Fiţi cu ochii în patru.

Bria se uită de la Han la cronoul de la mână.

— Au asolizat toate forţele. Suntem în întârziere.

Reduse la minimum volumul comunicatorului, astfel încât nu se distingea decât un murmur îndepărtat de comandanţi care raportau, apoi porni să alerge. Han şi soldaţii o urmară.

Ochelarii cu vedere în infraroşu necesitau un oarecare timp de adaptare. Han fu gata să cadă, împiedicându-se de nişte resturi purtate de valuri pe plajă, după care se încâlci destul de rău într-un tufiş de iarbă-de-nisip cu spini şi se zgârie din cap până în picioare. Chewie îl ridică cu grijă şi-l eliberă din firele ascuţite. Cu pielea usturându-l îngrozitor, corellianul se grăbi să-i avertizeze pe cei care veneau după el.

A trecut mult timp, reflectă el, escaladând duna după Bria şi ţinând strâns carabina A280 grea. Nisipul se mişca şi-i luneca sub tălpi, iar orice pas era nesigur. Nu avea o amintire prea plăcută despre ultima ocazie când făcuse aşa ceva.

Bria ajunse prima sub vârful dunei. Se întinse pe burtă şi făcu din mână un semnal menit să-i anunţe pe ceilalţi să fie prudenţi. Han nu se aştepta la focuri de armă – la urma urmelor, complexul nu era nici măcar vizibil deocamdată – totuşi precauţia rămânea oricând utilă într-o confruntare. Se aruncă pe burtă şi se târî alături de femeie, urmat îndeaproape de Chewie. Nisipul i se strecura pe sub gulerul deschis, iritându-l şi producându-i mâncărime. Nu avea totuşi timp să piardă cu scărpinatul.

Laolaltă, Han, wookieeul şi Bria parcurseră târâş ultima jumătate de metru, după care traseră cu ochiul peste coama dunei...

...şi fură cât pe aici să fie decapitaţi. Salve repetate de

blastere vâjâiră spre ei, topind instantaneu nisipul, transformându-l în sticlă şi împroşcându-i cu particule fierbinţi minuscule, ce înţepau aidoma unor insecte.

Chewie urlă şi cei trei se lipiră cât putură mai mult de panta dunei, până ce focul încetă. Bria cercetă afişajul unui senzor şi privi spre Han – pe fundalul format din diverse nuanţe de verde al vederii în infraroşu, chipul i se distingea ca o ceaţă gălbuie cu buze albe. Bărbatul o zări încruntându-se înapoia ochelarilor.

— Han... detectez cel puţin douăzeci de semnături energetice care ne aşteaptă acolo. Indiferent cine ar fi tipii, nu-s în nici un caz o adunătură de gamorreani.

— Ei... plus turbolaserul...

— Mda.

Bria comută comunicatorul pe transmisie:

— Curcubeu 1, aici Roşu 1. La asolizare am fost atacaţi de un turbolaser de sol şi am asolizat în locaţia alternativă. Suntem pe sol, cu pierderi moderate. Patru nave distruse – trei navete şi un prieten. Han ştia că prieten era codul pentru navele contrabandiştilor şi piraţilor. Întâlnim opoziţie susţinută, dar continuăm atacul.

— Curcubeu 1, răspunse glasul Comandorului de asalt, am receptat. Roşu 1, aveţi nevoie de Alb 1?

Blevon se interesa dacă Bria dorea să apeleze la rezervele din Salvator.

— Negativ, Curcubeu 1, replică femeia. Rezervele nu pot asoliza cât timp turbolaserul funcţionează. Ne ocupăm de el. Roşu 1, terminat.

— Curcubeu 1, terminat, confirmă Blevon apoi se lăsă linişte.

Bria comută frecvenţele pe canalul intern al escadrilei.

— Jace, sunt Bria. Ai apucat să priveşti dincolo de dună?

— Mda, se auzi glasul sumbru al lui Paol. Cine sunt tipii ăia?

— Nu ştiu, dar par în mod evident profesionişti. Ocoleşte prin junglă şi ieşi pe câmpurile de nămol din nord. Eu voi merge tot prin junglă, dar voi ieşi în sud. Îi vom prinde în foc încrucişat.

— Am înţeles, zise Paol. Eram convins că o să mă faci să mă târăsc prin noroi.

Ea râse fără chef şi întrerupse transmisia.

Han şi echipa Briei avură nevoie de aproape zece minute ca să se îndepărteze suficient de mult pe plajă, pentru a fi siguri că erau la adăpostul junglei. Escaladară şi coborâră dunele, apoi pătrunseră printre arbori. Han îl urmă pe Chewie, şontâcăind prin vegetaţia intrată în putrefacţie. Strâmbă din nas şi Chewbacca schelălăi în semn de protest, întrucât wookiee aveau un miros mult mai acut decât oamenii. Transpirând şi lunecând pe pelicula subţire de mâzgă ce acoperea solul. Han regretă că nu-şi luase bocanci cu tălpi în relief pentru o tracţiune mai bună.

Finalmente ajunseră la lizieră şi senzorii Briei le confirmară că ţintele lor se aflau drept în faţă. Se ghemuiră în junglă şi comunicatorul femeii piui încetişor. Ea mări uşor volumul sonor.

— ...rapoarte de opoziţie puternică. Verde 1 confirmă capturarea de soldaţi profesionişti aparţinând unei grupări de mercenari intitulată Nova Force. Curcubeu 1, terminat.

— Nova Force? Mercenari? Han privi spre Bria. Grozav! Cum au ajuns ei aici?

Ea strânse din umeri şi corellianul pufni.

— Iar eu le-am spus contrabandiştilor şi piraţilor că va fi floare la ureche!

Ascultă apoi atent discuţia Briei cu Jace Paol. Grupul celălalt ajunsese pe poziţie.

Han simţi cum i se înteţise pulsul. Îşi înghiţi saliva care îi inundase gura şi i se păru că avea un gust metalic.

— Gata? i se adresă în şoaptă lui Chewie, care îşi verifica încărcătura proiectorului de săgeţi.

— Hrrrrnnnnnn!

Pilotul îşi controlă şi el încărcătorul carabinei blaster, deşii ştia că era plin.

În cele din urmă, Bria aprobă din cap şi grupul ieşi din junglă, târându-se prin vegetaţia scundă şi afundându-se cu mâinile şi genunchii în noroi. Plouase recent, bineînţeles... asta era Ylesia. Degetele lui Han dădură peste permaton. O

pistă de asolizare sau un drum... care nu existase aici cu zece ani în urmă.

Bria numără secundele, sincronizându-se cu Paol, apoi...

— Foc!

Han se ridică în genunchi, ţinti prin ochelari şi zări o siluetă neclară, purtând o cască nefamiliară; culoarea galben anunţa căldură corporală. Trase.

Bezna nopţii explodă în salve de blastere, ţipete sugrumate şi urlete de luptă. Fără să se oprească din tras, Han şi Chewbacca avansară alături de trupele Briei. Soldatul din stânga corellianului căzu; Han îl privi, zări o gaură neagră în locul unde îi fusese chipul, simţi duhoarea de carne arsă şi trecu mai departe.

Peste câteva momente, când salvele inamice începură să dea rateuri, reducându-se şi oprindu-se, Bria comandă încetarea focului.

Han şi Chewie se apropiară şi văzură cadavrele risipite înaintea lor. Bria împinse unul cu vârful cizmei şi în aceeaşi clipă apăru Jace Paol, mânjit de nămol ca un t'landa til după o îmbăiere.

— Priviţi emblema de pe mânecă, le atrase atenţia femeia. O stea care explodează. Uitaţi-vă şi la echipamentele şi armurile lor. Aşa este – sunt profesionişti.

Numără corpurile, după care anunţă:

— Douăzeci. Probabil că la turbolaser sunt şi mai mulţi.

Ea şi Han se uitară spre complex. În semiîntunericul dinaintea zorilor, puteau distinge turnul în vârful căruia se afla turbolaserul.

— Norocul nostru că nu-l pot bascula pentru a trage în ţintele de pe sol, observă corellianul, altfel ne-ar prăji pe loc.

Jarik şi Lando se iviră şi ei, iar cei patru prieteni se traseră într-o parte, în timp ce Bria ordonă câtorva soldaţi să-i ajute pe răniţi să se întoarcă la nave şi să recupereze armele celor din Nova Force.

— Nu uitaţi, le atrase atenţia, le luăm pe toate – tot ce poate fi reutilizat.

Soldaţii încuviinţară tăcuţi.

Han se uită la Jarik şi Lando, care erau acoperiţi de noroi şi clătină din cap.

— Lando, dacă te-ar vedea acum Drea Renthal...

Chewie începu să hohotească.

— Gura, Han! Şi tu, Chewie, se răsti jucătorul profesionist scuturându-şi cu dispreţ hainele distruse. Din fericire pentru el, în vederea acţiunii din noaptea aceea îmbrăcase veşminte grosolane. Nu vreau să mai aud un cuvânt. N-am mai fost aşa murdar de când... în sfârşit, este o poveste lungă.

Han chicoti şi se întoarse către Jarik.

— Ia zi, puştiule... cum a mers?

— Cred că destul de bine, dădu Jarik din cap. Am doborât cel puţin doi.

— Bravo! îl bătu Han pe umăr. În scurt timp, vom scoate din tine un adevărat războinic.

Dinţii tânărului sclipiră alb pe faţa lui înnegrită de noroi.

Imediat ce răniţii plecară însoţiţi de sanitari, Bria îşi activă comunicatorul, apoi le ordonă trupelor să avanseze în pas forţat.

— Haideţi să cucerim complexul! Avansaţi pe grupe! Echipele de demolatori – fiţi pregătite!

Mări volumul sonor al comunicatorului şi toţi putură să audă:

— Curcubeu 1, aici Verde 2. Am preluat comanda. Verde 1 a căzut.

— Curcubeu 1, am recepţionat, Verde 2. Care-i situaţia?

— Aproape am terminat aici. Facem curăţenie. Probabil că obiectivul va fi sigur în cinci minute.

Bria făcu o grimasă.

— Rămânem mult în urmă. Curcubeu 1, vorbi ea în comunicator, sunt Roşu 1. S-a rezolvat cu opoziţia de pe linia frontului. Aducem întăriri şi avansăm în complex.

— Roşu 1, care-i situaţia la turbolaser?

— Curcubeu 1, două grupe se vor ocupa imediat de asta. Roşu 1, terminat.

— Curcubeu 1... terminat.

Han şi Chewie priviră oamenii lui Paol care se

îndepărtară, tot prin junglă, ca să asalteze turbolaserul dinspre est, după aceea se alăturară trupelor Briei şi avansară către complex. Întâlniră pe alocuri puncte de rezistenţă formate din gărzi ylesiane, care, în majoritate, fură înfrânte cu uşurinţă... aşa cum se aşteptaseră. Noaptea nu mai era tăcută, nici chiar atunci când nu mai existau schimburi de focuri. Gemete şi rugăminţi dinspre răniţi, strigăte de ajutor, plus o mulţime de cuvinte extraterestre.

Pe măsură ce mergeau, grupele Briei nu conteneau cu rapoartele:

— Lider Mâna Roşie, raportează Grupa 3. Fabrica de andris ocupată. Echipele de demolatori au început treaba.

— Lider Mâna Roşie, raportează Grupa 6. Centrul de primire ocupat. Au fost chemaţi demolatorii.

— Lider Mâna Roşie, aici Grupa 7, avansăm spre clădirea dormitoarelor. Este păzită de mercenari... dar nu sunt decât şase. Nu anticipăm probleme.

— Lider Mâna Roşie, raportează Grupa 2. Ocupăm poziţiile pentru atacarea turbolaserului. Asaltul va începe peste... cinci minute.

Han şi Chewie rămaseră în apropierea Briei, cei trei păzindu-şi reciproc spatele. Salve de blastere răsunau prin complex, suprapunându-se urletelor, mârâiturilor şi scheunăturilor gamorreane şi tânguielilor extraterestre.

Han aprecie că mercenarii erau probabil în jur de treizeci-patruzeci, probabil un pluton. Soldaţii din Nova Force erau cu adevărat profesionişti. Se luptau cu bravură şi iscusinţă, până când devenea evident că înfrângerea era inevitabilă, apoi se predau. Luptau pentru credite, nu pentru o cauză şi era logic să trăiască pentru a mai lupta şi în alte bătălii.

La un moment dat, un pelerin nebun, o femelă bothan care agita un blaster luat de la un soldat căzut, sări din umbre şi fu cât pe aici s-o împuşte pe Bria. Han o doborî, ucigând-o – era în alergare şi nu avu timp să regleze intensitatea fasciculului pentru paralizie. Bria se holbă îngrozită la pelerin şi pentru o clipă bărbatului i se păru că-i distinge lacrimi în ochi.

— Scumpo, rosti el, nu puteam face nimic altceva.

— Ştiu, îi zâmbii ea şters. Îmi vine totuşi greu să văd cum ne atacă, atunci când noi încercăm să-i ajutăm.

Han o bătu încurajator pe umăr. În aceeaşi clipă. Bria recepţionă un apel de la Comandorul de asalt şi auzi identificatorul:

— Curcubeu 1...

Trecu un minut. Bria făcu semn echipei să rămână înapoia ei. După aceea, pe canalul CA se auzi din nou glasul, calm la exterior, dar pe un ton de stres evident.

— Curcubeu 1, sunt Albastru 1. Am nevoie de ajutor.

— Albastru 1, replică inexpresiv vocea lui Blevon, raportează situaţia.

— Treizeci la sută răniţi şi ne-au stopat cu blastere cu repetiţie – au cel puţin două. Unul în depozit, celălalt în clădirea dormitoarelor. Am nevoie de Alb 1.

— Albastru 1, aici Alb 1. Pot paraşuta două plutoane în trei minute. Unde le vrei?

— Să atace ele depozitul. Un pluton la nord, la piciorul versantului sudic al Colinei 31. Celălalt în junglă, spre est – de acolo, să pornească atacul. Eu mă concentrez asupra dormitorului.

— În regulă, Albastru 1. Alb 1, terminat.

— Albastru 1, terminat.

Bria privi în direcţia turbolaserului. Primii zori începuseră să lumineze cerul.

— Jace ar trebui să atace dintr-o clipă în alta...

Ca şi cum cuvintele femeii ar fi fost un semnal, zona din jurul turbolaserului irupse în salve de blaster, răcnete, urlete şi zgomotul produs de cel puţin două grenade. Exploziile umplură văzduhul.

Bria aşteptă câteva secunde interminabile, apoi îşi activă comunicatorul.

— Grupa 2, raportează! Aţi intrat? Aţi preluat controlul?

Nici un răspuns. Han şi Chewie schimbară priviri încordate, ghemuiţi la adăpostul fabricii de sclipstim. Unul dintre soldaţii Briei apăru în fugă din spatele clădirii.

— Comandor Tharen, obiectivul a fost ocupat. Am

solicitat o echipă de demolatori.

Femeia încuviinţă neatentă.

— Bravo, Sk'kot. Grupa 2, aici Lider Mâna Roşie. Raportează, te rog! Ce se-ntâmplă?

Tăcere vreme de zece bătăi de inimă parcă fără sfârşit, apoi, brusc, canalul de recepţie emise un clic.

— Lider Mâna Roşie, aici Grupa 2.

Era glasul lui Jace Paol. Trupele din jurul lui Han şi Chewie rânjiră şi ovaţionară în şoaptă.

— L-am doborât, dar avem răniţi. Trimite sanitarii. Terminat.

Bria chemă imediat rezerva pentru Grupa 2, apoi apelă naveta medicală, anunţând că putea asoliza fără probleme în complex.

— Grupa 8, rosti ea după aceea în comunicator. Ce faceţi, togorianilor?

Din difuzor se auzi o bazică puternic accentuată, însă inteligibilă.

— Aici, Mrrow. Clădirea este aproape complet sub control, dar va trebui să cercetăm jungla în căutare de lunetişti. Unele gărzi au reuşit să fugă. Aici există nişte nave care au asolizat, în majoritate navete micuţe, dar şi una mare. Am pus paznici, deoarece este posibil ca unele gărzi să încerce să evadeze de pe planetă.

— Bravo, Mrrow, făcu Bria. Fac pariu că i-aţi făcut harcea-parcea pe Gamorreanii ăia.

Felinoida mârâi un râs amuzat.

Bria comută canalele la timp ca să audă:

— Roşu 1, aici Curcubeu 1. Care-i situaţia la voi?

Femeia de abia deschisese gura pentru a răspunde, când din centrul complexului porni un tir violent de blastere în direcţia lor. Bria, Han, Chewie şi ceilalţi membri ai echipei se aruncară la pământ şi se lipiră de zid. Han scuipă noroiul care-i intrase în gură şi regretă că nu se putea clăti cu o duşcă de apă din bidonul de la şold. Nu dorea totuşi să-şi asume vreun risc, mişcându-se.

— Acoperiţi-mă! strigă Bria peste umăr, apoi începu să avanseze târâş.

Han şi Chewie o urmară fără ezitare. Pe deasupra capetelor lor începură să fulgere fascicule de blastere.

Bria se întoarse şi-l zări pe corellian.

— Stai pe loc! şuieră ea. Mă pot descurca şi singură.

— Ştiu că poţi! răcni Han. Vreau doar să te admir în acţiune!

Pentru întâia dată de când o ştia, o auzi înjurând. Bria ochi atent cu carabina, apoi, când ţinta apăru dinapoia unui vehicul, trase un singur foc.

Individul căzu şi rămase nemişcat.

— Excelent! aplaudă Han.

Laolaltă reveniră la adăpost alături de soldaţi. Bria căută comunicatorul pe care-l aruncase pe sol, îl găsi şi-l ridică.

— Roşu 1, aici Curcubeu 1. Care-i situaţia la voi?

Glasul lui Blevon rămăsese la fel de inexpresiv.

Bria era calmă, dar gâfâia.

— Aici Roşu 1. Turbolaserul a fost scos din luptă şi controlăm majoritatea fabricilor. Chiar acum atacăm depozitul şi dormitoarele. Ar trebui să terminăm în zece minute.

— Am înţeles, Roşu 1. Veţi avea nevoie de Alb 1?

— Nu cred, Curcubeu 1. Îl învingem.

— Curcubeu 1, am recepţionat.

Aşteptară, ascultând încordaţi. Apoi...

— Curcubeu 1, aici Auriu 1. Obiectivul se află sub control.

— Curcubeu 1... recepţie.

Peste alt minut:

— Curcubeu 1, aici Portocaliu 1. Ţinta se află sub control

— Curcubeu 1, recepţie.

Ceilalţi Comandori din toate Coloniile, cu excepţia Coloniei 3, raportară unul câte unul. Între timp, Bria îşi contactase toţi oamenii.

— Curcubeu 1, rosti ea, aici Roşu 1. Raportez că ţinta se află sub control.

— Curcubeu 1, recepţie.

— N-am primit încă nici o veste de la Colonia 3, spuse Bria îngrijorată. Acolo va fi nevoie de întăriri. Sper că totu-i în regulă...

Ca răspuns parcă la neliniştea ei, o altă voce se auzi din comunicator:

— Curcubeu 1, aici Alb 1. Raportez din Colonia 3, ţinta se află sub control.

— Recepţie, Alb 1, zise Blevon. Unde este Albastru 1?

— A murit, răspunse mohorât glasul.

— Aşadar, ridică Bria ochii, asta-i situaţia. Ylesia este a noastră, domnilor – a mai rămas doar de făcut curăţenie. Să chemăm navele respective.

Han se întoarse spre wookiee şi-l trase de o parte.

— Chewie, îi spuse, am nevoie să faci ceva chiar acum.

— Arhnnnn?

— Deţinem controlul zonei ăsteia, dar cred că Muuurgh şi Mrrow ar putea beneficia de ajutor în clădirea Administraţiei. Acolo unde se află sala tezaurului. Vreau să vezi ce-i cu ei, să te asiguri că au tezaurul sub control şi, dacă este necesar, să le dai o mână de ajutor. Vederea ta nocturnă este aproape la fel de bună ca a unui togorian, iar dacă îi vor urmări pe unii dintre paznici prin junglă, le-ai putea fi de mare folos şi tu o ştii prea bine.

— Hrrrrrhhhhh!

Ca de obicei, Chewie nu era deloc încântat de ideea de a se separa de partenerul său.

— Haide! insistă Han. Mă tem că unele dintre gărzi ar putea intra şi încerca să fure colecţia lui Teroenza! Este a noastră, nu uita!

Chewbacca bombăni, totuşi rezistenţa lui slăbise.

— Ascultă aici, ghemotoc de blană! se răsti Han. N-am vreme de discuţii. Am încredere în Muuurgh şi Mrrow, dar nu-i cunosc pe ceilalţi togoriani şi nu-i nevoie decât de un paznic iute de mână, care să izbutească să pătrundă acolo. Aşa că ajută-i pe Muuurgh şi Mrrow să păstreze controlul clădirii, verifică sala tezaurului să fie încuiată şi întoarce-te. N-ar trebui să dureze nici o jumătate de oră. Mai ţii minte locaţia sălii tezaurului pe planul pe care ţi l-am schiţat?

— Hrrrrrrnnnnnnnn...

— Perfect! Acum, bagă-ţi în viteză fundu-mblănit.

Wookieeul nu era defel mulţumit, totuşi plecă fără alte

argumentări.

De acum navele coborau din cerul tivit cu trandafiriu aidoma unei ploi metalice, asolizând în centrul complexului.

Han tocmai trăgea o duşcă de apă din bidon, când o siluetă întunecată veni în fugă spre el. Corellianul îşi ridică ochelarii pe frunte, miji ochii în lumina slabă dinaintea revărsatului de zori şi-şi dădu seama că era Lando. Chiar înainte de a-i distinge trăsăturile, Han ştiu că se întâmplase ceva rău. Se grăbi spre prietenul său.

— Han... Jarik a fost împuşcat! Nu scapă. Vrea să vorbească cu tine.

— Nu se poate!

Porniră amândoi în goană.

Lando îl conduse la infirmeria temporară, de campanie, apoi îi indică o targă. Han se apropie, privi în jos şi recunoscu părul ciufulit al lui Jarik... însă doar atât. Chipul tânărului se preschimbase în ceva oribil, o masă roşu-carbonizat. La început, contrabandistul crezu, că Jarik murise, apoi văzu că mai respira. Ridică ochii plin de speranţe către cea mai apropiată asistentă medicală. Alderaana clătină trist din cap şi mişcă neauzit din buze:

— Îmi pare rău.

— Hei... Jarik... mă poţi auzi? Han prinse mâna murdară a tânărului între palmele sale şi o strânse cu fermitate. Puştiule... sunt eu, Han...

Jarik nu mai avea aproape deloc pleoape şi Han ştiu că era probabil orb. Cu toate acestea, întoarse puţin capul şi rosti slab:

— Han...

— Nu-ncerca să vorbeşti... o să scapi cu bine. Te vor băga într-o bactacuvă şi-n scurt timp o să urmăreşti iarăşi fete şi o să-mpuşti imperiali.

O răsuflare slabă ieşi din gura scorojită de salva blasterului şi Han îşi dădu seama că fusese stafia unui râset.

— Minţi... Han... trebuie... să-ţi spun... ceva...

Corellianul înghiţi un nod.

— Da? Te ascult...

— Numele... numele meu... nu este... Solo. Te-am minţit...

Han îşi drese glasul.

— Da, ştiu, puştiule. E-n regulă. Să fie şi numele tău. Din partea mea, ţi l-ai câştigat de mult.

— Ştiai...?

— Bineînţeles. Am ştiut de la început, Jarik.

Degetele moi se încordară brusc, apoi se destinseră. Han se aplecă peste tânăr, îi verifică pulsul, după care îşi desprinse încet mâna şi se sculă în picioare. Ochii îl usturau şi avu nevoie de o secundă pentru, a-şi recăpăta controlul. Asistenta medicală trecu grăbită pe lângă el şi Han o prinse de mânecă.

— A murit. Unde-i ID-ul lui?

Femeia îi întinse un comcip. Han îl luă, apoi introduse Jarik Solo în rubrica numele decedatului.

Asistenta ceru ajutor şi apărură doi droizi hamali. Sub ochii lui Han, îl înveliră pe Jarik în cearşaf, apoi îl alăturară şirului de cadavre întinse pe pământ.

Înainte ca pilotul să poată pleca, pe targă fu aşezată o rebelă rănită.

— Apă..., gemu ea şi Han îi întinse propriul lui bidon.

— Nu-ţi face griji, o încurajă în timp ce o ajuta să soarbă. N-o să păţeşti nimic.

Femeia bău cu nesaţ.

— Mulţumesc..., îi spuse, apoi căzu înapoi pe targă.

— Pentru puţin. Cum te numeşti?

— Lyndelah Jenwald..., şopti ea, apoi se schimonosi de durere. Mă doare braţul...

— O să vină imediat cineva să te consulte, promise corellianul şi plecă în căutarea unui medic.

După ce se asigură că lui Jenwald i se acorda atenţia necesară, ieşi din infirmerie şi i se alătură lui Lando, care-l privi cu tristeţe.

— Îmi pare rău, Han. Am încercat să am grijă de el, dar au lansat o grenadă şi a trebuit să mă adăpostesc, iar după aceea...

Jucătorul profesionist amuţi, clătinând din cap.

— Ştiu cum este, încuviinţă Han. N-ai fi putut face nimic. Nu te autoînvinui. Trase aer adânc în piept. A fost un băiat bun.

— Da..., începu Lando apoi se întrerupse.

Amândoi auziră un muget familiar. Han făcu spre Lando un semn grăbit de despărţire şi porni în fugă către Chewbacca.

Văzând că Han nu păţise nimic, wookieeul îl prinse de umeri şi-i ciufuli părul în salutul rasei sale. Pilotul inspiră profund.

— Chewie, rosti el, fii tare. Jarik a murit.

Wookieeul îl privi o clipă, apoi dădu capul pe spate şi emise un urlet de furie amestecată cu durere. În tăcere, Han se alătură suferinţei prietenului său.

Chewbacca îl trase pe pilot într-o parte şi începu să gesticuleze şi să mârâie apăsat.

— Mrrow? repetă Han. A fost rănită? Va scăpa?

Chewie nu era foarte sigur, dar aşa credea.

— Trebuie să-l găsesc pe Muuurgh, zise Han. Fii atent, Chewie, du-te la Şoim şi adu-o pe platforma de lângă clădirea Administraţiei. După aceea, putem s-o încărcăm.

Wookieeul aprobă şi făcu un salt; peste câteva clipe, silueta sa înaltă se pierdu în masa de soldaţi grăbiţi, slalomând printre navetele şi cargoboturile de pe sol.

Han se întoarse, căutându-l din priviri pe Lando, însă prietenul lui dispăruse, aşa că reveni în infirmerie şi întrebă unde erau duşi togorianii răniţi. Medicul pe care-l întrebă nu ştia şi avu nevoie de trei încercări pentru a afla răspunsul.

Finalmente fu îndrumat spre altă infirmerie temporară, unde erau trataţi cei mai mulţi non-umanoizi. Han zări uriaşa formă neagră a lui Muuurgh ghemuită lângă o saltea şi se grăbi într-acolo.

— Hei, Muuurgh!

Togorianul se răsuci, auzindu-i glasul, apoi sări şi-l prinse într-o îmbrăţişare plină de putere.

— Muuurgh este bucuross ssă-l vadă pe Han Ssolo, rosti el. Acum ne evacuează şi Muuurgh nu voia ssă plece fără ssă-şi ia rămass bun.

Han se uită către Mrrow, al cărei cap era pe jumătate acoperit de un bandaj.

— Ce s-a-ntâmplat?

— Muuurgh şi Mrrow păzeau locul de asolizare, când i-au atacat trei gamorreani. Ea a fost lovită de două ori cu o vergea de forţă, înainte ca Muuurgh ssă-i ssfâşie beregata atacatorului.

— Îmi pare atât de rău... O să scape, nu-i aşa?

— Şi-a pierdut ochiul, iar medicul sspune că poate trebuie amputată şi mâna. Nu ştie încă. Dar Mrrow va trăi şi va fi mândră, ştiind că ssclavii ssunt liberi şi preoţii morţi.

Han dădu din cap, dar fu incapabil să rostească alt cuvânt. Sanitarii veniră cu o targă antigrav şi suiră pe ea togoriana rănită. Corellianul se apropie împreună cu Muuurgh de naveta medicală, asistară la încărcarea tărgii, apoi, în tăcere, Han îl strânse pentru ultima dată în braţe pe Muuurgh.

După ce privi decolarea navetei, contrabandistul se întoarse către depozitul mare de mirodenii, gândindu-se că acolo o va găsi pe Bria. Întâlnindu-se pe drum cu Jace Paol care se grăbea în aceeaşi direcţie, îl întrebă unde era Comandorul său, iar Paol indică dormitorul pelerinilor. Han porni să alerge într-acolo, pentru ca să se oprească după aceea la jumătatea distanţei între depozit şi dormitor.

Trupele rebelilor îi scoteau din dormitoare pe pelerinii buimăciţi şi speriaţi, care erau în mod evident în pragul panicii. Bria se afla în faţa lor cu o portavoce în mână şi le vorbea.

— Ascultaţi-mă! Toţi preoţii sunt morţi! Acum sunteţi liberi şi am venit să vă ajutăm!

— I-au ucis pe preoţi! strigă un bătrân şi începu să plângă.

Gemete şi tânguieli se înălţară în văzduh.

— Îmbarcaţi-vă fără întârziere în navetele acestea! urmă Bria. Avem medici şi medicamente care vă vor ajuta să vă simţiţi mai bine. Vă putem vindeca!

Mulţimea devenea tot mai agitată. Încă o clipă şi va izbucni o răzmeriţă, gândi Han neliniştit. Era evident că Bria

nu găsea deloc un limbaj comun cu pelerinii.

— Vrem Exultare! strigă un sclav şi în clipa următoare toţi scandau şi-şi agitau pumnii în aer.

— Vrem Exultare!

Bria arătă spre navete.

— Ajunge să vă îmbarcaţi! Vă vom ajuta!

— Vrem Exultare!

Gloata se împinse înainte şi, cu un aer dezgustat, femeia făcu semn soldaţilor ei. Aceştia deschiseră focul cu raze paralizante şi pelerinii începură să se prăbuşească cu zecile.

Han, care suferise el însuşi de câteva ori efectele razelor paralizante, simţi un fior de înţelegere pentru pelerini şi fu oarecum şocat de cruzimea cu care Bria ordonase soldaţilor să tragă pur şi simplu în ei.

Decise totuşi că nu ar fi avut rost să comenteze situaţia în vreun fel. Pe când stătea locului, şovăitor, privind cum droizii hamali încărcau în navete pelerini inerţi, Bria se întoarse şi-l zări.

Han flutură din mână şi femeia porni în fugă spre el. O prinse şi o îmbrăţişă cu putere, uşurat că amândoi scăpaseră nevătămaţi din bătălie.

— Ce-i cu Jarik? întrebă ea.

Bărbatul clătină din cap.

— N-a putut fi salvat.

— Oh, Han... îmi pare atât de rău!

Strângând-o în braţe pe Bria, Han o apropie şi mai mult de el, o sărută şi o simţi răspunzându-i la sărut. Rămaseră îmbrăţişaţi în mijlocul haosului.

În cele din urmă, ea se desprinse şi rosti:

— E timpul să pornim spre Administraţie. Trebuie să ne ocupăm de tezaur.

— Chewie trebuie să fi adus deja Şoimul pentru încărcare, aprobă Han şi privi în jur.

De acum soarele răsărise şi scena din faţa lui era un haos organizat, cu trupe ale rebelilor peste tot. Bria îl trase de mânecă, însă contrabandistul nu se clinti.

— Unde-i Lando? întrebă el. Acum câteva minute, era pe-

aici. A plecat să-şi ia partea de mirodenii?

— Haide! insistă femeia.

Han se mai uită o dată spre depozit, gândindu-se că Lando se afla probabil chiar acolo, aşteptând să-şi ia cota. Îl zări într-adevăr şi schiţă un pas către el, dar Bria îl smuci înapoi.

— Nu! Haide, trebuie să mergem!

— Ceva e-n neregulă acolo, miji ochii Han.

Îi putea distinge pe Lando, Arly Bron, Kaj Nedmark şi alţi şase căpitani contrabandişti stând lângă uşile deschise ale depozitului.

Pur şi simplu... stăteau pe loc. Nu se clinteau. Han se uită la Lando şi acesta îi întoarse privirea, însă jucătorul profesionist nu făcu nici o mişcare.

— Haide!

Han păşi către depozit, după care se opri surprins şi uluit. Acum vedea că imediat înapoia uşii şi ţinându-i la respect pe contrabandişti se afla un soldat rebel care manipula un blaster cu repetiţie greu, instalat pe tripodul său. Îndărătul lui, la intervale egale, se găseau alţi trei rebeli – toţi cu armele aţintite asupra contrabandiştilor.

— Ce naiba se-ntâmplă? întrebă Han, răsucindu-se pentru a o confrunta pe Bria. Ce faci!

Ea îşi muşcă buza inferioară.

— Speram că nu vei afla, îi răspunse şi atunci ar fi fost mai uşor. Han, azi-noapte am primit ordine noi. Se întâmplă ceva foarte important şi avem nevoie de toate creditele pe care le putem strânge. Toţi vor trebui să facă sacrificii. Căpitanii contrabandişti vor mai fi ţinuţi o vreme ostatici. Echipajele lor au voie să încarce mirodeniile neprocesate... însă noi le vom lua pe toate celelalte. Avem nevoie de ele, Han. Îmi pare rău, dar n-am alternativă.

Bărbatul simţi cum rămâne cu gura căscată şi privi înapoi peste umăr, văzându-i pe contrabandiştii care-l fulgerau din căutături. La naiba! îşi spuse. Ei cred că am ştiut din capul locului cum stă treaba!

Ce ar fi trebuit să facă în continuare? Să renunţe la partea sa din tezaur, pentru a se alătura contrabandiştilor?

Dacă situaţia ar fi stat invers, cei mai mulţi dintre ei n-ar fi mişcat nici măcar un deget pentru a-l ajuta. Han ştia prea bine asta. În plus... nu era apropiat de nici unul.

Cu excepţia lui Lando...

Scutură din cap, apoi se întoarse iarăşi către Bria.

— Scumpo, de ce nu mi-ai spus ce intenţionai?

— Fiindcă nu ai fi fost niciodată de acord.

— Dar Lando este prietenul meu. Strânse din umeri. Pe ceilalţi... de abia îi cunosc. Dar pe Lando...

— Haide! spuse ea. Partea ta din tezaur poţi s-o iei şi să faci cu ea orice doreşti. Dacă ai remuşcări, dă-i după aceea lui Lando partea care-i revenea.

Han căzu pe gânduri, apoi suspină. O să te răsplătesc, Lando, gândi el. Mergând alături de Bria şi îndepărtându-se de contrabandişti, ridică mintal din umeri. Nu-mi place situaţia... dar ce altceva pot să faci.

Reflectă că era mai bine că Chewie nu fusese de faţă. Wookieeul era exagerat de scrupulos.

Când ajunseră la clădirea Administraţiei, Han şi Bria îl găsiră pe Chewie aşteptându-i, iar Şoimul staţionat pe platformă. Chewbacca se interesă de ce nu venise şi Lando, iar corellianul ezită.

— Se întoarce cu Arly, răspunse el după o secundă.

Din fericire, wookieeul era prea surescitat de existenţa tezaurului ca să sesizeze nesiguranţa prietenului său.

Han luase din arsenalul rebelilor un mic detonator termic şi aruncarea în aer a uşii de la sală dură numai câteva clipe.

Păşi înăuntru şi rămase locului, şocat. Majoritatea rafturilor erau goale.

— Ce...

— Probabil că Teroenza se pregătea deja să fugă! exclamă Bria, apoi arătă cu braţul. Uite, sunt deja ambalate, parcă ne-aşteaptă!

Uşa mare pentru livrări, situată în spatele sălii tezaurului, era întredeschisă, ca şi cum o parte din obiecte fuseseră încărcate... totuşi Han nu vedea nici o navă afară. Se gândi că Teroenza apelase o navă pentru evacuare, dar fusese ucis cu o zi în urmă de asasinii Desilijic.

— În regulă! strigă el şi o prinse pe Bria în braţe, rotind-o. Mulţumim, Teroenza!

O sărută scurt, dar pasional, apoi reveni cu atenţia la lăzile pline de comori.

— Perfect, ne va trebui un cărucior cu vinci repulsor. Am aşa ceva la bordul Şoimului. Chewie, du-te...

— Nu clinti, Solo, răsună un glas din trecutul său.

Corellianul încremeni, iar Teroenza apăru târându-se dinapoia fântânii de jad alb, unde se ascunsese. Marele Preot avea în mâini o carabină blaster, iar ochii săi purtau o sclipire nebună care-l anunţa pe Han că din situaţia respectivă avea să-i fie imposibil să scape doar pe baza vorbelor.

— Mâinile sus, continuă t'landa til.

Han, Chewie şi Bria ridicară braţele. Contrabandistul trase cu coada ochiului spre ceilalţi, străduindu-se să se gândească rapid la o modalitate de a ieşi din situaţia aceea, dar Teroenza îi ţinea la respect cu arma.

— Voi fi foarte încântat să vă ucid, Han Solo şi Bria Tharen, anunţă Teroenza. Am chemat un pilot, care va veni să mă ia din Colonia 4. Voi scăpa de planeta asta mizerabilă... şi voi avea şi comoara mea. Îmi va lipsi perechea, dar, pe ansamblu, n-am ieşit chiar aşa de rău. Poate că Desilijic îmi va putea folosi serviciile...

— Jabba îmi este prieten, zise iute Han. Nu va fi deloc încântat, dacă mă omori.

Marele Preot râse şuierat.

— Huttii n-au prieteni, spuse el. Adio, Solo.

Îndreptă blasterul spre Han şi degetul său mic şi butucănos începu să apese trăgaciul.

Han închise ochii. Auzi ţiuitul armei...

...şi nu simţi nimic. Nici o durere. Nici o arsură pârjolitoare.

După un moment prelung, auzi zgomotul unui corp care căzu cu un bufnet sonor.

A împuşcat-o pe Bria, nu pe mine! gândi el şi deschise ochii.

Însă trupul de pe podea aparţinea lui Teroenza. În locul

ochiului stâng bulbucat al Marelui Preot se căsca acum o gaură fumegândă.

Bărbatul rămase privind stupefiat cadavrul, întrebându-se dacă nu cumva înnebunise şi-şi închipuia toată situaţia aceea. Ce se-ntâmplă?

Lângă el. Bria icni.

Han îl văzu pe Boba Fett, care ieşi dintr-un colţ întunecat al sălii, cu o carabină blaster în mâini.

Grozav! îşi spuse. Acum Fett ne va ucide pur şi simplu pe toţi!

Vânătorul de recompense îi ţinu sub cătarea armei, iar el se apropie de forma masivă a lui Teroenza şi se lăsă într-un genunchi. Fără să lase din mână carabina blaster, manipulă cu celălalt braţ un vibroferăstrău. Micul instrument bâzâi, retezând cu uşurinţă prin carne şi os, iar Fett tăie cu atenţie cornul Marelui Preot.

Corellianul simţea că mintea i se învârtea, şocată.

În cele din urmă, vânătorul de recompense se sculă din nou şi porni să se retragă fără grabă, ţinând sub braţ trofeul hidos.

Lui Han îi fu imposibil să se abţină.

— Pleci? bolborosi el.

Nu putu decide dacă nu-şi imaginase că vocea mecanică a lui Fett avea un uşor ton de amuzament.

— Exact, spuse vânătorul de recompense. Preotul este o recompensă prioritară. Nu mă aflu aici pentru voi.

Ajungând la deschiderea din perete, Boba Fett păşi prin ea şi dispăru la fel de fulgerător şi silenţios cum apăruse.

Han rămase cu gura căscată şi avu impresia că o să leşine de uşurare.

— Bria! răcni el şi o îmbrăţişă din nou.

Cei trei chiuiră şi celebrară câteva clipe în sala tezaurului.

Han porni spre Şoim, pentru a aduce căruciorul cu vinci repulsor. Când reveni, mai pierdură nişte minute ca să aranjeze lăzile pentru o încărcare cât mai eficientă.

Brusc, o navetă de asalt a rebelilor asoliză pe permaton, alături de Şoim şi Han se holbă surprins, văzându-i

coborând pe Jace Paol şi o grupă de soldaţi.

— Bria..., făcu el, hei, ce se-ntâmplă? Asta-i comoara noastră. Noi o luăm şi noi plecăm cu ea în Şoim... nu? împreună... nu?

O privi şi ea îi întoarse căutătura, muşcându-şi buza fără să-i răspundă, iar Han simţi un ghem rece cotropindu-i stomacul.

— Bria... scumpo... ţii minte, ai promis! Vom fi împreună, nu? Mereu? înghiţi un nod. Bria...

Chewie mugi de furie şi frustrare şi, brusc, în mâna ei apăru un blaster care-i acoperea pe amândoi.

— Han, vorbi Bria încetişor, trebuie să stăm de vorbă.

Han rămase zgâindu-se la arma ei, ca şi cum ar fi fost paralizat.

— Scumpo, ce faci?

— Am nevoie de tot, Han. Nu pentru mine, ci pentru Rezistenţă.

Făcu un semn spre soldaţii rebeli, iar aceştia intrară în sală, luară căruciorul cu vinci repulsor al lui Han şi începură să îngrămădească lăzi pe el.

Contrabandistul privi fără să-şi creadă ochilor cum primul transport de obiecte de artă ieşi pe uşă.

— Bria..., articulă el cu glas răguşit, nu poţi face una ca asta. Nu-i adevărat ce se-ntâmplă! Încerci... încerci doar să mă păcăleşti, aşa-i?

— Îmi pare rău, răspunse femeia. Trebuie să iau totul – tot ceea ce echipele mele pot recupera de pe nenorocita asta de planetă. Toate mirodeniile procesate, toate armele, tot tezaurul. Ştiu că nu-i corect, dar n-am alternativă.

— Ceilalţi Comandori ai rebelilor au pus la cale asta?

— Nu din câte ştiu, dar eu am primit azi noapte mesajul. Agenţii noştri de informaţii au descoperit că Imperiul a demarat un proiect important. Ceva foarte mare. Atât de mare încât de el depinde soarta multor planete. Trebuie să aflăm ce se intenţionează, iar asta va costa credite... multe. Pentru bacşişuri, monitorizări, trupe... tot ce-ţi trece prin minte. Sper doar că ceea ce vom găsi pe Ylesia va fi suficient.

Han îşi umezi buzele.

— Crezusem că mă iubeşti. Aşa mi-ai spus.

Încă o încărcătură ieşi pe uşă. Bărbatul privi după ea şi-i veni să geamă. Chewie chiar gemu.

Bria oftă şi clătină din cap.

— Da, şopti ea, te iubesc şi doresc ca noi doi să fim mereu împreună. Vino cu mine, Han. Acum nu te mai poţi întoarce pe Nar Shaddaa. Vino cu mine şi vom lupta împreună împotriva Imperiului. Tu, eu şi Chewie. Vom alcătui o echipă grozavă. Toţi trebuie să facem sacrificii, iar sacrificiul nostru va fi renunţarea la tezaur. Doar nu crezi că-l ţin pentru mine, nu?

— Nu, Bria, vorbi Han cu glas încărcat de amărăciune, nu cred asta. Nici măcar o clipă.

Trase aer adânc în piept şi urmă, răguşit:

— Bria... eu te-am iubit.

Faţa ei se contorsionă neliniştită, auzindu-l cum vorbea la timpul trecut.

— Han, eu te iubesc! Te iubesc, cu adevărat! Totuşi nu pot lăsa ca sentimentele mele să afecteze Alianţa Rebelilor! Raidul acesta a fost un examen, pe care noi l-am absolvit! Celelalte grupuri de rezistenţă vor vedea ce putem realiza! Han... am cucerit o întreagă planetă. Atacul acesta va intra în istoria Rebeliunii, o ştiu!

— Da, ca fiind atacul în care Bria Tharen le-a tras ţeapă celor care au crezut în ea. Inclusiv tipului căruia îi spunea că-l iubea.

Lacrimile inundară ochii femeii şi porniră să i se prelingă pe obraji. Bria se trase într-o parte, făcându-le loc soldaţilor să manipuleze altă încărcătură spre uşă.

— Han... te rog, te implor... vino cu mine. Tu eşti un conducător înnăscut. Nu mai trebuie să trăieşti la limita legalităţii. În Alianţa Rebelilor, ai putea să fii ofiţer şi să ai o soldă! Nu mare, totuşi îndeajuns ca să poţi trăi! Te rog, Han!

El o privi cu răceală. Bria plângea acum de-a dreptul nestăvilit, iar Jace Paol se apropie şi-i luă blasterul din mână.

— Comandor Tharen, o anunţă, este ultima încărcătură.

Femeia aprobă din cap şi se strădui să se calmeze, ştergându-şi lacrimile cu mâneca.

— Te rog, Han. Te-nţeleg, dacă acum eşti prea furios. Ajunge... să-mi trimiţi un mesaj. Jabba ştie cum mă poţi

contacta. Te rog, Han.

— O să-ţi trimit un mesaj, încuviinţă el. Mai ţii minte tot ce ţi-am spus în seara aceea în Lumina Albastră? Ei bine, totul a fost adevărat, iar eu am fost un idiot, fiindcă te-am crezut vreodată.

Scotoci într-un buzunăraş interior şi scoase un portvizit micuţ, înăuntru se afla o bucată de foliplast.

— O mai recunoşti?

Ea privi foliplastul, se apropie, apoi se retrase dând din cap, cu faţa foarte palidă şi încordată.

— Da...

— Ei bine, sunt atât de prost, încât am purtat-o toţi anii ăştia cu mine, mârâi Han. Dar începând de azi, nu mai sunt prostul nici unei femei, surioară. Nici o femeie n-o să mă mai fraierească. Niciodată.

Cu mişcări lente, fără grabă, rupse foliplastul în bucăţele mici, apoi le dădu drumul să-i cadă printre degete, risipindu-se pe podea.

— Bria, ai face bine să te sui în nava ta şi s-o ştergi cât timp treaba ţi-a mers bine. Dacă o să te mai revăd vreodată în viaţa mea, o să te-mpuşc fără avertisment.

Femeia îl privi şocată, până ce Jace Paol o prinse de braţ şi rosti:

— Comandor Tharen... am terminat de încărcat.

— Bine, rosti ea cu glas stins şi tremurat. Han... îmi pare rău. Eu te voi iubi mereu. Mereu. Nu am iubit pe nimeni altul decât pe tine şi nici nu voi iubi pe altcineva. Îmi pare rău...

Paol o cuprinse cu braţul pe după umeri şi i se adresă lui Han:

— Ţi-am lăsat o ladă şi căruciorul, Solo. Te sfătuiesc să nu pierzi timpul pe aici. Încărcăturile explozive sunt reglate să detoneze peste treizeci de minute.

Încetişor, Paol se retrase pe uşă, păstrând blasterul aţintit asupra lui Han şi Chewie. Rebelii de lângă navetă îi acopereau de asemenea pe cei doi.

Corellianul rămase locului tăcut, iar naveta de asalt decolă.

După ce dispăru, bărbatul inspiră adânc şi tremurat şi simţi cum îl doare pieptul. Trase din nou aer în plămâni şi îl duru şi acum. Ochii îl furnicau, dar îşi muşcă buza până ce durerea îi îngădui să-şi recâştige controlul.

— Chewie, spuse el, azi a fost o zi mare, ştii asta?

Chewie emise un sunet jalnic, de înţelegere şi simpatie.

— Ei bine, trebuie să-i dăm drumul. Fii atent ce-ţi propun – dă o raită prin complex, dar fii cu ochii pe ceas. Poate c-au scăpat ceva fiole de sclipstim sau altceva. Eu o să inspectez camerele lui Teroenza. Cred că avea nişte obiecte de preţ şi pe-acolo. Ne-ntâlnim aici, peste şaptesprezece minute.

— Hrrrrrrnnnnnnggggggghhhh!

Wookieeul porni ca din puşcă.

Han cercetă sala tezaurului şi apartamentul Marelui Preot, găsind câteva flecuşteţe şi pe Ganar Tos, care suspina. Pilotul îl privi cu răceală pe bătrânul umanoid.

— Zi mersi că nu te-ai însurat cu ea, îi spuse. Ştergeo rapid de-aici. Clădirea va exploda peste cincisprezece minute.

Bătrânul zisian dispăru pe uşă aidoma unui gândac speriat. Han pufni dezgustat şi continuă căutarea.

Când reveni la Şoim, purtând un sac cu antichităţi de mâna a doua, contrabandistul privi în jur, uitându-se după Chewie. Grăbeşte-te, minge-mblănită, gândi el.

Intră în navă ca să o pregătească pentru decolarea imediată, când auzi răgetul lui Chewbacca, care-i cerea să vină afară şi să vadă ce găsise!

Han simţi că-i tresare inima în piept. O ladă cu fiole de sclipstim!

Ieşi în goană pe rampă şi se opri aproape imediat, derutat. Chewbacca stătea acolo cu un grup de copii în zdrenţe, scofâlciţi, cu ochii mari şi speriaţi. Îl ţinea pe cel mai mic în braţe. Ceilalţi opt păreau să aibă vârste cuprinse între patru şi doisprezece ani.

— Ce-i asta? se holbă Han. De unde naiba au apărut ăştia!

Chewbacca îi povesti că scotocea prin clădirile părăsite,

când auzise suspine într-un beci din partea dinapoi a dormitoarelor. Se părea că puştii se născuseră din legăturile între pelerini şi fuseseră uitaţi de către părinţii lor dependenţi de Exultare în confuzia ce urmase atacului.

Toţi copiii erau umani şi Han bănui că erau corelliani. Oftă apăsat.

— Chewie! Era vorba să găseşti ceva valoros!

Chewbacca sublinie indignat că şi copiii erau valoroşi.

— Doar dacă i-am vinde ca sclavi, se strâmbă contrabandistul.

Buza superioară a wookieeului se retrase, dezgolindu-i colţii şi se auzi un mârâit.

— Gata, gata, ridică Han braţele, a fost doar o glumă! Ştii bine că eu n-am treabă cu sclavii! Totuşi ce-o să facem cu ei?

Chewie îi atrase atenţia că, deoarece clădirile aveau să explodeze în mai puţin de cinci minute, nu era momentul potrivit ca să discute diversele variante posibile.

— Bine, ţâncilor, mormăii Han. Îmbarcarea! Haideţi, haideţi! Cred că mai avem şi ceva raţii suplimentare...

Peste alte două minute, Şoimul decolă şi Han survolă pentru ultima dată Colonia. Dedesubtul lor, clădiri le înfloriră una câte una în mingi de foc uriaşe. După câteva ore, nu aveau să mai rămână decât resturi de zgură carbonizată, pe care, treptat, jungla avea să le recucerească.

*

Durga, lord de Besadii, privi stupefiat prin videoecranul iahtului său către emisfera întunecată a Ylesiei. Pe partea aceea a planetei înmugureau iaduri de foc, clar vizibile din spaţiu. Fostele locaţii ale Coloniilor erau marcate de incendii forestiere uriaşe, aţâţate de vânturile omniprezente.

Existau şi supravieţuitori, Durga o ştia. Mercenarii Nova Force care se predaseră... bătrânul Ganar Tos... Îl contactaseră pe Durga la bordul iahtului său, prin intermediul câtorva unităţi portabile de comunicaţii pe care le salvaseră. Apelurile lor plângătoare, solicitând salvarea,

se auziseră din clipa în care nava huttă ajunsese pe orbită, însă din fabrici şi depozite... nu mai rămăseseră decât sfărâmături ce ardeau.

Pierdute... Durga nu putea pur şi simplu să-şi creadă ochilor. De la o zi la alta... o chestiune de ore...

Pierdut. Totul fusese pierdut.

Huttul inspiră adânc şi se gândi la apelul primit cu numai câteva minute în urmă de la prinţul Xizor. O convorbire plăcută, liniştitoare, reamintindu-i lui Durga că datora credite Soarelui Negru, dar că, în urma dezastrului pe care-l suferise, Xizor era de acord să stabilească modalităţi de plată. Şeful Soarelui Negru sugerase că ar fi fost încântat să ajute Besadii să reconstruiască operaţia ylesiană.

Nu, gândi Durga. Nu iarăşi...

În primul rând, rebelii plecaseră cu mii de pelerini şi agenţii lui Xizor indicaseră posibila descoperire a unui tratament pentru dependenţa de Exultare. Cu aşa mulţi pelerini spunând adevărul despre Ylesia, avea să fie foarte greu să atragă noi recruţi.

Iar Marele Preot t' landa til pe care-l racolase Zier privise o singură dată, îngrozit, spre planetă, apoi refuzase sec să aibă cea mai mică legătură cu întregul plan.

Nu, gândi Durga. Data viitoare, voi încerca altceva.

Şi, desigur, va exista o data viitoare. Va găsi o altă cale de a face Besadii mai bogat ca oricând. Iar dacă el, Durga, trebuia să-l slujească pe prinţul Xizor, ei bine, atunci avea să ajungă în vârful Soarelui Negru.

Ţelul său imediat era să devină un vigo. Şi după aceea... poate că avea să-l provoace pe Xizor însuşi. Sau chiar pe împărat. Durga ştia despre sine că era inteligent şi aprecia că putea să conducă spaţiul imperial la fel de bine ca oricare altul.

Coborî privirea spre unicul suvenir care-i rămăsese după ziua aceasta dezastruoasă. Un corn lung, mânjit de sânge. Cel puţin Aruk a fost răzbunat, se gândi. Odihnească-se în pace.

Lordul hutt activă intercomul şi pilotul său îi răspunse imediat.

— Ocupă-te de recuperarea trupelor mercenare, îl instrui Durga. După aceea, stabileşte cursul spre Nai Hutta. Am terminat aici. Plecăm acasă.

— Da, Excelenţa Voastră, răspunse pilotul.

Durga se lăsă pe spate şi suspină. Luă cornul lui Teroenza, îl mângâie gânditor şi începu să-şi facă planuri pentru viitor.

*

Peste şase ore, când ieşiră din hiperspaţiu, Han Solo şi Chewbacca tot nu căzuseră de acord ce să facă cu orfanii corelliani, dar consola de comunicaţii a navei începu să piuie, semnalând recepţia unui mesaj.

Chewbacca insista să lase copiii pe Corellia, pentru a putea fi îngrijiţi de familii, în timp ce Han protesta împotriva pierderii de timp şi combustibil.

— Eu zic să-i lăsăm într-un astroport de pe orice planetă civilizată şi cineva o să aibă grijă de ei.

Chewie comentă că, fiind el însuşi tată, aprecia că singura cale de acţiune era să-i readucă pe copii pe Corellia.

Han îl fulgeră cu privirea pe wookiee, apoi acceptă mesajul. Imaginea lui Jabba se materializă deasupra consolei.

— Han, băiete!

— Salut, Jabba, făcu Han. Ce s-a-ntâmplat?

Huttul se încruntă puţin înaintea salutului prozaic al omului, dar îşi uită repede neplăcerea.

— Felicitări, Han! Raidul a fost un succes absolut! Sunt foarte încântat!

— Grozav, făcu corellianul posac. De aceea ai plătit un apel interstelar?

— Oh... nu, chicoti Jabba. Am o încărcătură de mirodenii pe care vreau s-o iei de la Moruth Doole, pe Kessel. Să mi-o aduci imediat pe Tatooine, ai înţeles? Afacerea-i aranjată şi mirodeniile sunt plătite.

— Bine, încuviinţă Han. Onorariul meu obişnuit?

— Sigur că da, sigur că da, tună Jabba. Şi poate chiar o bonificaţie pentru livrare rapidă.

— I-am dat drumul.

— Bravo, băiete... Privindu-l gânditor, huttul adăugă: şi, Han... poate că după aceea ar fi bine să-ţi iei o vacanţă. Dacă nu te superi că ţi-o spun, arăţi cam tras la faţă.

— Bine, aşa voi face.

Han întrerupse legătura şi se strâmbă.

— Minunat! O droaie de ţânci plângăcioşi pe care trebuie să-i iau cu mine pe Ruta Kessel. Chewie, poate c-ar trebui să mă gândesc serios să mă las de contrabandă.

Unicul comentariu al lui Chewbacca fu că ar fi fost bine ca de pe Kessel să cumpere nişte lapte de traladon şi lipii pentru sandvişuri.

Pilotul gemu sonor.

După douăsprezece ore, cu încărcătura de mirodenii fixată în siguranţă în compartimentele secrete de sub podele, Han decolă de pe Kessel. Îl lăsă pe Chewie să distribuie hrana copiilor şi el porni spre Foale, verificându-şi cursul. Brusc, un led îi pâlpâi pe consola de comenzi şi-şi dădu seama că o navă vamală imperială era pornită pe un curs de intercepţie!

— Chewie! Vino-aici! răcni el şi acceleră.

În câteva clipe, wookieeul se afla în carlingă.

— Pune-le centurile afurisiţilor de copii, urlă Han şi dup-aia întoarce-te! Avem imperiali după noi şi nu va fi deloc uşor!

— Hrrrrrnnnn!

Han acceleră Şoimul chiar mai mult decât în ziua în care se întrecuse cu Salla. Când Chewie se instală în scaunul copilotului, Han auzi un chiţăit înăbuşit îndărătul lui şi, privind peste umăr, zări un ţânc cu ochii mari, care se holba la Foale.

— Ce cauţi aici?! se răsti pilotul.

Exact ce-mi trebuia! Un puşti mucosl

— Mă uitam, răspunse copilaşul.

— Nu ţi-este frică? mârâi Han, răsturnând Şoimul pe o parte, ca să evite o trâmbă de gaze ionizate dinspre una dintre îngrămădirile de găuri negre.

Nava imperială trase o salvă spre el, dar rată de departe.

Minunat! Se trage în mine şi am picii ăştia la bord!

— Nu, domnule, chiţăi puştiul. Ce grozav este! Puteţi merge şi mai repede?

— Mă bucur că-ţi place, bombăni Han. Băieţică, să fii sigur c-o să-ncerc...

Mări viteza, trecând pe lângă primul roi de găuri negre. Goneau acum atât de tare, încât totul părea înceţoşat, ca şi cum ar fi efectuat un salt în hiperspaţiu. Han nu mersese niciodată atât de rapid cu Şoimul.

— Iu-hu-huuuu! răcni el, când evitară de puţin a fi atraşi de puţul gravitaţional al unei găuri negre.

— Iu-hu-huuuu! îl imită copilul din spatele său.

Han începu să râdă ca un nebun.

— Îţi place, puştiule, aşa-i? Ia fii atent cum îi întrec pe melcii ăştia imperiali!

— Haide! strigă ţâncul. Mai repede, căpitane Solo!

— Cum te cheamă, piciule? întrebă Han, când efectuau ultima curbă printre teribilele puţuri gravitaţionale ale Foalelor, trecând atât de aproape de ele, încât motoarele urlară, protestând.

— Kryss P'teska, domnule.

— Şi-ţi place viteza, aşa-i?

— Da!

— Bine...

Han se avântă în Groapă, gonind şi evitând la mustaţă asteroizii ce se deplasau iute, bizuindu-se pe propria sa experienţă prin locurile acelea. Îşi dădu seama că-şi sporea avansul faţă de imperiali. Nava vamală de abia se mai zărea acum.

Dacă m-aş mai îndepărta doar niţel...

Sudoarea se îndesise pe fruntea lui Han şi i se prelingea în ochi, usturându-l, totuşi nu încetini nici măcar pentru o clipă. Nava imperială era de acum hăt departe înapoia sa. Pilotul evită şi eschivă asteroizi şi-şi dădu seama că se apropia de marginea Gropii.

— Minunat, mormăii el. Mai trebuie doar să ieşim de aici şi apoi putem trece la viteza luminii...

Chewie începu brusc să schelălăie şi să gesticuleze

disperat spre consolă. Han îşi privi instrumentele şi gemu sonor.

— La naiba! Trei imperiali pe perimetrul Gropii! E clar că ne-aşteaptă pe noi! Iar unul dintre ei este un nemernic mare de tot!

Gândurile contrabandistului alergau la fel de iute ca nava.

— Chewie, n-o să-i putem întrece pe imperialii ăia, iar ca armament ne depăşesc clar. L-am pierdut însă pe cel care ne urmărea, cel puţin pentru moment. Dacă ne putem îndepărta suficient de mult, ar trebui să-i dăm drumul şi să aruncăm marfa în Groapă... aşa cum ai făcut tu cu colonelul Quirt, într-o cursă. După ce vor scotoci Şoimul cât le va pofti inima, o să ne-ntoarcem să recuperăm încărcătura. Ce zici?

Chewbacca avea aceeaşi părere.

— Bine, spuse Han, preia comanda. Trebuie s-o facem realmente rapid. Astea-s coordonatele.

— Hrrrrrrnnnnnnhh!

Lăsându-l pe wookiee să se îndrepte spre coordonatele pe care le selectase. Han părăsi carlinga şi se grăbi către coridorul cu compartimente secrete, urmat foarte îndeaproape de Kryss.

— Puştilor, ia daţi-mi o mână de ajutor, făcu corellianul scoţând mai mulţi colaci de sârmă. Câţiva copii se apropiară de el şi rămaseră locului, privindu-l. Cum vă cheamă?

— Cathea, domnule, spuse o fată de doisprezece-treisprezece ani cu o coadă lungă de păr blond. Vă ajut eu.

— Pe mine mă cheamă Tym, zise un băieţel.

— Eu sunt Aeron, vorbi un altul cu păr negru. Vă ajut!

— Bravo, icni Han ridicând plăcile punţii. Ia ajutaţi-mă să ducem butoiaşele astea în ecluza tribord, iar acolo le vom lega laolaltă!

În două minute, mirodeniile erau pregătite de lansarea în spaţiu. Han îi îndepărtă pe copii din ecluză, apoi o închise ferm în urma lor. Ignoră procedurile standard de depresurizare şi, utilizând controlul manual prioritar, sili

uşile exterioare să gliseze mult, îndepărtându-se... apoi expedie în spaţiu butoiaşele cu mirodenii.

— Chewie! răcni el. Le-am lansat! Consemnează coordonatele!

Cu puţin noroc, ar fi trebuit să fie capabil să urmeze cursul mirodeniilor şi să le regăsească după o căutare nu foarte îndelungată. Butoiaşele în sine erau construite dintr-un aliaj care ar fi apărut imediat pe senzorii săi, dacă se apropia destul de mult.

Ţinând seama de circumstanţele existente, era cel mai bun lucru pe care putea să-l facă.

Reveni după aceea în carlingă şi refăcu traseul parcurs, astfel ca să se ivească din Groapă aproximativ acolo unde s-ar fi aşteptat imperialii. Când ieşi din Groapă, nava vamală imperială apăru pe neaşteptate din spatele său. Han îl privi pe Chewie şi fluieră.

— A fost al naibii de-aproape.

Consola de comunicaţii începu să semnalizeze şi contrabandistul o activă.

— Navă neidentificată, pregăteşte-te de abordare, rosti o voce furioasă şi în acelaşi moment Han simţi cum Şoimul este prins de o rază de tractare. Vorbeşte căpitanul crucişătorului imperial Evaluatorul. Nu vă împotriviţi şi nu vi se va face nici un rău.

Han rămase locului, cu copiii adunaţi în jurul său în carlingă, privind cum Şoimul era atras spre nava imperială mare.

— Puştilor, zise el, să nu vă băgaţi peste mine, când o să vorbesc.

La câteva clipe după andocare, imperialii se aflau la ecluza

Şoimului, solicitând să li se permită intrarea. Han suspină şi se sculă pentru a le deschide, urmat de un alai de ţânci.

Însuşi căpitanul imperial conducea grupul înarmat până în dinţi care sui la bord.

— Sunt căpitanul Tybert Capucot, rosti cu aer trufaş bărbatul chel, privindu-l pe Han ca şi cum ar fi fost un spectacol extrem de neplăcut. Căpitane Solo, eşti bănuit de

transport ilegal de mirodenii de pe Kessel. Sunt autorizat să-ţi percheziţionez nava.

Corellianul se întoarse către interiorul Şoimului:

— Daţi-i drumul, n-am nimic de ascuns.

Capucot pufni şi reuşi să-l privească de sus pe Han – deşii era mai scund cu câţiva centimetri – apoi chemă înăuntru o echipă de scanare.

— Căutaţi fiecare milimetru, ordonă el. Vreau mirodeniile acelea.

Han strânse din umeri şi păşi în lături.

Imperialii căutară... şi căutară... şi căutară cu şi mai multă atenţie. Han şi Chewie se strâmbară, auzind bubuituri din salon şi din compartimentul pupa pentru marfă.

— Hei! protestă corellianul. Sunt un negustor onest! Sunt cetăţean imperial şi nu-mi puteţi trata nava în felul ăsta!

— Negustor onest! pufni Capucot. Dacă nu transportai mirodenii de contrabandă, atunci ce făceai?

Han gândi fulgerător.

— Duceam... ăăă... îi duceam pe copiii aceştia înapoi pe Corellia. Pe o planetă de sclavi a avut loc o acţiune importantă de salvare şi... ăăă... ei bine, copiii aceştia au fost uitaţi. De aceea i-am luat cu mine.

Căpitanul îl străpunse cu privirea.

— Corellia se află în direcţia aceea, rosti el pe un ton îngheţat indicând spre pupa.

— A trebuit să mă opresc şi să le cumpăr de mâncare, ridică din umeri Han. Nu-i aşa, copii?

— Da! vorbi peltic micuţul Tym. Ne era foame! Căpitanul Solo ne-a salvat!

— Căpitanul Solo şi-a riscat viaţa pentru noi, zise Cathea răsucindu-şi cosiţa lungă. Este un erou.

— Ne-a salvat, întări Aeron. Altfel săream în aer.

Micul Kryss se apropie şi-l prinse pe Han de mână, apoi îl privi pe căpitanul imperial.

— Căpitanul Solo este cel mai bun pilot din galaxie. I-ar putea întrece uşor pe imperialii mei...

Corellianul reuşi la timp să acopere gura băiatului cu palma.

— Ha, ha! chicoti el rânjind slab. Aşa-s copiii, zic tot felul de aiureli. Ai copii, căpitane?

Capucot nu era amuzat.

În cele din urmă, echipa de scanare reveni, fără să pară încântată.

— Domnule căpitan, am efectuat o căutare minuţioasă, dar n-am găsit nimic.

Tybert Capucot se înroşi la faţă. Rămase locului, căutându-şi cuvintele, după care îl fixă pe Han cu privirea.

— Perfect, zise el. Curajosul nostru erou, căpitanul Solo, susţine că-i transporta pe aceşti copii spre Corellia. Un act atât de nobil merită o escortă imperială. Stabileşte-ţi cursul spre Corellia, căpitane. Te vom însoţi până acolo.

Han deschise gura, apoi o închise. Cu un efort, încuviinţă.

— Sigur că da. Să-i dăm drumul.

Avu nevoie de aproape o zi ca să ajungă la planeta lui natală şi îi venea să înnebunească din cauza întârzierii de a-şi recupera mirodeniile. Ştia că dacă ele ar fi păţit ceva, Jabba n-ar fi fost îngăduitor. Afacerile erau afaceri, iar huttii nu aveau noţiunea milei.

Când ajunse la Corellia, descoperi că imperialii îi făcuseră deja publică sosirea şi îi aşteptau o mulţime de mass-media. Han şi Chewie fură felicitaţi, ovaţionaţi ca eroi şi numai faptul că pilotul deţinea deja tresa de sânge corelliană opri guvernul recunoscător al planetei sale de baştină să-i acorde una.

Han era disperat să se întoarcă la Groapă şi la încărcătura de mirodenii pe care o aruncase acolo. Finalmente, izbuti să-şi ia rămas bun de la copii – care, fu silit să recunoască, erau nişte puşti foarte de treabă – şi să decoleze de pe planetă, ca un cetăţean liber.

Izbuti să menţină viteza maximă până la Groapă, la coordonatele unde abandonase încărcătura de sclipstim neprelucrat şi petrecu patru ore scotocind marginea exterioară a câmpului de asteroizi şi devenind tot mai neliniştit.

— Trebuie să fie pe-aici, pe undeva! exclamă el spre Chewie.

Dar nu era.

Han căută alte două ore, folosind şi unităţile senzoriale auxiliare din salon pentru a le amplifica pe cele din carlingă. Brusc fu întrerupt de răgetul lui Chewbacca aflat la comanda navei.

— Sosesc! strigă el, repezindu-se într-acolo.

Chewie indică senzorii ce arătau două punctuleţe care se apropiau rapid de ei. Han verifică identificatorii navelor şi după aceea blestemă copios, plesnindu-se cu palma peste frunte.

— Minunat! Alţi imperiali! Exact ce-mi trebuia! De ce tocmai eu?

Se trânti în scaunul de pilot şi inversă cursul, revenind în Groapă.

Chewbacca mârâi o întrebare, dorind să ştie de ce fugeau, dacă tot nu aveau mirodenii la bord.

— Nu te-ai prins? bombăni Han şi mări viteza până ce asteroizii fulgerară pe lângă ei ca o pâclă. Probabil c-au găsit mirodeniile aruncate de noi, aşa că ştiu perfect ce căutăm! Ai văzut prea bine – Capucot nu ne-a crezut nici o clipă... sunt sigur că el este înapoia acestei acţiuni! Nenorociţii ne vor aresta sub acuzaţia de contrabandă şi vor confisca Şoimul! N-o vom mai recupera niciodată!

Viră violent spre babord, pentru a evita un asteroid de dimensiunile unui distrugător imperial.

— În plus, nu vreau să-mi calce iarăşi nava în picioare, percheziţionând-o. Tocmai am terminat de curăţat mizeria pe care au făcut-o Capucot şi băieţii lui.

Împreună, Han şi Chewie pilotară Şoimul prin Groapă, spre Foale. Urmăritorii săi erau două nave vamale imperiale, care-l hăituiau cu încăpăţânare neabătută.

Degetele lui Han alergau peste comenzi ca ale unui om posedat, în timp ce nava gonea şi se strecura prin câmpul perfid de asteroizi. Chewie răgea puternic, îngrozit de riscurile pe care şi le asuma partenerul său.

— Gura, blănosule! zbieră Han. Trebuie să mă concentrez!

Urletele lui Chewie se transformară în gemete... poate

rugăciuni.

Han era prea ocupat ca să asculte.

Se apropiau de capătul Gropii şi se îndreptau direct către Foale.

— Chewie, vorbi Han încordat, va trebui să zbor la rasul blindajului ventral al Şoimului şi să sper că imperialii nu vor dori să rişte în găurile negre. Nenorociţii nu cedează!

Chewbacca emise un arrrrhhhhhnnnnn disperat.

— N-am ce să fac! Nu vor pune mâna pe Şoim!

Cele două nave imperiale se menţineau după contrabandist, ca şi cum ar fi fost conectate prin intermediul unei raze de tractare. Han şi Chewie acţionau frenetic comenzile Şoimului, modificând cursul, viteza, direcţia, deflectoarele...

Deznădăjduit, Han se apropie de roiurile de găuri negre mai mult decât ar fi făcut-o vreodată o persoană cu capul pe umeri. Era posibil ca numai viteza extraordinară pe care o putea atinge Şoimul să-i poată salva.

Şoimul Mileniului trecu atât de aproape de găurile negre din Foale, încât numai velocitatea ei incredibilă o împiedică să fie capturată şi absorbită. Ochii observatori ai discurilor de acreţie păreau să se lăţească şi să se îngusteze, în vreme ce se avântară şi survolară, peste şi în jurul viclenelor puţuri gravitaţionale. Navele imperiale continuau să-i urmărească la viteza lor maximă.

Han execută un tonou imposibil, urmat de o vrie şi un picaj, apropiindu-se de ultimul obstacol din Foale. Studiindu-şi instrumentele, văzu că un urmăritor, cea mai mică dintre navele imperiale, nu fusese în stare să-i duplice manevra şi dispăruse în îmbrăţişarea discului de acreţie a găurii negre, cu o flamă micuţă, dezonorantă.

— Aşa! şuieră el aprig. N-o să puneţi mâna pe mine! Nici azi şi niciodată!

Acum ultima navă imperială rămânea în urmă... şi Şoimul aproape că ieşise din Foale.

— Asta-i, Chewie! Am făcut-o!

— Arrrrrrhhhhhhhhnnn!

Han acceleră Şoimul pe lângă Kessel şi apoi, brusc,

scăpară de puţurile gravitaţionale. Pilotul se aplecă grăbit deasupra navicalculatorului, ca să strige după numai o clipă:

— Cursul stabilit! Activează, Chewie!

Alte câteva clipe şi se aflau în siguranţa hiperspaţiului. Han se lăsă pe spate în scaun.

— A fost prea aproape, murmură el răguşit.

Chewie aprobă.

Stând aproape inert în scaun, pilotul observă ceva.

— Hei, Chewie! Ia priveşte, arătă el spre instrumente. Am stabilit un record!

Chewie comentă cu amărăciune că recordul lor de viteză se consemnase pe seama nervilor săi. Corellianul miji ochii.

— O chestie ciudată. Aici zice că de fapt am scurtat distanţa pe care am străbătut-o, nu doar timpul. Am făcut mai puţin de doisprezece parseci!

Wookiee hurui sceptic şi ciocăni cu falangele sale lăţoase în indicatorul distanţei, comentând că manevrele nebuneşti ale lui Han cauzaseră probabil un scurtcircuit şi că instrumentul nu mai funcţiona.

Han se împotrivi, dar atunci când Chewbacca, cu răbdarea şi aşa pusă la încercare, mârâi nemulţumit, renunţă s-o mai facă.

— Bine, bine, ridică el braţele, sunt prea obosit ca să mă cert.

Totuşi am parcurs-o în mai puţin de doisprezece parseci, gândi încăpăţânat.

Acum însă avea mai multe probleme presante la care să se gândească, nu recordurile de viteză şi distanţă. În numele Universului, ce-i va spune lui Jabba?

TOPRAWA... ŞI MOS EISLEY

Han privi holoimaginea colţuroasă şi plină de cicatrice a lui Bidlo Kwerve, majordomul corellian al lui Jabba. Înapoia lui se puteau distinge zidurile de culoarea nisipului ale palatului lordului hutt din deşertul planetei Tatooine.

— Salut, Kwerve, spuse contrabandistul, aş vrea să vorbesc cu şeful, te rog.

Urâtul bătăuş corellian avea părul negru ca noaptea, traversat de o dungă alb-strălucitor şi ochi verde-intens. Kwerve îi oferi un surâs fugar şi răutăcios.

— Ia uite! Solo! exclamă el. Jabba te căuta. Pe unde-ai fost, Solo?

— Pe-aici, pe-acolo, replică scurt pilotul căruia nu-i plăcea să fie tratat în felul acela. Am avut nişte necazuri cu imperialii.

— Asta nu-i bine, comentă Kwerve. Ia să văd dacă-l pot face pe Jabba să vorbească cu tine. Ultima dată când am discutat era destul de nervos, fiindcă ai întârziat cu încărcătura. Are nişte planuri pentru mirodeniile alea.

Han privi inexpresiv consola de comunicaţii.

— Fă-mi legătura şi lasă glumele.

— Da' cine a zis că glumeam?

Chipul brăzdat de tăieturi al majordomului corellian dispăru într-un potop de paraziţi şi pentru o clipă Han se temu că întrerupsese transmisia. Se întinse ca să decupleze şi el legătura, când paraziţii pieriră brusc, înlocuiţi de holoimaginea lordului hutt.

— Jabba! izbucni Han cu un amestec de uşurare şi îngrijorare. Uite care-i treaba... am o mică problemă.

Jabba nu părea încântat. Fuma o substanţă cafenie care se învolbura în combinaţia de narghilea-gustacvariu moştenită de la răposata Jiliac, iar pupilele sale mari erau

dilatate de drog.

Minunat, gândi pilotul. M-am nimerit să-l sun exact când este sub influenţa mirodeniilor.

— Ăăă... salut, Jabba, făcu el. Sunt eu, Han.

Huttul clipi de câteva ori şi în cele din urmă izbuti să-şi focalizeze privirea.

— Han! bubui conducătorul clanului Desilijic. Unde ai fost? Te aşteptam aici de săptămâna trecută!

— Ăăă... păi, Jabba... de asta te-am şi apelat. Uite care-i treaba... n-a fost vina mea...

Jabba clipi confuz.

— Han, băiete... ce tot spui? Unde-i încărcătura mea de sclipstim?

Corellianul înghiţi un nod.

— Păi, da... apropo de transportul acela, Jabba. Vezi tu... cred că mi-au întins o capcană! Imperialii mă aşteptau şi...

— Vameşii mi-au confiscat mirodeniile? bubui Jabba atât de puternic şi de neaşteptat, încât Han se trase instinctiv îndărăt. Cum ai putut face una ca asta, Solo?

— Nu! Nu, nu, Jabba! strigă Han. Nu le-au confiscat! Vorbesc cinstit, n-au nici o dovadă despre tine – absolut nimic! Dar... pentru a-i împiedica pe vameşi să le găsească, a trebuit să le arunc. Le-am marcat locaţia, însă nu mi-au permis să rămân în zonă. Iar când m-am întors... dispăruseră.

— Mirodeniile mele au dispărut, repetă Jabba pe un ton încet, rău prevestitor şi-l privi înceţoşat.

— Ăăă... da. Auzi, Jabba, nu-ţi face însă griji. O să ţi le plătesc. Eu şi Chewie o să tragem mai tare şi o să-ţi plătim valoarea lor, nu te teme. Ştii că suntem buni şi că ne ţinem de cuvânt. Ca să fiu sincer, să ştii că am senzaţia c-am fost lucrat. Câte persoane în afară de tine şi de Moruth Doole ştiau că plecam pe Ruta Kessel?

Jabba ignoră întrebarea. Ochii lui bulbucaţi clipiră rapid şi pufăi de mai multe ori din narghilea. După aceea întinse mâna, extrase un şerpişor din globul umplut cu lichid şi-şi îndesă în gură creatura care se zbătea.

— Han... Han, băiete, ştii că te iubesc ca pe un fiu, vorbi

el încet şi ameninţător. Dar afacerile sunt afaceri şi tu ai încălcat regula mea numărul unu. Nu pot face excepţii doar pentru că ţin latine. Încărcătura aceea mă costă douăsprezece mii patru sute de credite. Adu-mi mirodeniile sau creditele în zece zile, ori suportă consecinţele.

Pilotul îşi umezi buzele.

— Zece zile... dar, Jabba...

Conexiunea se întrerupse brusc. Han se gârbovi în scaun, simţindu-se stors. Ce să faci

*

După şase zile, răstimp în care încercase şi nu reuşise să adune creditele de la diversele persoane care-i erau îndatorate, Han reveni pe Nar Shaddaa. Detesta s-o facă, însă era silit să împrumute de la prieteni.

Descoperi că cineva implicat în transportul acela de coşmar... un ofiţer sau soldat imperial... povestise în mod evident ce se petrecuse. Contrabandiştii îl priveau cu un amestec de respect şi nelinişte.

Respect fiindcă stabilise un nou record pentru Ruta Kessel şi nelinişte pentru că se dusese vestea – Jabba era nemulţumit, foarte nemulţumit de fostul său pilot favorit.

Shug era plecat de pe satelit şi Han blestemă în gând, când descoperi că maestrul mecanic lipsea. Ştia că el i-ar fi putut împrumuta suma respectivă, deşii asta i-ar fi diminuat serios resursele.

Porni să întrebe în stânga şi în dreapta şi se alese cu două mii de credite, apelând la nişte vechi servicii şi favoruri. În acelaşi timp însă veştile despre cele petrecute pe Ylesia se răspândiseră şi câţiva căpitani priveau pur şi simplu în altă direcţie, atunci când Han se apropia de ei.

În cele din urmă, corellianul se duse la locuinţa lui Lando. N-ar fi vrut s-o facă, dar terminase toate celelalte opţiuni.

Bătu la uşă şi glasul somnoros al jucătorului profesionist răsună dinăuntru:

— Cine-i?

— Sunt eu, Han.

Corellianul auzi paşi, apoi Lando smuci brusc uşa, deschizând-o. Înainte ca Han să fi putut articula un singur

cuvânt, pumnul celuilalt se lansă într-o directă aidoma unui piston, nimerindu-l în falcă şi trimiţându-l prin aer în peretele opus al coridorului. Pilotul se izbi de zid, apoi lunecă, aterizând pe turul pantalonilor.

Cu stele verzi în faţa ochilor, Han îşi frecă locul lovit şi se strădui să vorbească. Lando era în picioare lângă el, dominându-l.

— După ţeapa de pe Ylesia, eşti cu adevărat cea mai neobrăzată creatură din galaxie, ca să mai apari aici! urlă el. Ai noroc că nu te-mpuşc, trădător nenorocit şi mincinos!

— Lando..., reuşi să croncăne contrabandistul, îţi jur că n-am ştiut ce plănuia. Îţi jur...

— Cum să nu! pufni Lando. Normal că n-ai ştiut!

— Aş mai fi venit aici, în felul ăsta, dacă aş fi fost vinovat? mormăii Han. Falca nu-i funcţiona prea bine şi o simţea umflându-se. Lando... mi-a făcut şi mie acelaşi lucru. Nu m-am ales cu nimic din acţiunea aia. Cu nimic!

— Nu te cred, replică rece jucătorul profesionist. Iar dacă te-aş crede, ţi-aş spune bine ţi-a făcut! Voi doi vă meritaţi unul pe celălalt!

— Lando, am pierdut un transport de mirodenii pe care-l făceam pentru Jabba. Sunt disperat, amice. Am nevoie să-mprumut...

— Cum?

Lando prinse cu ambele mâini jacheta lui Han şi-l smuci pe pilot în picioare, apoi îl trânti cu toată puterea de perete. Chipul oacheş al jucătorului profesionist aproape că se lipi de al lui Han.

— Ai venit aici ca să-mi ceri să te împrumut?

Corellianul izbuti să încuviinţeze din cap.

— O să-ţi înapoiez fiecare... ai cuvântul...

— Ţine minte bine ce-ţi spun, Solo, mârâi Lando. Am fost prieteni în trecut şi de aceea n-o să fac ceea ce meriţi din plin, adică să-ţi zbor creierii. Dar să nu te mai apropii niciodată de mine!

După ce-l izbi încă o dată de perete, îi dădu drumul. Han lunecă din nou pe lângă zid, poposind pe podea, iar Lando intră ca o furtună în apartamentul său. Uşa se trânti cu

putere şi corellianul auzi ţăcănitul încuietorii.

Încet, dureros, Han se ridică în picioare. Falca îi pulsa, iar în gură simţea gustul sângelui.

Ei bine, gândi el privind uşa închisă, asta a fost. Ce fac în continuare?

*

— N-o să scăpăm de-aici, nu-i aşa?

Comandorul Bria Tharen ignoră întrebarea de abia auzită şi, aplecându-se înapoia movilei de sfărâmături, ejectă din blaster încărcătorul energetic descărcat. Mai precis, încercă s-o facă. Încărcătorul se blocase. Privindu-şi arma, femeia constată că salvele continue din ultimele minute duseseră la topirea şi lipirea laolaltă a conectorilor de alimentare, făcând imposibilă îndepărtarea încărcătorului.

Blestemă în şoaptă şi se târî spre trupul care se afla nu departe de ea. Trăsăturile lui Jace Paol încremeniseră într-o expresie de furie încordată şi concentrată. Murise luptând, aşa cum şi-ar fi dorit. Înhăţându-i arma, Bria i-o trase de sub corp, dar înainte s-o fi scos complet văzu că ţeava era topită. Era la fel de inutilă ca şi propriul ei blaster.

Întorcându-se spre rămăşiţele jalnice ale escadrilei Mâna Roşie, femeia şuieră:

— Oricare mai poate trage, să mă acopere! Trebuie să-mi fac rost de-o armă.

Joaa'n dădu din cap şi ridică degetul mare.

— Sunt pregătită, Comandor. Deocamdată nu văd nici o mişcare pe-acolo.

— În regulă, făcu Bria.

Azvârlind cât colo arma inutilă, trase precaut cu ochiul peste mormanul de ruine, apoi se furişă încetişor prin lateral, părăsindu-şi adăpostul. Nu se mai obosi să se scoale, neavând siguranţa că piciorul rănit o va susţine. Înaintă în patru labe, menţinându-se cât mai jos posibil şi ieşi prin gaura neregulată din zidul exterior al centrului de comunicaţii imperial pe jumătate distrus unde îşi duceau ultima luptă.

La câţiva metri mai departe zăcea un soldat imperial gaura din pieptul armurii sale încă mai fumega.

Bria se târî iute până la el şi-i luă arma şi încărcătoarele de rezervă, observând cu amărăciune că soldatul îşi folosise probabil toate grenadele înainte de a fi împuşcat. Păcat... vreo două grenade mi-ar fi prins tare bine.

Se gândi să-i scoată şi armura, dar, la urma urmelor, nici pe el nu-l ajutase prea mult.

Aici, în exteriorul ruinelor centrului de comunicaţii imperial de pe planeta restricţionată Toprawa, putea să audă mai bine. Şi să respire mai bine, de asemenea. Duhoarea bătăliei era înlocuită de briza răcoroasă a nopţii. Bria se ghemui înapoia unui bloc de permaton prăbuşit, îndrăznind să-şi scoată casca pentru o clipă şi să-şi şteargă faţa murdară. Suspină de încântare când briza lină îi răcori părul năclăit de sudoare. Ultima dată când simţise o adiere răcoroasă şi plăcută ca aceasta fusese pe Togoria.

Unde eşti, Han! se întrebă ea, aşa cum făcea deseori. Ce faci în clipa asta?

Se întrebă dacă Han va afla vreodată ce se întâmplase cu ea. Şi dacă va afla, îi va păsa? O mai ura acum? Spera că nu, însă nu avea să ştie niciodată...

Bria se gândi la ziua aceea de pe Ylesia şi-şi dori ca lucrurile să se fi putut desfăşura altfel. Totuşi... dacă ar fi fost nevoită să mai treacă o dată prin situaţia aceea, oare ar fi procedat în alt mod?

Surâse cu tristeţe. Probabil că nu.

Creditele pe care le adunase fuseseră foarte utile şi duseseră în mod direct la misiunea aceasta. Torbul şi ceilalţi lideri ai rebelilor trimiseseră agenţi de informaţii pentru a se infiltra pe Ralltiir şi aceştia descoperiseră că Imperiul expedia planuri vitale ale noii sale arme secrete către centrul de arhive de pe Toprawa.

Torbul fusese direct cu ea când discutaseră misiunea, folosind termeni ca recuperare nesigură şi misiune de sacrificiu.

Bria ştiuse în ce intra, dar se oferise oricum voluntară împreună cu escadrila Mâna Roşie. Ştia că rebelii aveau nevoie de luptătorii cei mai buni pentru a reuşi şi era convinsă că oamenii ei erau capabili de succes.

Şi-l obţinuseră...

Fusese cea mai mare ofensivă antiimperială a Rezistenţei de până acum, un atac coordonat ce avea ca scop obţinerea planurilor celei mai recente arme secrete a Imperiului. Bria nu cunoştea toate detaliile, însă rolul ei fusese de a ocupa acest centru de comunicaţii de pe Toprawa şi a-l apăra, cât timp tehnicienii transmiteau planurile furate către o navă a rebelilor, o corvetă corelliană care avea să treacă accidental prin sistemul stelar strict restricţionat.

Când Torbul îi spusese Briei că Alianţa Rebelilor avea nevoie de voluntari care să însoţească pe Toprawa echipa de informaţii, pentru a respinge imperialii cât timp îşi făceau treaba tehnicienii de comunicaţii, femeia nu şovăise în a se oferi voluntară.

— Mâna Roşie va merge, domnule, spusese ea. Putem face faţă.

Acum privi peste piaţetă, distingând vag carnajul luptei în iluminatul stradal slab. Cadavre, maşini de teren răsturnate, speedere distruse... locul arăta teribil.

Bria se gândi la Ylesia şi reflectă că acolo fusese şi mai teribil... iar ea era mândră fiindcă jucase un rol important. Ridicând ochii spre cer, se gândi la Retribuţia. Pierduseră contactul cu ea şi îşi închipuia tot ce putea fi mai rău.

Este momentul să mă-ntorc la treabă, îşi spuse şi se târî înapoi în centrul de comunicaţii ruinat.

Auzind înapoia ei zumzetul grav de unităţi repulsor grele, se ghemui îndărătul zidului şi trase cu ochiul afară. Ridicând privirea, zări scânteierea vagă de lumină dinspre blindajul unui vehicul paralelipipedic masiv, care plutea deasupra permatonului piaţetei distruse. Blindatul greu imperial, o unitate din clasa Fortăreţe Zburătoare, asoliză într-o poziţie acoperită în spatele resturilor turnului de comunicaţii-senzori, pregătind în mod evident alt atac asupra escadrilei Mâna Roşie... sau mai degrabă asupra resturilor ei.

Bria se grăbi să revină lângă tovarăşii ei, târându-se iute, pentru a-i anunţa ce văzuse.

— Atenţie, toată lumea, se adresă ea supravieţuitorilor – atât de puţini! – care se adăposteau înapoia baricadei şi începu să le împartă încărcătoarele pentru blastere. Ne vor ataca din nou. Trebuie să ţintim perfect şi să-i întârziem cât mai mult cu putinţă.

Nimeni nu scoase un cuvânt, ci se mulţumiră doar să încuviinţeze din cap, pregătindu-se de luptă. Bria se simţi mândră de ei. Erau adevăraţi profesionişti. Profesionişti dedicaţi unei cauze.

De acum nu va mai dura mult, gândi ea şi-şi găsi un loc bun îndărătul baricadei.

— Oameni buni, vorbi cu glas tare, îl aveţi toţi pe Moş Ene?

Primi încuviinţări murmurate şi-şi verifică propria pastilă. O lipise de gulerul combinezonului de luptă, astfel că era suficient să întoarcă doar puţin capul şi să scoată limba, ca s-o atingă. La urma urmelor, nu puteai şti dacă nu cumva braţele nu-ţi mai funcţionau.

Haideţi, gândi Bria spre imperiali. Nu-i frumos să ne lăsaţi să v-aşteptăm.

Ceea ce imperialii nu ştiau era faptul că întârziaseră prea mult. Mâna Roşie izbutise să oprească contraatacul imperial la perimetrul exterior al centrului, în timp ce tehnicienii de comunicaţii ai rebelilor transmiteau planurile spre nava curier. Fusese aproape la limită; imperialii retezaseră în două turnul comunicaţii-senzori, dar Bria văzuse cu propriii ei ochi confirmarea de la Tantive IV. Transmisiune completă.

Femeia mai văzuse de asemenea, înainte ca senzorii să-şi înceteze activitatea, imaginea unui distrugător spaţial imperial apropiindu-se de nava curier a rebelilor care spărsese blocada. Oare apucase să scape? Nu avea să afle niciodată.

Bria se întrebă ce conţinuse transmisiunea, însă ştiu că nu va afla nici amănuntul respectiv. Ea şi soldaţii ei cunoşteau şi aşa prea multe... de aceea nu puteau risca să fie luaţi prizonieri.

Deşii, în ziua de azi, imperialii nu par oricum dispuşi să ia

prizonieri, chicoti amar femeia.

Când se apleca pentru a-şi verifica bandajul de pe coapsă, soldatul de alături îi şopti aceeaşi întrebare la care ea refuzase să răspundă mai devreme:

— N-o să scăpăm de-aici... nu-i aşa?

Bria îi privi chipul palid de sub casca deformată şi ochii mari ce o fixau. Sk'kot era un soldat bun, dedicat ei şi cauzei. Era însă atât de tânăr...

Merita totuşi un răspuns sincer.

— Nu, Sk'kot, n-o să scăpăm. O ştii şi tu. Imperialii ne-au distrus navele. Nu mai putem fi recuperaţi. Şi chiar dacă n-am fi primit ordinul de a ocupa cât mai mult timp posibil centrul de comunicaţii, nu avem unde să mergem pe planeta asta. Chiar dacă am trece de trupele imperiale... n-avem mijloace de transport.

Îi surâse strâmb şi-şi arătă piciorul rănit.

— Nu crezi că aş arăta de-a dreptul caraghios, dac-aş încerca să ţopăi de aici?

El aprobă din cap şi faţa i se schimonosi neliniştit.

Femeia îşi apropie chipul de al său.

— Sk'kot... noi nu putem fi capturaţi. Înţelegi asta, da?

Tânărul mai aprobă o dată, apoi îşi scoase pastila şi o lipi de guler, aşa cum făcuse Bria.

— Da, Comandor Tharen, înţeleg.

Vocea îi tremura, însă mâinile care ţineau arma păreau de piatră. Se aplecă, apropiindu-se de Bria, nedorind să fie auzit de ceilalţi.

— Comandor Tharen... nu... nu vreau să mor.

Recunoaşterea faptului păru să-l fi secătuit de puteri şi începu să dârdâie din tot trupul.

— Sk'kot, vrei să mă ajuţi? îi făcu ea semn să-i strângă mai tare bandajul steril pe picior.

Mâinile tânărului îşi regăsiră puţin fermitatea, când trase de capetele bandajului adeziv.

— Mai tare! indică femeia, iar el se lăsă pe spate, trăgând cu toată puterea.

Un fior arzător o străbătu pe Bria, în ciuda analgezicelor care-i permiteau să se mişte fără a fi împiedicată de dureri.

— Aşa – asta a fost.

Burrid se lăsă să cadă lângă ea, iar Bria îl cuprinse cu braţul, aşa cum ar fi procedat cu un frăţior drag şi se plecă spre urechea lui.

— Nici eu nu vreau să mor, Sk'kot. Dar, la naiba!, nici nu vreau ca Imperiul să câştige. Nu doresc ca oameni buni să fie masacraţi, duşi în sclavie ori siliţi să plătească taxe până nu-şi mai pot hrăni familiile sau duce o viaţă decentă. Sau pur şi simplu să fie ucişi de un Moff imperial, care în dimineaţa respectivă s-a trezit cu faţa la cearşaf.

Sk'kot surâse uşor, la auzul ultimei expresii.

— Aşa că-i în regulă că n-o să mai scăpăm de-aici, pricepi? Este-n regulă că vom pieri îndeplinindu-ne misiunea, pentru că ei – şi arătă cu bărbia spre camarazii morţi – au îndeplinit-o pe a lor. Nu-i putem abandona, aşa-i?

— Aşa-i, Comandor Tharen.

Bria îl îmbrăţişă strâns, zâmbind scurt şi trist, iar el îi întoarse îmbrăţişarea. Nu mai tremura.

În aceeaşi clipă se auzi glasul lui Joa'an, care stătea de veghe:

— Au pornit încoace.

Bria se rostogoli pe o parte, împingându-l pe Sk'kot spre poziţia sa. Aruncă o privire iute printre două bucăţi de zid şi, fără să-şi desprindă ochii de acolo, dădu ordine.

— Joa'an, la început rămâi jos şi-ţi pregăteşti lansatorul. După ce deschidem noi focul, încearcă să ieşi de la adăpost şi să razi Fortăreaţa Zburătoare. Ai înţeles?

— Da, Comandor!

— Către toată lumea – nu uitaţi să vă modificaţi poziţia după ce trageţi, altfel vă vor ţintui cu blasterele cu repetiţie. Sunteţi gata toţi?

Îi răspunseră murmure afirmative. Ridicând carabina blaster luată de la imperiali, Bria îi verifică încărcătura. Ochi în lungul ţevii şi gândi Adio, Han...

Ceva se mişcă în zidul sfărâmat. Femeia inspiră adânc.

— Deschideţi focul!

*

Tatooine este pur şi simplu un jeg, gândi Han în timp ce

mergea alături de Chewie pe străzile lăturalnice cufundate în beznă. Jalus Nebl avea dreptate.

Cei doi contrabandişti sosiseră cu numai câteva ore în urmă. Han decisese că unicul mod în care-l putea aborda pe Jabba pentru a-i cere mai mult timp ca să plătească mirodeniile abandonate era de a-i vorbi personal. Cu toate acestea, situaţia nu părea grozavă. Deocamdată nu izbutise să discute cu huttul prin comunicator, pentru a-i solicita o audienţă, iar când se întorsese la terminalul 94, unde se afla Şoimul, îl găsise iscodind pe Greedo, idiotul de rodian. Acesta încercase să-l tapeze de nişte bani, divulgând că Jabba pusese o recompensă pe capul său.

Ca un ecou al gândurilor lui Han, Chewbacca observă cu glas scăzut că prin oraş se vorbea că Greedo umbla în ultima vreme cu Warhog Goa, un fost vânător de recompense.

— Chewie, pufni pilotul, ştii la fel de bine ca mine că Jabba ne trimite doar un mesaj, angajându-l pe prostul de Greedo. Dacă ar fi dorit într-adevăr să mă ucidă, ar fi tocmit pentru asta pe cineva competent. Greedo este atât de imbecil, încât nu şi-ar găsi fundul nici dacă şi-ar folosi ambele mâini şi-un laser tăietor.

— Hrrrrrrnnnnnn...

Chewbacca avea şi el o opinie proastă despre rodian.

Lui Han îi mai rămăseseră ceva credite, aşa că hotărî să viziteze localurile cu jocuri de noroc. Poate că ar fi putut câştiga suficiente credite pentru o primă rată substanţială care să-l satisfacă pe moment pe Jabba, astfel încât să se poată concentra după aceea pentru strângerea restului datoriei.

Intrară în Salonul Dragonului Krayt şi rămaseră pe loc, privind în jur. Desigur, într-un colţ se desfăşura o partidă de sabacc.

Când Han şi Chewie se apropiară de masa respectivă, corellianul se uită cu mai multă luare aminte la unul dintre jucători, un bărbat zvelt, cu păr roşcovan şi trăsături regulate.

— Hei, exclamă contrabandistul, ce mic e Universul! Ce

mai faci, Dash?

Dash Rendar ridică ochii şi zâmbii prudent.

— Salut, Solo! Salut, Chewbacca! Nu ne-am mai văzut de mult. Ce-am auzit despre o aventură pe Ylesia?

Han gemu sonor şi Dash Rendar făcu semn spre nişte scaune goale. Han şi Chewie se aşezară.

— Intru şi eu la joc, oameni buni, zise Han scoţând un pumn de credite. Chewie, vrei să joci?

Wookieeul scutură din cap şi porni spre tejgheaua barului, căutând de băut. Han se întoarse spre Rendar.

— De unde ai auzit despre raidul pe Ylesia? se interesă el.

După felul în care fusese tratat pe Nar Shaddaa, se simţea încântat să întâlnească un cunoscut care să mai stea de vorbă cu el.

— Săptămâna trecută am dat din întâmplare peste Zeen Afit şi Katya M'Buele şi ei mi-au povestit, explică Rendar împărţind cărţile.

Au zis că grupul lor de rebeli i-a tratat corect, dar că cei care au fost alături de tine au luat o ţeapă mare. I-adevărat?

— Da, încuviinţă corellianul. Mi-au tras şi mie ţeapă, dar n-o crede nimeni. Făcu o grimasă şi urmă: Spun însă numai adevărul. Jabba este pe punctul de a pune o recompensă pe capul meu, fiindcă nu-i pot achita ceea ce-i datorez.

Rendar strânse din umeri.

— Ghinion... Personal, mi-am făcut o politică din a nu mă amesteca niciodată cu grupurile alea de rebeli.

— Asta fusese şi politica mea, comentă Han, dar părea o afacere de-a dreptul minunată...

— Mda. Katya şi Zeen erau cu adevărat încântaţi şi aruncau cu creditele-n stânga şi-n dreapta, de parcă ar fi fost rahat de bantha.

Jucaseră de numai câteva minute şi Han pierdea, când se simţi tras de mânecă. Coborî ochii şi văzu lângă el o chadra-fan micuţă.

— Care-i treaba?

Extraterestra chiţăi şi Han se încruntă. Nu era foarte

priceput în limbajul ei.

— Kabe spune că te aşteaptă cineva afară, îi traduse Rendar. Jabba! A primit în sfârşit mesajele mele şi vrea să mă vadă, gândi Han. A trimis pe cineva să mă ducă la el. Acum putem sta de vorbă, să lămuresc situaţia...

Azvârli cărţile din mână şi se ridică, făcându-i semn lui Chewie să-şi termine paharul.

— Scoateţi-mă din turul ăsta. S-ar putea să revin mai târziu. Puse o mână pe patul blasterului şi, însoţit de Chewbacca, îl urmară pe copilul străzii prin uşa din spate a localului, într-o fundătură. Acolo rămaseră locului pentru o secundă, privind în jur, dar nu zăriră pe nimeni.

Brusc, Chewie se roti.

— Rrrrrhhhhh!

O capcană! înţelese Han în aceeaşi clipă. Mâna corellianului coborî spre armă, dar înainte s-o poată scoate din toc, auzi un glas mult prea familiar:

— Nu mişca, Solo. Aruncă blasterul. Şi spune-i wookieeului că dacă se clinteşte, sunteţi morţi amândoi. Mi-ar plăcea încă un scalp de wookiee la colecţia mea.

— Chewie, vorbi apăsat Han spre wookieeul care mârâia, nu mişca! Cu gesturi lente, scoase blasterul din toc şi-l lăsă să-i cadă dintre degete în praful străduţei.

— Acum întoarceţi-vă amândoi. Foarte încet.

Cei doi se conformară.

În faţa lor, în penumbra capătului fundăturii, se afla Boba Fett. Han înţelese că totul se terminase. Probabil că Jabba decisese să angajeze un vânător de recompense adevărat, pentru a se asigura că misiunea va fi îndeplinită fără probleme. Han se încordă, dar Fett nu trase, ci vorbi cu glasul lui filtrat artificial:

— Relaxează-te, Solo. Nu mă aflu aici pentru o recompensă.

Corellianul nu se relaxă, ci privi uluit cum Fett îi aruncă lui

Kabe un credit. Puştiul sări să-l prindă, apoi se topi în beznă, ciripind fericit.

— Nu te afli aici pentru o recompensă?

— Hhhhhuuuhhh? îl îngână Chewie, la fel de surprins ca şi partenerul său.

— Jabba i-a spus lui Greedo că a pus o recompensă pe capul tău, zise Fett, dar se foloseşte de idiotul acela doar ca să te ţină pe tine în priză, pentru a-ţi reaminti că vorbeşte serios despre necesitatea de a-i achita datoria. Dacă ar fi dorit cu adevărat să te omoare, ştii pe cine ar fi angajat.

— Mda, aici ai dreptate.

Han şovăi, apoi întrebă:

— Atunci... de ce te afli aici?

— Am asolizat acum o oră. Am făcut cuiva o promisiune şi mă ţin întotdeauna de cuvânt.

— Despre ce vorbeşti? se încruntă contrabandistul.

— Ea a murit, spuse Fett. Cu ceva timp în urmă, i-am promis că dacă va muri îi voi anunţa tatăl, ca să nu-şi petreacă tot restul vieţii întrebându-se ce s-a întâmplat cu ea. Dar n-a apucat să-mi spună cum îl cheamă. De aceea am decis să-ţi spun ţie, astfel încât să-i poţi trimite lui Tharen un mesaj.

— A murit? şopti Han printre buze amorţite. Bria?

— Da.

Han simţi de parcă ar fi încasat un pumn năprasnic în plex. Chewie scoase un sunet încetişor de înţelegere şi puse o labă lăţoasă peste umerii prietenului său. Corellianul rămase mult timp nemişcat, străduindu-se să facă faţă sentimentelor contradictorii ce-l copleşeau. Durerea ocupa locul cel mai important în mintea sa. Durerea şi regretul...

— A murit, repetă buimăcit. Cum ai aflat?

— Am acces la reţelele bazelor de date imperiale. Bria Tharen a murit acum treizeci şi şase de ore. Imperialii i-au identificat corpul. Escadrila ei avea o misiune de ariergardă în decursul unei acţiuni de spionaj.

Han înghiţi un nod. Să nu-mi spui c-a murit degeaba!

— Şi-a îndeplinit misiunea?

— Nu ştiu, răspunse vocea mecanică. Solo, cineva trebuie să-l anunţe pe tatăl ei. Mi-am dat cuvântul... şi eu îmi respect întotdeauna cuvântul.

Pilotul aprobă din cap, inert.

— O să-l anunţ, zise el. Renn Tharen mă cunoaşte.

Va fi o lovitură grea pentru el... înghiţi alt nod şi simţi o durere pătrunzătoare în piept. Chewie gemu în surdină.

— Perfect, zise Fett şi se retrase în beznă.

Peste o clipă, Han şi Chewie rămăseseră singuri. Cu gesturi lente, corellianul se apelcă şi-şi ridică arma. Amintirile Briei îl copleşiră.

Te-ai gândit la mine, scumpo? se întrebă. Sper că a fost repede şi că n-ai suferit.

Paşii lui se auziră moi, când se întoarse, urmat de Chewbacca şi ieşi în strada principală. Trebuia să găsească pe cineva care să-i îngăduie să folosească o consolă de comunicaţii... avea de expediat un mesaj foarte important...

EPILOG

În ziua următoare, Han porni pe străzile încinse ale astroportului Mos Eisley, regretând că nu îmbrăcase o cămaşă cu mâneci scurte în locul celei alb-murdar peste care purta vechea şi uzata vestă neagră de pilot. La numai zece minute după ce ieşise pe stradă, fusese abordat de trei indivizi diferiţi, care-l avertizaseră pe rând că Greedo pornise să-i ia capul.

Han încuviinţase, mulţumise fiecărui informator şi-i dăduse fiecăruia o monedă de un decicredit. Era întotdeauna de folos să ai contacte bune.

Lumina orbitoare a amiezii era dureroasă pentru ochii umani şi Han îi miji pe ai săi, în timp ce mergea. O mulţime de trupe de şoc imperiale, gândi el privind grupele ce treceau tropăind pe lângă el. Mă-ntreb de ce oare?

Vederea carabinelor blaster pe care le purtau soldaţii îi reaminti de Fett şi de episodul din noaptea trecută. După ce se despărţise de vânătorul de recompense, Han găsise proprietarul unui local care-i îngăduise în schimbul a două credite să-i utilizeze consola de comunicaţii.

Corellianul înregistrase cu atenţie un mesaj pentru Renn Tharen. Îi fusese greu să se gândească ce anume să spună. În cele din urmă se hotărâse pentru: Domnule, sunt Han Solo. Ştiu că vă reamintiţi de mine. Am o veste rea pentru dumneavoastră. Bria este moartă. A murit însă cu bravură. Puteţi să fiţi mândru de ea. Nu a dorit să vă întrebaţi mereu ce s-a întâmplat, aşa că a rugat pe cineva să vă transmită mesajul. Îmi pare rău... ştiu că ea v-a iubit. Han Solo, terminat.

Han inspirase adânc şi în gând îşi rostise propriul său rămas bun spre Bria Tharen. Odihneşte-te în pace, Bria.

Adio, fetiţă.

Îşi reaminti că Bria făcea parte din trecut. Nu avea rost să se gândească la amintiri dureroase. Trebuie să mă concentrez asupra prezentului.

Astăzi trebuia să se întâlnească cu Jabba, asta era clar. Şi trebuia să găsească ceva de lucru. Absolut orice...

Ştia că Chewie se afla probabil în localul lui Chalmun. Acesta era un fel de rudă îndepărtată a lui Chewie, ca de altfel jumătate din Kashyyyk.

Han porni într-acolo. Chiar şi la ora aceasta de amiază probabil că localul era ticsit. Apropiindu-se de intrare, putu să audă zdrăngăniturile formaţiei de jizz.

Înăuntru era semiîntuneric şi comparativ răcoare. Han inspiră profund, simţind narcotice de pe o duzină de planete. Coborî treptele şi-l salută pe Wuher, barmanul cel posac şi hidos. Wuher indică din cap spre dreapta sa şi Han privi instinctiv într-acolo. Chewbacca se apropia hotărât de el.

Dintr-un motiv necunoscut, wookieeul era în mod evident surescitat şi în acelaşi timp încântat. Îl opri pe Han la intrare şi discută cu partenerul său în mormăituri şi mârâituri joase.

Han lăsă capul pe un umăr şi privi pe lângă el spre cei doi oameni aşezaţi la bar.

— Un transport de pasageri? repetă el. Oricum este mai bine decât nimic. Bravo, Chewie! Chiar ei sunt? Bătrânul ăla în veşminte jawa şi puştiul în ţinută de fermier de umiditate?

Chewie încuviinţă, comentând că bătrânul, deşii părea inofensiv, se descurcase foarte eficient cu Doctor Evazan şi Ponda Baba cu numai câteva clipe în urmă... şi folosise în acest scop o armă extrem de neobişnuită.

Han se încruntă, impresionat.

— Zici c-a scos o sabie de lumină? Hm... Nu ştiusem că mai există cineva care să aibă aşa ceva. Bine, voi discuta detaliile cu bătrânul şi cu puştiul. Du-i în separeul acela gol şi o să vin şi eu în câteva secunde.

Rămase o clipă pentru a inspecta localul, în timp ce

Chewbacca îi conducea pe potenţialii clienţi spre o masă din colţ. Perfect! Nici urmă de Greedo.

După aceea, porni să traverseze barul aglomerat spre locul unde Chewie, bătrânul şi băiatul se aşezaseră şi-l aşteptau...

Sfârşit.

